

תהפוש כפי לים לזהירו בזהור הרקיע

לימוד זוהר היומי
ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

❖ זוהר היומי לחודש טבת ❖

שבט תשס"ט - עיד"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

"חברה מזכ"י הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' - ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד הזוהר שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחת בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוהר"ר משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' עזר שכינים וזיהור בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמגן

על המושה המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

***

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפרדם זוהר, יתקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמוד מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיגפה ושערורות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

ל' עמי שומע ל'י. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

---

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....לחודש.....שנת.....
לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....
לעילוי נשמת זקני.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....
לעילוי נשמת זקינתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....לחודש.....שנת.....

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מַבְתֵּה ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לַחֹדֶשׁ טַבַּת

3.....	סדר הלימוד ליום א טבת [יום 90 בשנה]
11.....	סדר הלימוד ליום ב טבת [יום 91 בשנה]
17.....	סדר הלימוד ליום ג טבת [יום 92 בשנה]
23.....	סדר הלימוד ליום ד טבת [יום 93 בשנה]
30.....	סדר הלימוד ליום ה טבת [יום 94 בשנה]
36.....	סדר הלימוד ליום ו טבת [יום 95 בשנה]
42.....	סדר הלימוד ליום ז טבת [יום 96 בשנה]
49.....	סדר הלימוד ליום ח טבת [יום 97 בשנה]
56.....	סדר הלימוד ליום ט טבת [יום 98 בשנה]
63.....	סדר הלימוד ליום י טבת [יום 99 בשנה]
71.....	סדר הלימוד ליום יא טבת [יום 100 בשנה]
76.....	סדר הלימוד ליום יב טבת [יום 101 בשנה]
83.....	סדר הלימוד ליום יג טבת [יום 102 בשנה]
90.....	סדר הלימוד ליום יד טבת [יום 103 בשנה]
98.....	סדר הלימוד ליום טו טבת [יום 104 בשנה]

106.....	סדר הלימוד ליום טז טבת [יום 105 בשנה]
113.....	סדר הלימוד ליום יז טבת [יום 106 בשנה]
119.....	סדר הלימוד ליום יח טבת [יום 107 בשנה]
126.....	סדר הלימוד ליום יט טבת [יום 108 בשנה]
132.....	סדר הלימוד ליום כ טבת [יום 109 בשנה]
139.....	סדר הלימוד ליום כא טבת [יום 110 בשנה]
146.....	סדר הלימוד ליום כב טבת [יום 111 בשנה]
152.....	סדר הלימוד ליום כג טבת [יום 112 בשנה]
158.....	סדר הלימוד ליום כד טבת [יום 113 בשנה]
165.....	סדר הלימוד ליום כה טבת [יום 114 בשנה]
171.....	סדר הלימוד ליום כו טבת [יום 115 בשנה]
178.....	סדר הלימוד ליום כז טבת [יום 116 בשנה]
185.....	סדר הלימוד ליום כח טבת [יום 117 בשנה]
191.....	סדר הלימוד ליום כט טבת [יום 118 בשנה]

תפילה קודם לימוד הזהר

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א טבת [יום 90 בשנה]

רבי יוסי ורבי יהודה הוו אזלי בארחא. אמר רבי יוסי לרבי יהודה, ודאי תנינא, יי, בכל אתר רחמי, ואף על גב דאגח קרבא, ועביד דינא, ההוא דינא ברחימותא הוא. והכא חמינא, דכתיב יי 'ילחם לכם, ולא אתחזי בההוא דינא רחמי כלל, דהא כתיב לא נשאר בהם עד אחד.

אמר ליה, מלה דא שמענא מרבי שמעון דאמר, דאפילו הכא דינא ברחמי הוה, דחפא עליהון ימא ומיתו, ולבתר אפיק לון ימא, וקודשא בריך הוא בעא ביקריהון, ואתקברו בארעא, ולא בעאת ארעא לקבלא לון, עד דאשיט לה קודשא בריך הוא ימיניה, וקבילת לון, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) נטית ימינך תבלעמו ארץ. ובגין דא, (הוה) האי דינא ברחמי הוה.

ועל דא, לא בעא קודשא בריך הוא דיתערון ישראל מלה בעלמא, דאי יתערון ישראל מלה, לא יתערון שמא דרחמי, ולא יתעביד דינא ברחמי, הדא הוא דכתיב יי 'ילחם לכם ואתם תחרישון, דלא תתערון מידי. דהא שמא דרחמי

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

בעי לאתערא עלייהו, למעבד דינא ברחמי. ועל דא בעי, דלא תעבדון פגימו, ותתערו מלה אחרא.

אמר ליה, והא פתיב, (זכריה יד) ויצא יי' ונלחם בגוים ההם. אי הכי דא דינא ברחמי הוה. אמר ליה, הכי הוה ודאי, דינא הוא ברחמי, דמותא דלהון לא אשתכח כמותנא דשאר בני עלמא, אלא חס עלייהו קודשא בריך הוא, דלא יהון כמותנא דשאר בני עלמא, דקטילו לון, אלא בנחת בלא צערא, הא דינא ברחמי איהו.

ובכל אתר, שמא דא, דינא ברחמי איהו, בר אתר חד, דכתיב, (ישעיה מב) יי' כגבור יצא וגו'. וכי כגבור ולא גבור. אלא ישני לבושי, וילבש לבושי אחרנין. כאיש מלחמות, ישני זיניה.

ועם כל דא, דינא הוא יתיר, אבל רחמי ביה, כמה דכתיב, כגבור, ולא גבור. כאיש מלחמות, ולא איש מלחמות. דודאי אף על גב דעביד דינא, חס על עובדוי, ועל דא, יי' ילחם לכם ודאי ואתם תחרישון. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא בריר לון לחולקיה ואחסנתיה, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו. (שמות יד) ויאמר (קע"ח ע"ב) יי' אל משה מה תצעק אלי. מלה דא הא אוקמוה בספרא דצניעותא, ותמן הוא רזא דיליה, ויאמר יי' אל משה. ר' יהודה פתח ואמר, (יונה ב) ויתפלל יונה אל יי' אלהיו ממעי הדגה, מה כתיב לעילא, וימן יי' דג גדול. וימן: כמה דאת אמר (דניאל א) וימן להם המלך דבר יום ביומו. אשר מנה את מאכלכם.

דף מ"ח ע"א

אבל האי קרא הכי (דף מ"ח ע"א) מבעי ליה, וימן יי' את יונה לדג, דהוא מנה הוא דמשדר ליה. אלא ודאי, ההוא דג הוא הוה מנה ליונה, לנטרא ליה מן שאר נוני ימא, ויהוי גניז בגויה. וכיון דאעליה בגויה, חמא יונה במעוי, פותיא דאתר ימא (נ"א פותיא דאתר דמעוי) כמו היכלא רברבא, ותרין עינוי דההוא נונא, דנהרין פשמשא, ואבן טבא הוה במעוי, דנהיר ליה, והוה חמי כל מה די בימא ובתהומי.

ואי תימא, אי הכי, מאי דכתיב, (יונה ב) קראתי מצרה לי, הא לא אתחזי, דכל האי רווחא הוה ליה. אלא ודאי, פיון דאחמי ליה ההוא נונא, כל מה די בימא ובתהומי, מית, דלא יכיל תלת יומין למסבל. כדן עקת ליה ליונה.

דאמר רבי אלעזר, פיון דחמא יונה כל ההוא רווחא, הוה חדי. אמר קודשא בריך הוא, ומה תבעי יתיר, להא אעילנא לך הכא. מה עבד, קטל לההוא נונא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

ומית, וכל שאר נוני ימא, הו סחרי סחרניה דההוא נונא, דא נשיך ליה מהאי גיסא, ודא נשיך ליה מהאי גיסא. פדין חמא יונה גרמוי בעקו, מיד ויתפלל יונה אל יי.

בקדמיתא דג, והשתא דגה. כמה דאת אמר, (שמות ז) והדגה אשר ביאור מתה. וכדין פתיב, קראתי מצרה לי. ולא פתיב הייתי בצרה, או ישבתי בצרה, אלא קראתי, מההוא עקו דעאקין לי נוני ימא. מבטן שאול שועתי, דהא מית. ולא פתיב מבטן חי, או מבטן דג, אלא דודאי הוה מית.

פיון דצלי צלותיה, קביל ליה קודשא בריך הוא, ואחיייה ליה להאי נונא, ואפיק ליה ליבשתא לעיניהון דכלא. דכתיב, ויאמר יי לדג ויקא את יונה. וחמו פלהו, עבידתא דקודשא בריך הוא.

מה פתיב, ויתפלל יונה אל יי אלהיו ממעי הדגה, לאתר דהוה קשיר ביה, משמע דכתיב יי אלהיו, ולא פתיב ויתפלל אל יי ולא יתיר, אלא יי אלהיו. אוף הכא, ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי. אלי דייקא.

דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו מלאסגאה מלין, לאו עידנא דצלותא השתא. ויסעו, וכי לאן אתר פקד לון דינטלון, דהא על ימא הו שראן. אלא אהדר לעילא, דכתיב מה תצעק אלי, דהא פלהו באתר דא קיימי. ועל דא ויסעו, ינטלון מן דא, דלאו עדנא הוא. (ס"א אלא בעתיקא תלייא מלתא) (שמות יד) ואתה הרים את מטך וגו'. הרים את מטך, די ביה רשים שמא קדישא, ארפין ידך בסטרא דשמא קדישא, וכיון דיחמון מיא שמא קדישא, יערקון מניה. ומקמיה (נ"א קמיה) ועל דא, ונטה את ידך, לסטרא חדא, דסטרין אחרנין דההוא מטה, אצטריך לך למיין (נ"א ליה למלין) אחרנין.

אמר רבי אלעזר, חמינא, דזמנין אתקרי האי מטה, מטה האלהים, ולזמנין אתקרי מטה דמשה. אמר ר' שמעון (תרי הו והכי אוקימנא) בספרא דרב המנונא סבא, שפיר קאמר, דכלהו חד, בין תימא דקודשא בריך הוא, ובין תימא דמשה, והאי מטה, לאתערא סטרא דגבורה. ועל דא, ונטה את ידך, ידא דשמאלא, דאיהו בסטרא דגבורה.

אמר רבי שמעון, ווי לאינון דלא חמאן, ולא מסתכלין באורייתא, ואורייתא קארי קמיייהו בכל יומא, (ס"א ולא ידעין) ולא משגיחין. תא חזי, בסטרא דגבורה מתערי מיא בעלמא, ונפקי מיא, והשתא בעי קודשא בריך הוא לנגבא מיא, אמאי ונטה את ידך, דאיהו שמאלא.

אלא הרים את מטף, לנגבא מיא. ונטה את ידך, לאתבא מיא, לאתערא סטרא דגבורה, ולאיתבא מיא על מצרים. ובגין כך, תרין מלין הכא, דכתיב הרים את מטף, ונטה את ידך על הים ובקעהו.

דף מ"ח ע"ב

והא תהומי הוו. אלא קודשא בריך הוא, עבד ניסא גו ניסא, כמה דאת אמר (שמות טו) קפאו תהומות בלב ים. והוה אזלין ביבשתא בגו ימא, הדא הוא דכתיב ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשת. (דף מ"ח ע"ב) (שמות יד) ויסר את אופן מרפבותיו. רבי שמעון פתח, (יחזקאל א) וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל תא חזי, קודשא בריך הוא בכולא אתחזי שלטנותא דיליה, ושלטניה די לא תעדי לעלם ולעלמי עלמין.

ועביד שולטנותא באבהו, נטל לאברהם, וקיים ביה עלמא, דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ואוקמוה. נטיל יצחק, ושתיל ביה עלמא, דאיהו קיים לעלמין, הדא הוא דכתיב, (בראשית יז) ואת בריתי אקים את יצחק. נטל יעקב, ואותביה קמיה, ואשתעשע בהדיה, ואתפאר ביה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

ותא חזי, יעקב אחיד באילנא דחיי, דלית ביה מותא לעלמין, דכל חיינ בההוא אילנא אשתכללו, ויהב חיינ לכל אינון דאחידן ביה. ובגין כך, יעקב לא מית. ואימתי מית, בשעתא דכתיב, (בראשית מט) ויאסוף רגליו אל המטה. המטה. כמה דאת אמר (שיר השירים ג) הנה מטתו של שלמה, בגין דבהאי מטה פתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות, ובגין כך ויאסוף רגליו אל המטה פתיב, פדין ויגוע ויאסף אל עמיו. ועביד קודשא בריך הוא ליעקב שלימו דאבהו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"א) יעקב אשר בחרתיך.

תא חזי, כל משריין דלעילא, וכל אינון רתיכין, פלהו אחידן אלין באלין, דרגין בדרגין, אלין עלאין ואלין תתאין. וחיותא קדישא עלייהו, וכלהו אוכלוסין ומשריין, פלהו נטלין תחות ידהא, על מימרהא נטלין, ועל מימרהא שראן.

ודא הוא חיותא, (ס"א עילא קדישא) דכל שאר חיותא, אחידן בה ואשתלשלו (ס"א ואשתכללו) בגינה כמה חיון לחיון (ס"א אלין סלקין ואלין נחתין) ואתאחדן דרגין בדרגין, וכלהו עלאין ותתאין אזלין ושאיין בימא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) זה הים גדול ורחב ידיים שם רמש ואין מספר וגו'.

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

וכד סליק ימא גלגלוי, פלהו ארבין סלקין נחתין, וזעפא אשתכת, ורוחא תקיפא אזלא עליה בתקיפו. ונוגי ימא מתבדרין לכל סטר, אלין למזרח, ואלין למערב, אלין לצפון, ואלין לדרום. וכל אינון בני עלמא, דחמאן רשימא עלייהו, נטלין לון, ובלעין לון בקפטירי עפרא.

וכל ארבין לא נטלין מאתרייהו, ולא סלקין ונחתין, בר מההוא שעתא, דאתי חד דברא בימא, וידע לאשלמא רוחא דזעפא דימא, פיון דסליק דא עליה דימא, שכין מרוגזא, ונייחא אשתכת, וכדין פלהו ארבין אזלין בארץ מישר, ולא סטאן לימינא ושמאלא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) שם אניות יהלכון לוינתן זה יצרת לשחק בו. זה דייקא. וכל נוגי ימא מתפנשין לאתרייהו. וכל אינון חיוון חדאן עלה, וחיוון חקלא עלאה חדאן, הדא הוא דכתיב, (איוב מ) וכל חית השדה ישחקו שם.

תא חזי, פגוונא דלעילא, אית לתתא. פגוונא דלתתא, אית בימא. פגוונא דלעילא, אית לעילא בימא עלאה. פגוונא דלעילא אית לתתא. פגוונא דלתתא, אית בימא תתאה.

גופא דההוא ימא, הא אתערנא לחברנא, אורכא ופותיא, רישא ודרעין ושערי גופא, כלא כמה דאצטריך, וכלא בשמיה (ויחי רמ"ה) אתקרי. וכגוונא דא לתתא לימא דלתתא, הכי נמי רישא דימא, ודרועין דימא, וגופא דימא.

כתיב (בראשית מט) זבולון לחוף ימים ישכון. והא ימא חד הוה בעדביה אלא מאי לחוף ימים, ודאי אוקמוה חברייא ברזא עלאה. וירכתו על צידון, כמה דאת אמר (שמות א) יוצאי ירך יעקב. זבולון שוקא דימינא דגופא הוה, וים כנרת הוה בעדביה, ומהכא אשתכח חלזון לתכלתא.

תא חזי, כמה רתיכין על רתיכין אשתכחו, וגלגלוי דרתיכא רהטין בבחילו, ולא מתעפבי אינון סמכי רתיכא, לנטלא עליהון. וכן פלהו. (נ"א והכא שנהגו בכבודות בבחילו) תא חזי, רתיכא די ממנא על מצראי, (אי תימא) אוקמוה, רתיכא שלימתא לא אשתכח, דהא כתיב ויסר את אופן מרפבותיו, כמה רתיכין הוו, דהוו נטלין על חד סמין גלגלא, דאתפקדו עלייהו, פיון דאתעבר האי משולטנותא דיליה, פלהו רתיכין אתעברו משולטניהון, ולא נטלו. פדין פלהו לתתא אתעברו משולטנותא, דכתיב, (ירמיה מז) על מצרים ועל פרעה ועל הבוטחים (דף מ"ט ע"א) בו.

ובההוא זמנא, שלטנותא דמצרים שליט על כל שאר עמין, פיון דאתבר חילא דמצרים, אתבר חילא דשאר עמין. מנלן, דכתיב, (שמות טו) אז נבהלו אלופי

אָדוּם וְגו'. וְכַתִּיב (שמות טו) שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֻגְזוּן וְגו'. בְּגִין דְּכִלְהוּ הוּוּ אֲחִידָן בְּפוֹלְחָנָא דְּמִצְרַיִם, וְאֲחִידָן בְּמִצְרַיִם לְסִיּוּעָא דְּלַהוּן. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא, כִּלְהוּ בְּעֵאן לְסִיּוּעָא דְּמִצְרַיִם, לְאַתְתַּקְפָּא. וְעַל דָּא, כִּיּוֹן דְּשָׁמְעוּ גְבוּרָן דְּעַבְדֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, רַפּוּ יְדֵיהוֹן, וְלֹא יְכִילוּ לְמִיָּקָם, וְאוּדְעוּעוּ כִּלְהוּ, וְאַתְבְּרוּ (משולשליהון) מְשׁוּלְטָנְתַּהוֹן.

וְדַאי כִּד אַתְבַּר חִילָא דְּלַהוּן לְעִילָא, אַתְבַּר חִילָא דְּכָל אֵינּוֹן דְּאֲחִידָן בֵּיהּ, כִּיּוֹן דְּאַתְבַּר חִילָא דְּכִלְהוּ לְעִילָא, כָּל הַנִּי דְּלִתְתָּא אַתְבְּרוּ, בְּגִין (ההוא) הַאי חִילָא דְּאַתְבַּר בְּקַדְמִיתָא. וּבְגִין כִּךְ וַיִּסַּר אֶת אֹפְנֵי מִרְכָּבוֹתָיו כְּתִיב. וַיִּנְהַגְהוּ בְּכַבְדוֹת, דִּהָא כִּד דָּא אַתְבַּר, לָא הוּוּ אֲזִלִּין.

תָּא חֲזִי דְּהַכִּי הוּא, דְּלֹא כְּתִיב וַיִּסַּר אֶת אֹפְנֵי מִרְכָּבוֹתָיו, אוֹ אֹפְנֵי מִרְכָּבוֹתוֹ, אֲלֵא וַיִּסַּר אֶת אֹפְנֵי מִרְכָּבוֹתָיו. בְּגִין הַאי חִילָא, דְּכִלְהוּ הוּוּ מִתְדַבְּקָן בֵּיהּ. (הכי אקרין)

וְתוּ, וַיִּסַּר אֶת אֹפְנֵי מִרְכָּבוֹתָיו, תָּא חֲזִי, (ויסר את אופן מרכבותיו) זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְרַעֵי בְּהוּ, לְאַתְדַבְּקָא בְּהוּ, וְלִמְהוּי לְהוּ חוֹלְקֵי, וְלִמְהוּי אֵינּוֹן חוֹלְקִיהּ. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (דברים יג) וְבוּ תִדְבְּקוּן. וְכְתִיב (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיָי אֱלֹהֵיכֶם, בְּיָי מִמֶּשׁ. וְכְתִיב (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהוָה. וְכְתִיב (דברים לב) כִּי חָלַק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ. דְּאַפִּיק לֹוֹן מִזְרַעָא קְדִישָׁא, לְמַהוּי חוֹלְקִיהּ, וְעַל דָּא יְהַב לֹוֹן אוֹרִייתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, גְּנִיזָא תְּרִי אֲלִפִּין שְׁנִין, עַד לָא יִתְבְּרִי עֲלֵמָא, וְהָא אַתְמַר. וּבְגִין רַחֲמֵינָא דִּילֵיהּ יְהִבָּא לְיִשְׂרָאֵל, לְמַתְרָא אַבְתְּרָהּ, וְלְאַתְדַבְּקָא בֵּיהּ.

תָּא חֲזִי, כָּל מְשִׁירֵין דְּלְעִילָא, וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, כִּלְהוּ אֲחִידָן אֲלִין בְּאֲלִין, דְּרַגִּין בְּדַרְגִּין, אֲלִין עֲלָאִין, וְאֲלִין תַּתְּאִין, וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְּכְתִיב, (תהלים קד) זֶה הֵימָּן גָּדוֹל. וְחִיּוּתָא קְדִישָׁא עֲלֵיהּ, וְכִלְהוּ אוֹכְלוֹסִין וּמְשִׁרֵין, כִּלְהוּ נְטִלִין תַּחוּת יְדֵיהּ, עַל מִימְרָה נְטִלִין, וְעַל מִימְרָה שְׂרָאן. בְּעַדְנָא דִּהִיא נְטִלָא, כִּלְהוּ נְטִלִין, בְּגִין דְּכִלְהוּ אֲחִידָן בֵּיהּ. (אמר ר' יצחק)

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַעֲבָרָא לְאוֹכְלוֹסִין דְּפִרְעָה לְתַתָּא, אַעֲבַר בְּקַדְמִיתָא לְהַהוּא חִילָא דְּלַהוּן, כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא. מַה עַבְדֵי. אַעֲבַר וְסִלִּיק הַהוּא אַתְרֵי קְדִישָׁא עֲלָאָה, דִּהוּוּ מְדַבֵּר (פי' מנהיג) לְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, כִּיּוֹן דִּהָא אֲסַתְּלִיק, הִנְהוּ כִּלְהוּ מְשִׁירֵין לָא יְכִילוּ לְדַבְּרָא, כִּיּוֹן דְּאֵינּוֹן לָא יְכִילוּ, הַהוּא מְמַנָּא דְּמִצְרַאִי אַעֲבָרוּ לֵיהּ מְשׁוּלְטָנְיָהּ, וְאַעֲבַר (י' ע"ב) בְּנוֹרָא דְּדִלִיק, וְכִדִּין

שְׁלֹטְנוֹתָא דְּמִצְרַאי אַתְּ עָדִי. וְעַל דָּא, אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מַאי טַעְמָא, בְּגִין דְּחִמוּ מִמְּנָא דְּמִצְרַיִם אַתְּ וְקָד בְּנוּרָא.

ר' יִצְחָק אָמַר, בְּשַׁעְתָּא דְּקָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל לְיַמָּא, קָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִמְּנָא רַבְרָבָא דְּעַל יַמָּא, אָמַר לֵיהּ, בְּשַׁעְתָּא דְּעַבְדִּית אָנָּא עֲלֵמָא, מְנִיתִי לָךְ עַל יַמָּא, וְתַנַּאי אֵית לִי עַל יַמָּא, דִּי יְבוּעַ מִיְמוּי מְקַמֵּי בְּנֵי. הַשְׁתָּא מְטָא עֲדָנָא, דִּיעֲבִירוּן בְּנֵי בְּגוּ יַמָּא. לְבַתֵּר מַה פְּתִיב, וַיֵּשֶׁב הַיָּם לְפָנוֹת בְּקָר לְאִיתְּנוּ. מַאי לְאִיתְּנוּ, לְתַנְּאוּ דְּתוּה לֵיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד בְּרָא עֲלֵמָא.

וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל שְׂרָאן עַל יַמָּא, וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל חֲמָאן, גְּלַגְלִי יַמָּא סְלָקִין וְנַחְתִּין, זְקָפוּ עֵינֵיהוּ, וְחִמוּ לְפָרְעָה וְלֹא וּכְלוּסִין דִּילֵיהּ, דְּחִילוּ וְצַעְקוּ. וְהָא אַתְּמַר. הַיָּם רָאָה, מָה חֲמָא יַמָּא. אַרְוָנָא דִּיוֹסֶף קָא חֲמָא, וְעַרְק מְקַמֵּיהּ. מַאי טַעְמָא, (בְּגִין) דְּכַתִּיב, (בְּרֵאשִׁית לט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא חֲחוּצָה. וְעַל דָּא הַיָּם רָאָה וַיִּנָּס, וְכַתִּיב וַיִּסַּר אֶת אֹפֶן מִרְכַּבּוֹתָיו וְגו' אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּחִמוּ אַרְעָא דְּמִצְרַיִם, כְּאֵלוּ אַתְּ וְקָד בְּנוּרָא, כְּדִין אָמְרוּ אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

דף מ"ט ע"ב

רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, הוּוּ אֲזִילִי בְּמִדְבָּרָא, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא לְרַבִּי יוֹסִי, תָּא וַאיִמָּא לָךְ, דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאֵעְבְּרָא שׁוּלְטְנוֹתָא דְּאַרְעָא, לָא עָבִיד, עַד דְּאַעְבַּר שׁוּלְטְנוֹתָא דְּלַהוֹן בְּרַקִּיעָא, וְלָא אַעְבַּר שׁוּלְטְנָא דְּלַהוֹן, עַד דְּמַנִּי אַחְרָא בְּאַתְרֵיהּ, בְּגִין דְּלָא יִגְרַע (שׁוּלְטְנוֹתָא) שְׁמוּשָׁא דְּלַהוֹן (דף מ"ט ע"ב) בְּרַקִּיעָא, בְּגִין לְקַיִמָּא מַה דְּכַתִּיב, (דְּנִיאלד) וְלָמַן דִּי יִצְבָּא יִתְנַיְנָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הָכִי הוּא.

פְּתַח ר' יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) "יִי אֲדוֹנֵינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ. יִי אֲדוֹנֵינוּ: כַּד בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַבְרָא חִילָא דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, אַתְּקִיף דֵּינֵיהּ עַלֵּיהּ, וְתַבַּר לוֹן, וְאַעְבַּר מְקַמֵּיהּ שׁוּלְטְנוֹתָא דְּלַהוֹן.

אֲשֶׁר תִּנְהַ הוֹדֵךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר נָתַתְּ מִבְּעֵי לֵיהּ, אוּ תִנְה הוֹדֵךְ, מַהוּ אֲשֶׁר תִּנְה הוֹדֵךְ. אֲלָא דָּא הוּא רְזָא דְּנַהֲרָא עֲמִיקָא דְּכָלָא, וְדוּד בְּעָא בְּעוֹתֵיהּ, לְמַנְגַּד מְנִיָּה עַל הַשָּׁמַיִם, וְדָא הוּא (ויקרא ס"ה ע"ב) אֲשֶׁר. כְּמַה דָּאֵת אָמַר, (שמות ג) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה.

בְּשַׁעְתָּא דְּהַאי נַהֲרָא (ס"ג ע"ב, בְּרֵאשִׁית רַכ"א ע"א) עֲמִיקָתָא דְּכָלָא, נִגִּיד וְנִפְּיק עַל הַשָּׁמַיִם, כְּדִין כְּלָא בְּחִידוּ, וּמְטְרוֹנִיתָא אַתְּעַטְרַת בְּמַלְפָּא, וְכָל עַלְמִין כְּלָהוּ בְּחִידוּ, וְשׁוּלְטְנוֹתָא דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, אַתְּעַבַּר מְקַמֵּי מְטְרוֹנִיתָא, וְכְדִין זְקָפִין רִישָׁא כָּל מַאן דְּאַחִידוּ בַּהּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אֲדַהְכִי חָמוּוּ חַד בַּר נֶשׁ, דְּהָוָה אֲתִי, וְחַד מְטוּלָא קָמִיָּה. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, גִּזִּיל,
דְּלָמָא הָאִי בַר נֶשׁ עוֹבֵד עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת הוּא, אוֹ עִם הָאָרְץ הוּא, וְאָסִיר
לְאִשְׁתַּתְּפָא בְּהַדְיָה בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נִיתִיב הָכָא, וְנַחֲמִי, דְּלָמָא גְּבַרָא רַבָּא
הוּא.

אֲדַהְכִי, אַעְבַּר קָמִיָּהוּ, אָמַר לֵיהּ, בְּדוּקָפָא דְּמַעְבְּרָא דְּקוּטִיפָא דְּהָאִי, חֲבֵרוֹתָא
אַבְעִי, וְאַנָּא יְדַעְנָא אַרְחָא אַחְרָא, וְנִסְטִי מִהָאִי, וְאַנָּא בְּעֵינָא דְּאִימָא לְכוּ, וְלֹא
אַתְחִיבְנָא בְּכוּ, וְלֹא אַעְבַּר עַל מָה דְּכַתִּיב, (וַיִּקְרָא יִט) וְלִפְנֵי עוֹר לֹא תִתֵּן מִכְשׁוֹל,
וְאַתּוֹן כְּסוּמִין בְּאַרְחָא דָּא, וְלֹא תִסְתַּכְּנוּ בְּנַפְשֵׁיכּוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא
דְּאוּרִיכְנָא הָכָא, אַתְחַבְּרוּ בְּהַדְיָה. אָמַר לוֹן, לֹא תִשְׁתַּעוּ מִיַּדִּי הָכָא, עַד דְּנַעְבַּר
בְּהָאִי. סְטוּ בְּאַרְחָא אַחְרָא.

בְּתַר דְּנַפְקוּ מִהָהוּא אַתְר, אָמַר לוֹן, בְּהָהוּא אַרְחָא אַחְרָא, הוּוּ אֲזִילִי זְמַנָּא חֲדָא,
חַד כְּהֵן חָכְם, וְחַד כְּהֵן עִם הָאָרְץ בְּהַדְיָה, קָם הָהוּא עִם הָאָרְץ בְּהָהוּא אַתְר עָלִיָּה
וְקַטְלִיָּה. מִהָהוּא יוֹמָא כָּל מָאן דְּאַעְבַּר בְּהָהוּא אַתְר, מְסַתְּפֵן בְּנַפְשֵׁיָּה. וְהָא
מִתְחַבְּרִין תַּמָּן מְשַׁדְּדֵי טוּרִיא, וְקַטְלִין וְקַפְחִין לְבְנֵי נֶשׂא, וְאִינּוֹן דִּידְעֵי לֹא עֲבָרִי
תַּמָּן, וּבְעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּמָא דְּהָהוּא כְּהָנָא כָּל יוֹמָא.

סדר הלימוד ליום ב טבת [יום 91 בשנה]

פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעֹמֹד וְגו' הָא אוֹקְמוּהָ אֵינּוֹן מְאֲרֵי מְתִיבְתָּא. אֲבָל אֲנָא לָא אֲמִינָא לְכוּ חֲכִי, אֲלָא דְרוּזָא דְמַלְהָ אוּלִּיפְנָא. עוֹד הַיּוֹם, מֵאֵן יוֹמָא דִּין. אֲלָא, חֲכִי פְתִיב, (שמות ו) וַיִּקַּח אֶהָרֶן אֶת אֲלִישֶׁבַע בֶּת עֲמִינָדָב. וְרוּזָא הוּא, עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאֶהָרֶן הוּא שׁוֹשְׁבֵינָא דִּילְהָ, לְתַקְנָא בֵּיתָה וּלְשִׁמְשָׁא לָהּ, וּלְמִיעַל לָהּ לְמַלְכָּא לְאֹזְדוּוּגָא פְחָדָא, מִכָּאֵן וּלְהִלָּאָה, כָּל כְּהֵן דְּמִשְׁמֵשׁ בְּמַקְדְּשָׁא, כְּגוּוֹנָא דְּאֶהָרֶן.

אֲחִימֶלֶךְ כְּהֵנָּא רַבָּא עֲלָאָה הָוָה, וְכָל אֵינּוֹן כְּהֵנִי בְּהִדְיָה, כְּלָהוּ הוּוּ שׁוֹשְׁבֵינִין דְּמִטְרוּנִיתָא, כִּיּוֹן דְּאֶתְקֻטִּילוּ, אֲשֶׁתְּאַרְת מִטְרוּנִיתָא בְּלַחֲוֹדְהָא, וְאַתְאַבִּיד שׁוֹשְׁבֵינָא דִּילְהָ, וְלָא אֲשֶׁתְּכַח מֵאֵן דְּמִשְׁמֵשׁ קָמָה, וַיִּתְקַן בֵּיתָהּ, וַיַּחֲדִי לָהּ לְאֹזְדוּוּגָא עִם מַלְכָּא. כְּדִין מִהֵהוּא יוֹמָא, אֲתַעֲבְרָא לְשִׁמְאַלָּא, וְקִיַּיְמָא עַל עֲלֻמָּא, כְּמִין עַל כְּלָא, קֻטִּיל לְשָׂאוּל וּלְבַנּוּי, אֲתַתְּאַבִּיד מִיַּנְיָהוּ מַלְכוּ, מִיתָו מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלַפִּין וְכְמָה רַבּוּן. וְעַד כְּעַן, הָהוּא חוּבָה הָוָה תְּלִי, עַד דְּאַתָּא סְנַחְרִיב וְאַרְגִּיז כְּלָא.

וְדָא הוּא עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב, דָּא הוּא יוֹמָא עֲלָאָה, וּמֵאֵן אִיהוּ. דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאַבְדַּת שׁוֹשְׁבֵינִין דִּילְהָ, הָהִיא דְּאַשְׁתְּאַרְת בְּלָא יְמִינָא, (דהוי ליה) לְאַתְדַּבְקָא בְּשִׁמְאַלָּא. דְּכֵהֵנָּא יְמִינָא הוּא. (אמר ליה לאתדבקה בשמאלא) וּבְגִין כְּהָ, עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעֹמֹד.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב גְּבַעַת שְׂאוּל נָסָה, שְׂאוּל אֲמַאי חָכָא. אֲלָא בְּגִין דְּהוּא קֻטִּיל לְכַהֲנֵי, וְגָרִים דְּרוּעָא יְמִינָא, לְאַתְעַקְרָא מֵעֲלֻמָּא. אוּף חָכָא, מִהֵהוּא יוֹמָא, לָא אֲעֵבַר בַּר נֶשׁ בְּהֵהוּא דּוּכְתָא, בְּגִין דְּלָא אֲסַתְּפֵן בְּנַפְשִׁיהָ. אָמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִי, וְלָא אֲמַרִית לָךְ דְּלֻמָּא גְּבַרָא רַבָּא הוּא.

דף נ' ע"א

פֶּתַח וְאָמַר, (משלי ג) אֲשֶׁרֵי אָדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֶׁרֵי אָדָם, (דף נ' ע"א) כְּגוֹן אֲנִן, דְּאַשְׁכְּחָנָא לָךְ, וַיִּדְעָנָא מִיַּנְדָּ מַלְהָ דְּחֲכָמָתָא. וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה, כְּגוֹן אֲנִן, דְּאוּרִיכְנָא לָךְ לְאַתְחַבְרָא בְּהַדְרָה. וְדָא הוּא בַר נֶשׁ דְּזַמִּין לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּבוּבָא בְּאַרְחָא, אֲנַפּוּי דְּשְׁכִינְתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (משלי ד) וְאַרְחָ צְדִיקִים כְּאוּר גִּגָּה. אֲזִלוּ.

פֶּתַח הָהוּא גְּבַרָא וְאָמַר (תהלים כד) לְדוֹד מְזֻמּוֹר לִיִּי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ וְגו'. לְדוֹד מְזֻמּוֹר בְּאַתְר חַד, וּבְאַתְר אַחְרָא מְזֻמּוֹר לְדוֹד, מַה בֵּין הָאֵי (ק"ע ע"א) לְהָאֵי. אֲלָא

לְדוֹד מְזֻמּוֹר, שִׁירְתָּא דְקָאֻמְר דְּדוֹד, עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מְזֻמּוֹר לְדוֹד, שִׁירְתָּא דְקָאֻמְר דְּדוֹד, עַל גְּרַמְיָהּ. לִיִּי (כ”ב ע”ב) הָאֲרִיץ וּמְלוֹאָהּ. לִיִּי: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הָאֲרִיץ וּמְלוֹאָהּ: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְכָל אוֹכְלוֹסִין דִּילָהּ, דְּמִתְחַבְּרִין בְּתַדְהָ, וְאֶקְרוּן מְלוֹאָהּ וְדָאִי הוּא. כְּמָה דְאֵת אִמְר, (ישעיה ו) מָלֵא כָל הָאֲרִיץ כְּבוֹדוֹ תִּבְל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: דָּא הוּא אֲרַעָא דְלִתְתָּא, דְאֶקְרִי תִּבְל, וְאֶחִידַת בְּדִינָא (דעלמא) דְלַעֲיִלָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפוֹט תִּבְל בְּצַדִּיק, בֵּין לְחַד, בֵּין לְעַמָּא חַד, בֵּין לְכָל עַלְמָא, מֵהָאִי דִינָא הוּא אֶתְדִן.

תָּא חֲזִי, פְּרַעָה מֵהָאִי דִינָא יְנִיק, עַד דְאֶתְאֲבִידוּ הוּא וְכָל עַמִּיָּהּ. פִּיּוֹן דְהָאִי דִינָא אֶתְעַר עָלֶיהָ, הֵהוּא מְמַנָּא דְאֶתְמַנָּא עַלִּיהוּ בְּשִׁלְטְנוֹתָא, אֶתְעַדִּי וְאֶתְעַבְר, כְּדִין כְּלָהוּ דְלִתְתָּא, אֶתְאֲבִידוּ, דְכְּתִיב וַיִּסַּר אֶת אוֹפְן מִרְכָּבוֹתָיו. מֵאִי אוֹפְן מִרְכָּבוֹתָיו. מִרְכָּבוֹתָיו דְפְרַעָה. וּמֵאֵן אִיהוּ הֵהוּא אוֹפְן דְלָהוֹן, הֵהוּא מְמַנָּא דְשְׁלִיט עַלִּיהוּ. וְעַל דָּא מִיתוּ כְּלָהוּ בִּימָא. אִמָּאִי בִּימָא, אֶלָּא יִמָּא עֲלָאָה אֶתְעַר עַלִּיהוּ, וְאֶתְמַחוּ (נ”א ואתמסרו) בִּידְהָא. וּבְגִין כֶּךָ טְבַעוּ בֵּים סוּף כְּתִיב. אִמְר רַבִּי יוֹסִי וְדָאִי הֵכִי הוּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, טְבַעוּ בֵּים סוּף. סוּפָא דְדַרְגִּין.

רַבִּי חִיָּיא אִמְר, וַיִּנְהַגְהוּ בְּכַבְדוֹת. בְּכַבְדוֹת מַהוּ. אֶלָּא מְכָאֵן אוֹלִיפְנָא, דְבִתְהוּא דְבְרוּתָא דְאֶתְדַבֵּר בֵּיהּ בַּר נֶשׁ, מְדַבְּרִין לִיהּ. בְּפְרַעָה כְּתִיב (שמות ט) וַיִּכְבַּד לֵב פְּרַעָה. בְּהֵהוּא מְלָה, דְבַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּכַבְדוֹת מְמַשׁ. אִמְר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רְשַׁע, אֶת אוֹקִיר לְבָבָּהּ. אֲנָא אֲדַבֵּר לָךְ בְּהָאִי, עַל דָּא וַיִּנְהַגְהוּ בְּכַבְדוֹת. וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו’. וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם, דָּא מְמַנָּא דְאֶתְמַנִּי עַל מִצְרָאִי. אִמְר רַבִּי יוֹסִי, הָאִי מְלָה קִשְׂיָא, פִּיּוֹן דְאֶעְבְּרוּ לִיהּ מְשׁוּלְטְנוֹתֵיהּ, הִיךְ יְכִיל הוּא לְמַרְדָּף אֲבִתְרִיָּהּ דִּישְׂרָאֵל.

אֶלָּא וְדָאִי הֵכִי הוּא. אֲבָל דָּא וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם, מִצְרַיִם דְלִתְתָּא. כִּי יִי נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם, מִצְרַיִם דְלַעֲיִלָּא, דְכִיּוֹן דְאֶתְבַּר חִילָהוֹן מְלַעֲיִלָּא, כְּדִין אֶתְבַּר חִילָא וְתוֹקְפָא דְלָהוֹן לְתַתָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כִּי יִי נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם. בְּמִצְרַיִם דִּיקָא. דָּא הוּא תוֹקְפָא דְלָהוֹן דְלַעֲיִלָּא. וְדָא הוּא דְאוֹקְמוּהָ מְלַךְ מִצְרַיִם סְתָם. הֵכָא, וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל, דְחָמוּ דְהָא אֶתְבַּר חִילָהוֹן, וְתוֹקְפָא דְלָהוֹן, דְלַעֲיִלָּא.

תָּא חֲזִי, כַּד אֶתְעַרְתְּ הָאִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֶתְעַרוּ כָּל

ס”א תוספתא לַעֲיִלָּא מְכַלְהוּ, דְהָא אֵינּוֹן נְטִילֵי לָהּ בְּגוּפָא דְאִילְנָא, וְהָא אוֹקְמוּהָ. וּבְגִינֵי כֶּךָ יִשְׂרָאֵל אֶחִידֵן בָּהּ, יִתִּיר מְכָל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְכַד אֵינּוֹן מִתְעַרְיָן, (כל עמים עכו”ם) אֶתְבַּר תוֹקְפָהוֹן מֵאֵינּוֹן דְשְׁלִטֵי עַלִּיהוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

תא חזי, האי ממנא שלטנא דמצראי, דחיק לון לישראל, בכמה שעבודין, כמה דאוקמוה. לבתר דאתבר הוא בקדמיתא, אתברו אינון מלפנותא (ס"א מלתתא), הדיא הוא דכתיב פי יי' נלחם להם במצרים. נלחם להם ודיא.

דף נ' ע"ב

ס"א תוספתא (שמות יד) ויסע מלאך האלהים וגו'. (מתניתין) עד לא (ס"א אשתקע) אשתכח אורא דכיא, ולא נהירין, אבנין נקיבן הוו סתימאן. תלת רוחין דכלילין בתלת, הוו שקיען. ומיין סתימן תחות נוקבי. בשבעין ותרין אתוון אתהדרו לאתריהו (דף נ' ע"ב) אינון אבנין (ס"א דרין).

בתר שבעין ותרין דרגין, וכן תלת זמנין, אתבקעו ואתנקיבו אבני, תחות צורא דהוה חקיק, ואתכפפו דרגין, ואתעבידו כנופיא חדא. (ס"א אתפלג ואתעבידו כנופיא חד) לבתר אתפלגו, ואתעבידו תרין דרגין, פלגותא מיא אגלידו, ופלגותא אשתקעו. אלין סליקו, ואלין נחתו, מהכא שרא עלמא לאתפלגא.

צורא אחרא (נ"א חדא) אית לעילא, (לעילא) והוא גליפא בע"ב חתימן דגושפנא תקיפא, ובהו שקיען גלגלוי דימא. כד נטלין, אתפלגו לארבע זויין. פלגו חדא סליק, ופלגו חדא נחית, פלגו חדא לסטר צפון, ופלגו חדא לסטר דרום. כד מתחברן כחדא, גומרין דלהטין קיימין, בלהט שנא דחרבא דמתהפכא.

חד קיימא נעין בגו ימא, דרגא שליחא דאפרכא עלאה, סליק בההוא קיימא לעילא לעילא, אשתכלל (נ"א אסתכל) למרחיק, קטורא דארבין דשאטין בימא. מאן חמי גלגלין דסלקין ונחתין ורוחא דנשיב בהו, ונוני ימא נגדין כל אינון ארבין לכל סטרי עלמא.

ההוא דרגא, כד נחית מההוא, קיימי אלף מימיניה, ואלף משמאליה, הוה תב ויתיב באתריה, כמלפא בכורסיה, ההוא דרגא דכד שאטי ימא לארבע סטרי עלמא, עמיה נפקת, ביה תבת, הוא תב בקיימא דמלפא.

כדין כרוזין נפקין, מאן מארי דעיינין, יזדקפאן לון לעילא לעילא. מאריהון דגדפין יקומון בקיימיהו. מארי דאנפין, חפיין לון, עד דנטיל במטלנוי. כדין ויסע מלאך האלהים. (עד כאן).

רבי חייא פתח, (משלי לא) היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה. היתה כאניות סוחר, דא כנסת ישראל. ממרחק תביא לחמה, כמה דאת אמר, (ישעיה ל) הנה שם יי' בא ממרחק. תביא לחמה, בחד דרגא דשארי עלה, וביה אתמשכו כל אלין נחלין ומבועין דאזלין בימא, כמה דאת אמר, (קהלת א) כל (ויקרא נ"ח ע"א) הנחלים הולכים אל הים וגו'.

אל מקום שהנחלים הולכים, אף על גב דכלהו נחלין אתמשכן בהוא דרגא, והוא דרגא נחית (נ"א נגיד) לון להוא ימא, לא תימא. דהא אריק לון, והא לא שריין ביה אחרנין, ולא נגדין ביה פמלקדמין, אהדר ואמר אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים, אל מקום דהוא דרגא דנחלין אזלין זמנא חדא, שם הם שבים ללכת, תמן אינון תייבין מההוא אתר עלאה, ולא פסקין לעלמין, ומתכנשי פלהו בההוא אתר. ולמה. ללכת. למהך לההוא אתר דימא, כמה דאתמר, מה שמייה דההוא דרגא. צדיק אקרי.

רבי יהודה אמר, כתיב (תהלים קד) שם אניות יהלכון לויתן זה יצרת לשחק בו. שם אניות יהלכון, בההוא ימא דאזלין ושאטין, עד דאתיין לאתחברא בההוא דרגא, כדין כתיב לויתן זה יצרת לשחק בו.

רבי יצחק אמר, לעילא לעילא יתיר, אית זווגא אחרא, דשאר ב בחביבותא, ולא (ויקרא ס"א ע"ב, ע"ז ע"ב, נ"ה ע"א, כ"ז ע"א) מתפרש לעלמין. אמר רבי יהודה, מאן זכי לההוא זווגא. אמר ליה, מאן דאית ליה חולקא בעלמא דאתי. בעלמא דאתי דיקא.

אמר ליה, והא מהכא אוליפנא, דכתיב, (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשחק בו, משמע דקאמר זה, וזה וזאת ידיען אינון. אמר רבי אבא, תרוויכו שפיר קאמרינו, והא דרבי יהודה שפיר דיקא, וכלא זמין קודשא בריך הוא לאתענגא בהו לצדיקייא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי.

אמר רבי אבא, כמה אלפין, כמה רבבן דמשיריין קדישין, אית ליה לקודשא בריך הוא, מארי דאנפין עלאין, מארי דעיינין, מארי דזיינין, מארי דיללה, מארי דיבבא, מארי דרחמי, מארי דדינא, ועילא מנייהו אפקד למטרוניתא לשמשא בהיכלא קמיה.

לקביל אלין, אית לה למטרוניתא, משירין מזיינין. בשתי (בשנת) אנפין משתכחו משריין מזוינין. וכלהו חגירן חרבא, קיימאן בסחרנהא, כמה נפקין, כמה עיילין. בשית גרפין טאסין כל עלמא. קמי כל חד וחד גומרין דנור דליק. לבושי, מתלהטא אשא. בגבוי, שנא דחרבא מתלהטא בכל עלמא, לנטרא (דף נ"א ע"א) קמה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ג) ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים.

מאן דרך עץ החיים. דא היא מטרוניתא רבתא, דהיא ארחא, לההוא אילנא רברבא תקיף, אילנא דחיי. דכתיב, (שיר השירים ג) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל. ישראל דלעילא, פלם אחווי חרב.

כד נטלא מטרוניתא, פלהו נטלין בהדה, הדא הוא דכתיב ויסע מלאך האלהים. וכי מלאך האלהים אתקרי. אמר רבי אבא אין. תא חזי, הכי אמר רבי שמעון, אתקין קודשא בריך הוא קמיה, היכלא קדישא, היכלא עלאה, (קדישא) קרתא קדישא, קרתא עלאה. ירושלים עיר הקודש אקרי, מאן דעאל למלא, לא עאל אלא מההוא קרתא קדישא, נטיל ארחא למלא, דארחא מהכא אתתקן.

הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) זה השער ליי צדיקים יבואו בו. כל שליחותא דבעי מלא מבי מטרוניתא נפקא, וכל שליחותא מתתא למלא, (נ"א דבעי מלא) לבי מטרוניתא עייל בקדמיתא, ומתמן למלא. אשתכח דמטרוניתא איהי שליחא דכלא, מעילא לתתא, ומתתא לעילא. ועל דא, איהי שליחא דכלא, הדא הוא דכתיב ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל, ישראל דלעילא. מלאך האלהים, הדא הוא דכתיב ביה, ויי הולך לפניהם וגו', והאי ללכת יומם ולילה, כמה דאוקמוה.

וכי יקרא הוא דמלא, דמטרוניתא תזיל, והיא תגח קרבא, והיא אזלת שליחא. אלא, למלא דאזדווג במטרוניתא עלאה, חמא מלא יקרו דילה, על כל שאר מטרוניתא דעלמא, אמר פלהו משתכחין לחינתא (נ"א לחופתא), לקבל האי מטרוניתא דילי. היא סלקא על כלא, מה אעביד לה. אלא כל ביתא דילי יהא בידהא, אפיק מלא פרוזא, מהכא כל מלין דמלא בידא דמטרוניתא יתמסרון. מה עביד. אפקיד מלא בידהא כל זיינין דילה, כל אינון מארי מגיחין קרבא, כל אינון אבנין יקרין דמלא, כל גנוייא דמלא. אמר, מהכא, כל מאן דיצטריך למלא עמי, לא יכיל למלא עמי, עד דאודע לה מטרוניתא.

כך קודשא בריך הוא, מסגיאות חביבותא ורחימותא דילה בפנסת ישראל, אפקיד כלא ברשותה, אמר, הא כל שארי, לא משתכחי כלום לגבהא. אמר, (שיר השירים ו) ששים תמה מלכות וגו', אחת היא יונתי תמתי. מה אעביד לה, אלא, הא כל ביתא דילי בידהא. אפיק מלא פרוזא, מהכא כל מלין דמלא, בידא דמטרוניתא יתמסרון. אפקיד בידהא כל זיינין דילה, רומחין, וסייפין, קשתין, חצין, וחרבין, בלסטריין. קסטיראין, אעין, אבנין, כל אינון מארי (נ"א מאני) מגיחי קרבא. הדא הוא דכתיב, הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים וגו' כלם אחוזי חרב מלומדי וגו'.

אמר מלא, מכאן ולהלאה, קרבא דילי אתמסר בידך, זיינין דילי, מארי מגיחי קרבא בידך. מכאן ולהלאה את הוי נטרא לי, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכא) שומר ישראל. מכאן ולהלאה, מאן דאצטריך לי, לא יכיל למלא עמי, עד

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

דְּאוֹדַע לְמִטְרוֹנִיתָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טו) בְּזֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ. שְׁלִיחָא דְמִלְכָא בְּכֹלָא, כְּמָה דְאוֹקִימְנָא. אֲשֶׁתְּכַח דְכֹלָא בִידְהָא, וְדָא הוּא יִקְרָא דְמִטְרוֹנִיתָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּסַּע מִלְאֲךָ הָאֱלֹהִים וְגו', כְּמָה דְאֶתְמַר.

וַיִּלְךָ מֵאֲחֵרֵיהֶם, מֵאֵי טַעְמָא מֵאֲחֵרֵיהֶם. בְּגִין דִּישְׁתַּכְּחוּ לְקַמְהָא (נ"א לגבהא) מֵאֲרֵי מְגִיחֵי קֶרְבָּא, מֵאֲרֵי בְּלִסְטְרָאוֹת, מֵאֲרֵי רוּמְחִין וְסִיפִין, וְאֶתְגְּלוּן קַמְהָא, דְהָא הוּוּ אֶתְיִין מִשִּׁירְיִין אֲחֵרְנִין, לְאֶגְחָא קֶרְבָּא בִישְׂרָאֵל מְלַעִילָא, וְעַל דָּא וַיִּלְךָ מֵאֲחֵרֵיהֶם.

וְתֵאנָא, בְּהֵיא שְׁעָתָא, אֶתָּא רְבֵרְבָא שְׁלִטְנָא דְמִמְנָא עַל מִצְרָאֵי, וְכֹנֵשׁ שִׁית מֵאָה (רבוון) רְתִיכִין מְקַטְרְגִין, וְעַל כָּל רְתִיכָא וְרְתִיכָא, שִׁית מֵאָה שְׁלִטְנִין מְמַנֵּן קְטִיגוֹרִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בַּחֹר וְגו'. וְכִי שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב בַּחֹר, לֹא הוּוּ רֶכֶבֵי מִצְרַיִם, מֵאֵי טַעְמָא וְכֹל רֶכֶב מִצְרַיִם. אֲלֹא הֲכִי תֵאנָא, הוּוּ סְמֵא"ל אוֹזִיף לֵיהּ, שִׁית מֵאָה רְתִיכִין מְקַטְרְגִין לְסִייעָא לֵיהּ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב (דף נ"א ע"ב) בַּחֹר.

אֵימְתֵי אֲשֶׁלִים קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא לְסְמֵא"ל. בְּקֶרְבָּא דְסִיסְרָא, דְעַקֵּר קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא לְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְאֶתְמַסְרוּ בִידָא דְמִטְרוֹנִיתָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (שופטים ה) נָחַל קִישׁוֹן גִּרְפָּם נָחַל קְדוּמִים וְגו'. וְלִזְמַנָּא דְאֶתִי, יִתְמַסְרוּ כְּלָהוּ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצֻרָה וְגו'. וְעַל דָּא וַיִּלְךָ מֵאֲחֵרֵיהֶם, דְזִמְינָא שְׁכִינְתָא בְּסוּף יוֹמֵיא לְאֶעְקָרָא לֹון מִן עֲלָמָא.

סדר הלימוד ליום ג טבת [יום 92 בשנה]

ויסע עמוד הענן מפניהם, מאן עמוד הענן דא. רבי יוסי אמר, דא הוא עננא דאתחזי תדיר עם שכנינתא. ודא הוא עננא דעאל משה בגויה. רבי אבא אמר, כתיב וי' הולך לפניו יומם, אלא סיועא דצדיק הוא, ופרישו דרשימו דיליה, ועל דא אזיל האי ענן יומם, וכתיב (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. ומסטרא דחס"ד אתא עננא דא, ודא חסד אתקרי, ועננא אחרא אזיל בליליא, ואתקרי עמוד אש.

רבי שמעון אמר, עמוד הענן יומם: דא אברהם. ועמוד האש לילה: דא יצחק. ותרווייהו אשתכחו בשכינתא, ומה דאמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, דעל ידא דהאי (נ"א דבהאי) דרגא, אשתכחו.

והאי ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם. ויסע: דנטיל מסטרא דחס"ד, ואתדבק בסטרא דגבורה, בגין דהא מטא שעטא לאתלבשא בדינא.

תא חזי, בההיא שעטא אשתלים סיהרא מפלא, וירתא שבעין ותרין שמהן קדישין, בתלת סטרין. סטרא חדא אתלבשא בעטרוי דחסד עלאה, בשבעין גליפין דנהירו דאבא עלאה, דאנהיר לה.

סטרא תניינא, אתלבשת ברומחי דגבור"ה, בשתינ פולסי דנורא, ועשרה דילה דנחתו מסטרא דאמא עלאה בנימוסי גליפין.

סטרא תלתאי, אתלבשת בלבושי ארגונא, דלביש מלכא עלאה קדישא, דאקרון תפאר"ת, דירית ברא קדישא, בשבעין עטרין עלאין, מסטרא דאבא ואמא, והוא כליל להאי סטרא ולהאי סטרא. (ס"א ותרין עטרין מסטרא דאבא ואימא, ואינן שבעין ותרין שמהן.) ותנינן מסטרא דחס"ד שבעין ותרין סהדין. מסטרא דגבורא שבעין ותרין סופרין. מסטרא דת"ת שבעין ותרין גווינין לאתפארא.

ובהאי אתר, אתגליף חד בחד, ואסתליק שמא קדישא, רזא דרתיכא, והכא אתגליפו אבהתא, לאתחברא בחד, והוא שמא קדישא גליפא באתווי.

צרופא דאתוון אליו, אתוון קדמאי, רשימין פסדרן בארץ מישר, בגין דכלהו אתוון קדמאי אשתכחו בחס"ד, למהך בארץ מישר, בסדורא מתתקן.

אתוון תנייני, רשימין בגלגולא למפרע, בגין דכלהו אתוון תנייני, משתכחו בגבורה, (ס"א מגבורה) לגלאה דינין וזינין דאתיין מסטרא דשמאלא.

אתוון תליתאי, אינון אתוון רשימו, לאחזאה גוונין, לאתעטרא במלכא קדישא. וכלא ביה מתחברן ומתקשרן, והוא אתעטר בעטרוי בארח מישר, ורשים להאי סטרא ולהאי סטרא, כמלכא דאתעטר בכלא.

הכא אתרשים שמא קדישא גליפא בע”ב תיבין, דמתעטרי באבהתא, רתיכא קדישא עלאה. ואי תימא, הני אתוון תליתאי, מאי טעמא לאו אינון כתיבין, מנהון בארח מישר כסדרן, ומנהון למפרע, לישרא להאי סטרא, ולהאי סטרא, דהא תנינן, (תהלים צט) אתה כוננת מישרים, קודשא בריך הוא עביד מישרים לתרי סטרי, וכתיב (שמותכו) והברית התיכון בתוך הקרשים וגו’, דא קודשא בריך הוא. רבי יצחק אמר, דא יעקב, וכלא חד.

דף נ”ב ע”א

אלא למלכא דאיהו שלים מכלא, דעתיה שלים מכלא, מה ארחיה דתהוא מלכא. אנפוי נהירין כשמשא תדיר, בגין דאיהו שלים. וכד דאין, דאין לטב ודאין לביש. ועל דא בעי לאסתמרא מיניה. מאן דאיהו טפשא, חמי אנפוי דמלכא נהירין וחייכן, ולא אסתמר מיניה. ומאן דאיהו חפימא, אף על גב דחמי אנפוי דמלכא נהירין, אמר מלכא ודאי שלים הוא, שלים הוא מכלא, דעתיה שלים, אנה חמי דבהוא נהירו, דינא יתיב (דף נ”ב ע”א) ואתפסיא, אף על גב דלא אתחזיא, דאי לאו הכי, לא יהא מלכא שלים, ועל דא בעי לאסתמרא.

כך קודשא בריך הוא, שלים תדיר בהאי גוונא ובהאי גוונא, אבל לא אתחזיא, אלא בנהירו דאפין. ובגין כך, אינון טפשין חייבין לא אסתמרון מיניה. אינון חפימין זכאין, אמרין, מלכא שלים הוא, אף על גב [אמרו המגיהים כאן מצאנו כתוב פסוק ויסע כסדר כל אות ואות בבית אחד במרובע עם זה בעי לאסתמרא מיניה.

אמר רבי יהודה, מהכא, (מלאכי ג) אני יי לא שנית. לא דליגנא לאתר אחרא, בי אתכליל כלא. הני תרי גווני בי אתכלילן, בגין כך כלא בארח מישר אתחזיא, ואף על גב דאתוון אחידן להאי סטרא ולהאי סטרא, כסדרן כתיבין. (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמוד מאחריהם. עד כאן סטרא חד, חסד לאברהם. אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, תא חזי רזא דא. כד עתיקא קדישא אנהיר למלכא, אנהיר ליה, (ס”א עטר ליה ואחסין ליה, בכתיב וכו’) ועטרין ליה, בכתיב קדישין עלאין, כד מטאן לגביה מתעטרי אבהתא, בשעתה דמתעטרי אבהתא, כדין הוא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

שְׁלִימוּ דְכָלָא. פְּדִין מְטְרוֹנִיתָא, נְטִילָא בְּמִטְלָנְהָא, (בהווא) (נ”א בשולטנא בהיא) שְׁלִימוּ דְאַבְהֶתָא. וְכַד מִתְעַטְרָא מִכְּלִהוֹן, פְּדִין אֶתְבְּרָכָא, וְרִשׁוּתָא דְכָלָא בִידְהָא. כְּגוּוּנָא דָא שְׁמָא קְדִישָׁא גְּלִיפָא בְּאַתּוּוֹי רְשִׁימִין בְּרִתִּיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא עֲטוּרָא דְאַבְהֶן.

אֲמַרוּ הַמַּגִּיהִים כָּאן מְצָאנוּ כְּתוּב פְּסוּק וְיִסַּע כְּסֹדֵר כָּל אוֹת וְאוֹת בְּבֵית אֶחָד בְּמְרוּבַע עִם זֶה הַלְשׁוֹן עַד כָּאן אֶתְתַּקְנוּ טוּרִין כְּסֹדֵרן בְּרִזָּא דְחֹסֵד לֹא סְטָאן לְיִמִּינָא וּשְׁמָאָלָא. אַחַר כֵּן מְצָאנוּ פְּסוּק וְיִבֵּא לְמַפְרַע כְּמוֹ כֵּן כָּל אוֹת וְאוֹת בְּבֵית אֶחָד בְּמְרוּבַע עִם זֶה הַלְשׁוֹן עַד כָּאן אֶתְתַּקְנוּ טוּרִין לְמַפְרַע בְּרִזָּא דְגְבוּרָה כְּלִהוֹ שְׁמָאָלָא כְּלִילָן בִּימִינָא. אַחַר כֵּן מְצָאנוּ פְּסוּק וְיִט כְּסֹדֵר כְּמוֹ כֵּן כָּל אוֹת וְאוֹת בְּבֵית אֶחָד בְּמְרוּבַע עִם זֶה הַלְשׁוֹן עַד כָּאן כְּלִילָן טוּרִין דְשְׁמָא קְדִישָׁא בְּתַפְאֶרֶת לְבִתֵּר מִתְחַבְּרִין אַבְהֶן וְאַתְעֵבִידוּ שְׁמָא קְדִישָׁא. וְאַחַר כֵּן מְצָאנוּ הַע”ב שְׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מִשְׁלֶשָׁה פְּסוּקִים אֵלּוּ בְּמְרוּבַע כָּל שֵׁם וְשֵׁם מִשְׁלֶשָׁה אוֹתוֹת הַיּוֹצְאִים מִשְׁלֶשָׁה פְּסוּקִים אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל הַפּוֹדֵד יִשְׂרָאֵל וְהַסִּימֵן יִה”י אִוֵּר עִם זֶה הַלְשׁוֹן הֵא כְּגוּוּנָא דָא שְׁמָא קְדִישָׁא גְּלִיפָא בְּאַתּוּוֹי רְשִׁימִין בְּרִתִּיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא עֲטוּרָא דְאַבְהֶן. וְלֹא הִדְפַסְנוּ אוֹתוֹ כֹּאן מִפְּנֵי יֶקֶר תַּפְאֶרֶת גְּדוּלְתוֹ. (והודפס בסוף הספר)

(אמר רבי ייסא, אשכחנא ברזא דא בתקיעותא (ס”א דרב בבבל) דרב המנונא סבא, תלת ובכין ובכין ולקבלי הני תלת. וכך הוא סדורא. אמר רבי יוסי, כלא אתכליל בהאי שמא (נ”א שליחא) קדישא, ואסתיים ביה, אשתכח דשלימו דרתיכא קדישא אית ביה.)

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי הוּא שְׁמָא קְדִישָׁא, עֲטוּרָא דְאַבְהֶן, דְּמִתְעַטְרָא בְּגִלּוּפֵיהוּ, בְּחַבְרָא כְּחֻדָּא. שְׁלִימוּ דְרִתִּיכָא קְדִישָׁא. וְאַתְפְּלִיל בְּאַרְבַּעִין וְתַמְנֵי תִּיבּוֹתָא, דְּאִיהוּ שְׁלִימוּ דְכָלָא, וְעַקְרָא דְשִׁרְשִׁין.

תָּא חֲזִי, גּוּפָא דְאִילָנָא, אָנ”י אֶל”ף (ויקרא קנ”א) נו”ן יו”ד. רִישָׁא דְכָל עֲנַפֵּי אִילָנָא, וְה”ו. (וה”ו) וְהָא אֶתְעֵרוּ חֲבֵרָיָא, כְּלָלָא דְעֲנַפִּין וְנוּפָא וְשִׁרְשָׁא, בְּאַרְבַּעִין וְתַמְנֵי תִּיבּוֹתָא. וְהָא אֶתְרִשִׁים בְּתַלְתָּ עֲלָמִין עֲלָאִין, וּבג’ עֲלָמִין תַּתְּאִין. לְקַבְלִיָּהּ, קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ ה’ צְבָאוֹת. קְדוּשׁ לְעִילָא. קְדוּשׁ בְּאַמְצַעִיתָא. קְדוּשׁ לְתַתָּא. קְדוּשׁ חֹסֵד. קְדוּשׁ גְּבוּרָה. קְדוּשׁ תַּפְאֶרֶת. וְכִלְהוּ בְּשִׁבְעִין וְתַרִּין אֶתְגְּלִיפוּ, כְּמָה דְאַתְמַר. בְּרִידָא הוּא, בְּרִידָא שְׁמִיָּה לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין אָמֵן.

דף נ”ב ע”ב

אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעֲתָא דְשִׁרוּ יִשְׂרָאֵל עַל יַמָּא, חָמוּ לְכֻמָּה (דף נ”ב ע”ב) אַכְלוּסִין, לְכֻמָּה חֲיִילִין, לְכֻמָּה מְשִׁירִין, מְעִילָא וְתַתָּא, וְכִלְהוּ בְּכַנּוּפִיא עֲלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל, שְׁרִיאוּ בְּצִלוֹ מְגוֹ עַקְוֵי דְלִהוֹן.

בִּיה שַׁעֲתָא, חָמוּ יִשְׂרָאֵל עָאקוּ מִכָּל סְטְרִין, יִמָּא בְּגִלוּהִי דְזֻקְפִין קְמִייהוּ.
בְּתַרְיִיהוּ, כָּל אֵינּוֹן אַכְלוּסִין, כָּל אֵינּוֹן מְשִׁירִין דְּמִצְרִים, לְעֵילָא עֲלִייהוּ כְּמָה
קְטִיגוּרִין. שְׂרִיאוּ צוּחִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

כְּדִין כְּתִיב, וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה מַה תַּצַּעַק אֵלַי. וְתֹאנָא בְּסִפְרָא דְצִנִּיעוּתָא,
אֵלַי, (כ"א ע"א) דִּיִּיקָא, בְּעֵתִיקָא תְּלִיא כְּלָא. בִּיה שַׁעֲתָא אֲתַגְּלִי עֵתִיקָא קְדִישָׁא,
וְאֲשַׁתְּכַח רַעוּא בְּכִלְהוּ עֲלֵמִין עֲלֵאִין, כְּדִין נְהִירוּ דְכְּלָא, אֲתַנְהִיר.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּדִין, כְּדִין אֲתַנְהִיר כְּלָא כְּחֵדָא, וְעֵבִיד יִמָּא נִימוּסִין עֲלֵאִין,
וְאֲתַמְסְרוּ בִּידוּי עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. וּבְגִיגֵי כְּדִין, קְשִׁיא קְמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא,
כְּקָרִיעַת יָם סוּף, וְכִלָּא הָכִי אֲוִקְמוּהָ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּקָרִיעַת יָם (בראשית ר"ס
ע"א) סוּף בְּעֵתִיקָא תְּלִיא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֵד אֵיִלְתָּא אֵית בְּאַרְעָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד סְגִיא
בְּגִיגָה, בְּשַׁעֲתָא דְהִיא צוּחַת, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁמַע עָאקוּ דִּילָהּ, וְקָבִיל קָלָהּ.
וְכַד אֲצִטְרִיךְ עֲלֵמָא לְרַחֲמֵי לְמִיָּא, הִיא יְהֵבַת קָלִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁמַע
קָלָהּ, וְכִדִּין חַיִּים עַל עֲלֵמָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים מב) כְּאֵיל תִּעְרוּג עַל אֲפִיקֵי
מַיִם.

וְכַד בְּעִיא לְאוּלְדָא, הִיא סְתִימָא מִכָּל סְטְרִין, כְּדִין אֲתִיָּא וְשׁוּיָאֵת רִישָׁא בֵּין
בְּרַפְהָא, וְצוּחַת וְרַמַת קָלִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עֲלָהּ, (רי"ט ע"ב) וְזִמִּין
לְקַבְּלָהּ חֵד נַחֲשׁ, וְנִשְׁיף בְּעַרְיִיתָא דִּילָהּ, וּפְתַח לָהּ, וְקָרַע לָהּ הַהוּא אֲתָר,
וְאוּלִידַת מִיָּד. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּהַאי מְלָה, לָא תִשְׁאַל וְלָא תִנְסֶה אֶת יי', וְהָכִי
דִּיִּיקָא. (שמות יד) וַיֹּשַׁע יי' בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל וְגו', וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם
מֵת, הַהוּא שְׁלִטְנָא מְמַנָּא דְּמִצְרַאִי, אַחֲמִי לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֵעְבַר לִיהּ,
בְּנֵהָר (ז' ע"א, רכ"ב ע"ב) דִּינּוּר, דְּהוּה בְּשַׁפְתָּא דִּימָא רַבָּא. מֵת, מְאִי טַעְמָא מֵת.
כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּאֵעְבְּרוּ לִיהּ, מֵהַהוּא שְׁלִטְנוּתָא דִּילִיהּ. (שמות יד) וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת
הַיָּד הַגְּדוֹלָה וְגו'. רַבִּי חַיִּיא אָמַר, הָכִא אֲשַׁתְּלִים יָדָא, וְכִלְהוּ אֲצַבְעוֹן, וְאֲשַׁתְּלִים
יָדָא, דְּאֲתַכְּלִיל בִּיה בִּימִינָא, דְּהָכִי תַנִּינָן, כְּלָא בִּימִינָא אֲתַכְּלִיל, וּבִימִינָא תְּלִיא,
הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, יִמִּינָהּ יי' נֹאדְרֵי בְּכַח יִמִּינָהּ יי' תִּרְעֵץ אוֹיֵב.

וְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, לָא אֲשַׁכְּחָנָא, מֵאֵן דְּאֲתַקִּיף לְבִיָּה, לְגַבִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
כְּפִרְעָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, סִיחוֹן וְעוּג הָכִי נִמִּי. אָמַר לִיהּ, לָאוּ הָכִי. אֵינּוֹן לְגַבִּיָּה
דִּישְׂרָאֵל אֲתַתְּקִפוּ, אֲבָל לְגַבִּיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא, כְּמָה דְּאֲתַקִּיף פְּרַעָה
רוּחִיהָ לְקַבְּלִיהָ, וְהוּה חָמִי כָּל יוֹמָא גְבוּרָאן דִּילִיהּ, וְלָא הוּה תַב.

אמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, פרעה חפים מפל חרשוי הוה, ובכל אינון כתרין, ובכל אינון ידיען, אסתכל. ובכל סטרא דלהון, לא חמא פורקנא דלהון ישראל, ולא הוה תלי בחד מנייהו. ועוד, דהא בכלהו קשירו קשרא עלייהו דישראל, ופרעה לא סבר דאית קשרא אחרא דמהימנותא, דאיהו שליט על כלא. ועל דא הוה אתקיף לביה.

רבי אבא אמר, לא אתקיף לבא דפרעה, אלא שמא דא. דכד הוה אמר משה, פה אמר יי, דא מלה ממש, אתקיף לביה, הדא הוא דכתיב, (שמות ט) ויחזק יי את לב פרעה. דהא בכל חכמתא דיליה, לא אשתכת, דשמא דא שליט בארעא. ועל דא אמר, מי יי. ולבתר אמר, יי הצדיק. אמר רבי יוסי, לבתר אמר, (שמות י) חטאתי ליי, ההוא פומא דאמר דא, אמר דא.

רבי חזקיה פתח ואמר, (איוב ט) אחת היא על פן אמרתי תם ורשע הוא מכלה. האי קרא, אוקמוה ברזא דחכמתא. אחת היא, מאי אחת היא. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה. ובהאי, קודשא בריך הוא דאין דינוי לתתא, ודאין דינוי לעילא בכלא.

דף נ"ג ע"א

וכד קודשא בריך הוא אתער דינוי, דאין דינוי בהאי פתרא, פדין פתיב, תם ורשע הוא מכלה. (דף נ"ג ע"א) בגין דאינון צדיקייא, מתפסאן בחוביהון דרשיעיא, דכתיב, (שמואל ב כד) ויאמר יי למלאך המשחית בעם רב וגו', ועל דא אמר (ר' יוסי) איוב מלה דא, (אמר) ולא אגמר מלה, ואוקמוה טול הרב, רבי ייסא אמר, אחת היא: דא פנסת ישראל בגלותא דמצרים, דבגינה קטל קודשא בריך הוא במצראי, ועביד בהו נוקמין, הדא הוא דכתיב תם ורשע הוא מכלה.

ר' חייא אמר, איוב לא אלקי, אלא בזמנא דנפקו ישראל ממצרים. אמר איוב, אי הכי, כל אפייא שוין, תם ורשע הוא מכלה, פרעה אתקיף בהו בישראל, ואמר (שמות ה) מי יי אשר אשמע בקולו. ואנא לא אתקיפנא בהו, ולא עבידנא מידי, תם ורשע הוא מכלה. הדא הוא דכתיב, (שמות ט) הירא את דבר יי מעבדי פרעה, זה איוב.

ר' יהודה אמר, אינון אבני ברדא, דהון נחתין, אתעכבו על ידוי דמשה, לבתר עבדו נוקמין, ביומי דיהושע. ולזמנא דאתי, זמינין לאחתא אינון דאשתארו, על אדום ובנותיה. אמר רבי יוסי, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) פיימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

דבר אחר וירא ישראל את היד הגדולה וגו', האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. בקדמיתא וירא ישראל, ובתר ויראו העם את יי'. אלא אמר רבי יהודה, תהוא סבא דנחת עם בנוי בגלותא, וסביל עליה גלותא, ואעיל לבנוי בגלותא, הוא ממש חמא, כל אינון נוקמין, וכל גבוראן, דעבד קודשא בריך הוא במצרים, הדיא הוא דכתיב וירא ישראל, ישראל ממש.

ואמר רבי יהודה, סליק קודשא בריך הוא להאי סבא, ואמר ליה, קום חמי בניך דנפקין מגו עמא תקיפא. קום חמי גבורן דעבדית, בגין בניך במצרים.

והיינו דאמר רבי ייסא, בשעתא דנטלי ישראל לנחתא בגלותא דמצרים, דחילו ואימתא תקיפא נפל עלוי. אמר ליה קודשא בריך הוא ליעקב, אמאי את דחיל, (בראשית מו) אל תירא מרדה מצרימה. ממה דכתיב אל תירא, משמע דחילו הוה דחיל.

אמר ליה פי לגוי גדול אשימך שם. אמר ליה, דחילנא די ישיצון בני. אמר ליה, אנכי ארד עמך מצרימה. אמר ליה תו דחילנא, דלא אנכי לאתקברא ביני אבהתי, ולא אחמי פורקנא דבני, וגבוראן דתעביד להו. אמר ליה, ואנכי אעלה גם עלה, אעלה לאתקברא בקברי אבהתך. גם עלה, למחמי פורקנא דברך, וגבוראן דאעביד להו.

וההוא יומא דנפקו ישראל ממצרים, סליק ליה קודשא בריך הוא ליעקב, ואמר ליה, קום, חמי בפורקנא דברך, דכמה חילין וגבוראן עבדית להו, ויעקב הוה תמן, וחמא כלא, הדיא הוא דכתיב וירא ישראל את היד הגדולה.

ר' יצחק אמר, מהכא, (דברים ד) ויוציאך בפניו בכחו הגדול ממצרים. מאי בפניו. בפניו דא יעקב, דאעיל לכלהו תמן. רבי חזקיה אמר, ויוציאך בפניו, בפניו: דא אברהם. דכתיב, (בראשית יז) ויפל אברהם על פניו.

תא חזי, אברהם אמר, הלבן מאה שנה יולד וגו', אמר ליה קודשא בריך הוא, חייך, את תחמי כמה אכלוסין, וכמה חילין דיפקון ממך. בשעתא דנפקו ישראל ממצרים, כל אינון שבטין, כל אינון רבוון, סליק קודשא בריך הוא לאברהם, וחמא לון, הדיא הוא דכתיב ויוציאך בפניו. רבי אבא אמר כלהו אבהתא אודמנו תמן בכל ההוא פורקנא. הדיא הוא דכתיב ויוציאך בפניו. מאי בפניו אלין אבהתא.

סדר הלימוד ליום ד טבת [יום 93 בשנה]

דף נ"ג ע"ב

רבי אלעזר אמר, ויציאך בפניו: דא יעקב. בכחו: דא יצחק. הגדול: דא אברהם. אמר רבי שמעון, וכן בגיניהון דאבהתא, אנדמן פורקנא תדיר לישראל, דכתיב (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור והארץ אזכור. אבהתא תינת, מהו והארץ אזכור. אלא, לאכללא עמהון דוד מלכא, דאיהו רתיכא באבהתא (דף נ"ג ע"ב) ואינון מתערין פורקנא תדיר לישראל.

וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה יי במצרים. וכי השתא עשה, והא מקדמת דנא אתעביד, מאי את היד הגדולה אשר עשה יי. אלא, יד לא אקרי פחות מחמש אצבעאן. הגדולה: דכלילן בה חמש אצבעאן אחרנין, ואתקרון פדין גדולה. וכל אצבעא ואצבעא, סליק לחושבנא רבא, וקודשא בריך הוא עביד בהו (ס"א השתא ניסין) ניסין וגבורין, ובהאי אתעקרו פלהו דרגין משלשוליהון.

מכאן אוליפנא דא, דבחמש אצבעאן קמאי, כתיב, ויחזק לב פרעה, כיון דאשתלמו אינון חמש, תו לא הוה מלה ברשותיה דפרעה, פדין כתיב ויחזק יי את לב פרעה.

ועל דא וירא ישראל את היד הגדולה וגו', ויאמינו בניי. וכי עד השתא לא האמינו בניי, והא כתיב (שמות ד) ויאמן העם וישמעו וגו'. והא חמו כל אינון גבוראן דעבד להו קודשא בריך הוא במצרים. אלא מאי ויאמינו, ההוא מלה דאמר ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו וגו'.

ר' ייסא שאיל ואמר, כתיב וירא ישראל את מצרים מת, וכתיב לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם. אמר רבי יוסי, מתין חמו להו. אמר ליה, אי כתיב לא תוסיפו לראותם חיים, הוה אמינא הכי. אמר ליה ר' אבא יאות שאילתא.

אלא תא חזי, כתיב (דברי הימים א טז) מן העולם ועד העולם, ותנינן, עולם לעילא, ועולם לתתא. עולם דלעילא, מתמן הוא שירותא לאדלקא בוצינין. עולם דלתתא, תמן הוא סיומא, ואתכליל מכלא, ומהאי עולם דלתתא, מתערין גבורין לתתאי.

ובהאי עולם, עביד קודשא בריך הוא אתין לישראל, ורחיש לון ניסא. וכד אתער האי עולם למעבד ניסין, פלהו מצראי אשתקעו בימא, על ידא דהאי

עולם, ואתרחיש לון לישראל ניסא בהאי עולם. ועל דא פתיב, לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם, עד דיתער ההוא עולם, ויתמסרון בדינוי, וכיון דאתמסרו ביה למתדן, כדין פתיב וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, הדא הוא דכתיב מן העולם ועד העולם, עד העולם דיקא. כדין פתיב, ויאמינו ביי' ובמשה עבדו. (שמות טו) אז ישיר משה. ר' יהודה פתח, (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתך וגו'. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו יתיר מפל שאר עמין. ומסגיאות רחמיותא דרחים להו, אוקים עליהו נביאה דקשוט, ורעיא מהימנא. ואתער עליה רוחא קדישא, יתיר מפל שאר נביאי מהימני, ואפיק ליה מחולקיה ממש, ממה דאפריש יעקב מבנוי לקודשא בריך הוא, שבטא דלוי, וכיון דהוה לוי דיליה, נטל ליה קודשא בריך הוא, ואעטר ליה בכמה עטרין, ומשח ליה במשח רבות קדישא דלעילא, וכדין אפיק מבנוי, רוחא קדישא לעלמא, וזריז ליה בהימנויי קדישי, מהימנותא רבא.

תנא, בההיא שעתיא דמטא זמניה דמשה נביאה מהימנא לאחתא לעלמא, אפיק קודשא בריך הוא רוחא קדישא מגזרא דספירו דאבן טבא, דהוה גניז במאתן וארבעין ותמניא (נהורין, ואתנהיר עליה. ואעטריה בשס"ה) עטרין, קיימי קמיה, ואפקיד ליה בכל דיליה. (נ"א ביתיה) ויהב ליה מאה ושבעין ותלת מפתחין. (נ"א גניז תמן ואעטריה בתלת מאה ושתינ וחמש עטרי ואנהיר עליה מאתן וארבעין ותמניא נהורין וקאים קמיה ואפקיד ליה בכל ביתא דיליה ויהב ליה מאה ושבעין ותלת מפתחין. (נ"א מאתן ושבעין וחמש)) ואעטר ליה בחמש עטרין, וכל עטרא ועטרא סליק ואנהיר באלף עלמין דנהרין, ובוצינין דגניזין בגנוזייתא דמלכא קדישא עלאה.

דף נ"ד ע"א

כדין אעבריה בכל בוצינין (נ"א בוסמין) דבגנתא דעדן, ואעליה בהיכליה, ואעבריה בכל חיילין וגייסין דיליה. כדין אזדעזעו כלהו, פתחו ואמרו, אסתלקו מסחרניה, (סטרא דסטרין) דהא קודשא בריך הוא אתער רוחא לשלטאה למרגז עלמין. קלא נפק ואמר, מאן הוא דין, דכל מפתחן אלין (דף נ"ד ע"א) בידוי. פתח קלא אחרא ואמר, קבילו ליה בגווייכו, דא הוא דזמין לנחתא בין בני נשא, וזמינא אורייתא, גניזא דגנוזייתא, לאתמסרא בידוי, ולארעשא עלמין דלעילא ותתא על ידא דדין. ביה שעתיא אתרגישו כלהו, ונטלין אבתריה, פתחו ואמרו, (תהלים טו) הרפבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים.

כדין סלקא ההוא רוחא, וקיימא קמי מלכא. מ פתיחא, סליק ואתעטר בעטרוי, ואעטריה בתלת מאה ועשרין וחמש עטרין, ואפקיד מפתחוי בידוי. ש

דַּאֲבֵהֶתָּא, אַעֲטְרוּ לִיה בַּתְּלַת עֶטְרִין קַדִּישִׁין, וְאַפְקִידוּ כָּל מִפְתָּחֵן דְּמַלְכָּא בִּידֵיהּ, וְאַפְקִידוּ לִיה בְּהִימְנוּתָא, מְהִימְנָא דְּבֵיתָא. ה סִלְקָא וְאַתְעֲטְרָא בְּעֲטְרוּי, וְקַבִּילַת לִיה מִן מַלְכָּא.

כְּדִין, נַחַת הֵהוּא רוּחָא בְּאַרְבִּין דְּשֹׁאטֵן, בְּהֵהוּא יְמָא רַבָּא, וְקַבִּילַת לִיה לְגַדְלָא לִיה לְמַלְכָּא, וְהִיא יְהֵבַת לִיה מִתְמָן זַיְוִינֵן, לְאַלְקָאָה לְפָרְעָה וּלְכָל אַרְעֵיהָ. וּבִשְׁבַתָּא וּבְרִישֵׁי יְרַחֵי, סִלְקַת לִיה לְמַלְכָּא, כְּדִין אַקְרִי שְׁמִיהָ, בְּאַלִּין אַתּוּן רְשִׁימִין.

וּבְהֵהוּא שְׁעֵתָא, דְּנִפְק לְנַחְתָּא לְאַרְעָא, בּוֹרְעָא דְלוּי, אַתְתְּקִנוּ אַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂרִין וְחֲמִשׁ בּוֹצִינִין לְמַלְכָּא, וְאַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂרִין וְחֲמִשׁ גְּלִיפִין מְמַנֵּן, אוּזְפוּהָ לְהֵהוּא רוּחָא לְאַתְרֵיהָ, כַּד נִפְק לְעֵלְמָא, אַתְנַהֲרָא בְּאַנְפוּי, וּבֵיתָא אַתְמַלְיָא מְזִיּוּתֵיהָ. בֵּיה שְׁעֵתָא, קָרָא עֲלֵיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּטָרַם אַצְרִךְ בְּבִטּוֹן יַדְעֵתִיךְ וּבְטָרַם תַּצָּא מִרַחֵם הַקְּדִישְׁתִּיךְ נְבִיא לְגוּיִם נַתְתִּיךְ.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, בֵּיה שְׁעֵתָא קָטַל (נ"א אפיל) קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְרַבְרַבָּא מְמַנָּא דְּמִצְרָאִי, וְחֲמוּ לִיה מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדִין אָמְרוּ שִׁירָה. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת, אִז יִשִׁיר מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. (שמות טו) אִז יִשִׁיר מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּגְו'. רַבִּי אַבְא פִּתַּח וְאָמַר, אַסְתְּפִלְנָא בְּכָל תּוֹשְׁבָחֵן דְּשַׁבְּחוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכוּלָּם פִּתַּחוּ בְּאִז. (מלכים א ח) אִז אָמַר שְׁלֹמֹה. (יהושע י) אִז יְדַבֵּר יְהוֹשֻׁעַ, (במדבר כא) אִז יִשִׁיר יִשְׂרָאֵל. מְאִי טַעְמָא.

אַלָּא הֲכִי תֵּאנָא, כָּל נִסִּין וְכָל גְּבוּרָן דְּאַתְעֵבִידוּ לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, כַּד אַתְנַהֲרִי נְהִירוּ דְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא בְּעֲטְרוּי, גְּלִיפִין רְשִׁימִין בְּאִז, בֵּא, וְא, בְּד, אַנְקִיב בְּחֲשׂוּכִי, וְנַהֲרִי לְכָל עֵיבֵר. וְכַד אַתְחַבְּרִי נְהִירוּ דְאַלְיָה וּמְטִי לְזַיְוִינֵן, מֵאֵן זַיְוִינֵן, דָּא (ישעיה לה) חָרַב לַיְי מְלֵאָה דָּם. כְּדִין עֵבִיד נִסִּין וּגְבוּרָאֵן, בְּגִין דְּאַתְחַבְּרִי א' עִם ז'. וְדָא הוּא שִׁירָתָא. שִׁירָתָא הִיא דְכָל סְטְרִין, וְדָא הוּא אִז יִשִׁיר.

יִשִׁיר, שֶׁר מְבַעֵי לִיה. אַלָּא מְלָה דָּא תְּלִיָּא, וְאַשְׁלִים לְהֵהוּא זְמַנָּא, וְאַשְׁלִים לְזְמַנָּא דְּאַתִּי, דְּזַמִּינִין יִשְׂרָאֵל לְשַׁבְּחָא שִׁירָתָא דָּא.

מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, מְכַאֵן אוּלִּיפְנָא, דְּצַדִּיקֵיָּא קַדְמָאִי, אַף עַל גַּב דְּאַסְתְּלִקוּ בְּדַרְגִּין עֲלָאִין דְּלַעֲיָלָא, וְאַתְקִשְׁרוּ בְּקִשּׁוּרָא דְּצוּרָא דְּחַיִּי, זְמִינִין כְּלָהוּ לְאַחֲיָא בְּגוּפָא, וּלְמַחְמֵי אַתִּינֵן וּגְבוּרָן דְּקָא עֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. וּלְמִימַר שִׁירָתָא דָּא, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב אִז יִשִׁיר מִשֶּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

ר' שְׁמַעוֹן אָמַר מְהֵכָא, (ישעיה יא) יוֹסִיף יְי' שְׁנֵית יְדוּ לְקַנּוֹת אֶת שְׂאֵר עַמּוֹ. לְקַנּוֹת: כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (משלי ח) יְי' קַנְנִי רֵאשִׁית דְּרַכּוֹ. אֶת שְׂאֵר עַמּוֹ: אֵלִין

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

איננו צדיקייא דבהון, דאקרון שאר, כמה דאת אמר (במדבר יא) וישארו שני אנשים במחנה. ותנינו, לית עלמא מתקיימא אלא על אינון דעבדי גרמייהו שיריים.

ואי תימא, הואיל ואתקשרו בצרורא דחיי, ומתענגי בענוגא עלאה, אמאי יחית לון קודשא בריך הוא לארעא. פוק ואוליף מזמנא קדמאה, דכל אינון רוחין ונשמתי, דהו בדרגא עלאה דלעילא וקודשא בריך הוא אחית להו לארעא לתתא. כל שכן השתא, דבעי קודשא בריך הוא לישרא לעקימא, כמה דאת אמר (קהלת ז) כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. ואי תימא, אינון דמיתו בעטיו דנחש. אפילו אינון יקומו, ויהון מארי דעיטא, למלפא משיחא.

דף נ"ד ע"ב

ועל דא תנינו, משה זמין למימר שירתא לזמנא דאתי. מאי טעמא. בגין דכתיב, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. אראנו, אראך מבעי ליה. אלא אראנו ממש, למאן דחמא בקדמיתא, יחמי ליה תניינות, ודא הוא אראנו, וכתוב (תהלים ג) אראנו בישע אלהים, ואראהו בישועתי. (דף נ"ד ע"ב) וכדין אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי.

שירתא דמטרוניתא לקודשא בריך הוא. תנינו, כל בר נש דאמר שירתא דא בכל יומא, ומכוון בה, זכי למימרא לזמנא דאתי. דהא אית בה עלמא דעבר, ואית בה עלמא דאתי, ואית בה קשרי מהימנותא, ואית בה יומי דמלפא משיחא. (נ"א את לעילא כל אינון וכו') ותלי עליה, כל אינון תושבחהן אחרנין, דקאמרי עלאי ותתאי.

השירה שיר זה מבעי ליה. אלא שירתא, דקא משבחת מטרוניתא למלפא. ומשה מתתא לעילא קאמר, והא אוקמוה. ליי: בגין דאנהיר לה מלפא אנפחא, (נ"א דנהיר אנפוי מלכא לקבלה) ר' יוסי אמר, דכל אינון משחין, דהו נגדין, משיך מלפא קדישא לקבלה, בגיני כך משבחה ליה מטרוניתא.

אמר רבי יהודה, אי הכי, אמאי פתיב משה ובני ישראל, והא מטרוניתא בעיא לשבחה. אלא, זכאה חולקיהון דמשה וישראל, דאינון הו דעין לשבחה למלפא, בגין מטרוניתא פדקא יאות, בגין דכל ההוא חילא וגבורה דילה, ירתא מן מלפא.

ר' חייא פתח ואמר, (איכה ב) קומי רוני בלילה לראש אשמורות. קומי רוני: דא פנסת ישראל. בלילה: בגלותא. ר' יוסי אמר, בלילה: בזמנא דהיא שלטא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

ומתערא, לראש אשמורות, בראש מבעי ליה. אלא לראש, כמה דכתיב, (בראשית מז) על ראש המטה. ואוקימנא, ראש המטה, דא יסוד. אוף הכא לראש, דא יסוד, דמטרוניתא מתברכא ביה. ראש אשמורות: דא הוא רישא, דנצח והוד.

ר' יוסי אמר, דא הוא רישא דכתרי מלכא וסיומא. רבי אבא אמר, לראש אשמורות פתיב חסר, ודא הוא רישא, ראש המטה. וכלא במלכא קדישא עלאה אתמר, ודא הוא ליי'.

רבי ייסא אמר, השירה הזאת ליי', דא הוא נהרא דנפיק מעדן, דכל משחא ורבו נפיק מניה, לאדלקא בוצינין. ומשמע לבתר דכתיב אשירה ליי', דא הוא מלכא קדישא עלאה, ועל דא לא כתיב אשירה לו.

ויאמרו לאמר, לדרי דרין, בגין דלא יתנשי מניהו לעלמין. דכל מאן דזכי להאי שירתא בהאי עלמא, זכי לה בעלמא דאתי, וזכי לשבחא בה ביומוי דמלכא משיחא, בחדוותא דכנסת ישראל בקודשא בריך הוא. דכתיב לאמר, לאמר בההוא זמנא. לאמר בארעא קדישא, בזמנא דשרו ישראל בארעא. לאמר בגלותא. לאמר בפורקנא דלהון דישראל. לאמר לעלמא דאתי.

אשירה ליי' נשיר מבעי ליה, מאי אשירה. אלא בגין דהווי משבחן תושבחתא דמטרוניתא. (בעו לשבחא) ליי': דא מלכא קדישא. פי גאה גאה (קמה): דסליק ואתעטר בעטרוי, לאפקא ברפאן וחילין וגבוראן, לאסקא בכלא. פי גאה גאה: גאה בהאי עלמא, גאה בעלמא דאתי. פי גאה בההוא זמנא, גאה, בגין דיתעטר בעטרוי בחדוותא שלימותא.

סוס ורוכבו רמה בים, שולטנותא דלתתא, ושולטנותא דלעילא דאחינדן בהו, אתמסרו בההוא ימא רבא, ושולטנותא רבא למעבד בהו נוקמין. ותנינן, לא עביד קודדשא בריך הוא דינא לתתא, עד דיעביד בשולטניהו לעילא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כד) יפקוד יי' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

דף נ"ה ע"א

רמה בים, אמר ר' יהודה, ביה בליליא, אתער גבורא תקיפא, דכתיב ביה ויולך יי' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה. (ס"א דאתער ביה גבורה תקיפא) בההוא זמנא, בעאת מטרוניתא מן מלכא, כל אינון אכלוסין דלתתא, וכל אינון שולטנין דלעילא, דיתמסרון בידהא. וכלהו אתמסרו בידהא, למעבד בהו נוקמין, הדא הוא דכתיב סוס ורוכבו רמה בים. בים סתם, לעילא ותתא. (שמות טו) עזי וזמרת יה. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קלט) אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפכה.

כמה אצטריכו בני נשא ליקרא לקודשא בריך הוא, בגין דקודשא בריך הוא פד ברא עלמא, (דף נ"ה ע"א) אסתפל ביה באדם למהוי שליט על כלא. (נ"א למהוי שלים בכלא ואתברי דו פרצופין) והוה דאמי לעלאין ותתאין. נחת ליה בדמות יקרא, וחמו ליה בריין, כדין אתכנשו לגביה, וסגידו לקבליה, ואימתא ודחלא נפלת עלייהו מדחלתיה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים.

עייליה לגנתיה דנטע, לנטריה למהוי ליה חדו על חדו, ולאשתעשע ביה. עבד ליה טרוצטבולין מחפיין באבני יקר, ומלאכין עלאין חדאן קמיה. לבתר פקיד ליה על אילנא חד ולא קאים בפקודא דמאריה.

אשכחנא בספרא דחנוך, דלבתר דסליק ליה קודשא בריך הוא, ואחמי ליה כל גנוייא דמלכא, עלאי ותתאי, אחמי ליה אילנא דחיי, ואילנא דאתפקד עליה אדם, ואחמי ליה דוכתיה דאדם בגנתא דעדן. וחמא, דאלמלי נטיר אדם פקודא דא, יכיל לקיימא תדירא, ולמהוי תדירא תמן. הוא לא נטר פקודא דמאריה, נפק בדימוס ואתענש.

רבי יצחק אמר, אדם דו פרצופין אתברי, והא אוקימנא, (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותיו, נסרו הקדוש ברוך הוא ואתעבידו תרין, ממזרח וממערב, הדא הוא דכתיב, (תהלים קלט) אחר וקדם צרתני. אחר דא מערב, וקדם דא מזרח.

ר' חייא אמר, מה עביד קודשא בריך הוא, תקין להווא נוקבא ושכליל שפירותה על כלא, ועיילה לאדם, הדא הוא דכתיב ויבן יי' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה. תא חזי, מה פתיב לעילא, ויקח אחת מצלעותיו. מאי אחת. כמה דאת אמר (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה. מצלעותיו: מסטרוי. כמה דאת אמר, (שמות כו) ולצלע המשכן.

ר' יהודה אמר, קודשא בריך הוא נשמטא עלאה ירב ביה באדם, וכליל ביה חכמתא וסכלתנו, למנדע כלא. מאן אתר ירב ביה נשמטא. ר' יצחק אמר, מאתר דשאר נשמתיין קדישין קא אתיין.

ר' יהודה אמר, מהכא. דכתיב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, מאן הארץ. מהווא אתר דמקדשא אשתכח ביה. נפש חיה, נפש חיה סתם, דא נפשא דאדם קדמאה דכלא.

ר' חייא אמר, אדם הוה ידע חכמתא עלאה, יתיר ממלאכי עלאי, והוה מסתפל בכלא, וידע ואשתמודע למאריה, יתיר מפל שאר בני עלמא. בטר דחב, אסתימו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

מִנִּיה מְבוּעֵי דְחֻכְמָתָא, מֵה פְּתִיב (נ"א ממדז דכתיב) (בראשית ג) וַיִּשְׁלַחֵהוּ יי' אֱלֹהִים
מִגֵּן עֵדֶן לְעִבּוֹד אֶת הָאֲדָמָה.

ר' אבא אָמַר, אָדָם הִרְאִישׁוֹן מְדַכֵּר וְנוֹקְבָא אֲשֶׁתְּכַח, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית
א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵינוּ, וְעַל דָּא, דְּכָר וְנוֹקְבָא אֲתַעְבִּידוּ
כְּחַדָּא, וְאֲתַפְּרְשׁוּ לְבִתְרָא. וְאִי תִימָא, הָא דְאָמַר הָאֲדָמָה אֲשֶׁר לָקַח מִשָּׁם. הִכִּי הוּא
וְדָא, וְדָא הִיא נּוֹקְבָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּתַף עִמָּהּ, וְדָא הוּא דְכָר וְנוֹקְבָא,
וְכֻלָּא הוּא מְלַה חַדָּא.

סדר הלימוד ליום ה טבת [יום 94 בשנה]

ר' יוסי אומר, עזי וזמרת יה, אינון דכלילין דא בדא ולא (נ' ע"ב) אתפרשאן דא מן דא ולעלמין אינון בחביבותא, ברעותא חדא, דמתמן אשתכחו (נ"א אתמשכו) משיכן דנחלין ומבועין לאסתפקא כלא, ולברכא כלא, לא כדיבו מימי מבועין, כמה דאת אומר (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו ועל דא ויהי לי לישועה, דבגיני כה, מלכא קדישא משיך ואחסין לתתא, ואתער ימינא למעבד גסין.

זה אלי ואנוהו. דא צדיק, דמניה נפקין ברפאן בזוג. ואנוהו: בההוא אתר דחביבותא אשתכח ביה, ודא הוא מקדשא. אלהי אבי וארוממנהו, משה קאמר דא, לגבי אתר דלואי אתיין מההוא סטרא ועל דא (הוה) שלמותא דכלא הוא בההוא אתר. (נ"א בהאי קרא)

דף נ"ה ע"ב

ר' יצחק אומר, ויהי לי לישועה, דא מלכא קדישא, והכי הוא. ומנלן. מקרא אחרינא אשכחנא ליה, דכתיב, (ישעיה י"ב) פי עזי וזמרת יה יי ויהי לי לישועה, ממשמע דקאמר יי ויהי לי לישועה, (דף נ"ה ע"ב) דא מלכא קדישא. (שמות טו) עזי וזמרת יה וגו', ר' חזקיה פתח ואמר, בהאי קרא דכתיב, (משלי יז) בכל עת אוהב הרע ואח לצרה יולד. בכל עת אוהב הרע, דא קודשא בריך הוא, דכתיב ביה (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעזוב.

ואח לצרה יולד, בשעתא דיעיקון לך שנאך, קודשא בריך הוא מה אומר, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך, דישראל, אקרין אחים ורעים לקודשא בריך הוא. יולד מהו, וכי השתא יולד. אלא בשעתא דעקתא יולד בעלמא, אח יהא לקבלה, לשזבא לך מפל אינון דעקין לך.

רבי יהודה אומר, יולד: דמלכא קדישא יתער בהאי עז, לנקמא לך מאומין, לינקא לך מאימא, בההוא סטרא, כמה דאת אומר, עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. לאתערא גבוראן לקבל אומין עובדי פוכבים ומזלות.

ר' ייסא פתח ואמר, כמה אית ליה לבר נש לרחמא, ליה לקודשא בריך הוא, דהא לית ליה פולחנא לקודשא בריך הוא, (אלא) כמה רחימותא. וכל מאן דרחים ליה, ועביד פולחנא ברחימותא, קארי ליה לקודשא בריך הוא רחימא. אי הכי,

במאי אוקימנא הני קראי, רעף ורע אביך אל תעזוב. וכתיב (משלי כה) הוקר רגלך מבית רעך.

אלא הא אוקמוה חברי, האי קרא (ס"א בעולות ושלמים והאי בחטאות ואשמות וכתיב וכו') בעולות כתיב. השתא, רעך ורע אביך אל תעזוב, למפלח ליה, ולא תדבקא ביה, ולמעבד פקודוי. אל תעזוב ודאי. והא דאתמר הוקר רגלך מבית רעך. כלומר הוקר יצרך, דלא ירתח לקבלך, ולא ישלוט בך, ולא תעביד הרהורא אחרא. מבית רעך, מאן בית רעך. דא נשמתא קדישא, דאעיל בה רעך ויהבה בגוף.

ועל דא פולחנא דקודשא בריך הוא, לרחמא ליה בכלא, כמה דכתיב, (דבהם ו) ואהבת את יי' אלהיך. זה אלי ואנוהו, דכל ישראל חמו על ימא, מה דלא חמא יחזקאל נביאה, ואפילו אינון עוברי דבמעיי אמהון, הוו חמאן ומשבחן לקודשא בריך הוא, וכלהו הוו אמרין זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארוממנהו, כמה דאת אמר אלהי אברהם.

אמר רבי יוסי, אי הכי אמאי וארוממנהו, דהא אלהי אברהם לעילא הוא. אמר ליה, אפילו הכי אצטריך, וכלא חד מלה, וארוממנהו בכלא, לאכללא, מאן דידיע ליחדא שמא קדישא רבא, דהא הוא פלחנא עלאה דקודשא בריך הוא.

ר' יהודה הוה יתיב קמיה דר' שמעון, והוא קארי, כתיב (ישעיה נב) קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו. קול צופיך, מאן אינון צופיך. אלא אלין אינון דמצפאן, אימתי ירחם קודשא בריך הוא, למבני ביתיה. נשאו קול, ישאו קול מבעי ליה, מאי נשאו קול. אלא, כל בר נש דבכי, וארים קליה על חרבן ביתיה דקודשא בריך הוא, זכי למה דכתיב לבתר יחדיו ירננו. וזכי למחמי ליה בישובא בחדוותא.

דף נ"ו ע"א

בשוב יי' ציון, (אמר ליה) בשוב יי' אל ציון מבעי ליה, מאי בשוב יי' ציון אלא בשוב יי' ציון ודאי. תא חזי, בשעתא דאתחריב ירושלם לתתא, וכנסת ישראל אתתרכת, סליק מלכא קדישא לציון, ואנגיד ליה לקבליה, בגין דכנסת ישראל (ויקרא ע"ה) אתתרכת. (השתא דאתגליא כנסת ישראל סליק ליה לגביה) (ויצא קס"ב ע"ב) וכד תתהדר כנסת ישראל לאתרה, כדין יתוב מלכא קדישא לציון לאתריה, לאזדווגא חד בחד, ודא הוא בשוב יי' ציון. וכדין זמינן ישראל למימר, זה אלי ואנוהו. וכתיב, זה יי' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו, בישועתו ודאי. (שמות טו) יי' איש מלחמה יי' שמו. רבי אבא פתח (במדבר כא) על פן יאמר בספר מלחמות יי' את והב בסופה ואת הנחלים ארנון. כמה אית לן לאסתכלא בפתגמי אורייתא,

כמה אית לן לעיינא בכל מלהא, דלית לך מלה באורייתא, דלא אתרמיזא בשמא קדישא עלאה, ולית לך מלה באורייתא, דלית בה כמה רזין, כמה טעמין, כמה שרשין, כמה ענפין. (דף נ"ו ע"א) הכא אית לאסתכלא, על פן יאמר בספר מלחמות יי, וכי ספר מלחמות יי, אן הוא. אלא הכי אתערו חברייא, כל מאן דאגח קרבא באורייתא, זכי לאסגאה שלמא בסוף מלוי. כל קרבין דעלמא, קטטה וחרבנא. וכל קרבין דאורייתא, שלמא ורחימותא, הדא הוא דכתיב על פן יאמר בספר מלחמות יי את והב בסופה, כלומר, אהבה בסופה. דלית לך אהבה ושלמא בר מהאי.

תו קשיא באתריה. על פן יאמר בספר מלחמות יי, בתורת מלחמות יי מבעי ליה, מאי בספר. אלא רזא עלאה הוא, אתר אית ליה לקודשא בריך הוא, דאקרי ספר (נ"א ומספר) כמה דאת אמר, (ישעיה לה) דרשו מעל ספר יי וקראו. דכל חילין וגבורין דעביד קודשא בריך הוא, בההוא ספר תליין, (נ"א ומתמן נפקין את והב בסופה. מאן והב, אלא כל אינון חילין, וכל אינון גבוראן דעביד קודשא בריך הוא, בההוא ספר תליין.) וכד אגח קודשא בריך הוא קרבוי, בחד אתר דאיהו בסופא דדרגין, ואקרי והב. כמה דאת אמר (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב הב. בסופה: בסוף דרגין אשתכח. בסופה: ים סוף אתקרי, ים דאיהו סוף לכל דרגין.

ואת הנחלים ארנון ועם נחלייא דאשתכחו ואתנגידו. לגביה, מההוא אתר עלאה, דאקרי ארנון. מאי ארנון, זווגא עלאה דחביבותא, דלא (נ' ע"ב) מתפרשאן לעלמין, כמה דאת אמר (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. ובדא, משתרשן שרשוי, ואתרביאו ענפיו, לאושטא קרבוי בכל אתר, לאושטא חילין וגבוראן, ולא תחזאה שולטנא רבא ויקירא דכלא.

תא חזי, כד מתערין גבוראן וקרבין דקודשא בריך הוא, כמה גרדיני טהירין, מתערין לכל עיבר, כדין שגנן רומחין, וסייפין, ומתערין גבוראן, וימא אתרגישת וגלגלוי סלקין ונחתין, וארבין דאזלין ושאטן בימא, לכל עיבר מסתלקין. שגנא קרבא (נ"א חרבא) באבני בלסטראות, מארי דרומחין וסייפין, כדין (תהלים מה) חציק שנונים (נ"א מתערין לאושטא קרבין בכל אתר ולאושטא חילין וגבוראן לכל עיבר כדין ימא אתרגישת וגלגלוי סלקין וארבין דאזלין ושאטן נחתין וסלקין וזעפא אשתכח. כדין מתערין מגיחי קרבא באבני בלסטראין מארי דרומחין וסייפין גירין וקשתין כמה דאת אמר חציק שנונים) וקודשא בריך הוא אתתקיף בחילוי, ולא תערא קרבא. ווי לאינון דמלכא קדישא יתער עליהו קרבא. כדין פתיב, יי איש מלחמה.

ומהכא, ומאינון אתוון, ומהאי קרא, נפקין טורי קרבא לאינון חייביא, לאילין מארי דבבו דחבו לקודשא בריך הוא. ואתוון אתגליין לאינון מארי קשוט, והא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אתפרשן מלין והא אתמר. יי' איש מלחמה יי' שמו. פיון דכתיב יי' איש מלחמה, לא ידענא דיי' שמו. אלא, כמה דכתיב, (בראשית יט) ויי' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת יי' מן השמים. וכלא בהאי ספר תליין, כמה דאת אמר (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. (ועל דא)

תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא אתער קרבא בעלמא, עלאי ותתאי אתעקרו מאתרייהו, כמה דאוקימנא הדא הוא דכתיב מרכבות פרעה וחילו ירה בים. ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריך הוא לאגחא קרבא עלאה ותקיפא בעממא, בגין לאוקרא שמייה, הדא הוא דכתיב (זכריה יד) ויצא יי' ונלחם בגוים ההם פיום הלחמו פיום קרב וכתוב (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי וגו'. (מרכבות פרעה וחילו ירה בים. כד אתער קודשא בריך הוא קרבא כדין אתער דרגין עלאין ודרגין תתאין דלתתא וכדין מרכבות פרעה וחילו ירה בים)

ר' יהודה פתח ואמר, (תהלים עז) ראוף מים אלהים ראוף מים יחילו וגו', בשעתא דעברו ישראל ית ימא, אמר קודשא בריך הוא למלאכא די ממנא על ימא, פליג מימך. אמר ליה למה. אמר ליה בגין דבני יעברון בגווף. אמר ליה, פורקנא דקיטנא קשוט. מאי שנא אלין מאלין.

אמר ליה על תנאי דא, עבדית לימא פד בראתי עלמא. מה עביד קודשא בריך הוא, אתער גבורתא דיליה, ואתקמטו מיא. הדא הוא דכתיב ראוף מים אלהים ראוף מים יחילו. אמר ליה קודשא בריך הוא, קטול כל אינון אכלוסין, לבתר ארמי לון לבר. לבתר חפי ימא עלייהו, הדא הוא דכתיב מרכבות פרעה וחילו ירה בים.

דף נ"ו ע"ב

אמר רבי אלעזר, פוק חמי כמה רתיכין עבד קודשא בריך הוא לעילא, כמה אכלוסין, כמה חילין, וכלהו (דף נ"ו ע"ב) קשירין אלין באלין. (והא אוליפנא) בלהו רתיכין אלין לאלין, דרגין על דרגין, ומסטרא דשמאלא מתערין רתיכין (נ"א דלא) קדישין שליטין. וכלהו דרגין ידיען לעילא.

והא אתערנא בבכור פרעה, דהוא דרגא חד, דקטל קודשא בריך הוא (דרגא דיליה נ"א חיליה) ותבר ליה משולשליה תקיפא, (והא דיליה) תחות שולטניה, כמה רתיכין וכמה חילין דקוומיטין מסטר שמאלא, מנהון אחידן באתר עלאה דשולטנותא דלהון, ומנהון אחידן במלכותא דלעילא. מנהון אחידן בתר ארבע פרסוון (ס"א חיון), (נ"א רחיון) כמה דאתמר.

וּכְלָהוּ אֶת־מִסְרוֹ בִּידֵיהֶּ, בְּדִינָא דְמַלְכוּתָא, דְּאֶקְרִי יַמָּא רַבָּא, לְתַבְרָא לֹון מְדַרְגֵיהוֹן, וְכַד אֵינּוֹן אֶתְבְּרוּ לְעֵילָא, כָּל אֵינּוֹן דְּלִתְתָא אֶתְבְּרוּ, וְאֶתְאֲבִידוּ בִּימָא תַתָּאָה. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, מִרְכָּבוֹת פְּרַעָה וְחִילוֹ יָרָה בַּיָּם. בַּיָּם סָתָם.

וּמִבְחַר שְׁלִישֵׁי טַבְעוֹ בַּיָּם סוּף. וּמִבְחַר שְׁלִישֵׁי, הָא אֶתְמַר, וְשְׁלִישִׁים עַל כָּלוּ, כְּלָהוּ דְרַגִּין תְּרִין וְחַד. אֵלִין עַל אֵלִין. כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה הָכִי אֶתְעֵבִידוּ. וְכָלְהוּ אֶת־מִסְרוֹ בִּידֵהָא, לְאֶתְבְּרָא מְשׁוּלְטַנְיָהוֹן, אֵלִין וְאֵלִין.

תָּא חֲזִי, הָא אֶתְמַר דְּכָלְהוּ עֶשֶׂר מַחְאֵן דְּעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרִים, כְּלָא הוּוּ יְדָא חֲדָא, דְּשִׁמְאָלָא אַכְלִיל בִּימִינָא. דְּעֶשֶׂר אֶצְבָּעֵן כְּלִילֵן דָּא בְּדָא, לְקַבֵּל עֶשֶׂר אֲמִירָן, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְקַרֵי בְּהוּ לְבַתֵּר. לְקַבְּלֵיהֶּ דְּכָלָא הָאֵי דִימָא, תְּקִיפָּה וְרַב וְשְׁלִיטָא. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר, (ישעיה ח) וְהֶאֱחָרוֹן הַכְּבִיד. הֵדָא הוּא דְכְתִיב מִרְכָּבוֹת פְּרַעָה וְחִילוֹ יָרָה בַּיָּם וְגו'. וְלִזְמַנָּא דָּאֵתִי, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַטְלָא אַכְלוּסִין וְקוּזוֹתוֹרְנִטִין וְקוּנְטִירִיסִין וְקַלְטִירוֹלְסִין דְּאָדוּם הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה ג) מִי זֶה בָּא מֵאָדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה. (שמות טו) מִרְכָּבוֹת פְּרַעָה וְחִילוֹ יָרָה בַּיָּם. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (ירמיה י) לְקוֹל תִּתּוּ הַמּוֹן מִיָּם בְּשָׁמַיִם וַיַּעֲלֶה נְשִׂאִים מִקַּצֵּה הָאָרֶץ בְּרַקִּים לְמִטֵּר עֲשֵׂה וַיּוֹצֵא רוּחַ מְאֹוצְרוֹתָיו. הָא תְּנִינָן, שְׁבַעַה רְקִיעֵין עֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא כְּכַבִּין קְבִיעֵין, וְרַהֲטִין בְּכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא, וְלְעֵילָא מְכָלְהוּ עֲרֻבוֹת.

וְכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא בְּהַלּוּכוֹ מֵאֵתָן שְׁנִין, וְרוּמִיָּה חֲמִשׁ מֵאָה שְׁנִין. וּבִין רְקִיעָא וְרְקִיעָא, חֲמִשׁ מֵאָה שְׁנִין. וְהָאֵי עֲרֻבוֹת הַלּוּכוֹ בְּאוּרְכֵיהֶּ, אֵלְפָּה וְחֲמִשׁ מֵאָה שְׁנִין. וּפּוֹתֵיָה, אֵלְפָּה וְחֲמִשׁ מֵאָה שְׁנִין, וּמִזִּיּוּא דִּילֵיהֶּ, נְהַרִין כָּל אֵינּוֹן רְקִיעֵין.

וְהָא תְּנִינָן, לְעֵילָא מְעֲרָבוֹת, רְקִיעַ דְּחַיּוֹת. פְּרַסוֹת דְּחַיּוֹת קְדִישִׁין וְרוּמָהוֹן, כְּכָלְהוּ. לְעֵילָא מְנַהוֹן קְרַסוּלִין דְּחַיּוֹת כְּכָלְהוּ. שׁוּקֵי דְּחַיּוֹת, כְּכָלְהוּ. אֲרַפּוּבִין דְּחַיּוֹת, כְּכָלְהוּ. יֶרְכִין דְּחַיּוֹת, כְּכָלְהוּ. עֲגִבֵי דְּחַיּוֹת, כְּכָלְהוּ. וְגוּפָא דְּחַיּוֹת כְּכָלְהוּ. גְּדַפְיָיהוּ, כְּכָלְהוּ. וְצוּאֲרֵיהוּ, כְּכָלְהוּ. רְאֵשֵׁי דְּחַיּוֹת, כְּכָלְהוּ. מְאֵי כְּכָלְהוּ. כְּקַבְּלֵי כְּלָהוּ.

וְכָל שְׁיִיפָּא וְשְׁיִיפָּא דְּבַחַיּוֹת, לְקַבֵּל שְׁבַעַה תְּהוּמִין, וְלְקַבֵּל שְׁבַעַה הֵיכְלִין וְלְקַבֵּל מְאָרְעָא לְרְקִיעָא. וְלְקַבֵּל מְרְקִיעָא לְרְקִיעָא, וְשִׁיעוּרָא דְּכָלְהוּ וְרוּמָהוֹן עֶשְׂרִין וְחֲמִשָּׁה אֲלָפִין חוּלְקִין, מְשִׁיעוּרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא. וְעוּד רְקִיעָא חַד לְעֵילָא, מִן קְרַנֵי דְּחַיּוֹת, דְּכְתִיב, (יחזקאל א) וְדַמּוֹת עַל רְאֵשֵׁי דְּחַיּוֹת רְקִיעַ. מְלַרַע כְּמָה רְתִיכִין, בִּימִינָא וְשִׁמְאָלָא.

מתחות ימא שראן כלהו נוני ימא, ושטאן, אתפנפו בזויהון ארבע, נחתין בדרגזיהו, וכלהו רתיכין אקרון בשמתן. מתחות אלין, אזלין ושאטין אינון זעירין, דרגין על דרגין, דכתיב, (תהלים קד) זה תים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות. והא אוקימנא מלי.

דף נ"ז ע"א

מסטר שמאלא תתאה, קוזמיטא סטרא אחרא ואחידן מאינון דלעילא, ונחתו לאתברא מחילא תקיפא קדישא. כמה דאוקימנא, מרפבת פרעה וחילו וגו'. (שמות ט"ו) ימינך יי נאדרי בפת. אמר רבי שמעון, בשעתא דצפרא נהיר, ואילתא קיימא בקיומה, אתעברת בסטרהא, ועאלת במאתן היכלין דמלכא. בר נש דאשתדל (דף נ"ז ע"א) בפלגות ליליא באורייתא, בשעתא דאתער רוחא דצפון, (ס"א ותיאובתא דאילתא) וכאיבת אילתא לאתערא בעלמא, אתי עמה לקיימא קדם מלכא, בשעתא דנהיר צפרא (ס"א והוא בר נש צלי צלותיה וליחד שמיא קדישא כדקא יאות) משכין עליה חד חוטא דחסד. (ק"ל ע"ב)

מסתפל ברקיעא, שריא עליה נהירו דסכלתנו דדעתא קדישא, ומתעטר ביה בר נש, ודחלין מניה פלא. כדין האי בר נש אקרי ברא לקודשא בריך הוא, בר היכלא דמלכא. עאל בכל תרעוי, לית דימחי בידיה.

בשעתא דקרי להיכלא דמלכא, עליה כתיב, (תהלים קמה) קרוב יי לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. מאי באמת. כמה דאוקימנא, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, דידע ליחדא שמא קדישא בצלותיה (נ"א בעלמא) כדקא יאות. ודא פולחנא דמלכא (נ"א דשמא) קדישא.

ומאן דידע ליחדא שמא קדישא כדקא יאות, אוקים אומא יחידא בעלמא, דכתיב, (שמואל ב ז) ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ועל דא אוקימנא, כל כהן דלא ידע ליחדא שמא קדישא כדקא יאות, לאו פולחניה פולחנא. דהא כלא ביה תליא, פולחנא עלאה, ופולחנא תתאה. ובעי לכוונא לבא ורעותא, בגין דיתברכון עלאי ותתאי.

סדר הלימוד ליום ו טבת [יום 95 בשנה]

פתיב (ישעיה א) פי תבאו לראות פני. כל בר נש דאתי ליחדא שמה קדישא, ולא אתכוון ביה בלבא ורעותא ודחילו, בגין דיתברכון ביה עלאי ותתאי, רמאן ליה צלותיה לבר, וכלא מכריזי עליה לביש. וקודשא בריך הוא קרי עליה פי תבאו לראות פני.

פי תבואו לראות מבעי ליה, מאי לראות פני. אלא כל אינון אנפין דמלכא, טמירין בעמקא (נ"א באתר) לבתר חשוכא (ס"א ישת חשך סתרו וכל וכו') וכל אינון דידיעין ליחדא שמה קדישא כדקא יאות מתבקעין כל אינון כותלי חשוכא, ואנפין דמלכא אתחזיין, ונהרין לכלא. וכד אינון אתחזיין ונהרין, מתברכין כלא עלאין ותתאין. כדין ברפאן אשתכחו בכלהו עלמין, וכדין פתיב לראות פני.

מי בקש זאת מידכם, מאי קא מיירי. אלא מאן דאתי ליחדא שמה קדישא עלאה, בעי ליחדא מסטרא דזאת. כמה דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. בגין דיזדווגן כחדא, אינון תרין: צדיק וצדק, בזווגא חדא. בגין דיתברכון כלא מנייהו ואלין אקרון חצרה, כמה דכתיב, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצרה.

ואי איהו אתי ליחדא שמה קדישא, ולא יתכוון ביה ברעותא דלבא, בדחילו ורחימו. קודשא בריך הוא אמר, מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי. זאת ודאי, דהא לא אשתכח בהו ברפאן. ולא די דלא אשתכחו בהו ברפאן, אלא דשריא בהו דינא ואשתכח דינא בכלא.

תא חזי, ימינא דקודשא בריך הוא, מניה מתערין כל נהירו, כל ברפאן, וכל חדו. ביה כליל שמאלא כמה דאית בבר נש ימינא ושמאלא, ושמאלא אתכליל בימינא, וימינא הוא כליל כלא. וכד אתער ימינא שמאלא אתער עמיה, דהא ביה אחיד ואתכליל.

ותא חזי, בשעתא דארים בר נש ידיה בצלותא, מכוון באצבען דיליה לעילא. כמה דכתיב, (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל. דהא (פ"ז ע"א) בימינא תליא כלא. וכתיב (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו, וכתיב חסר. וכדין אתכוון לברכה לעילא.

וקודשא בריך הוא לאו הכי, בשעתא דארים ימינא לעילא, ווי להו לתתאי, דהא כל סיעתא וכל ברפאן אסתליקו מנייהו. מנלן. דכתיב נטית ימינך תבלעמו ארץ. מאי נטית ימינך. פתרגומו, ארימת ימינך. מיד תבלעמו ארץ. וכד ימינא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אשתכח, שמאלא אשתכח עמיה, וכדין לא שלטין דינין בעלמא, מאי טעמא, בגין דימינא אשתכח עמיה. ואי ימינא אסתלקת, הא שמאלא אודמנת, כדין דינין מתערין בעלמא, ודינא שריא בכלא.

רבי שמעון פד הוה מטי להאי קרא, הוה בכי, דכתיב, (איכה ב) השיב אחר מינו. וכי אפשר דהשיב אחר מינו. אלא בגין דאקדים שמאלא לנחתא בעלמא, וימינא אשתארת באתר אחרא.

דף נ"ז ע"ב

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה נז) הצדיק אבד. והא אוקימנא מלי, הצדיק נאבד לא (דף נ"ז ע"ב) כתיב, אלא הצדיק אבד. מפל אינון אנפי מלכא, לא אשתכח דאבד, אלא צדיק. אבד בתרי סטרי: חד, דלא שראן ביה ברפאן, פד בקדמיתא. וחד, דאתרחיקת מגיה בת זוגיה דהיא כנסת ישראל. אשתכח, דצדיק אבד יתיר מפלא. ולזמנא דאתי כתיב, (זכריה ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא. צדיק ומושיע לא כתיב, אלא צדיק ונושע הוא. הוא נושע ודאי. והא אתמר. (שמות טו) ימינה יי' נאדרי בפת. מאי נאדרי, נאדר מפעי ליה. אלא, בשעתא דשמאלא אתיא לאודווגא בימינא, כדין כתיב נאדרי (ס"א בכח, תרי, ולעולם וכו') תרעין, ולעולם הכי הוא בגין דשמאלא אשתכח בימינא, ואתפליל ביה.

אמר רבי שמעון, כמה דאוקימנא הכי הוא, דבר נש אשתכח דאתפלג. מאי טעמא. בגין לקבלא עמיה בת זוגיה, דיתעבידו חד גופא ממש. פד ימינה, אשתכח דאתפלג. מאי טעמא. בגין לקבלא עמיה שמאלא. והכי הוא פלא, חד בחד. ועל דא, בחד מחי ומסי, הדא הוא דכתיב ימינה יי' תרעין אויב.

תא חזי, שירתא דא אתמר, על ההוא זמנא, ועל זמנא דאתי, ביומי דיתער מלכא משיחא, דכתיב, ימינה יי' תרעין אויב, רעצת לא כתיב, אלא תרעין. מה כתיב בקדמיתא, (איכה א) השיב אחר מינו מפני אויב, בההוא זמנא, היא תרעין אויב לזמנא דאתי. וכלא הכי הוא, תהרום קמיה, הרסת לא כתיב, אלא תהרום. תשלח חרונה יאכלמו פקש, פלא לזמנא דאתי. ימינה יי' נאדרי בפת, בזמנא דא, בעלמא דין. ימינה יי' תרעין אויב, בזמנא דמלכא משיחא. וברוב גאונך תהרום קמיה, לביאת גוג ומגוג. תשלח חרונה יאכלמו פקש, לתחיית המתים. דכתיב, (דניאל יב) ורבים משיני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם.

בההוא זמנא, אמר רבי שמעון, זכאין אינון דישתארוון בעלמא, ומאן אינון. תא חזי, לא ישתאר מבני עלמא, בר אינון גזירין, דקבילו את קיימא קדישא, ועאלו בקיימא קדישא, באינון תרין חולקין, כמה דאוקימנא. והוא נטיר ליה לההוא קיים, ולא עייליה באתר דלא אצטריה, אלין אינון דישתארוון, ויכתבוון לחיי עלמא.

מנלן. דכתיב, (ישעיה ד) והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו כל הפתוב לחיים בירושלם. משמע הנשאר בציון והנוותר בירושלם, דכל מאן דאתגזר, באלין תרין דרגין עאל. ואי נטיר לההוא קיים פדקא חזי, ויזדהר ביה, עליה פתיב הנשאר בציון והנוותר בירושלם. אלין ישתארוון בההוא זמנא, ובהו זמין קודשא בריה הוא לחדתא עלמא, ולמחדי בהו. על ההוא זמנא פתיב, (תהלים קד) יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו.

ר' חייא הוה אזיל לגבי רבי אלעזר, אשכחיה, דהוה יתיב לגביה דרבי יוסי ברבי שמעון בן לקונייא חמוי. עד דזקיף רישיה, חמא ליה לרבי חייא, אמר, (ישעיה יט) ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה למצרים ולאשור ברכה בקרב הארץ אשר ברכו יי צבאות לאמר ברוך עמי מצרים ומעשה ידי אשר ונחלתי ישראל, וכי אשר ומצרים קריבין אינון לקודשא בריה הוא.

אלא, על גלותא דיסקון ממצרים ומאשור אתמר, ואי אתמר על מצרים ועל אשר, על אינון חסידין דלהון, דאהדרו בתיבתא, ואשתארוון למפלח לישראל ולמלכא משיחא, דכתיב, (תהלים עב) וישתחוו לו כל מלכים. וכתיב, (ישעיה מט) והיו מלכים אומניך וגו'.

אמר ליה, מאי דכתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם אמר ליה כמה טפשיין כו' בני עלמא, דלא ידעין ולא משגיחין במלוי דאורייתא, דהא מלין דאורייתא (נ"א כמה רזין עלאין אית בהו) אינון ארחא למזכיי בההוא נעם יי דכתיב דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. דרכי נעם ודאי. מאי נעם. כמה דכתיב, (תהלים כז) לחזות בנעם יי, והא אוקמוה, בגין (נ"א כך) דאורייתא, וארחוי, מההוא נעם אתיין, ואינון ארחין פרישן ביה, ועל דא דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

דף נ"ח ע"א

אמר רבי חייא, תנינו, בשעתא דקודשא בריה הוא יהב אורייתא לישראל, נפק נהורא מההוא נעם, ואתעטר ביה קודשא בריה הוא, ומההוא נעם אבהיקו זיוון דכלהו עלמין (דף נ"ח ע"א) דכלהו רקיעין, דכלהו פתריין. על ההיא שעתא פתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה וגו'.

והיא שעתא דאתבני מקדשא, אתעטר קודשא בריך הוא בהוא עטרה, ויתב בכרסייא דיליה, ואתעטר בעטרוי. ומההוא זמנא דאתחרב בי מקדשא, לא אתעטר קודשא בריך הוא בעטרוי, וההוא נעם אתטמר ואתגניז.

אמר רבי אלעזר, בשעתא דעאל משה בגו עננא, כמה דכתיב, (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן, כבר נש דהוה אזיל באתר דרוחא. איערע ביה חד (ויקרא ע"ח ע"ב) מלאכא רברבא, ותאנא, קמויא"ל שמייה. והוא ממנא על תריסר אלפין ממנן שליחן. בעא לאזדווגא ביה במשה, פתח משה פומיה, (בראשית ט"ז ע"א) בתריסר אתוון גליפן דשמא קדישא דאוליה ליה קודשא בריך הוא בסנה, ואתרחק מניה תריסר אלפין פרסין, והוה אזל משה בעננא, ועינוי מלהטן כגומרין דאשא.

עד דאיערע ביה חד מלאכא, רברבא ויקרא מן קדמאה, ותאנא הדרניא"ל שמייה, והוא עלאה על שאר מלאכין, אלה ושתין רבוא פרסין, וקליה אזיל במאתן אלה רקיעין, דמסתחראן באשא חיוורא. פיון דחמא ליה משה, לא יכיל למלא. בעא למשדי גרמיה מגו עננא.

אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, וכי אנת הוא דאסגית מלין עמי בסנה, דבעית למנדע רוא דשמא קדישא, ולא דחלת. והשתא את דחיל מחד משמשי. פיון דשמע משה קליה דקודשא בריך הוא, אתתקף. פתח פומיה, בע"ב אתוון דשמא עלאה, פיון דשמע הדרני"אל אתוון דשמא קדישא, מפומיה דמשה, אזדעזע. קריב לגביה, אמר ליה, זכאה חולקף משה, דאתגלי לך, מה דלא אתגלי למלאכי עלאי.

והוה אזיל עמיה, עד דמטו לאשא תקיפא, דחד מלאכא די שמייה סנדלפון. ותאנא, סנדלפון עלאה הוא על שאר חברוי, חמש מאה שנין. והוא קאים בתר פרגודא דמאריה, וקשר ליה כתרין, מבעותיהון (בראשית קס"ז ע"ב) דצלותא דישראל. ובשעתא דמטי האי כתר לרישיה דמלאכא קדישא, הוא מקבל צלותהון דישראל. וכלהו חיילין ואכלוסין מזדעזעין, ונהמין ואמרין, בריך יקרא די"י מאתר בית שכינתיה.

אמר ליה הדרניאל למשה, משה, לית אנא יכיל למתף עמך, דלא יוקיד לי אשא תקיפא דסנדלפון. ביה שעתא אזדעזע משה, עד דאתקף ביה קודשא בריך הוא במשה, ואותביה קמיה, ואוליה ליה אורייתא. וחפא ליה למשה, בההוא נהורא וזיוא דההוא נעם, והוה אנפוי דמשה נהירין בכל אינון רקיעין. וכל חילא דשמיא הוו מזדעזעין קמיה, בשעתא דהוה נחית באורייתא.

בִּיּוֹן דְּחִבּוּ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, נָטַל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (נ״א מִמֶּשֶׁה) אֶל־יְיָ חוּלְקִין מִהֵהוּא זִיּוּא. בִּיהַ שְׁעַתָּא, בָּעוּ מְלָאכִין עֲלָאִין, וְכַל אֵינּוֹן אַכְלוּסִין, לְאוּקְדָא לְמִשָּׁה, בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר לִיהַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (שְׁמוֹת לֵב) לֵךְ רַד כִּי שַׁחַת עֲמָךְ. אֲזַדְעֻזַע מִשָּׁה, וְלֹא יָכִיל לְמַלְלָא, עַד דְאֶסְגִּי בְּצִלוֹתִין וּבְעוֹתִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אָמַר לִיהַ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה, אֲתַקִּיף בְּכוֹרְסִיָּא דִּילִי, עַד דְגָעַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכַל אֵינּוֹן אַכְלוּסִין, בְּכַל אֵינּוֹן חִיָּלִין, וְאֲתַקִּיף מִשָּׁה בְּתַרִּין לֹחִין דְאֶבְנִין, וְאַחִית לֹון לְתַתָּא. וְדָא הוּא דְכְּתִיב, (מִשְׁלִי כֹא) עִיר גְּבוּרִים עָלָה חָכָם וַיּוֹרֵד עָז מִבְּטַחָתָהּ. וּמִהֵהוּא זִיּוּא דְאֶשְׁתָּאֵר בִּיהַ, הוּוּ מִבְּחִיקִין אֲנַפּוּי דְמִשָּׁה. וּמַה בְּהַאי דְאֶשְׁתָּאֵר בִּיהַ לֹא הוּי יְכַלִּין לְאֶסְתְּפֵלָא בְּאַנְפּוּי, בְּהֵהוּא דְאֶסְתְּלַק מִיַּנְיָה עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.

ר' חִיָּיא אָמַר, יְמִינְךָ יִי נְאֻדְרִי בְּכַח, דָּא אֹרִיָּיתָא. וְעַל דָּא, יְמִינְךָ יִי תְרַעֵץ אוּיב. דְּלִית מְלָה בְּעַלְמָא דִּיתְבַּר חִילִיהוֹן דְּעַמִּין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, בְּרִי בְּשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל מִתְעַסְקִין בְּאוּרִיָּיתָא. דְּכַל זְמַן דִּישְׂרָאֵל מִתְעַסְקִין בְּאוּרִיָּיתָא, יְמִינָא אֲתַתְקַף, וְאַתְבַּר חִילָא וְתוּקְפָא דְעוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וּבְגִינֵי כַּךְ אֹרִיָּיתָא אֶקְרִית עֹז, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תְּהִלִּים כֹּט) יִי עֹז לְעַמּוֹ יִתָּן.

וּבְשַׁעְתָּא דִּישְׂרָאֵל לֹא מִתְעַסְקִין בְּאוּרִיָּיתָא שְׁמָאֵלָא אֲתַתְקַף, וְאַתְתְּקַף חִילִיהוֹן דְּעוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְשִׁלְטִין עַלִּיהוֹן, וּגְזַרִין עַלִּיהוֹן גְּזַרִין, דְּלֹא יְכַלִּין לְמִיקָם בְּהוּ. וְעַל דָּא אֲתַגְלִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאַתְבַּדְרוּ בִּינֵי עַמְמֵיָא.

דף נ"ח ע"ב

דְּהַא הוּא דְכְּתִיב (דף נ"ח ע"ב) (יִרְמִיָּה ט) עַל מַה אֲבָדָה הָאָרֶץ וְגו', וַיֹּאמֶר יִי עַל עֲזָבְכֵם אֵת תּוֹרָתִי. דְּהַא כָּל זְמַנָּא דִּישְׂרָאֵל יִשְׁתַּדְּלוֹן בְּאוּרִיָּיתָא, אֲתַבַּר חִילָא וְתוּקְפָא דְכָל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב יְמִינְךָ יִי תְרַעֵץ אוּיב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדָאי הָכִי הוּא, דְּכָל זְמַנָּא דְקַלְיָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, אֲשַׁתְּמַע בְּבִתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת וְכוּ', כְּמָה דְתַנְיָנָא (בְּרַאשִׁית כֹּז) הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, וְאִי לֹא הִיָּדִים יְדֵי עֲשׂוֹ, וְהָא אוּקְיָמָנָא. (שְׁמוֹת טו) וּבְרַב גְּאוּנָךְ תְּהַרוּס קְמִיךָ. ר' חֲזַקְיָה פְּתַח וְאָמַר, (תְּהִלִּים י) לְמָה יִי תַעֲמוּד בְּרַחוּק תַּעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה, בְּשַׁעְתָּא דְחוּבֵי עֲלָמָא גְרָמוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק לְעֵילָא לְעֵילָא, וּבְנֵי נְשָׂא צוּוּחִין וְנַחֲתִין דְמַעִין, וְלִית מֵאֵן דִּישְׁגַּח עַלִּיהוֹן. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְאִיהוּ סְלִיק לְעֵילָא לְעֵילָא, וְתִשׁוּבָה אֲתַמְנַע מִנִּיָּהוּ, כְּדִין כְּתִיב, וּבְרַב גְּאוּנָךְ תְּהַרוּס קְמִיךָ.

ר' יצחק אומר, האי קרא, בשעתא דאתלבש קודשא בריך הוא גאותא, על עממא דיתכנשון עליה, כמה דכתיב, (תהלים ב) ורוזנים נוסדו יחד על יי' ועל משיחו. ותאנא זמינן אינון שבעין קסטורין מכל עיבר, (נ"א עמין) לאתכנשא בההוא זמנא באוכלוסין דכל עלמא, ולמעבד קרבא על ירושלם קרתא קדישא, ולאחדא עיטין עליה דקודשא בריך הוא. ומאי אמרי, נוקים על פטרונא בקדמיתא, ולבתר על עמיה, ועל היכליה.

כדין זמין קודשא בריך הוא לחייבא עלייהו. דכתיב, (תהלים ב) יושב בשמים ישחק יי' ילעג למו. בההוא זמנא ילבש קודשא בריך הוא גאותא עליהו, וישיצונון מן עלמא, כמה דכתיב, (זכריה יד) וזאת תהיה המגפה אשר יגף יי' את כל העמים אשר צבאו על ירושלם המק בשרו והוא עומד על רגליו.

רבי אבא אומר משמיה דרב ייסא סבא, והכי אמר רבי שמעון, זמין קודשא בריך הוא לאחייא לכל אינון מלכין, דעקו לישראל ולירושלם, לאנדריאנוס, ללופינוס, ונבוכדנצר, ולסנחריב, ולכל שאר מלכי עמין, דחריבו ביתיה, ולשלטאה לון כקדמיתא, ויתכנשון עמהון שאר עמין, וזמין קודשא בריך הוא לאתפרעא מנייהו באתגלייא, סחרני ירושלם. הדא הוא דכתיב, וזאת תהיה המגפה אשר יגף יי' את כל העמים אשר צבאו על ירושלם. אשר יצבאו לא פתיב, אלא אשר צבאו. כדין פתיב, וברב גאונך תהרוס קמיה, ודא לזמנא דאתא משיחא, פתיב, ושירתא דא שירתא דעלמין היא. (שמות טו) וברוח אפיך נערמו מים, בההוא זמנא. ובגין כך אית בההוא זמנא, ולזמנא דמלכא משיחא, ולזמנא דגוג ומגוג. נצבו כמו נד, לזמנא דעלמא דאתי, דאיהו חדוותא דכל עלמין. (שמות טו) אמר אויב ארדוף אשיג אחלק שלל. אמר אויב, דא ההוא ממנא רברבא על מצראי, בשעתא דאתיהיב ליה שלטנותא על ישראל, חשיב דישיצונון תחות שלטניה. אלא דדכר קודשא בריך הוא טורי עלמא, דהוּו מגינן עליהו. ולא תימא דא בלחודוי, אלא כל אינון רברבין דממנן על כל עובדי עבודת פוכבים ומזלות, וכד אתיהיב להו רשותא ושלטנותא על ישראל, פלהו בעאן דישיצונון ישראל תחותיהו.

ועל דא, אינון עמין דתחות שולטניהון דאינון ממנן, פלהו גזירין גזירין לשיצאה לון, אלא דקודשא בריך הוא דכר טורי עלמא, ואגין עליהו. וכד חמא משה דא, שרא לשבחא לקודשא בריך הוא, ואמר מי כמוכה באלים יי'.

סדר הלימוד ליום ז טבת [יום 96 בשנה]

דף נ”ט ע”א

אמר רבי שמעון, אילנא חד רברבא עלאה, תקיפא, ביה אתוננו עלאין ותתאין. והוא אתחם בתריסר תחומין, אתתקף בארבע סטרי עלמא, דאסתחראן (נ”א דאתחברן) בדוכתייהו. שבעין ענפין סלקין בגויה, ואתוננו מגיה, בעקר שרשוי ינקין אינון סחרניה, ואינון ענפין דמשתכחין באילנא.

כד מטי עדן שלטניה דכל ענפא וענפא, כלהו בעאן לשיצאה כלא גופא דאילנא, דאיהו עקרא דכלהו ענפין, ההוא דשליט עלייהו, וישראל אחידן ביה. כד מטא עלייהו שלטנותא דההוא (דף נ”ט ע”א) גופא דאילנא, חולקא דישראל. בעי לנטרא לון, ולמיהב שלמא בכלהו. ועל דא שבעים פרי החג, למיהב שלמא לשבעין ענפין דבגו אילנא.

ועל דא מי כמוכה באלים יי’. (מאי באלים. אילנא. כמה דאת אמרו, (ישעיה א) כי יבושו מאילים אשר חמדתם. דהוא אילנא, דהו פלחין לחד דפוסא, דמחקקין בגויה. ואקרי אלים אילנא) מי כמכה דיעביד פּעובדך וירחם על כלא. מי כמכה בכל ההוא סחרניה דאילנא דאף על גב דאיהו שלטא, נטיר לכלא, נטיר לכל שאר, ולא בעיא למעבד עמהון גמירא. מי כמכה נאדר בקדש, בההוא חילא עלאה דאקרי קדש. נאדר בקדש ממש, ואקרי כח יי’ נעם יי’, והא אוקימנא מילי. (שמות טו) מי כמכה באלים יי’. ר’ יוסי פתח (קהלת א) ראיתי את כל המעשים אשר נעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח. שלמה מלכא, דאסתלק בחכמתא יתירא על כל בני עלמא, היך אמר דכל עובדין הבל ורעות רוח. יכול אף מעשה הצדקה, והא כתיב (ישעיה לב) והיה מעשה הצדקה שלום. אלא הא אוקמוה, כל המעשים אשר נעשו תחת השמש כתיב. שאני מעשה הצדקה, דאיהו לעילא מן שמשא.

והנה הכל הבל ורעות רוח, מאי קא מיירי. אי תימא הכל הבל כמה דאוקימנא, דאיהו ברזא דחכמתא, כמה דאת אמר הבל הבלים אמר קהלת, ואינון הבלים קיימא דעלמא דלעילא ותתא. מאי תימא בהאי, דכתיב הכא, הכל הבל ורעות רוח. (והא מלתא דא תחת השמש כתיב)

אלא הכי אוקמוה, והכי הוא. תא חזי, בשעתא דעובדין מתפשרן לתתא, ובר נש אשתדל בפולחנא דמלכא קדישא, ההוא מלה דעביד, הבל אתעביד מיניה

לְעֵילָא. וְלִית לָךְ הֶבֶל, דְּלִית לִיה קָלָא, דְּסָלִיק וְאִתְעֵטֵר לְעֵילָא, וְאִתְעֵבִיד סְנִיגוּרָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְכָל אֵינּוֹן עוֹבְדִין דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּהוּ בַר נֶשׁ, דְּלָאו אֵינּוֹן פּוֹלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵהוּא מְלָה דְּעֵבִיד, הֶבֶל יִתְעֵבִיד מִינֵיהּ, וְאוּלָּא וְשִׂאטַּת בְּעֵלְמָא. וְכַד נִפְקַת נִשְׁמַתִּיהָ דְּבַר נֶשׁ, הֵהוּא הֶבֶל מְגַלְגָּלָא לִיה בְּעֵלְמָא, כְּאֲבָנָא בְּקוֹסְפִיתָא, כְּמָה דְּכְתִיב, (שְׁמוּאֵל א כה) וְאֵת נֶפֶשׁ אוֹיְבֵיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקָּלַע.

מֵאִי יִקְלַעְנָה. הֵהוּא הֶבֶל דְּמְגַלְגָּל לִיה סְחָרְנִיהָ בְּעֵלְמָא, כְּדִין כָּל מְלִין דְּמִתְעֵבְדִין (וְאֵינּוֹן דְּתַחֲוֹת שְׁמַשָּׁא) דְּלָאו אֵינּוֹן פּוֹלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֶבֶל יִתְעֵבִיד מִינֵיהּ, אִיהוּ תְּבִירָא דְּרוּחָא, דְּמִתְבַּר לְרוּחָא דְּסָלִיק וְנַחֲת וּמִתְגַּלְגָּל בְּעֵלְמָא, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב הֶבֶל וְרַעוּת רוח. אֲבָל הֵהוּא מְלָה דְּאִיהִי פּוֹלְחָנָא דְּמַרְיָה דָּא סָלִיק (אֶקְרִי) לְעֵילָא מִן שְׁמַשָּׁא, וְאִתְעֵבִיד מִינֵיהּ הֶבֶל קְדִישָׁא, וְדָא הוּא זִרְעָא דְּזִרְעַת בַּר נֶשׁ בְּהֵהוּא עֵלְמָא, וּמָה שְׁמִיָּה. צְדָקָה. דְּכְתִיב, (הוֹשֵׁעַ י) זִרְעוּ לָכֶם לְצְדָקָה.

הֵאִי מְדַבֵּר לִיה לְבַר נֶשׁ, כְּדִ תִּפּוּק נִשְׁמַתִּיהָ מִינֵיהּ, וְסָלְקָא לָהּ בְּאִתְרָא דְּכְבוֹד דְּלְעֵילָא אִשְׁתַּכַּח לְאִתְצַרְרָא בְּצִרְוּרָא דְּחַיִּי, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה כח) וְהִלֵּךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָה בְּגִין לְדַבְרָא לָךְ, לְסָלְקָא לָךְ, (מִן אִתְרֵי) לְאִתְרֵי דְּאֶקְרִי כְבוֹד יי'. דְּכְתִיב, (ישעיה כח) כְבוֹד יי' יִסְפָּךְ.

כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין, דְּהֵהוּא הֶבֶל קְדִישָׁא מְדַבֵּר לָהּ, הֵהוּא דְּאֶקְרִי כְבוֹד יי', כְּנִישׁ לִוֵן בְּגוּיָהּ, וְאִתְצַרְרִין בֵּיהּ. (הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב כְבוֹד ה' יִסְפָּךְ) וְדָא אֶקְרִי נִיחָא דְּרוּחָא. אֲבָל אַחְרָא וְרַעוּת רוח אֶקְרִי. וְכַפִּין אֵינּוֹן צְדִיקִיא, דְּכָל עוֹבְדֵיהוֹן לְעֵילָא מִן שְׁמַשָּׁא וְזִרְעִין זִרְעָא דְּצְדָקָה, לְמִזְכִּי לִוֵן לְעֵלְמָא דְּאִתִּי, וְעַל דָּא כְּתִיב (מִלְאכֵי ג) וְזִרְחָה לָכֶם יְרֵאֵי שְׁמֵי שְׁמַשׁ צְדָקָה.

דף נ"ט ע"ב

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא כְּדִ אִתְבְּנִי בִּי מְקַדְשָׁא לְתַתָּא, לָא אִתְבְּנִי אָלָא בְּדִינָא וְרוּגְזָא, כְּמָה דְּכְתִיב, (ירמיה לב) כִּי עַל אֶפְי וְעַל חֲמַתִּי וְגו' בְּגִין דְּבִאֲתֵר דְּדִינָא שְׂרִיא. לְזַמְנָא דְּאִתִּי, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַבְנֵי לִיה, וְלִאֲתַקְנָא לִיה בְּדַרְגָּא אַחְרָא עֲלָאָה דְּאֶקְרִי צְדָקָה, דְּכְתִיב, (ישעיה נד) בְּצְדָקָה תִּכְוֶנְנִי. בְּגִין כְּדִ אִתְקִיִּים, (בֵּיהּ) וְשְׁמִיָּה (דף נ"ט ע"ב) מִמֶּשׁ צְדָקָה יִתְקַרֵּי. מְנַלְן. דְּכְתִיב, (ירמיה כג) וְזֶה שְׁמוֹ אֲשֶׁר יִקְרָאוּ יי' צְדָקְנוּ. (שְׁמוֹת טו) נְטִיתָ יְמִינֵךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ. הָא אִתְמַר, אֲרִימַת יְמִינֵךָ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָא אִתְעֵרוּ בֵּיהּ חֲבַרְיָיא, דְּכַד אֶפְיָךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַצְרָאֵי מִתִּין מִתְחַוֵּת מִיָּא, אָמַר לְאַרְעָא, כְּנִישׁ לִוֵן

בגוון, ולא בעאת, עד דאוישט קודשא בריך הוא ימינא לקבלה, ואומי לה, כדין בלעתינון ארעא, הדא הוא דכתיב תבלעמו ארץ. אמר ר' אלעזר, נטית ימינך: לאפרשא לה משמאלא וכדין אתעביד בהו דינא. (שמות טו) נחית בחסדך עם זו גאלת, כמה דכתיב, (תהלים מה) כי ימינך וזרועך ואור פניך כי רציתם. כי ימינך: דא גדולה. נהלת בעוף, דא דכתיב וזרועך, דא גבורה. אל נוה קדשך, דא דכתיב, ואור פניך כי רציתם, דא צדיק. וכלהו משתפחי בקרא. (שמות טו) תפול עליהם אימתה ופחד. אימתה, אימה מפעי ליה, מאי אימתה. דהא לית לך את או מלה חדא באורייתא, דלא אית בה רזין עלאין. מאי אימתה. אמר רבי שמעון, כלומר דחילו דשכינתא.

כהאי גוונא, (שמות טו) תבאמו ותטעמו בהר נחלתך וגו', תבאמו ותטעמו, תבאם ותטעם מפעי ליה, מאי תבאמו. אלא רוחא דקודשא אמר, על אינון דרא בתראה, דגזר יהושע, ואתגליא בהו גלויא דרשימא קדישא דשמיא דקודשא בריך הוא, דאלין אחידן ביה בו, ואלין אתחזיאו למירת ארעא. כמה דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. דכל מאן דאתגזר, ואתגליא ביה רשימא קדישא, ונטיר ליה, אקרי צדיק, בגין, כן, לעולם יירשו ארץ.

ועל דא תבאמו, ו' יתירה, תביאמו לאינון דאחידן בו. ותטעמו כמה דאת אמר נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. לאינון דאחידן בו, ולאינון בתראי, אתער מלה. ולית לך מלה באורייתא, או את זעירא באורייתא, דלית בה רזין עלאין, וטעמין קדישין, זכאה חולקיהון דידעין בהו.

רעיא מהימנא פקודא למבני מקדשא לתתא, כגוונא דבי מקדשא דלעילא, כמה דאת אמר, מכון לשבתך פעלת יי. דאצטריך למבני בי מקדשא לתתא, ולצלחה בגויה צלותא בכל יומא, למפלח ליה לקודשא בריך הוא, דהא צלותא אקרי עבודה.

וההוא בי פנשתא, אצטריך למבני ליה בשפירו סגיא, ולא תקנא ליה בכל תקונין, דהא בי פנשתא דלתתא, קיימא לקבל בי פנשתא דלעילא.

בית המקדש לתתא, איהו קאים כגוונא דבית המקדש דלעילא, דקאים דא לקבל דא. וההוא בי מקדשא, כל תקונין, וכל פולחוני, וכל אינון מאנין, ושמשין, כלהו אינון כגוונא דלעילא. משכנא דקא עבד משה במדברא, פלא הוה כגוונא דלעילא.

”זהר תיומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

בי מקדשא דבנא שלמה מלכא, הוא בי נייחא כגוונא עלאה, בכל אינון תקונין, למהוי בתקונא דלעילא, בי נייחא ואחסנתא. הכי בי כנשתא, אצטריך בכל תקונין שפירו, למהוי כגוונא עלאה, למהוי בית צלותא, לאתקנא תקונין בצלותא, כמה דאוקמוה.

והוא בי מקדשא דליהוי ביה (רנ”א ע”א) חלונות, דכתיב, (דניאלו) וכוון פתיחן. כגוונא דלעילא, ועל דא (שיר השירים ב) משגיח מן החלונות מציין מן התרפים. ואי תימא אפילו בחקלא, בגין דרוחא להוי סליק. לאו הכי, דהא אנן צריכין בית וליכא. לאשתכחא בית לתתא, כגוונא דבית עלאה, לנחתא דיורא עלאה לדיורא תתאה.

דף ס’ ע”א

ותו דהוא צלותא, והוא רוחא, אצטריך לסלקא, ולנפקא מגו עאקו, בארץ מישר, לקבל ירושלם. (דף ס’ ע”א) ועל דא פתיב, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה, דאצטריך אתר דחיק בעאקו, לשדרא בגויה ההוא רוחא, דלא יסטי לימינא ולשמאלא. ובחקלא לא יכיל קלא לשדרא ליה הכי, דהא כגוונא דא קלא דשופר, אתדחייא לבר בארץ מישר, מגו אתר דחיק, ואזיל ובקע רקיעין, וסליק בסליקו, לאתערא רוחא לעילא.

ואי תימא, הא כתיב, (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה. שאני יצחק, דמלה אחרא הוה ביה, מה דלא הוה בכל עלמא. ותו דהאי קרא לאו להכי אתא, דודאי בשדה אחר לא הוה מצלי והא אוקימנא. (ע”כ רעיא מהימנא).

תניא אמר רבי אבא, זכאה חולקיהון, דאינון דזכאן למימר שירתא דא בהאי עלמא, דזכאן למימר לה בעלמא דאתי. ושירתא דא, אתבני בעשרין ותרין אתוון קדישן גליפן, ובעשר אמירן, וכלא אתרשים בשמא קדישא, וכלא שלימותא דשמא קדישא, והא אתערנא מלי.

אמר רבי שמעון, בההיא שעתא דהו קיימין ישראל על ימא, והו אמרי שירתא, אתגלי קודשא בריך הוא עלייהו, וכל רתיכוי וחילוי, בגין דינדעון למלפיהון, דעבד לון כל אינון נסין וגבוראן, וכל חד וחד ידע ואסתפל, מה דלא ידעו ואסתפלו שאר נביאי עלמא.

דאי תימא דלא ידעין ולא אדבקו חכמתא עלאה, מן שירתא דא תחמי, דכלהו בחכמתא אסתפלו, וידעו מלין ואמרו. דאי לאו הכי, איך אמרו פלהו מלין אחדין, דלא סטו אלין מאלין, ומה דאמר דא, אמר דא, ולא אקדים מלה דא, למלה דא, אלא פלהו בשקולא חדא, ורוחא דקודשא בפומא דכל חד וחד, ומלין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אתמרו בלהו כאלו נפקין מפומא חד. אלא ודאי כולהו בחכמתא עלאה אסתכלו, וידעו מילין עלאין, ורוחא דקודשא בפום כל חד וחד.

ואפילו אינון דבמעי אמהון, הוו אמרי שירתא בלהו כחדא, והוו חמאן בלהו, מה דלא חמא יחזקאל נביאה. ועל כן הוו בלהו מסתכלי, כאלו חמאן עינא בעינא. וכד סיימו מלין, בלהו מתבסמאן בנפשׂיהו, ותאבון למחמי ולאסתכלא, ולא הוו בעאן לנטלא מתמן, מסגיאות תיאובתא.

בההיא שעתא, אמר משה לקודשא בריך הוא, בניך מסגיאות תיאובתא לאסתכלא בך, לא בעאן לנטלא מן ימא. מה עבד קודשא בריך הוא, אסתים יקר׳יה לבר למדברא, ותמן אתגלי ולא אתגלי. אמר לון משה לישראל, כמה (ס"א זמנין לנטלא מתמן, ולא בעי) זמנין אמינא לנטלא מתמן ולא בעיתון עד די אחזי לון זיוא יקרא דקודשא בריך הוא במדברא, ומיד הוו תאבין, ולא נטלו, עד דאחיד בהו משה ואחמי לון זיוא יקרא דקודשא בריך הוא במדברא, פדין מסגיאות תיאובתא ורעותא לאסתכלא, אנטיל לון משה, הדא הוא דכתיב ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור. מאי מדבר שור. מדברא, דהוו בעאן לאסתכלא ביה, זיוא יקרא דמלכא קדישא, ועל דא אקרי מדבר שור: אסתכלותא שם. (שמות טו) וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים. ואין מים אלא תורה, שנאמר (ישעיה נה) הוי כל צמא לכו למים. אמר רבי ייסא, וכי מאן יהב להו אורייתא הכא, והא עד כען לא אתיהיבת לון אורייתא.

אמר רבי אלעזר, אינון נפקו למדברא לאסתכלא, קודשא בריך הוא נטל זיוא יקרא דייליה מתמן, ואינון אזלו לאסתכלא (לקודשא בריך הוא) ביה, ולא אשכחוהו. ואוליפנא דקודשא בריך הוא תורה אקרי, ואין מים אלא תורה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא.

אמר רבי שמעון, עד דהוו אזלי במדברא, אתגלי עליהו רשותא אחרא, דשאר עמין, ההוא דשליט במדברא, ואערעו בהו תמן. חמו ישראל, דלא הוה ההוא זיוא יקרא דמלכיהון, הדא הוא דכתיב, ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה. מאי טעמא. כי מרים הם, לא אתבסם נפשׂיהו כקדמיתא. ולא עוד אלא דאתי לקטרגא עליהו.

דף ס' ע"ב

מה פתיב, ויצעק אל יי' ויורהו יי' עץ, (דף ס' ע"ב) ואין עץ אלא תורה, דכתיב, (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואין תורה, אלא קודשא בריך הוא. רבי אבא אמר, אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים כ) כי האדם עץ

השדה, עץ השדה ודאי, דא עץ שדה דתפוחין קדישין. וכד אתגלי זיו יקרא דמלכהון עלייהו, כדין וישלף אל המים ומתקו המים. מאי ומתקו המים. דקטיגורא אתעביד סניגורא.

אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא פד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו בדקא יאות. מאי טעמא. בגין דאתגורו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא. פיון דמטו הכא, מה פתיב, שם שם לו חק ומשפט. תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגלייא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט. חק: כמה דאת אמר (משלי כא) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. ומשפט: כמה דאתמר (תהלים פא) משפט לאלהי יעקב. ושם נסחו, בההוא את קדישא. כמה דאת אמר, כי חק לישראל הוא. בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא. (שמות טו) ויאמר אם שמוע תשמע לקול יי אלהיך. ויאמר, מאי ויאמר. לא פתיב מאן קאמר דא. אלא קודשא בריך הוא אמר. רבי חזקיה אמר, שמעינן (נ"א משמע) אמירה סתם, מאמירה סתם. דכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי. אמר, לא פתיב מאן קאמר. אוף הכא ויאמר סתם, ולא פתיב מאן קאמר.

אמר רבי יוסי, משמע דכתיב, ויצעק אל יי ויזרהו יי עץ, מהכא משמע ויאמר, ומשמע מאן אמר מלה. לקול יי אלהיך, לקולי מבעי ליה. אלא לההוא קול דעאלו ביה.

אמר רבי אבא, בתר דאתגלייא בהו רשימא קדישא, עאלו בתרין חולקין קדישין, כמה דאתמר, וכיון דעאלו באלין תרין, עאלו באלין תרין חולקין אחרנין, דכד יסתלקון באלין תרין אחרנין, יתחברון באלין, ולא ממנעי ברפאן, ובגין כך, באלין מטו ברפאן, (ובגיני כך באלין מטין) עד מלכא קדישא.

ומאתריה דקרא אשתמע מלה, דכתיב, ויאמר אם שמוע תשמע. ויאמר: דא מלכא קדישא. ומאי קאמר, אם שמוע תשמע לקול יי אלהיך, כמה דאת אמר (דברים ד) כי יי אלהיך אש אוכלה הוא, דא כנסת ישראל. והישר בעיניו תעשה: דא צדיק. והאזנת למצותיו: דא נצח. ושמרת כל חקיו: דא הוד. פיון דעאלו באלין, הא מטו למלכא קדישא. לבתר מה פתיב, כל המחלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני יי רופאך. כי אני יי: דא מלכא קדישא.

אשתמע, דכל מאן דנטיר להאי רשימא קדישא, מניה סליק עד מלכא קדישא עלאה. מאי משמע. משמע אינון תרין, דאתפנש בהו זרעא, ומשח רבות קודשא, דשדיין ליה בפום אמה, (ועל דא) אתקשרו כחדא, ומלכא עלאה עלייהו,

וְאַתְקִשְׁרוּ בֵּיהּ. וְעַל כֵּן, מֵאֵן דְּעָאֵל בְּאַלִּין תְּרִין, וְנָטִיר לֹון, אַתְקִשְׁר בְּתִרִין
אַחֲרָנִין, וְעָאֵל בְּהוּ, וְכִדִּין מָטִי לְמַלְכָּא קְדִישָׁא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְדַאי מֵאֵן דְּזָכִי בְּצַדִּיק, זָכִי בְּנִצְחַ וְהוּד, וְאַלִּין אֵינֹון תְּלָתָא,
דְּאַתְבְּרָכָא בְּהוּ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. וּמֵאֵן דְּזָכוּ בְּהוּ, זָכִי בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, וְעָאֵל בְּכָלֵהוּ
אַרְבַּעָה.

וְלִקְבְּלֵי אַרְבַּעָה אֵלִין, נָטִירוּ לְהַאי רְשִׁימָא קְדִישָׁא, מֵאַרְבַּע מְלִין: נָטִירוּ
דְּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל, אֶסְתְּמְרוּתָא דְּנִדְהָ. נָטִירוּ דְּצַדִּיק, אֶסְתְּמְרוּתָא דְּשִׁפְחָה. נָטִירוּ
דְּנִצְחָ, אֶסְתְּמְרוּתָא דְּבֵת עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. נָטִירוּ דְּהוּד, אֶסְתְּמְרוּתָא דְּזוֹנָה.
וְעַל דָּא לְקוּל יִי אֱלֹהֵיךָ, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל.

סדר הלימוד ליום ח טבת [יום 97 בשנה]

במה זכאן ישראל לקבלא אפי שכינתא, באסתמרותא מן גדה. ועל דא פתיב, (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה. מאי לגלות ערותה דא פנסת ישראל. ובהאי אחידן ומתקשרן מלין אחרנין, דכנסת ישראל אתקשרת בהו. והא אוקמוה מלי.

דף ס"א ע"א

והישר בעיניו תעשה: דא צדיק. כמה דכתיב, (תהלים לה) עיני יי' אל צדיקים, לאסתמרא משפחה. (דף ס"א ע"א) והא אוקימנא מלי. דכתיב, (משלי ל) ושפחה פי תירש גבירתה, דגרים לצדיק דאתדבק בשפחה. והאזנת למצותיו: דא נצח, לאסתמרא (דלא שקר ביה) דלא יעול רשימא דא בבת אל נכר, ולא ישקר ביה בנצח. דכתיב, (שמואל א טו) וגם נצח ישראל לא ישקר. ומאן דנטיר האי, קיים מצותיו, דכתיב, (שמות לה) כי לא תשתחוה לאל אחר. ושמרת כל חקיו: דא הוד, לאסתמרא מן זונה.

ואזלא הא, כמה דתנינן, אמר רבי יהודה, מאי דכתיב (תהלים מה) חגור חרבוך על ירך גבור הודך והדרך. אלא, כל מאן דמזרו גרמיה, ושוי דחילו דחרבא שננא תקיפא לקבליה. על ירך, מאי על ירך. דא רשימא קדישא. כמה דאת אמר, (בראשית כד) שים נא ירך תחת ירכי.

דבר אחר חגור חרבוך, כלומר, זרו ואתקיף יצרך בישא, דאיהו חרבוך. על ירך, על ההוא רשימא קדישא לנטרא ליה. ואי נטר ליה, פדין אקרי גבור, וקודשא בריך הוא אלביש ליה בלבשווי, ומאן לבושווי דקודשא בריך הוא. הוד ונצח. (נ"א והדר) דכתיב, (תהלים קד) הוד והדר לבשת. אוף הכא הודך והדרך, וכדין אתדבק בר נש במלכא קדישא פדקא יאות.

מכאן ולהלאה, כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יי' רופאך. דא מלכא קדישא, ועל דא אזחר לון על ההוא מלה ממש, דיהב ורשים בהו, ולא יתיר ועד כען לא אתייחבת להו אורייתא, אלא פיון דכתיב, שם שם לו חק ומשפט, מייד ויאמר אם שמוע תשמע וגו'.

תא חזי, פד בעא קודשא בריך הוא לאזהרא לישראל, על אורייתא, בכמה מלין משיך להו, בכמה משיכן דחביבותא, פבר נש דמשיך בריה לבי רב. ותא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

חזי, לא בעא קודשא בריך הוא למיהב להו אורייתא, עד דקריבו בהדיה. ובמה קריבו בהדיה, בגלויא דרשימא דא, כמה דאתמר. אמר ר' יהודה, לא קריבו ישראל לטורא דסיני, עד דעאלו בחולקא דצדיק, וזכו ביה. מנלן, דכתיב, (שמות יט) ביום הזה באו מדבר סיני, ביום הזה ממש פרשת המן קוינו לו וגו'.

[פרשת המן]

(שמות טז) ויאמר יי' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו יי'. האי קרא אוקימנא ליה, בשעתא דבר נש שכיב בבי מרעיה, הא אתפס באטרוניא דמלכא, רישיה בקולרא, רגלוי בכופסירין, (ס"א בטפסרא) כמה חילין נטרין ליה, מהאי גיסא, ומהאי גיסא. שייפוי כלהו בדוחקא, מגיחין אלין באלין. מיכלא אתעדי מניה.

בההוא זמנא, פקדין עליה אפוטרופא, למילף עליה זכות קמי מלכא, דכתיב, (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה. בההיא שעתא, זכאה חולקיה דבר נש דעאל עליה, ואוליף ליה ארחא, לשיבותיה מן דינא. הדא הוא דכתיב אשרי משכיל אל דל.

והיה יכול לשזבא ליה, למילף ליה ארחוי דחיי, לאתבא לקמי מאריה, כדין אתעביד אפוטרופוסא עליה לעילא. מאי אגריה. ביום רעה ימלטהו יי'. דבר אחר, אשרי משכיל אל דל, כמה תקיפא אגרא דמסכנא, קמי קודשא בריך הוא. אמר רבי חייא, תוהנא על האי קרא דכתיב, (תהלים סט) כי שומע אל אביונים יי', וכי אל אביונים שומע ולא לאחרא. אמר רבי שמעון, בגין דאינון קריבין יתיר למלכא, דכתיב, (תהלים נא) לב נשבר ונדכה אלהים לא תבוזה. ולית לך בעלמא, דאיהו תביר לבא פמסכנא. תו אמר רבי שמעון, תא חזי, כל אינון בני עלמא, אתחזיין קמי קודשא בריך הוא, בגופא ונפשא, ומסכנא לא אתחזי אלא בנפשא בלחודוי, וקודשא בריך הוא קריב לנפשא יתיר מגופא.

דף ס"א ע"ב

מסכנא חד הוה בשבבותיה דר' ייסא, ולא הוה מאן דאשגח ביה, והוא הוה אכסיף, ולא תקיף בבני נשא, (דף ס"א ע"ב) יומא חד חלש, עאל עליה רבי ייסא, שמע חד קלא דאמר, טילקא טילקא, הא נפשא פרחא גבאי, ולא מטו יומוי. ווי לבני מתיה דלא אשתכח בהו דיתייב נפשיה לגביה. קם רבי ייסא, שדי בפומיה,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

מֵיָא דְגַרְגְרִין, אַפּוּתָא דְקוֹנְטָא (ס"א דקופתא) אַתְּבוּע זִיעָא בְּאַנְפוּי, וְתַב רוּחִיה לְגַבִּיה.

לְבַתַּר אַתָּא וְשָׂאִיל לִיה, אָמַר חֲיִיךְ רַבִּי, נַפְשָׁא נַפְקַת מִנְּאִי, וּמְטוּ לָהּ קָמִי כּוּרְסִיָּא דְמַלְכָּא, וּבַעַת לְאַשְׁתְּאַרָא תַּמּוּן, אֲלֵא דְבַעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזַפְּאָה לָךְ, וְאַכְרִיזוּ עֲלֵךְ, זְמִין הוּא רַבִּי (וּיקרא ע"ט ע"א וקמ"ד ע"א) יִיסָא, לְסַלְקָא רוּחִיה, וּלְאַתְקַשְׂרָא בְּחַד אַדְרָא קְדִישָׁא דְזְמִינִין חֲבַרְיָא לְאַתְעָרָא בְּאַרְעָא, וְהָא אַתְקִינּוּ תַלְת כּוּרְסִיָּאן, דְקִימִן לָךְ וּלְחַבְרָךְ. מִתְּהוּא יוֹמָא הוּוּ מְשַׁגְיַחִין בֵּיה בְּנֵי מַתִּיה.

תו, מִסְכְּנָא אַחְרָא אַעְבַּר קָמִיה דְר' יִצְחָק, וְהוּוּ בִּידִיה פְּלַג מְעָה דְכֶסֶף. אָמַר לִיה לְרַבִּי יִצְחָק, אֲשֶׁלִּים לִי וְלְבְנֵי וְלְבָנְתֵי נַפְשָׁאן. אָמַר לִיה וְהִיךְ אֲשֶׁלִּים נַפְשֵׁיכּוּ, דְהָא לָא אֲשֶׁתְּכַח גְּבָאִי בַר פְּלַג מְעָה. אָמַר לִיה, בְּדָא אֲשֶׁלִּימְנָא, בְּפֻלְג אַחְרָא דְאִית גְּבָאִי, אַפְקִיה וְיַהֲבִיה לִיה.

אַחֲזִיאוּ לִיה בַּחֲלִמִיה, דְהוּוּ אַעְבַּר בְּשַׁפְתָּא דִּימָא רַבָּא, וּבַעָאן לְמַשְׁדִּיָּה בְּגוּוִיָּה, (ויחי רי"ח ע"א) חָמָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְהוּוּ אוֹשִׁיט יְדוּי לְקַבְלִיה, וְאִתִּי הוּוּא מִסְכְּנָא וְאַפְקִיה, וְיַתְבִּיה בִּידוּי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאַשְׁתִּזִּיב. כַּד אַתְעַר, נַפֵּל בְּפוּמִיָּה, הָאִי קָרָא, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דֵּל בְּיוֹם רַעָה יִמְלִטְהוּ יי'.

וְתָא חֲזִי, כָּל יוֹמָא וְיוֹמָא, נְטִיף טְלָא מַעַתִּיקָא קְדִישָׁא לְזַעִיר אַפִּין, וּמִתְבְּרַכָּאן כָּל חֻקְל תְּפוּחִין קְדִישִׁין. וּמִתְהוּא טְלָא אַנְגִּיד לְאַיְנוּן דְלַתְתָּא, וּמִלְאַכִּין קְדִישִׁין אַתְזוּנוּ מַנְיָה, כָּל חַד וְחַד כְּפוּם מִיכְלִיה, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים עח) לָחֶם אַבִּירִים אָכַל אִישׁ, וּמִתְהוּא מְזוּנָא אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה בְּנֵי נְשָׂא מִתְזוּנִין בְּהָאִי זְמַנָּא מַנְיָה, וּמֵאַן אִיְנוּן. אֲלִין חֲבַרְיָא דְמַשְׁתַּדְלִי בְּאוּרִיָּתָא, יוֹמִי וְלִילִי. וְכִי סַלְקָא דְעַתְרָךְ מִתְהוּא מְזוּנָא מִמֶּשׁ. לָא. אֲלֵא כְּעִין תְּהוּא מְזוּנָא מִמֶּשׁ, דְשָׁקִיל עַל חַד תְּרִין.

תָּא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל כַּד עָאלוּ וְאַתְדַּבְּקוּ בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, בְּגִין גְּלוּיָא דְרְשִׁימָא קְדִישָׁא, כְּדִין זְכוּ לְמִיכַל נְהֵמָא אַחְרָא עֲלָאָה, יִתִּיר מִמָּה דְהוּוּ בְּקַדְמִיתָא. בְּקַדְמִיתָא כַּד נַפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עָאלוּ בְּנְהֵמָא, דְאַקְרִי מְצָה, וְהַשְׁתָּא זְכוּ, וְעָאלוּ לְמִיכַל נְהֵמָא אַחְרָא עֲלָאָה יִתִּיר, מֵאַתֵּר עֲלָאָה, דְכְּתִיב הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. מִן הַשָּׁמַיִם מִמֶּשׁ. וּבְהוּוּא זְמַנָּא אֲשֶׁתְּכַח לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל. מֵאַתֵּר דָּא. חֲבַרְיָא דְמַשְׁתַּדְלִי בְּאוּרִיָּתָא, מֵאַתֵּר אַחְרָא עֲלָאָה יִתִּיר אַתְזוּנוּ. מֵאִי הוּוּא. כְּמָה דְכְּתִיב, (קהלת ז) הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְּעֲלִיָּה. אַתֵּר עֲלָאָה יִתִּיר.

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אמר ליה ר' אלעזר, אי הכי, אמאי חלשא נפשייהו יתיר משאר בני עלמא, דהא שאר בני נשא, בחילא ותוקפא יתיר אתחזון לאשתכחא. (ס"א אינון יתיר) אמר ליה יאות שאילתא.

תא חזי, כל מזוני דבני עלמא מלעילא קא אתיין. ההוא מזונא דאתי מן שמיא וארעא, דא מזונא דכל עלמא, והוא מזונא דכולא, והוא מזונא גס ועב. וההוא מזונא דאתי יתיר מעילא, הוא מזונא יתיר דקיק, קאתיא מאתר דדינא אשתכח, ודא הוא מזונא דאכלו ישראל כד נפקו ממצרים. (יתיר דקיקא) מזונא דאשתכח להו לישראל, בההוא זמנא במדברא, מאתר עלאה דאקרי שמים, הוא מזונא יתיר דקיקא, דעייל יתיר לנפשא מפלא, ומתפרש יתיר מגופא, ואקרי לחם אבירים.

דף ס"ב ע"א

מזונא עלאה יתיר מפלא, הוא מזונא דחברייא, אינון דמשתדלי באורייתא, דאכלי מזונא דרוחא ונשמתא, ולא אכלי מזונא דגופא כלל, והיינו מאתר עלאה יקירא על פלא, ואקרי חכמה. בגיני כך חליש גופא דחברייא, יתיר מבני עלמא, דהא לא אכלי מזונא דגופא כלל. ואכלי מזונא דרוחא ונשמתא, מאתר רחיקא עלאה, (דף ס"ב ע"א) יקירא מפלא. ובגיני כך ההוא מזונא דקיק מן דקיקא, יתיר מפלא. זכאה חולקיהון, הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. זכאה חולקא דגופא, דיכיל לאתזנא במזונא דנפשא.

אמר ליה ר' אלעזר, ודאי הכי הוא. אבל בהאי זמנא, איך אשתכחי מזוני אלין. אמר ליה ודאי יאות שאילתא. תא חזי, ודא הוא ברירו דמלה, מזונא קדמאה, הוא מזונא דכל עלמא, ההוא דאתיא מן שמיא וארעא, והוא מזונא דגופא. (ס"א דכלא)

מזונא דהוא עלאה מניה, ההוא דאיהו דקיקא יתיר, ואתא מאתר דדינא שריא, דאקרי צדק, ודא הוא מזונא דמסכני. ורזא דמלה, מאן דאשלים למסכנא, אשלים ליה את חד, ואתעביד צדקה, ורזא דא (משלי יא) גומל נפשו איש חסד. גמילות חסדים משמע, דהא בדינא שריא, ואשלים ליה חסד, פדין הוא רחמי.

מזונא עלאה יתיר מאלין, הוא מזונא עלאה ויקירא, מאתר דאקרי שמים, והוא דקיק מפלהו, והוא מזונא דבני מרעי, הדא הוא דכתיב, (תהלים מא) יי' יסעדנו על ערש דוי כל משכבו הפכת בחליו. יי', דייקא, מאי טעמא. בגין דהני בני מרעי, לא אתזני אלא בההוא דקודשא בריך הוא ממש. (ומאי איהו, חלב ודם.

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

הדא הוא דכתיב (יחזקאל מה) להקריב לי חלב ודם. ודא הוא מזונא מאתר דאקרי שמים, והוא יקרא ועילאה דקיק מכלא)

מזונא עלאה קדישא ויקרא דא הוא מזוני דרוחין ונשמתינן, והוא מזונא דאתר רחיקא עלאה, (ס"א מההוא אתר דאקרי נועם יי.) ויקרא מכלא, הוא מזונא דחברייא דמשתדלי באורייתא, והוא מזונא דאתי מחכמה עלאה. מאי טעמא מאתר דא. בגין דאורייתא נפקא (בראשית מ"ז ע"ב, ויקרא קפ"ז ע"ב וקצ"ב ע"ב) מחכמה עלאה, ואינון דמשתדלי באורייתא, עיילי בעקרא דשרשהא, ועל דא, מזונא דלהון, מההוא אתר עלאה קדישא קא אתיא.

אתא ר' אלעזר, ונשיק ידוי. אמר, זכאה חולקי דקאימנא במלין אלין. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דמשתדלי באורייתא יממא ולילי, דזכי לון בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, דכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימך. (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. רבי יוסי פתח, (תהלים קמה) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. מה פתיב לעילא, עיני כל אליך ישברו. כל אינון בני עלמא, מצפאן וזקפאן עינין לקודשא בריך הוא, בגין כך, (ס"א אבל) כל אינון בני מהימנותא בעאן (ס"א אצטריכן למבעי) בכל יומא ויומא, לשאלא מזונייהו מקודשא בריך הוא, ולצלאה צלותהון עליה.

מאי טעמא. בגין דכל מאן דמצלי צלותיה לגבי קודשא בריך הוא על מזוניה, גרים דיתברך כל יומא על ידוי, ההוא אילנא דמזון דכלא ביה. (וטעמא דמלה תהלים ס"ח) ברוך ה' יום יום) ואף על גב דאשתכח עמיה, בעי למשאל קמי קודשא בריך הוא, ולצלאה צלותא על מזונא כל יומא, בגין דישתכחו על ידוי ברפאן כל יומא ויומא לעילא, ודא הוא ברוך יי' יום יום.

ועל דא, לא לבעי ליה לאינש לבשלא מזונא, מן יומא ליומא אחרנא, דלא לעפב יומא ליומא אחרא. הדא הוא דכתיב ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו. יום ביומו, דייקא. בר מערב שבת לשבת, כמה דאוקימנא. וכדין אשתכח קודשא בריך הוא מלא ברפאן בכל יומא. וכדין פתיב פותח את ידך וגו'. מאי רצון. ההוא רצון דאשתכח מעתיקא קדישא, ונפיק מגיה רצון, לאשתכחא מזוני לכלא. ומאן דשאל מזוני בכל יומא ויומא, ההוא אקרי ברא מהימנא, ברזא דבגיניה משתכחן ברפאן לעילא.

ר' אבא פתח ואמר, (תהלים קמז) רוצה יי' את יראיו את המיחלים לחסדו, כמה אית להו לבני נשא למתך בארחוי דמלכא קדישא, ולמתך בארחוי דאורייתא, בגין דישתכחון ברפאן לכלהו, לעלאי ולתתאי.

דף ס”ב ע”ב

דַתְנִיָא, מַאי־דְכְתִיב, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר. אֲתַפְּאֵר וְדַאי. מַאי מִשְׁמַע. דְּבַגִּין (דף ס”ב ע”ב) יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתַּפְּאֵר לְעִילָא. וּמַאי פֶּאֲרָא דִילֵיהּ. דְּאֲתַחֲבַשׁ בְּתַפְּיִלִּין, דְּמִתַּחֲבַרָא גְּוֹנִי לְאֲתַפְּאֵרָא.

תַּאנָּא, רוּצָה י”י אֶת יִרְאִיו, רוּצָה י”י בִּירְאִיו מִבְּעֵי לֵיהּ. מַאי רוּצָה י”י אֶת יִרְאִיו, אֶלָּא רוּצָה י”י אֶת יִרְאִיו, פְּלוּמְר, אֲפִיק הַאי רְצוֹן, וּמִתְרַעֵי (נ”א וַאֲתִידַע) בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לִירְאִיו דְּדַחֲלִין לֵיהּ. וּמֵאֵן אֵינּוֹן יִרְאִיו דְּאֲפִיק לֹוֹן הַאי רְצוֹן. הֵדֵר וְאָמַר, אֶת הַמִּיחֲלִים לְחֶסְדוֹ, אֵינּוֹן דְּמִצְפָּאן וּמִחֲפָאן בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, לְמַבְעֵי מְזוּנֵיהוּ מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשְׁמַע דְּכְתִיב אֶת הַמִּיחֲלִים לְחֶסְדוֹ.

רַבִּי יִיסָא סְבָא, לָא אֲתַקִּין סְעוּדַתָּא בְּכָל יוֹמָא, עַד דְּבַעַא בְּעוּתִיהּ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל מְזוּנֵי. אָמַר, לָא נִתְקִין סְעוּדַתָּא, עַד דְּתַתִּיהֵיב מִבֵּי מַלְכָּא. לְבַתֵּר דְּבַעֵי בְּעוּתִיהּ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּוּ מַחֲכָה שְׁעַתָּא חֲדָא, אָמַר הָא עֵידוֹן דְּתַתִּיהֵיב מִבֵּי מַלְכָּא, מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אֲתַקִּינוּ סְעוּדַתָּא. וְדָא הוּא אַרְחָא, דְּאֵינּוֹן דְּחֲלִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּחֲלִי חֲטָאָה.

אֵינּוֹן חֲיִיבָא דְּאֲזִלִּין עֲקִימִין בְּאַרְחֵי אֲוֹרֵייתָא, מַה כְּתִיב בְּהוּ. (ישעיה ה) הוּי מִשְׁפִּימִי בְּבַקֵּר שְׂכָר יִרְדְּפוּ. וְעַל דָּא רוּצָה י”י אֶת יִרְאִיו אֶת הַמִּיחֲלִים לְחֶסְדוֹ. לְחֶסְדוֹ דֵּיִיקָא. (ס”א וּבַהָא) אֲשֶׁתְּמוּדְעָן אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, וַיֵּצֵא הָעָם וְלָקְטוּ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. יוֹם בְּיוֹמוֹ קָאָמַר, וְלֹא דְּבַר יוֹם לְיוֹם אַחֵר.

וְכָל כֶּף לָמָּה. לְמַעַן אֲנַסְנוּ הִילָךְ בְּתוֹרַתִּי אִם לֹא בְּכָאן אֲשֶׁתְּמוּדְעָן אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, דְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא אֵינּוֹן אֲזִלִּי בְּאַרְחָ מִיִּשְׂרָאֵל בְּאֲוֹרֵייתָא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר מְהִימְנוּתָא, (משלי יג) צְדִיק אוֹכֵל לְשׁוּבַע נִפְשׁוֹ, בְּתַר דְּשַׁבַּע נִפְשִׁיהּ מִלְּצִלִּי וְלִמְקַרִּי בְּאֲוֹרֵייתָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, תָּא חֲזִי, עַד לָא יְהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אֲבַחִין בֵּין אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וּבֵין אֵינּוֹן חֲיִיבָא דְּלֹאוּ אֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וְלֹא קִיִּימִין בְּאֲוֹרֵייתָא. וּבְמַה אֲבַחִין לֹוֹן. בְּמִן. כְּמַה דְּאֲתַמַּר אֲנַסְנוּ. וְכָל אֵינּוֹן דְּאֲשֶׁתְּכַחוּ דְּאֵינּוֹן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, רְשִׁים לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּרִשְׁמִיּוֹ דְּכְתָרָא דְּחֶסֶד, כְּמַה דָּאָתְּ אָמַר הַמִּיחֲלִים לְחֶסְדוֹ, וְעַל דָּא לְמַעַן אֲנַסְנוּ. וְכָל אֵינּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּפְּחִי בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, אַעֲדֵי מְנִייהוּ כְּתָרָא עֲלָאָה דָּא. וּמִנָּא אַכְרִיז וְאָמַר, (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תַּחֲסֵר. וְעַם כָּל דָּא לֹא הָעֲדִיף הַמְרַבָּה וְהַמְמַעִיט לֹא הַחֲסִיר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

תָּאנָא, בְּהוּא שַׁעְתָּא אֲשַׁתְּלִימוּ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, כְּמָה
דְּאוּקִימָנָא, דְּכְתִיב, (שמות טו) וַיְבֹאוּ אֱלִימָה וְשֵׁם שְׁתֵּים עָשָׂרָה עֵינֹת מֵיִם
וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וְגו'. וְאַתְתְּקַף אֵילָנָא קַדִּישָׁא, בְּתַרִּיסַר תְּחוּמִין, בְּאַרְבַּע סְטְרֵי
עֲלָמָא. וְאַתְתְּקַף בְּשִׁבְעִין עֲנַפִּין, וְכֹלָא כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא.

סדר הלימוד ליום ט טבת [יום 98 בשנה]

בההיא שעתא, נטיף טלא קדישא, מעתיקא סתימאה, ומליא לרישיה דועיר אנפין, אתר דאקרי שמים. ומההוא טלא דנהורא עלאה קדישא, הוה נגיד ונחית מנא לתתא. וכד הוה נחית, הוה מתפרש גלידין גלידין, ואקריש לתתא. הדיא הוא דכתיב דק כפפור על הארץ.

כל אינון בני מהימנותא, נפקי ולקטי, ומברכאן שמא קדישא עליה. וטהוא מנא, הוה סליק ריחין דכל בוסמין דגנתא דעדן, דהא ביה אתמשך ונחית לתתא. שויה לקמיה, בכל טעמא דאיהו בעי, הכי טעים ליה, ומברך למלכא קדישא עלאה.

וכדין מתברך במעוי, והוה מסתפל וידע לעילא, ואסתכי בחכמה עלאה, ועל דא אקרין דור דעה. ואלין הוה בני מהימנותא, ולהון אתיהיבת אורייתא לאסתכלא בה, ולמנדע ארחא.

דף ס"ג ע"א

ואינון דלא אשתכחו בני מהימנותא, מה פתיב בהו, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מאי שטו. שטותא הוה נסבי לגרמייהו, בגין דלא הוה בני מהימנותא. מה פתיב בהו. וטחנו ברחים או דכו במדוכה וגו'. מאן אטרח (דף ס"ג ע"א) לון כל האי. אלא דאינון לא הוה בני מהימנותא.

כגוונא דא, אינון דלא מהימני ביה בקודשא בריך הוא, לא בעאן לאסתכלא בארחוי, ואינון בעאן לאטרחא גרמייהו כל יומא בתר מזונא, יממא וילילי, דלמא לא סליק בידייהו פתא דנהמא. מאן גרים לון האי. בגין דלאו אינון בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמייהו, ובעאן לאטרחא עליה, הדיא הוא דכתיב, וטחנו ברחים. בתר כל טרחא דא, לא סליק בידייהו, אלא דכתיב והיה טעמו כשד השמן. ולא יתיר. מאן גרים לון האי, בגין דלא הוה בני מהימנותא.

אמר רבי יוסי, מאי לשד השמן. איכא דאמרי, דליש במשחא, כתר גומו. ואיכא דאמרי, מה השד אתחזר לכמה גוונין, אוף מנא, אתחזר לכמה גוונין. רבי יהודה אמר, לשד השמן, יניקא דמשחא.

רבי יצחק אמר, איש לפי אכלו לקטו. וכי מאן דאכיל קמעא, לקיט קמעא, ומאן דאכיל יתיר, לקיט יתיר, והא פתיב לא העדיף המרבה והממעט לא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

החסיר. אלא לפום אינון דאכלין לקטין. משמע אכלו, מאן דהוה אכיל ליה, ובגיני כך לא פתיב אכילתו.

מאי קא מיירי. אחיד בר נש בעבדא, או באמתא, ואמר דהוא דיליה. אתא חבריה, ואמר, האי עבדא דילי הוא. קריבו לקמיה דמשה לדינא, אמר לון כמה נפשאן בביתך, וכמה נפשאן בביתיה דדין, אמר כך וכך. וההוא שעתא אמר לון משה, לקטו מחר, וכל חד מנייכו ייתי לגבאי. למחר, נפקו ולקטו, ואתיין קמי משה, שוויין קמיה מנא, הוה מדיד ליה. אי ההוא עבדא דדין, אשכח ההוא עומרא דעבדא, בהאי מנא. דהא חד עומרא לכל נפש ונפש מביתיה. מדיד לדין, ואשתכח חסרא, ההוא מיכלא דעבדא, בההוא מנא דיליה, וחד עומרא לכל נפש ונפש מביתיה. אמר עבדא דדין הוא, הדא הוא דכתיב איש לפי אכלו לקטו וכתיב עמר לגלגלת מספר נפשתיכם.

אמר ר' (נ"א י"סא) חייא, פתיב, (שמות טז) ערב וידעתם פי יי' הוציא אתכם מארץ מצרים ובקר וראיתם את כבוד יי'. ערב וידעתם, במאי ינדעון. אלא הכי תאנא, בכל יומא ויומא אשתכחו נימוסי קודשא בריך הוא. בצפרא, אתער חסד בעלמא. בההוא זמנא דאקרי ערב, תליא דינא בעלמא, והא אוקמוה, דבגיני כך, יצחק תקן תפלת המנחה. (מאי קא מיירי) ועל דא, ערב וידעתם, כד אתער דינא בעלמא, תנדעון, דבההוא דינא אפיק יי' יתכון ממצרים. ובקר וראיתם את כבוד יי' דהא בההוא זמנא אתער חסד בעלמא ויתן לכו למיכל.

ר' חייא אמר איפכא, מה פתיב לעילא, בשבתנו על סיר הבשר וגו'. ביה שעתא, אתער ערב, דההוא זמנא דאתער דינא, אתער נמי חסד בעלמא. הדא הוא דכתיב, וידעתם פי יי' הוציא אתכם מארץ מצרים. תנדעון ההוא חסד דעבד עמכון, בזמנא דדינא ואפיק יתכון מארעא דמצרים. ובקר וראיתם את כבוד יי', כבוד יי' הא ידיע. וכל כך למה. בשמוע יי' את תלנותיכם וגו'.

אמר ר' ייסא, לא שני קודשא בריך הוא נימוסוי, בר דאינון חייבי עלמא שניין לון, ומתפכי רחמי לדינא, כמה דאתמר.

דף ס"ג ע"ב

תאני ר' אלעזר, מהאי מנא זמינין צדיקייא למיכל לעלמא דאתי, ואי תימא בהאי גוונא. לא. אלא יתיר, דלא הוה פן לעלמין. מאי איהו. כמה דאוקימנא דכתיב, (תהלים כז) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו. וכתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. (שמות טז) ראו פי יי' נתן לכם השבת. ר' חזקיה פתח (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יי'. שיר המעלות סתם, ולא פריש מאן אמרו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אָלָא שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, דְּזַמִּינִין (דף ס"ג ע"ב) כָּל בְּנֵי עֲלָמָא לְמִימְרָא, דְּזַמִּין הָאֵי שִׁיר לְמִימְרֵיהּ לְדַרְי עֲלָמָא.

וּמַאי הוּא מִמַּעֲמָקִים קְרַאתִיךָ. הֲכִי תֵאנָא, כָּל מֵאן דְּמַצְלִי צְלוֹתָא קָמִי מְלָכָא קַדִּישָׁא, בְּעֵי לְמַבְעֵי בְּעוֹתִיהָ, וְלְצִלָּאָה (וּיקרא ע"א) מַעֲמָקָא דְלָבָא, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח לְבִיָּה שְׁלִים בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּכְבוֹיִן לָבָא וְרַעוּתָא. וּמִי אָמַר דְּוֹד הֲכִי, וְהָא כְּתִיב, (תהלים קיט) בְּכֹל לִבִּי דְרִשְׁתִּיךָ. וְדָא קְרָא סְגִי, מַאי בְּעֵי מִמַּעֲמָקִים.

אָלָא הֲכִי תֵאנָא, כָּל בַּר נֶשׁ דְּבַעֵי בְּעוֹתִיהָ קָמִי מְלָכָא, בְּעֵי לְכוּנָא דַּעְתָּא (נ"א לבא) וְרַעוּתָא, מַעֲיָקְרָא דְכָל עֲקָרִין, לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן מַעֲמָקָא דְבִירָא, (נ"א דכלא) בְּגִין דִּינְגִיד בְּרַכָּאן מִמַּבּוּעָא דְכָלָא. וּמַאי הוּא. הָהוּא אֲתֵר דְנַפְיָק מְנִיָּה, וְאַשְׁתַּכַּח מְנִיָּה, הָהוּא נְהָר, דְכְתִיב, (בראשית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. וְכְתִיב (תהלים מו) נָהָר פִּלְגִיו יִשְׁמָחוּ עִיר אֱלֹהִים. וְדָא אֲקָרִי מִמַּעֲמָקִים. (מ"ט ע"א) עֲמָקָא דְכָלָא, עֲמָקָא דְבִירָא, דְמַבּוּעִין נְפָקִין וְנִגְדִין לְבְרַכָּא כָלָא. וְדָא הוּא שְׁרוּתָא לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן מַעֲיָלָא לְתַתָּא.

אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, (בראשית רל"ד ע"א, ויקרא רפ"ה א' ב', רצ"ז ע"ב) כִּד עֲתִיקָא סְתִימָאָה דְכָל סְתִימִין, בְּעֵי לְזַמְנָא בְּרַכָּאן לְעֲלָמִין, אֲשֶׁרֵי כָלָא, וְאַכְלִיל כָּלָא, בְּהָאֵי עֲמִיקָא עֲלָאָה, וּמַהֲכָא שְׂאִיב וְאַתְנַגִּיד בִּירָא (נ"א נהרא) דְנַחֲלִין וּמַבּוּעִין אֲתַנְגִּידוּ מְנִיָּה, וּמַתְשַׁקִּיין מְנִיָּה כְלָהוּ. וּמֵאן דְּמַצְלִי צְלוֹתֵיהָ, בְּעֵי לְכוּנָא לָבָא וְרַעוּתָא, לְאַמְשָׁכָא בְּרַכָּאן מַהֲהוּא עֲמִיקָא דְכָלָא, בְּגִין דִּיתְקַבֵּל צְלוֹתֵיהָ, וְיִתְעַבִּיד רַעוּתֵיהָ.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכֹל יוֹמָא וְיוֹמָא, מִתְבָּרַךְ עֲלָמָא מַהֲהוּא יוֹמָא עֲלָאָה, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין מִתְבָּרַכָּאן מִיוֹמָא שְׁבִיעָאָה. וְכֹל יוֹמָא יְהִיב מַהֲהוּא בְּרַכָּה דְקַבִּיל בְּהָהוּא יוֹמָא דִּילֵיהָ.

וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְלָא יְהִיב, וְלָא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לְחַבְרֵיהָ, אָלָא כָּל חַד וְחַד שְׁלִיט בְּלַחֲוֹדוּי, בְּהָהוּא יוֹמָא דִּילֵיהָ. דְּהָא לָא שְׁלִיט יוֹמָא בְּיוֹמָא דְחַבְרֵיהָ.

בְּגִינֵי כֵּן, כָּל אֵינּוֹן (נ"א אמר רבי יהודה כל יומא ויומא מתברך מההוא יומא עילאה יומא שביעאה ומתברכן כל שיתא יומין כל חד וחד בלחודוי וכל יומא יהיב ביומא דיליה מההוא ברכה דקביל מההוא יומא עילאה ועל דא משה אמר איש אל יותר ממנו עד בקר דהא לא שליט יומא ביומא דלאו דיליה וכל אינון) חֲמִשָּׁא יוֹמִין שְׁלִיטִין בְּיוֹמֵיהוּ, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ, מַה דְקַבִּילוּ, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֲשְׁתַּכַּח בֵּיהּ יְתִיר. וְאַזְלָא הָא, כְּהָא דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַאי דְכְתִיב יוֹם הַשְּׁשִׁי, וְלָא אֲתַמַּר הֲכִי בְּכֹל שְׁאָר יוֹמִין. אָלָא הֲכִי אוֹקְמוּהָ,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

הששי. דאזדווגא (דאזדמנא) ביה מטרוניתא. לאתקנא פתורא למלכא, ובגין כך, אשתכחו ביה תרין חולקין, חד ליומיה, וחד לתקונא, בחדוותא דמלכא במטרוניתא.

והוא ליליא, חדוותא דמטרוניתא במלכא, וזווגא דלהון, ומתברכאן כל שיתא יומין, כל חד וחד בלחודוי. בגין כך, בעי בר נש לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בגין דשארי עליה ברפאן מלעילא, וברכתא לא אשתכח על פתורא ריקניא, (והוא ליליא חדותא דמטרוניתא במלכא וזווגא דלהון) בגין כך, תלמידי חכמים דידיעין רזא דא, וזווגא דלהון מערב שבת לערב שבת.

ראו פי יי' נתן לכם השבת, מאי שבת. יומא דביה נייחין שאר יומין, והוא כלא דכל אינון שיתא אחרנין, ומניה מתברכין. רבי ייסא אמר, וכן נמי כנסת ישראל אקרי שבת, בגין דאיהי בת זוגו, ודא היא פלה. דכתיב (שמות לא) ושמרתם את השבת פי קדש היא לכם. לכם ולא לשאר עמין, הדא הוא דכתיב, (שמות לא) ביני ובין בני ישראל. ודא היא אחסנת ירותת עלמין לישראל. ועל דא, כתיב (ישעיה נח) אם תשיב משבת רגלך וגו' ובאתריה אוקימנא מלי.

כתיב אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. ממקומו. תנינן, מההוא מקום דאתחזי למהך. ורזא דמלה דכתיב, (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי' ממקומו, ודא איהו מקום. ודא איהו רזא דכתיב, (שמות ג) פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אתר ידיעא קרינן ליה מקום דאשתמודעא יקרא עלאה.

דף ס"ד ע"א

ובגין כך, אזהרותא לבר נש, דקא מתעטרא בעטורא קדישא דלעילא, דלא יפוק מניה בפומיה מלולא (ע"א ע"ב) דחול, בגין דאי יפוק מניה, קא (דף ס"ד ע"א) מחלל יומא דשבתא, בידוי בעובדתא. ברגלוי, למהך לבר מתרין אלפין אמין. כל אלין חלולא דשבתא אינון.

אל יצא איש ממקומו, דא איהו אתר יקירא דקדושה, דהא לבר מניה, אלהים אחרים נינהו. ברוך כבוד יי', דא כבוד דלעילא. ממקומו, דא כבוד דלתתא. דא איהו רזא דעטרא דשבת, בגין כך אל יצא איש ממקומו. זכאה חולקיה מאן דזכי ליקרא דשבתא זכאה איהו בעלמא דין ובעלמא דאתי. (שמות יז) ויאמר יי' אל משה עבור לפני העם וגו'. רבי חייא פתח, (תהלים לה) חונה מלאך יי' סביב ליראיו ויחלצם. זכאין אינון צדיקניא, דקודשא בריך הוא אתרעי ביקריהון, יתיר על דיליה. תא חזי, כמה אינון בני עלמא, דמחרפי ומגדפי לעילא, כגון סנחריב חרף וגדף, ואמר (מלכים ב יח) מי בכל אלהי הארצות וגו'. וקודשא בריך הוא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

מחיל, ולא תבע מניה. פיון דאשויט ידיה על חזקיה, מה פתיב (מלכים ב יט) ויצא מלאך יי' ויך במחנה אשור וגו'.

ירבעם בן נבט הוה פלח לעבודה זרה, ומקטר לה, ומזבח לה, וקודשא בריך הוא לא תבע מניה. וכד אתא עדו נביאה, ואתנבי עליה, ואשויט ירבעם ידא לקבליה, מה פתיב (מלכים א יג) ותיבש ידו וגו', ולא יכל להשיבה אליו. (ועל דפלח לעבודה זרה לא תבע ליה קודשא בריך הוא)

פרעה חרף וגדף, ואמר (שמות ה) מי יי' וגו'. וקודשא בריך הוא לא תבע מניה, עד דסריב בהו בישראל, דכתיב, (שמות ט) עודך מסתולל בעמי. (שמות ט) הנה יד יי' הויה במקנה וגו', וכן בכל אתר, קודשא בריך הוא תבע עלפונא דצדיקייא תתיר על דיליה.

הכא משה, אמר עוד מעט וסקלונג, אמר ליה קודשא בריך הוא, משה לאו עידן הוא למתבע עלפונג, אלא עבור לפני העם, ואחמי מאן יושיט ידוי לקבלך, וכי ברשותיהו את קאים, או ברשותי. ומטף אשר הכית בו את היאור קח בידך והלכת.

השלמה מההשמטות (סימן ו)

תניא אמר רבי יוסי גליף הוה חוטרא מתרין סטרין משמא קדישא, חד סטרא דרחמי ודינא באתון גליפן, וחד סטר דינא בדינא נחש עלי צור. תא חזי פתיב (שמות י"ד) ואתה הרם את מטף ונטה את ידך על הים. מאי ונטה, כלומר נטה בחד גיסא דגליפא ברחמי ודינא, וכתיב ויט משה את ידו ולא פתיב וישלח משה את ידו. כלומר, אסטי מחד גיסא. ואי תימא דגליף הוה מקדמת דנא נחש עלי צור, אלא באסנא אתגליף דכתיב (שמותד) וישליכהו ארצה ויהי לנחש, בתיא שעתא אתגליף נחש עלי צור.

ותא חזי אמר רבי יהודה בעא קודשא בריך הוא דשמוי הוה (דהו) גליפן בחוטרא יעבידו אתאן, ותניא תרין אתין אתעבידו בימא בההוא סטר דסטא משה ברחמי ודינא, בזע ימא לישראל בי"ב שבילין ואתיב בדינא על מצראי ואטבע להון בתהומא. הדא הוא דכתיב, (שמות י"ד) וישב ה' עליהם את מי הים מההיא שעתא בעא לאפקא מיא. אמר ליה קודשא בריך הוא אסטי חוטרא מגיסא אוחרא ותרין אתאן אתעביד ביה, פמה דאתעביד מסטרא אוחרא, חד את הכא וחד את במריבה. אבל השתא, (שמות י"ז) והכית בצור, באן צור, בהאי צור, וסליק נחש דלזמנא אחרא. אמר רבי אלעזר מאי דכתיב (במדבר כ) קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם. מהו ודברתם.

אמר רבי אלעזר מני ליה על נחש דהא אתעביד בצור. השתא בעי דאתעביד בנחש לאשלמא שמוי דקודשא בריך הוא באלין אתין, משמע דכתיב ודברתם וכתיב (במדבר כ"א) וידבר העם באלהים ובמשה. מה כתיב בתריה, וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וגו'. מה נחש חיליה בפומיה, אוף הכא בפומא ומשה לא עבד הכי, אלא הכה, מחא ולא אשלים שמא, אלא חזר בקדמיתא (כקדמיתא) בשמא דצור ושבק שמא דנחש. הדא הוא דכתיב ויך, ולא כתיב וידבר, כמה דאתפקד, ודברתם. דתנינן צור למעבד, ונחש למללא. (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים, חד דעבר וחד השתא.

תניא אמר רבי אלעזר ביה שענתא אשתאר שמא, כלומר דלא אשתלים בהווא אות דשביק משה נחש ולא אשתלים כל שמא, דהא בחד גיסא אשתלים. בימא מגיסא אוחרא, שרי בצור ולא אשתלים בנחש. אמר ליה קודשא בריך הוא, עבדת דשרי שמי ולא אשתלים למעבד אתוון, אוף את שרית, ולא תשתלים. (במדבר כ) לכן לא תביאו, שרית לאפקא לון, ולא תשתלים לאעלא לון לארעא. לכן לא תביאו, אמר רבי אלעזר ידע לבא דמשה בקדמיתא, דדחיל כד חמא נחש. דכתיב (שמות ד') וינס משה מפני לבא, חמא ולא ידע.

אמר רבי אלעזר כתיב (במדבר כ"א) ויעש משה נחש נחשת וישימהו על הנס, על נס לא כתיב אלא על הנס. בעא לאתקנא מה דחסר. אמר ליה קודשא בריך הוא כתיב (במדבר כ"ז) להקדישני במים, במים ולא בדבר אחר. פשם שהתחלת במים, בעינא דישתלים בשמי הנס במים. אמר רבי אלעזר אתרא דחסר לא שלים אבל את מגיד נסא חדא (נ"א הכא).

אמר רבי יהושע כתיב (במדבר כ"א) עשה לך שרף, עשה לך, לתועלתך. עשה לך, תקין מה דחסרת ועם כל זה, לא תקן אלא ראיה, שהיו רואים בנחש וחיין, אבל לא נקדש שמא במים ואשתאר חסר מהשאר. ותקנת בראיה, (דברים ל"ב) עלה אל הר העברים וראה, הנך רואה בעיניך ושמה לא תעבור (במדבר כ"ז) וראית אותה ונאספת אל עמך. תא חזי דאפילו ראיה פיון דעבד ראיה, בהאי אשלים ליה ראיה, אבל לא אשלים שמא במיא כמו שאר כל שמא.

אמר רבי יצחק בשעה דאמר קודשא בריך הוא, (במדבר כ) לכן לא תביאו. אמר משה, האי חויא לתקלא עלמא הוא. אמר ליה משה, לאו הכי, דינא לחייבייא וחיין למארי קשוט, באותה שעה דכתיב (במדבר כ) וראה אותו וחי ידע משה דרכיו והצדיק עליו את הדין. פתח ואמר, (דברים ל"ב) הצור תמים פעלו, דא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה - [חודש טבת]

הוא צור דקאמרינן (דברים ל"ב) אל אמונה ואין עול דכתיב, וראה אותו וחי.
וכתיב (שמואל ב' כ"ב) האל תמים דרכו.

סדר הלימוד ליום י טבת [יום 99 בשנה]

אמר ר' חייא והא תנינן, אל, גזרת רחמי הוא כמה דאת אמר (דכתיב) (במדבר כ"ג) אל מוציאם ממצרים, (שמות ל"ד) אל רחום וחנון. אמר ליה, לאו הכי. דתנינן, שליט רחמי על דינא, אל בלחודוי יכולת הוה ליה ורשותיה הוה דיליה. מאי יכולת, שולטנותא דאל, אתגבר גזירה דיליה. כמה דאת אמר, (בראשית ל"א) יש לאל ידי, ורשותא דיליה יכולת דעינא בישא. כמה דאת אמר יש לאל ידי. אמר ליה, והא כתיב (דברים י') האל הגדול הגבור, אל גדול נצחא, אל בלחודוי נצחא. וכתיב (דברים ל"ב) הצור תמים פעלו פי כל דרכיו משפט. הא צור (דברים ל"ב) אל אמונה ואין עול, הא נחש עלי צור.

נהדר למילי קדמאי, וכתיב (איוב ח) האל יעות משפט, חס ושלום. אמר רבי אלעזר היינו דכתיב (תהלים פ"ה) אשמעה מה ידבר האל וגו'. (שמות ד) וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו, כמה דאת אמר (דברים כ"ז) מטה משפט, מטה כלפי חסד.

אמר רבי יוסי שני מטות היו, א' של משה וא' של הקדוש ברוך הוא. מאי משמע, דכתיב (שמות ד) ומטה האלהים. דתנינן, בשעה שהיה נוטל משה המטה ברשותו, היה כאילו שלו. הדא הוא דכתיב (שמות ד) ויקח משה את מטה האלהים בידו, פיון דאמר ויקח משה, איני יודע שלקחו בידו. אלא מהו בידו, ברשותו ביכלתו.

ואמר רבי יוסי ברשותו של משה היה, עד שהוקם המשכן. פיון שהוקם המשכן, חזר המטה לפני העדות ומשה היה נוטלו לעשות בו נסים. הדא הוא דכתיב (במדבר כ) ויקח משה את המטה מלפני ה', פיון שלקחו הרי הוא ברשותו ובשלו היה.

אמר ר' יהושע, אותו המטה של סנפירינן היה, ומששת ימי בראשית נברא. כמה דתנינן והמכתב והמטה. רבי יהודה אמר, של עץ היה. מאן דאמר של סנפירינן היה, דכתיב (יחזקאל א) כמראה אבן ספיר דמות כסא, וכתיב (שמות ד) מטה האלהים. ומאן דאמר של עץ היה, כדכתיב (שמות ט"ו) ויורהו ה' עץ וגו' שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. אמר הקדוש ברוך הוא, מכאן הרי חק ומשפט לעשות נסים, חק ומשפט. נחש עלי צור דכתיב (משלי ל) נחש עלי צור. ושם נסהו משום דכתיב (שמות ט"ו) וימתקו המים.

דבר אחר, אמר הקדוש ברוך הוא מכאן ולהלאה חק ומשפט שלא יהא נקדש אלא במים שנמתקו. אמר רבי יהודה, פתיב, כי מרים הם מכאן שנינו, יש מים עכורים ויש מים צלולים, יש מים מרים ויש מים מתוקים. ויצעק אל ה', למה צעק, מכאן שהיה בצער באותה שעה. אמר לו, משה הנחש שנהפך בסנה עכשיו אצטרף לחקקא ליה בצור, ותרווייהו עמדו על המים המרים. ואותה שעה אתחקק צור בנחש שהיה בו קודם. הדיא הוא דכתיב (שמות ט"ו) שם שם לו חק ומשפט.

כד אתא ר' אבא, אתו שאילו קמיה. אמר להו שפיר קאמר רבי יהודה, והכי הוא, ואנא איצטריך לגלאה רזא דמלה, והא חזינא דרבי יהודה גלי לה. אלא אמר הקדוש ברוך הוא למשה, משה השתא במצרים, היה המטה של אהרן לדחות הקש השולט על ישראל במצרים. אבל פשיצאו ממצרים, כמה מקטרגי מזמני על ישראל לדחותם בים, כמה מים מרים נודמנו וקטרגו.

באו לים, בא רהב שרו של מצרים ושל ים אמר הקדוש ברוך הוא למשה הרם (את מטך) ונטה (את) ידך. כיון דאמר הרם את מטך מהו ונטה את ידך, אלא הרם את מטך נגד רהב שרו של מצרים. באו למרה, כמה מים מרים נודמנו אצלם ונצטער משה וצעק. הדיא הוא דכתיב (שמות ט"ו) ויצעק אל ה'. אמר ליה קודשא בריך הוא. משה, הרי לך עצה בזה. השלף המטה אצלם ויתחקק נחש עלי צור, שניהם ביחד, ויצולו. הדיא הוא דכתיב (שם) ויורהו ה' עץ וישלף אל המים. עץ, כמה דאתמר (קהלת י"א) מקום שיפול העץ, שהוא עצה, וישלף אל המים. וכתיב (שמות ט"ו) שם שם לו חק ומשפט, נחש עלי צור. ושם נסהו, עטרהו בנסים אמר הקדוש ברוך הוא מכאן ולהלאה הרי לך שיעמוד אצל המים הרי לך להתקדש שמי במים.

כשבאו לאלים, באו המים לקטרג בהם. אמר הקדוש ברוך הוא, במקום הזה אין צריך מטה. הרי יעקב שהוא אילן בשבעים נפש והוא שבעים תמרים ושתים עשרה עינות מים, שנים עשר שבטים בשבעים עמודים וי"ב שבטים. כמה דאת אמר (ישעיה א) כי יבושו מאילים אשר חמדתם. מיד, ויחנו שם על המים במקום הזה שנקרא אילן, והוא אלים. משמע דכתיב על המים, ומשמע דכתיב שם שם לו ולא במקום אחר ושם שלטו בני ישראל על המים ולא הוצרך המטה. מכאן ולהלאה איצטריך המטה, בנחש עלי צור אצל המים.

באו לחורב באו המים לקטרג, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, (שמות ט"ו) והפית בצור, המטה איצטריך הכא והפית לאלו באותו צור ולא בנחש. אמר משה יתיר איצטריך הכא, אנא חמי מים דבעיין לשטפה. אמאי, (שמות ט"ו) הנני עומד

לפניך שם על הצור בחורב והפית בצור. אמר הקדוש ברוך הוא למשה, עדין במריבה עתידין המים לקטרג יותר, שהם מים עכורים רעים וזדונים וזדווגו בהם ישראל בגלוי לעיניהון. ואותה שעה איצטריך המטה והתיר עליהם הנחש בגלוי לעיניהם, ויתקדש שמי. הדא הוא דכתיב, להקדישני במים לעיניהם. מהו לעיניהם, דבר שנזדווגו בהם בגלוי.

תא חזי, הכי חמא דוד. דכתיב, (תהלים קכ”ד) לולי ה’ שהיה לנו בקום עלינו אדם, זה פרעה. (תהלים קכ”ד) אזי עבר על נפשנו המים הזדונים כדאמרינן (תהלים קכ”ד) נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים.

אמר רבי אבא, מה ראה משה באותה שעה שלא עשה בנחש, אלא ישראל היו דוחקים למשה, תנה לנו מים, נתייעץ ואמר. קודשא בריך הוא אמר לי, עמוד בנחש ואנא חמי דאין גזירה לנחש במים אלא בעפר.

אמר רבי יהודה מהכא, (בראשית ג) ועפר תאכל כל ימי חיך משמע דעפר ייכול כל יומי, אבל לא במיא. וישראל דחקין לי, ואף על גב דיתעביד ניסא, לא יתעביד באתר דא, אלא אתחקק בעפרא ולא במיא. דכתיב (שמות ד) וישליכוהו ארצה ויהי לנחש. וצור בדא אתחקק במיא במרה, וכבר עבד ניסא בהאי, דאתעביד זמנא אחרא. דכתיב, (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים. אמר ליה קודשא בריך הוא, משה (במדבר כ) יען לא האמנתם בי להקדישני, דחשבתון דלא יכיל נחש במים. (במדבר כ) לכן לא תביאו: (עד כאן מההשמטות)

מאי טעמא. משום דמחקק בנסין הוה, ושמא קדישא עלאה רשימא ביה. בקדמיתא נחש, כמה דאתמר, (משלי ל) דרך נחש עלי צור. נחש, הא אתידע דאתער צור. (נ”א ואתמר צור) באן אתר אתגלי, הכא אתגלי דכתיב הנני עומד לפניך שם על הצור. ומאן צור. כמה דאת אמר (דברים לז) הצור תמים פעלו, ותמן ידע משה היך קאים נחש עלי צור. והא אוקימנא מלי.

אמר רבי יהודה, אי לישתיק קרא יאות שאילתא. אלא הא פתיב, והפית בצור ויצאו ממנו מים. אמר ליה, ודאי הכי הוא, דלית לך כל שמא ושמא, מאינן שמחן קדישין דקודשא בריך הוא, דלא עבד נסין וגבוראן, ואפיק כלא דאצטריך לעלמא, כל שכן לאפקא הכא מיא.

אמר ליה, אי הכי, הא פתיב, (תהלים עח) הן הכה צור ויזובו מים. מאן מחי לשמיה. אמר ליה, פטישא חריפא, בקטרוי ידיע, ואת שאיל דא. אלא תא חזי, בכל אתר צור גבורה, וכד בעי קודשא בריך הוא למחאה, או לאלקאה, אתער

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

גבורה דא והוא גבורה מחי ולקי, ודא הוא דכתיב, הן הפה צור ויזובו מים. ואי לאו דאתער צור, ולקי באתר דאצטריק, לא נביעין מיא.

אמר ליה, אי הכי, הא פתיב, (דברים לב) צור ילדך תשי. ותנינן מאי תשי, פלומר חלשת ליה. אמר ליה ודאי הכי הוא, דאלמלי ינדעון חייביא, דהאי צור זמינא לאתערא לקבלייהו, ולא לקאה לון, ימנעון מלמיחב קמיה, אלא חלשא אייה בעינייהו, הואיל ולא מסתכלי בה, ולא מסתכלי בארחייהו (ס"א בכרסייהו) ועל דא צור ילדך תשי.

ר' אבא אמר, אית צור, ואית צור, מסטרא דצור עלאה, נפק צור אחרא. ומאי צור עלאה. צור דכל צורים. ומאי איהו, ההוא דאולידת לישראל, דכתיב צור ילדך תשי. דהא מסטרא דצור עלאה דלעילא, נפקא צור אחרא. מסטרא דאימא, נפקא גבורה.

דף ס"ד ע"ב

ואזלא הא פהא דאמר רבי אלעזר, פתיב (תהלים קו) מי (פ"ג ע"א) ימלל גבורות יי. מאי גבורות יי. לאכללא אימא עלאה דכלא, דאף על גב דלאו אייה דינא, מסטרהא אשתכת, דהא מסטרהא (דף ס"ד ע"ב) גבורה אשתכת, ובגיני פך צור עלאה אקרי. (דברים לב) ותשכח אל מחוללה, דא נהירו דאבא. מאי ניהו. חסד עלאה, דאיהו נהירו דאבא.

תו אמר רבי אבא, מים בכל מקום, הא ידיעא, וקודשא בריך הוא בהאי צור אתער לארקא מיא, דהא לא אתחזי, (אלא מגדולה) ודא הוא את וניסא דקודשא בריך הוא. ועל דא שבח דוד ואמר, (תהלים קיד) ההפכי הצור אגם מים וגו'. ומשמע ההפכי, דהא לאו ארחוי דצור בכך.

ועל דא, בצור עלאה, אפיק מיא מאתר דלתתא. ומה שמייה דההוא דלתתא. סלע. דכתיב, (במדבר כ) והוצאת להם מים מן הסלע. ובמה אפיק האי סלע מיא. בחילא דצור דלעילא.

רבי שמעון אמר, (דברים לב) הצור תמים פעלו מאי משמע הצור תמים פעלו. דאתהפך צור, למעבד פעלו דתמים. ומאי איהו. אברהם. דכתיב ביה (בראשית יז) היתהלך לפני והיה תמים. ודא הוא ההפכי הצור אגם מים, ומשמע תמים פעלו, ודא אברהם.

בשעתא דא, אתהדר הצור, תמים. בשעתא אחרא תניינא, פד (אתענש) בעא משה לאפקא מיא בהאי צור, בחובייהו דישראל, לא אתהדר תמים, פקדמיתא. ביה זמנא, אתרעם משה ואמר, צור ילדך תשי. פלומר, חלשת ליה ממה דהוה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

בְּקִדְמִיתָא, דְּבִגִּינָךְ לָא אֲשַׁתְּכַח תְּמִים הַשְּׁתָּא, וְאֲתַעְבִּיד (ביה) דִּינָא, מַה דְּלָא הוּוּ בְיוֹמֵי יְלָדְךָ, כְּלוּמַר עוֹלִימָךְ.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, מַאי דְכָתִיב הִישׁ יי' בְּקִרְבְּנוּ אִם אֵין. וְכִי טַפְשִׁין הוּוּ יִשְׂרָאֵל דְּלָא יָדְעֵי מְלַח דָּא, וְהָא חָמוּ שְׂכִינְתָּא קְמִייהוּ, וְעִנְיֵי כְּבוֹד עֲלִייהוּ דְסַחְרוֹן לֹון, וְאִינּוֹן אָמְרוּ הִישׁ יי' בְּקִרְבְּנוּ אִם אֵין, גּוֹבְרִין דְחָמוּ זִיו יִקְרָא דְמַלְכִּיהוֹן עַל יַמָּא, וְתַנִּינּוּ, רָאֲתָה שְׁפָחָה עַל הַיָּם מַה שְּׁלָא רָאָה יְחֻזְקָאֵל, אִינּוֹן אֲשַׁתְּכַחוּ טַפְשִׁין, וְאָמְרוּ הִישׁ יי' בְּקִרְבְּנוּ אִם אֵין.

אֵלָא (נְשֵׂא קכ"ט ע"א) הָכִי קָאֵמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּעוּ לְמַנְדַּע, בֵּין עֲתִיקָא סְתִימָאָה דְכָל סְתִימִין, דְאֶקְרִי אֵין. וּבֵין זְעִיר אֶפִּין דְאֶקְרִי יי'. וְעַל דָּא, לָא כְּתִיב הִישׁ יי' בְּקִרְבְּנוּ אִם לָא, כְּמָה דְכָתִיב הִילָךְ בְּתוֹרְתֵי אִם לָא. אֵלָא הִישׁ יי' בְּקִרְבְּנוּ אִם אֵין.

אִי הָכִי אֵמַאי אֲתַעְנִשוּ. אֵלָא עַל דְעֵבִידוּ פְרוּדָא, וְעֵבִידוּ בְנִסְיוֹנָא, דְכָתִיב וְעַל נִסּוֹתֵם אֵת יי'. אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, אִי הָאֵי נִשְׂאֵל בְּגוּוֹנָא חַד. וְאִי הָאֵי נִשְׂאֵל בְּגוּוֹנָא אַחְרָא. וְעַל דָּא מִיד וַיְבֵא עֲמֶלֶק. (שְׁמוֹת יז) וַיְבֵא עֲמֶלֶק וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל בְּרִפְיָדִים. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (ישעיה לב) (ו' ע"א) אֲשֶׁרִיכֶם זוֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רְגַל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר. אֲשֶׁרִיכֶם זוֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם, תִּמְן תַּנִּינּוּ, כְּמָה מַיִם וְכְמָה מַיִם מְשַׁתְּכִינּוּ. זְכָאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְלִית זֶרְעָא לְהוּ, אֵלָא עַל הַמַּיִם, דְכָתִיב וַיַּחֲנוּ שָׁם עַל הַמַּיִם, אִינּוֹן דְהוּוּ תַחֲוֹת עֲנַפֵּי אֵילָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

דְתַנִּיא, אֵילָנָא אֵית לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְהוּא אֵילָנָא רַבְרָבָא וְתַקִּיפָא, וּבִיָּה אֲשַׁתְּכַח מְזוּנָא לְכָלָא. וְהוּא אֲתַחַם בְּתַרִּיסַר תַּחּוּמִין, בְּמַתְקָלָא, וְאֲתַתְקַף בְּאַרְבַּע רוּחֵי עֲלָמָא. וְע' עֲנַפִּין אַחֲדָן בֵּיה וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁתְּכַחֵי בְּגוּפָא דְהַהוּא אֵילָנָא. וְאִינּוֹן שְׁבַעֲיָן עֲנַפִּין סַחְרָנָא דְלַהוֹן.

וְהֵינּוּ דְכָתִיב, וַיְבֵאוּ אֱלִימָה וְשֵׁם שְׁתִּים עֶשְׂרֵה עֵינּוֹת מַיִם וְשְׁבַעֲיָם תְּמָרִים, וְהָא אוּקְמוּהָ, וְאֲתַמַּר בְּכְמָה אֲתַר. מַאי וַיַּחֲנוּ שָׁם עַל הַמַּיִם. אֵלָא בְּהַהוּא זְמַנָּא, שְׁלִיטוּ עַל אִינּוֹן מִיָּא, דְאִינּוֹן תַּחֲוֹת עֲנַפִּין דְאֵילָנָא, דְאֶקְרוּן (תְּהִלִּים קכד) הַמַּיִם הַיְדוּדִיִּים. וְעַל דָּא אֲשֶׁרִיכֶם זוֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם.

מְשַׁלְּחֵי רְגַל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, אִינּוֹן תְּרִין כְּתָרֵי שְׁמַאלָא, דְאֲחִידָן בְּהוּ עֲמִין עוֹבְדֵי פּוֹכְבִּים וּמְזֻלּוֹת, דְאֶקְרוּן שׁוֹר וְחֲמוֹר. וְהֵינּוּ דְכָתִיב, (בראשית לז) וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחֲמוֹר. בְּגִין דְלָבָן חָפִים הוּוּ בַחֲרָשִׁין וּבְאִינּוֹן כְּתָרִין תַּתָּאִין, וּבְאִינּוֹן בְּעָא לְאוּבְדָא לְיַעֲקֹב, כְּמָה דְכָתִיב, (דברים כו) אֲרָמִי אוּבַד אָבִי, וְהָא אֲתַמַּר. וְכִשְׂיִשְׂרָאֵל זְכָאִין,

משלחי להו, ולא יכלי לשלטאה עלייהו, הדא הוא דכתיב משלחי רגל השור והחמור דלא שלטי בהו.

דף ס"ה ע"א

אמר רבי אבא, כד מזדווגי כחדא, לא יכלי בני עלמא למיקם בהו, ועל דא (דף ס"ה ע"א) כתיב (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו. יחדיו דייקא. ותנינן, לא יהיב איניש דוכתא לזינין בישין, דהא בעובדא דפר נש (לתתא), אתער מה דלא אצטריך. וכד מזדווגי כחדא, (לא יכלין למיקם בהו. מבין סטרא דלהון נפיק) מתקיפותא דלהון דאקרי כלב, ודא חציפא מכלהו, הדא הוא דכתיב, (שמות יא) ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו. (נ"א מתקיפותא דלהון אפיק ההוא דאקרי כלב, ודא חציפא מכלהו) אמר קודשא בריך הוא, אתון אמרתון, היש יי בקרבנו אם אין, הרי אני מוסר אתכם לכלב. מיד ויבא עמלק.

ר' יהודה אמר, (במדבר כד) ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד. וכי ראשית גוים עמלק, והלא כמה לישנין ועמין ואומין הוו בעלמא, עד לא אתא עמלק. אלא, כד נפקו ישראל ממצרים, דחילו ואימתא נפלה על כל עמין דעלמא מישראל, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) שמעו עמים ירגזון חיל אחו יושבי פלשת. ולא הוו עמא דלא הוו דחיל מגבוראן עלאין דקודשא בריך הוא, ועמלק לא הוו דחיל, הדא הוא דכתיב, ולא ירא אלהים. לא דחיל למקרב לגבף. ועל דא ראשית גוים. (עמלק הוי קדמאה)

דאתו לאגחא קרבא בישראל עמלק הוה. ובגיני כף ואחריתו עדי אובד, דכתיב כי מחה אמחה את זכר עמלק. וכתיב, (דברים כה) תמחה את זכר עמלק, הדא הוא דכתיב ואחריתו עדי אובד. עדי אבדו מבעי ליה. אלא עד דייתי קודשא בריך הוא ויאבד ליה, (כלומר עד דקודשא בריך הוא יהא אובד ליה) דכתיב כי מחה אמחה וגו'. אמר ר' אלעזר, תא חזי, אף על גב דהצור תמים פעלו, ועביד עמהון חסד לאפקא לון מיא, לא שבק דידיה, דהא כתיב ויבא עמלק.

ר' אבא פתח ואמר, (קהלת ה) יש רעה חולה ראיתי תחת השמש. כמה בני נשא אטימין לבא, בגין דלא משתדלי באורייתא. יש רעה חולה, וכי יש רעה דהיא חולה, ויש רעה דלאו היא חולה. אלא ודאי יש רעה חולה, דתנינן, מסטרא דשמאלא, נפקי כמה גרדיני נימוסין, דבקען באוירא.

וכד בעיין למיפק, אזלין ואשתאבין בנוקבא דתהומא רבה, לבתר נפקין ומתחברן כחדא, ובקעין אוירין, ושאיטין בעלמא, ומתקרבין לגבייהו דבני נשא,

וְכָל חַד אֶקְרִי רָעָה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (תהלים צא) לֹא תֹאנְנָה אֵלַיךְ רָעָה. מֵאִי לֹא תֹאנְנָה. בְּגִין דָּאֵתִיא בְּתַסְקוּפָא עַל בְּנֵי נֶשָׂא.

חֹלָה אִמַּאי הִיא חֹלָה. כַּד שְׂרִיא הָאִי עַל בְּנֵי נֶשָׂא, עֵבִיד לֹון קְמָצְנִין מִמְּמוֹנִיהוֹן, אֵתִינן גְּבָאִי צְדָקָה גְּבִיָּה, הִיא מְחַתָּת בִּידֵיהָ. אָמַר לִיהָ לֹא תִיפּוּק מִדִּידָךְ. אֵתִינן מִסְכְּנֵי, הִיא מְחַתָּת בִּידֵיהָ. אֵתִי הוּא לְמִיכָל מִמְּמוֹנִיהָ, מְחַתָּת בִּידֵיהָ, בְּגִין לְנִטְרָא לִיהָ לְאַחְרָא. וּמִן יוֹמָא דְשְׂרִיא עֲלֵיהָ דְבַר נֶשָׂא, הִיא חֹלָה, כְּהִיא שְׂכִיב מֵרַע דְּלֹא אָכִיל וְלֹא שְׂתִי. וְעַל דָּא הִיא רָעָה חֹלָה.

וּשְׁלֵמָה מְלָכָא צְוּחַ בְּחַכְמָתָא וְאָמַר, (קהלת ו) אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לוֹ הָאֱלֹהִים עֶשֶׂר וּנְכָסִים וְכְבוֹד וְגוֹ'. הָאִי קָרָא, לָאוּ רִישִׁיָּה סִיפִיָּה, וְלָאוּ סִיפִיָּה רִישִׁיָּה, כְּתִיב אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לוֹ הָאֱלֹהִים עֶשֶׂר וּנְכָסִים וְכְבוֹד וְגוֹ', מֵאִי וְלֹא יִשְׁלִיטְנוּ הָאֱלֹהִים לְאָכוּל מִמֶּנּוּ. אִי חָכִי, לָאוּ בְּרִשׁוּתֵיהָ הוּא דְבַר נֶשָׂא.

אֵלָא, אִי כְּתִיב וְלֹא יַעֲזֹבֵנוּ הָאֱלֹהִים לְאָכוּל מִמֶּנּוּ, הוּינָא אָמַר חָכִי. אֵלָא וְלֹא יִשְׁלִיטְנוּ, דְּבְגִין דְּהוּא הִימְנִיָּה לְהֵיָא רָעָה, וְאַחִיד בָּהּ. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא שְׁלִיטָה עֲלֵיהָ, לְאַתְבְּרָאָה תַּחֲוּתֵיהָ, עַל דְּהוּא אֵתְרַעֵי בָּהּ, וְאַחִיד בָּהּ.

וְכָל אֲרַחוּי כְּשְׂכִיב מֵרַע, דְּלֹא אָכִיל וְלֹא שְׂתִי, וְלֹא קָרִיב לְמִמְּמוֹנֵיהָ, וְלֹא אֲפִיק מִיָּבִיָּה, וְנִטְיַר לִיהָ עַד דְּהוּא יִפּוּק מֵעֲלָמָא, וְיִיָּתִי אַחְרָא, וְיִטּוּל לִיהָ, דְּהוּא בְּעֲלִיו.

וּשְׁלֵמָה מְלָכָא צְוּחַ וְאָמַר, (קהלת ה) עֶשֶׂר שְׁמוּר לְבַעְעֲלִיו לְרַעְתּוֹ. מֵאֵן בְּעֲלִיו. דָּא אַחְרָא דִּירִית לִיהָ. וְלָמָּה זָכָה הָאִי אַחְרָא לְמַהוּי בְּעֲלִיו דְּהוּא עֵתְרָא. בְּגִין דְּהִיאִי הִימְנִין לְהֵיָא רָעָה, וְאַתְרַעֵי בָּהּ (הדא הוּא דְּכְתִיב לְרַעְתּוֹ בְּשִׁבִיל הוּא רַע) וְאַתְדַּבֵּק בָּהּ. בְּגִין כְּךָ, הָאִי אַחְרָא דְּלֹא אֵתְדַבֵּק בְּהֵיָא רָעָה, זָכָה (הָאִי) לְמַהוּי בְּעֲלִיו דְּהוּא עֵתְרָא הִדָּא הוּא דְּכְתִיב לְרַעְתּוֹ, כְּלוּמַר בְּגִין רַעְתּוֹ דְּהוּא מֵתְדַבֵּק בָּהּ, רוּחַ לִיהָ הָאִי.

דף ס"ה ע"ב

דְּבַר אַחַר יֵשׁ רָעָה חֹלָה, הָאִי מֵאֵן דִּיִּתִיב בְּחֹלְקָא טְבָא, בְּבֵית אָבוּי, וְהוּא אֲזִיל לְקַבֵּל אָבוּי, (דף ס"ה ע"ב) בְּתַסְקוּפֵי מְלִין, הָא אֵתְדַבֵּק בְּהוּא רָעָה חֹלָה, כְּבַר נֶשָׂא שְׂכִיב מֵרַע דְּכָל אֲרַחוּי בְּתַסְקוּפָא, דָּא בְּעִינָא, וְדָא לֹא בְּעִינָא, וּבְגִין הָאִי עוֹתְרָא אֵתְדַבֵּק בְּרֵשׁ בְּרַעָה חֹלָה, וְאַתְעַנֵּשׁ בְּהִיא עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דָּאֵתִי, וְדָא הוּא עוֹשֶׂר שְׁמוּר לְבַעְעֲלִיו לְרַעְתּוֹ.

כְּךָ יִשְׂרָאֵל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל לֹון עַל גְּדַפֵּי נְשָׂרִין, אֲסַחַר לֹון בְּעַנְבֵי יִקְרָא, שְׂכִינְתֵיהָ נְטִיל קְמִיָּהוּ, נַחַת לֹון מְנָא לְמִיכָל, אֲפִיק לֹון מִיָּא מִתּוּקִין, וְאִינוּן הוּוּ אֲזִלִין עֲמִיָּה בְּתַסְקוּפִין. מִיָּד וְיָבֵא עֲמָלְק. (שמות יז) וְיָבֵא עֲמָלְק, אָמַר

רבי שמעון, רזא דחכמתא הכא, מגזרת דינא קשיא, קא אתיא קרבא דא. וקרבא דא אשתכח לעילא ותתא. ולית לך מלה באורייתא, דלא אית בה רזין עלאין דחכמתא, דמתקשרין בשמא קדישא. כביכול, אמר קודשא בריך הוא, פד ישראל אינון זכאין לתתא, אתגבר חילא דילי על פלא. וכד לא אשתכחו זכאין, כביכול, מתישין חילא דלעילא, ואתגבר חילא דדינא קשיא.

תא חזי, בשעתא דחבו ישראל לתתא, מה פתיב, ויבא עמלק וילחם עם ישראל, אתא לקטרגא דינא ברחמי. דכלא אשתכח לעילא ותתא. ברפידים: ברפוי ידיים, דרפו ידיהון מאורייתא דקודשא בריך הוא, כמה דאוקימנא. אמר ר' יהודה, תרי זמני אגח קרבא עמלק בישראל, חד הכא. וחד דכתיב, (במדבר יד) וירד העמלקי והכנעני וגו'.

אמר ר' שמעון, לעילא ותתא. קטרוגא דקודשא בריך הוא הוה, לעילא, כמה דאתמר. לתתא בקודשא בריך הוא הוה, דהווי נספי לגברי, וגזרי לון ערלתא (ס"א אתא) דרשימא קדישא, ונטלי להו וארמו לון לעילא, ואמרי טול לך מה דאתרעית. ועל כל פנים דקודשא בריך הוא הוה (כל קובלנא כלא) (ס"א קבלא) פלא. (שמות יז) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק. וכי מה חמא משה, דסליק גרמיה, מהאי קרבא קדמאה דקודשא בריך הוא פקיד. אלא משה זכאה חולקיה, דאסתפל וידע עקרא דמלה. אמר משה, אנא אזמין גרמי להווא קרבא דלעילא, ואנת יהושע זמין גרמך לקרבא דלתתא.

והיינו דכתיב, והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל: ישראל דלעילא. ובגין כך סליק משה גרמיה מקרבא דלתתא, בגין לאזדרזא בקרבא דלעילא, ויתנצח על ידוי.

סדר הלימוד ליום יא טבת [יום 100 בשנה]

אמר ר' שמעון, וכי קלה היא בעיניך, קרבא דא דעמלק. תא חזי, מן יומא דאתברי עלמא, עד ההוא זמנא, ומההוא זמנא, עד דיייתי מלכא משיחא, ואפילו ביומי דגוג ומגוג, לא ישתפח כוותיה. לאו בגין חיילין תקיפין וסגיאין, אלא בגין דבכל סטרין דקודשא בריך הוא הוה.

ויאמר משה אל יהושע, אמאי ליהושע, ולא לאחרא, והא בההוא זמנא רביא הוה, דכתיב, (שמות לג) ויהושע בן נון נער, וכמה הוה בישראל תקיפין מניה. אלא משה בחכמתא אסתפל וידע. מאי חמא. חמא לסמאל דהוה נחית מסטרא דלעילא, לסייעא לעמלק לתתא. אמר משה, ודאי קרבא הכא תקיפא אתחזי.

יהושע בההוא זמנא בדרגא עלאה יתיר אשתכח. אי תימא דבשכינתא אשתכח בההוא זמנא לאו הכי, דהא במשה אתנסיבת ואתאחדת, אשתכח יהושע דאתאחד לתתא מניה. ובמה. אמר ר' שמעון, בההוא אתר, דאתקרי נע"ר.

דף ס"ו ע"א

והיינו דאמר רבי יהודה, מאי דכתיב, (ישעיה לג) עיניך תראינה ירושלם נזה שאנן אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח. ירושלם: ירושלם בל לעילא, דאקרי אהל בל יצען, דלא ישתפח יתיר למהך בגלותא, ודא הוא רזא דכתיב, ויהושע בן נון נער. נער ודאי. לא ימיש מתוך האהל, ההוא דאקרי אהל בל יצען. מלמד דבכל יומא ויומא, הוה יניק משכינתא, כמה דההוא נער דלעילא, לא ימיש מתוך האהל, ויניק מניה תדירא. כף האי נער (דף ס"ז ע"א) דלתתא לא ימיש מתוך האהל, ויניק מנה תדירא.

בגין כף, כד חמא משה, לסמאל, נחית לסייעא לעמלק, אמר משה, ודאי האי נער יקום לקבליה, וישלוט עליה, לנצחא ליה. מיד ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק, דילך האי קרבא דלתתא, ואנא אנדרו לקרבא דלעילא. בחר לנו אנשים, זכאין בני זכאין, דיתחזון למהך עמך.

אמר רבי שמעון, בשעתא דנפיק יהושע נער. אתער נער דלעילא, ואתתקן בכמה תיקונין בכמה זיינין, דאתקינת ליה אמיה, לקרבא דא, לנקמא נוקמא דברית. והיינו דכתיב, (ויקרא כו) חרב נוקמת נקם ברית, ודא הוא רזא דכתיב, ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב. לפי חרב ודאי, ולא לפום רומחין וזיינין, אלא בחרב ודאי היא, האי דאקרי חרב נוקמת נקם ברית.

ומשה אתתקן לקרבא דלעילא, וידי משה כבדים: כבדים ממש, יקרין, קדישין, לא אסתאבן לעלמין. יקרין דאתחזון לאגחא בהו קרבא דלעילא. ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה, בגין דישראל שריין בצערא, ויהא עמהון בצעריהון.

ואהרן וחור תמכו בידי מזה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה וגו', מאי תמכו בידי. אמונה. (אמונה, מהימנותא ודא) וכי על דאהרן וחור תמכו לידוי, הווי ידוי אמונה. אלא, משה כלא בחכמתא עביד מה דעביד. אהרן וחור, דא מסטרא דיליה, ודא מסטרא דיליה, וידוי באמצעיתא, ועל דא ויהי ידיו אמונה, מהימנותא. אהרן בגין דיתער סטרא דיליה, (חוקת קל"א ע"ב) וחור בגין דיתער סטרא דיליה, והווי אחידן בידי מכאן ומכאן, דאשתכחא סיועא דלעילא. (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל. כאשר ירים: דזקיף ימינא על שמאלא, ואתכוון בפרישו דידוי. וגבר ישראל: ישראל דלעילא. וכאשר יניח ידו וגבר עמלק, בשעתא דישראל לתתא, משתככינ מצלותא, לא יכלין ידי משה למיקם בזקיפו, וגבר עמלק. מכאן אוליפנא, אף על גב דכהנא פריש ידוי, בקרבנא, לתקנא גרמיה בכלא, ישראל בעיין לאשתכחא בצלותהון, עמיה.

תאנא, בקרבא דא דעמלק, אשתכחו עלאין ותתאין, ועל דא, ויהי ידיו אמונה, בהימנותא פדקא חזי. ויהי ידיו אמונה. ויהיו ידיו מבעי ליה. אלא, בגין דתליא כלא בימינא, כתיב ויהי. וכתיב ידיו, בגין דהוא עקרא דכלא. וכתיב, (שמותטו) ימינך יי נאדרי בפח ימינך יי תרעץ אויב. (שמות יז) ויאמר יי אל משה כתב זאת זכרון בספר וגו'. תא חזי, מה כתיב לעילא, ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב. ויחלוש, ויהרוג מבעי ליה. אלא, ויחלוש, כמה דאתמר, (ישעיה יד) חולש על גוים. יהושע הוה חולש עלייהו, וההוא חרב נוקמת נקם ברית קטיל לון, דכתיב לפי חרב כמה דאתמר.

כתב זאת זכרון, זאת דיקא. ושם באזני יהושע, דהא הוא זמין לקטלא מלכין אחרנין. פי מחה אמחה. מחה: לעילא. אמחה: לתתא. זכר, דוכרנא דלעילא ותתא.

אמר רבי יצחק, כתיב פי מחה אמחה, וכתיב (דברים כה) תמחה את זכר עמלק. אלא, אמר קודשא בריך הוא, אתון מחון דוכרניה לתתא, ואנא אמחה דוכרניה לעילא.

דף ס"ו ע"ב

אמר רבי יוסי, עמלק עמין אחרנין אייתין עמיה, וכלהו דחילו לקרבא בהו בישראל, בר איהו. ובגין כך, יהושע הוה חולש עלייהו. רבי ייסא אמר, ויחלש יהושע, דתבר חילא דלהון מלעילא. (שמות יז) ויבן משה מזבח ויקרא שמו יי' נסי. ויבן משה מזבח, לקבל תהוא דלעילא. ויקרא שמו תהוא משה (נ"א דהוא מזבח) יי' נסי. מאי יי' נסי. בגין דאנקים נקמתא דתהוא רשימא (דף ס"ז ע"ב) קדישא דישראל, ומההוא זמנא אתקרי, חרב נוקמת נקם ברית.

רבי יוסי אמר, ויבן משה מזבח, מזבח לכפרא עלייהו. ויקרא שמו. שמו דמאן. אמר רבי חייא שמיה דמדבחה תהוא. יי' נסי: כמה דאת אמר, ושם נסהו. וכלא מלה חד, על דאתפרעו ישראל, ואתגלייא תהוא את קיימא, רשימא קדישא. מכאן אוליפנא, דכיון דאתגזר בריה דבר נש, ואתגלייא ביה את רשימא קדישא קיימא. תהוא אקרי מזבח לכפרא עליה. ומה שמיה. יי' נסי.

כגוונא דא יעקב, בנה מדבחה, דכתיב, (בראשית לג) ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל. למאן. לתהוא אתר דאקרי מזבח. ומאן שמיה. אל אלהי ישראל.

אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, (שמות כד) ויראו את אלהי ישראל וגו'. וכי מאן יכיל למחמי ליה לקודשא בריך הוא, והא כתיב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי. והכא אמר ויראו אלא דאתגלייא קשת עלייהו בגוונין נהירין, והכי תנינן, כל מאן דאסתפל בקשת, כמאן דמסתפל בשכינה, ולאסתפל בשכינתא אסיר.

ועל דא, אסיר ליה לאיניש, לאסתפל באצבעייהו דכהני, בשעתא דפרסי ידייהו. אסור לאסתפל בקשת. מאן קשת. אמר רבי אבא, בקשת סתם אמר ליה מאי בקשת סתם אמר ליה בקשת דלעילא, ובקשת דלתתא.

בקשת דלעילא, בגונוי. דכל מאן דיסתפל בגונוי, כאילו אסתפל באתר דלעילא, ואסיר לאסתפל ביה, דלא יעביד קלנא בשכינתא. קשת דלתתא מאי היא. תהוא את קיימא, דאתרשים ביה בבר נש, דכל מאן דיסתפל ביה, עביד קלנא לעילא.

אמר רבי יצחק, אי הכי והכתיב (בראשית כד) שים נא ידך תחת ירכי, דתהוה אומי ליה בהאי את. אמר ליה, אנח להו לאבהן דעלמא, דלית אינון כשאר בני עלמא. ועוד, שים נא ידך תחת ירכי פתיב, ולא פתיב ראה תחת ירכי, בגין כך אסיר לאסתפל בקשת סתם, כמה דתנינן.

תאנא, ויראו את אלהי ישראל, דאתגלייא קשת עלייהו, בגוונין שפירין נהירין, מלהטן לכל עיבר, משמע דכתיב, את אלהי ישראל ולא פתיב ויראו

אלהי ישראל. אמר רבי יוסי, נהורא דבוצינא דשכינתא. ומאי גיהו. ההוא דאקרי נער, דמשמש לשכינתא, במקדשא. ובגין כה, את דייקא.

ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, דאתרשים ביה תחות דוכתייה, חד לבינתא מאינון לבנין דהוון בנין במצרים, דתנינו, אתתא חדא אולידת במצרים, והוה אתין סרכי פרעה, ועאלת ליה בחד לבינתא, ואתא פס ידא ואחיד ליה, ואתרשים תחות רגליו דשכינתא, וקיימא קמיה, עד דאתוקד בי מקדשא דלתתא, דכתיב, (איכה ב) ולא זכר הדום רגליו.

ר' חייא אמר, לבנת הספיר: נהירותא דספיר, קלדיטי בקנדיטי גליפין עלאין דלעילא, דמתלהטא לשבעין ותריין עברי, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נד) ויסדתיך בספירים. (שמות כד) וכעצם השמים. מאי עצם השמים. אמר רבי אבא, מה עצם השמים, גליפא בשבעין ותריין ענפין, פרחין מלהטן בכל עיבר. אוף הכא, חיזו דההוא עצם השמים כחיזו שמיא ממש. רבי יהודה אמר, כלא אתרשים בההוא נהירו, דחיזו דמתגלפא מסטרא דשכינתא.

אמר רבי חזקיה, אי הכי, והא שתין אינון, בסחרניה דשכינתא, דכתיב, (שיר השירים ג) ששים גבורים סביב לה. אמר ליה הכי הוא ודאי. אלא אינון שתין, אתנהירו בתריסר תחומין, ולא אעדיאו מסחרנותהא לעלמין. דתנינו, תריסר תחומין, גליפין עלאין, במתקלא סליקו, באילנא קדישא רבא ותקיף. וכלהו נהירין במטרוניתא, כד אתחברת במלכא. ודא הוא עצם השמים, עצם השמים ממש. וכל אינון נהירין שבילין, מנהרין ביה, בנהירו דמטרוניתא.

דף ס"ז ע"א

ותאנא, נהירו דאלין שתין, דסחרנהא, רשימין ביה בההוא נע"ר, וקרין להו שתין פולסי דנורא, דאתלבש בהו מסטר דשכינתא, מתלהטן בדינא, הדא הוא דכתיב (דף ס"ז ע"א) ששים גבורים סביב לה.

תאנא, ויבן משה מזבח כמה דאמינא. ויקרא שמו ה' נסי. ה' נסי ממש. אמאי. בגין דעמלק נטל כל אינון דהוון גזירין, ולא אתפרעו, וגזר לון ושדי להו לעילא, ואמר טול מה דאתרעית ביה. ביה שעתיא מה כתיב. ויאמר פי יד על פס יה מלחמה לה בעמלק מדר דר. מדר דר חסרין, מדירין דלעילא, ומדירין דלתתא.

אמר רבי יהודה, בכל דרא ודרא, בכל דרין דאתין לעלמא, לית לה דר דלית בהו מההוא זרעא בישא, וקודשא בריך הוא אגח בהו קרבא. (ר' יצחק אמר מדירותא

דלתא לדירא דלעילא) ועלייהו פתיב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ וגו'. מן הארץ: בעלמא דין, ובעלמא דאתי. ביה זמנא פתיב, ברכי נפשי את ה' הללויה.

פרשת יתרו

(שמות יח) וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה וגו'. רבי חזקיה (נ"א ר' אלעזר) פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו. פתיב ידו חד, בגין דבעי לארמא ימינא על שמאלא, והא אוקימנא רזא.

אשכחנא בספרא דשלמה מלכא, דכל מאן דארים ידוי לעילא, ולא איונו בצלותין ובעותין, האי איהו בר נש, דאתלטייא מעשרה שולטין ממנו. ואינון (קהלת ז) עשרה שליטין אשר היו בעיר. אלין אינון עשרה די ממנו על פרישו דידין לעילא לנטלא ההוא צלותא, או ההיא ברכתא, ויהבי ביה חילא, לאתיקרא שמא קדישא, ואתברך מתתא. כיון דמתתא אתברך, מההוא פרישו דידין לעילא, כדין אתברכא מעילא, ואתיקר מפל סטרין.

ואלן עשרה ממנו, זמינן לנטלא מאינון ברפאן דלעילא, ולארקא לתתא, ולברכא לההוא דמברך ליה, דכתיב, (במדבר ו) ואני אברכם.

בגין כן, יסתמר בר נש, בשעתא דירים ידוי לעילא, למהוי בצלו, או בברפאן או בבעותא, ולא ירים ידוי למגנא, בגין דאלן עשרה אינון זמינן, ומתערין. לגבי ההוא פרישו דידין, ואי הוא למגנא, אינון עשרה לטיין ליה, במאתן וארבעין ותמניא לווטין. והאי איהו דכתיב ביה, (תהלים קט) ויאהב קללה ותבואהו.

סדר הלימוד ליום יב טבת [יום 101 בשנה]

וכדין, רוח מסאבא שריא על אינון ידין, דאיהו ארחיה למשרי על אתר ריקניא, וברכתא לא שריא באתר ריקניא. ועל דא (נ”א דמברך ליה ואי אינון מתערין לגבי ההוא פרישו דידין ואיהו למגנא אינון לטיין ליה במאתן וארבעין ותמנייא לווטין וכדין רוח מסאבא שרייא על אינון ידין דאיהו ארחיה למשרוי על אתר ריקנייא בגין כך יסתמר בר נש בשעתא דארים ידוי לעילא למהוי בצלו או בברכאן ובצלותא ולא ירים ידוי למגנא ועל דא) כתיב, (בראשית יד) הרימותי ידי אל ה’ אל עליון, דמתרגמינן בצלו.

ובהאי פרישו דידין, אית רזין עלאין, בשעתא דאתפרישו, ואזדקפו לעילא, אוקיר בר נש לקודשא בריך הוא, בכמה רזין עלאין. אחזי ליחדא רזא דעשר אמירן, בגין ליחדא פלא, ולא תברכא שמא קדישא פדקא חזי, (ר”ח א’ ב) ואחזי ליחדא רזא דרתיכין פנימאין, ורתיכין דלבר, בגין דיתברך שמא קדישא בכל סטרין, ויתיחד פלא פחדא, עילא ותתא.

פתח ואמר, (שמות כג) ולא יראו פני ריקם, דא איהו רזא דזקיפו דאצבען, כד זקיף לון בר נש לעילא, דבעי דלא לאזדקפא בריקניא, אלא בצלו ובבעותין ובברכאן. (או בחד מגייהו) ועל דא ולא יראו פני ריקם. ולא יראו לפני לא כתיב, אלא פני, רזא דזקיפו דאצבען, דלא אצטריכו לזקפא למגנא, כמה דאתמר.

דף ס”ז ע”ב

עשרה שליטין דקאמרן, אינון עשר אמירן לתתא, ברזא (נ”א עשרה שלטנין ממנן דקאמרן, אינון ממנן לתתא ברזא) דאתוון רשימין פגוונא דלעילא, ואלין קיימין בקדמיתא על ההוא זקיפן דאצבעאן. (דף ס”ז ע”ב) ובהא כל סטרא דקדושה אתאחד לעילא לארמא, כדין כל סטרין אחרנין אתכפיין פלהו, ואודן למלכא קדישא.

תא חזי, ברזא דקדושה (נ”א דשמא קדישא) איהו מלך, וכהן ומשמש תחותיה, (ברזא דקדושה) בין לעילא בין לתתא. אית מלך לעילא, דאיהו רזא דקדש הקדשים, ואיהו מלך עלאה, ותחותיה אית כהן רזא דאור קדמאה, דקא משמש קמיה, ודא איהו כהן דאקרי גדול, סטרא דימינא.

אית מלך לתתא, דאיהו פגוונא דההוא מלך עלאה, ואיהו מלך על פלא דלתתא. ותחותיה אית כהן דמשמש ליה, רזא דמיכאל כהנא רבא, דאיהו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

לְמִינָא. (ודאי בסטרא דקדשה אית מלך וכהן) וְדָא אִיהוּ רְזָא דְמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא, סְטְרָא דְקְדוּשָׁה.

בְּסְטְרָא אַחְרָא, דְּלָאוּ אִיהוּ סְטְרָא דְקְדוּשָׁה, אִית רְזָא דְאִיהוּ מְלֶךְ, וְהָא אוֹקִימְנָא דְאֶקְרִי (קהלת ד) מְלֶךְ זְקֵן וְכִסִּיל, וְתַחֲוּתִיה אִית פְּהֵן אוֹן, וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (הושע יב) וַיֹּאמֶר אֶפְרַיִם אֲךָ עֲשֵׂרְתִי מִצְאָתִי אוֹן לִי, בְּגִין דְחִילָא דָא, שְׁלֵטָא עַל הָהוּא עוֹבְדָא דְעֵבֵד יִרְבְּעֵם. וְאַלְמֵלָא דְאֶשְׁכַּח חִילָא דָא, לָא יְכִיל לְאַצְלָחָא בְּתַהוּא עוֹבְדָא.

רְזָא דְמֶלֶךְ, בְּשַׁעְתָּא דְהָאִי מְלֶךְ וְהָאִי פְּהֵן אַתְכַּפֵּיין, וְאַתְבְּרוּ, כְּדִין כָּל סְטְרִין אַחְרָנִין אַתְכַּפֵּיין, וְאוֹדֵן לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלֵיט בְּלַחֲדוּי עֵילָא וְתַתָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה ב) וְנִשְׁגָּב יִי לְבַדּוּ בַיּוֹם הַהוּא.

כְּגוּוֹנָא דָא, וְרְזָא דָא מִמֶּשׁ, עֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא, דְתַבְר מְלֶךְ זְקֵן וְכִסִּיל, וְדָא הוּא פְּרַעָה, בְּשַׁעְתָּא דְאֵתָא מֹשֶׁה לְפְרַעָה, וְאָמַר, (שמות ה) אֱלֹהֵי הָעִבְרִים נִקְרָא עֲלֵינוּ, פְּתַח וְאָמַר, לָא יִדְעַתִּי אֵת יִי, וּבְעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִיתִיקַר שְׁמִיה בְּאַרְעָא, כְּמָה דְאִיהוּ יְקִירָא לְעֵילָא. כִּיּוֹן דְאֶלְקֵי לִיה וְלַעֲמִיה, אֵתָא וְאוּדִי לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וּלְבַתַּר אַתְבַּר וְאַתְכַּפֵּיִיא הָהוּא פְּהֵן אוֹן, יִתְרוּ, דְמִשְׁמֵשׁ תַּחֲוּתִיה, עַד דְאֵתָא וְאוּדִי לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר בְּרוּךְ יִי אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם וְגו', עֵתָה יִדְעַתִּי כִי גְדוֹל יִי וְגו', וְדָא הוּא פְּהֵן אוֹן, סְטְרָא אַחְרָא, דְאִיהוּ סְטֵר שְׁמַאלָא. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְאֶמְרָה רַחֵל, כַּד חֲמַאת דְמִיתַת, כְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית לה) בֵּן אוֹנִי. וּבְגִין דָּא אוּחִי (נ"א אודי) יַעֲקֹב, וְאָמַר בֵּן יִמִּין, וְלָא בֵּן אוֹנִי, סְטֵר יְמִינָא, וְלָא שְׁמַאלָא.

וְכִיּוֹן דְתַהוּא מְלֶךְ וְכַהֵן אוּדוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְבְּרוּ קַמִּיה, כְּדִין אֶסְתַּלַּק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיקְרִיה עַל כָּלָא, עֵילָא וְתַתָּא, וְעַד דְאֶסְתַּלַּק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיקְרִיה, כַּד אוֹדֵן אֵלִין קַמִּיה, לָא אֶתִּיְהִיבַת אוּרִייתָא. עַד לְבַתַּר דְאֵתָא יִתְרוּ, וְאוּדִי וְאָמַר, עֵתָה יִדְעַתִּי כִי גְדוֹל יִי מִכָּל הָאֱלֹהִים. בְּרוּךְ יִי אֲשֶׁר הִצִּיל אֶתְכֶם וְגו'. כְּדִין אֶסְתַּלַּק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיקְרִיה, עֵילָא וְתַתָּא, וּלְבַתַּר יְהַב אוּרִייתָא בְּשְׁלִימוּ, דְשְׁלֵטְנוּ עַל כָּלָא.

רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח וְאָמַר, (תהלים טז) יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם, תָּא חֲזִי, דוֹד מְלַכָּא קָם וְשַׁבַּח וְאוּדִי לְמַלְכָּא קְדִישָׁא. וְהוּא אֶשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, בְּתַהִיא שַׁעְתָּא כַּד רוּחַ צְפוֹן אֶתְעַר, וְהוּוּ בְטֵשׁ בְּאִינוּן גִּימִין דְכַנּוּרָא, וְכַנּוּרָא הוּוּ מְנַגֵּן וְאָמַר שִׁירָה וְכו', וְמָה שִׁירָה הוּוּ קְאָמַר.

תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא אתער לגבי כל אינון רתיכין, למיהב לון טרפא, כמה דאוקימנא דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. כדון, פלהו בחדו, פתחי ואמרי, (תהלים סו) אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. כד רוח צפון אתער ונחית לעלמא, נשיב ואמר, לדעת בארץ דרפך בכל גוים ישועתך. פנור בשעתא דאיהו מנגנא ביה בההוא רוחא, פתח ואמר יודוך עמים כלם (חסר) דוד כד הוה קם, ואתער עליה רוח קדשא, פתח ואמר, ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ. בגין לאמשכא טיבו דקודשא בריך הוא, מעילא לתתא. לבתר אתא דוד ברוח קדשא, וסדר לון כחדא, אסתפל בכלא האי קרא דכנורא, (בגין) דשלימו דיקרא דקודשא בריך הוא עילא ותתא.

דף ס"ח ע"א

בשעתא דשאר עמין אתכפיין, אתיין ואודאן ליה לקודשא בריך הוא, פיון דאינון אתכפיין, ואודן ליה, כדון אשתלים יקרא דקודשא בריך הוא עילא ותתא. בשעתא דאתא משה (דף ס"ח ע"א) לפרעה ואמר ליה יי אלהי העברים נקרא עלינו וגו', פתח איהו ואמר לא ידעתי את יי.

ובעא קודשא בריך הוא, דיתייקר שמיא בארעא, כמה דאיהו יקרא לעילא, פיון דאלקי ליה ולעמיה, אתא ואודי ליה לקודשא בריך הוא, דכתיב, (שמות ט) יי הצדיק. איהו דהוה מלכא קרופינוס דכל עלמא, פיון דאיהו אודי, כל שאר מלכין אודון, דכתיב, (שמות טו) אז נבהלו אלופי אדום.

אתא יתרו, כומרא עלאה ורברבא, רב ממנא (דכל ממנא) דכל טעון אחרנין, ואודי ליה לקודשא בריך הוא, ואמר עתה ידעתי כי גדול יי מכל האלהים, כדון אסתלק ואתייקר קודשא בריך הוא ביקריה עילא ותתא, ולבתר יהב אורייתא בשלימו, דשליטנו על כלא.

אמר רבי שמעון לר' אלעזר בריה, על דא כתיב, (תהלים סו) יודוך עמים אלהים יודוך עמים כולם. אתא ר' אלעזר ונשיק ידוי. בכה ר' אבא ואמר, (תהלים קג) פרחם אב על בנים. מאן ירחם על ר' אלעזר, ולא שלמא מלוי, בר רחימו דמר, זפאה חולקנא, דזכינא למשמע מלין אלין קמיה, דלא נכסוף בהו לעלמא דאתי.

אמר רבי אבא, הא פהן און לא פתיב ביתרו, פהן מדין פתיב. אמר ליה, כלא איהו חד. בקדמיתא חמוי דיוסף, כהן און אקרי. ולבתר חמוי דמשה, כהן מדין. וכלא רזא חדא, דהא אלין תרין משה ויוסף. בדרגא דרזא חדא קיימין, ברזא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

דָּאת ו'ו, תְּרִין ווין כְּחָדָא. וּמָה דְאִתְמַר כְּהֵן מְדִין, רְזָא דָא אֲשֶׁת מְדִינִים. (משה יוסף ברזא חדא קיימי, רזא דא ו'ו תרין כחדא)

אָרִים יְדוּי עַל רִישֵׁיה ר' אַבָּא וּבְכָה, אָמַר, נְהִירוּ דְאִוְרֵייתָא סְלָקָא הַשְׁתָּא עַד רוּם רְקִיעָא דְכַרְסֵייתָא עֲלָאָה, לְבַתֵּר דִּיסְתַּלְק מִרְ מַעְלָמָא, מֵאֵן יְנַהִיר נְהִירוּ דְאִוְרֵייתָא. וּוִי לְעֲלָמָא דִּישְׁתַּאֲר יְתוּם מִינָהּ. אָבֵל מְלִין דְמִר יְתַנְהִירוּ בְעֲלָמָא עַד דִּייתִי מְלָכָא מְשִׁיחָא וּכְדִין כְּתִיב, (ישעיה יא) וּמְלָאָה הָאָרֶץ דְעָה אֶת יְי' וְגו'.

וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ כְּהֵן וְגו, רַבִּי חֲיִיא אָמַר, הָאִי קָרָא אֵית לְאִסְתַּכְּלָא בֵּיה, בְּקַדְמֵיתָא כְּתִיב, אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה, וּלְבַתֵּר כְּתִיב פִּי הוֹצִיא יְי'. אֲלָא רְזָא דָא אֵית כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים, דָּא שְׁמָא דְאֶגִּין עַל מֹשֶׁה וְעַל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֲתַעְדִּי מְנַיִהוּ בְּגִלוּתָא. וּלְבַתֵּר, שְׁמָא עֲלָאָה אֲפִיק לֹון מְמַצְרִים. דְהָא שְׁמָא קַדִּישָׁא דְאֲפִיק לֹון, בְּרֹזָא דִּיּוֹבְלָא הוּא.

דְּבַר אַחַר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה, כַּד אֲתַרְמִי לְנַהֲרָא, וְכַד שְׁזַיב לִיה מַחְרַבָּא דְפָרְעָה, וְלִישְׂרָאֵל עֲמוֹ, דְכְּתִיב, (שמות ב) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם. וְכְתִיב (שמות א) וְכֹאֲשֶׁר יַעֲנֹו אוֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרוּץ.

וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ כְּהֵן מְדִין. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים קיא) פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ צִוְה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוּשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. מֵאִי שְׁנָא, בְּכָל שָׂאֵר קְרָאִי, דְּבַכְלָהוּ, תְּרִין תִּיבִין מֵאֲלָפָא בֵּיתָא, וּבְהָאִי קְרָא, וּבְקְרָא דְאֲבַתְרִיָּה, תֵּלֶת תֵּלֶת. אֲלָא, בְּגִין לְאֲשַׁלְמָא שֵׁית סְטְרִין, בְּהָאִי אֲלָפָא בֵּיתָא, הָאִי לְקַבֵּל תֵּלֶת פּוֹרְקִינֵין דִּישְׂרָאֵל, בַּר פּוֹרְקִנָּא קַדְמָאָה. קְרָא אַחְרָא, לְקַבֵּל תּוֹרָה גְּבִיאִים וְכַתוּבִים. וְכֹלָא תֵּלִיא בְּהָאִי חֲכָמָה.

פְּדוּת שְׁלַח לְעַמּוֹ, כַּד פְּרִיק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, מְגִלוּתָא דְמַצְרַיִם, וְעֵבִיד לֹון גְּסִין וְגִבּוֹרֵן. צִוְה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, כַּד אֲתָא יְתֵרוֹ, וְקַבִּיל לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְקָרִיב לִיה לְפּוֹלְחָנִיָּה. וּמִתְמַן, אֲתַקְרִיבוּ כָּל אֵינּוֹן גִּיּוֹרִין, תַּחוּת גְּדַפּוּי דְשְׁכִינָתָא, מִתְמַן וְלַהֲלָאָה, קְדוּשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. דְהָא כְּדִין אֲתַקְדֵּשׁ שְׁמִיה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְהָא (מסטר אחרא) יְתַקְדֵּשׁ שְׁמָא קַדִּישָׁא, כַּד אֲתַבְּר, וְאֲתַכְּפִיא סְטְרָא אַחְרָא, כְּמָה דְהוּא בֵּיתֵרוֹ.

דף ס"ח ע"ב

וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ וְגו', וְכִי יְתֵרוֹ שָׁמַע, וְכָל עֲלָמָא לֹא שָׁמְעוּ, וְהָא כְּתִיב, (שמות טו) שָׁמְעוּ עַמִּים יְרֻגְזוּן. אֲלָא, כָּל עֲלָמָא שָׁמְעוּ, וְלֹא אֲתַבְּרוּ, וְאִיהוּ שָׁמַע וְאֲתַבְּר, (דף ס"ח ע"ב) וְאֲתַכְּפִיא מְקַמִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲתַקְרַב לְדַחְלָתִיָּה.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, בְּכַמְהָ אֲתַר תְּנִינֵן, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל מָה דְעֵבִיד לְעִילָא וְתַתָּא כְּלָא אִיהוּ קְשׁוּט, וְעוֹבְדָא דְקְשׁוּט. וְלִית לָהּ מְלָה בְעֲלָמָא דְבַעֲי בַר גַּשׁ

לדחיא ליה מגייה, ולאנהגא ביה קלנא, דהא פלהו עובדא דקשוט אינון, וכלא אצטריך בעלמא.

דהא זמנא חדא, הוה ר' אלעזר אזיל בארחא, והוה אזיל עמיה ר' חזקיה, חמו חד חויה, קם ר' חזקיה למקטליה. אמר ליה ר' אלעזר, שביק ליה לא תקטליניה. אמר ליה, והא מלה בישא איהו, דקטיל בני נשא. אמר ליה לר' חזקיה, והא כתיב (קהלת י) אם ישוך הנחש בלא לחש. לא נשיך חויה לבר נש, עד דלחשין ליה מלעילא, ואמרי ליה זיל קטיל ליה לפלניא.

ולזמנין כמה דעביד האי, הכי נמי שזיב לבר נש, ממלין אחרנין, ועל ידוי ארחיש קודשא בריך הוא ניסא לבני נשא, וכלא בידא דקודשא בריך הוא תליא, וכלא איהו עובדי ידוי, ואצטריך עלמא להו, ואי לאו דאיצטריך לון עלמא, לא עבד לון קודשא בריך הוא. ועל דא לא בעי בר נש לאנהגא בהו קלנא במלי דעלמא. במלוי ובעובדוי דקודשא בריך הוא על אחת כמה וכמה.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים: דא אלהים חיים. וירא: דאסתכל לאנהרא לון, ולאשגחא לון. את כל אשר עשה פלא בכללא חדא, עילא ותתא. והנה טוב: דא סטרא דימינא. מאד: דא סטרא דשמאלא, והא אוקמוה, טוב: דא מלאך חיים מאד: דא מלאך המות. וכלא רזא חדא. רזא הוא, לאינון דמסתכלי ברזא דחכמתא.

וירא אלהים את כל אשר עשה. בכל עובדא דבראשית, כתיב, וירא אלהים כי טוב, והכא וירא אלהים את כל אשר עשה. אלהים לתתא, שליט על תתאי. אלהים לעילא, שליט על עלאי. דא איהו רזא דאלהים חיים, (נ"א דבר אחר כלא איהו אלהים חיים) דאנהיר ואדליק כל אינון בוצינין עלאין ותתאין, ומתמן נפקין כל אינון נהורין לאנהרא.

תוספתא בטמירו דטמירין, אתרשים רשימו חד, דלא אתחזי ולא אתגליא. ההוא רשימו, רשים ולא רשים. מארי דסכלתנו, ופקחין דעיינין, לא יכלין למיקם ביה. איהו קיימא דכלא. ההוא רשימו איהו זעיר, דלא אתחזיא ולא אתגליא. קיימא ברעותא, לקיימא פלא. לנטלא מה דנטלא, ממה דלית ביה רשימו, ולא רעותא, דלא אתחזי.

ההוא רשימו בעא לאחפיא גרמיה, ועביד ליה לגרמיה, לאתטמרא ביה, חד היכלא. ההוא היכלא אפיק ליה מגרמיה, ומתח ליה במתיחו רב וסגיא לכל סטרין, אוקיר ליה בלבושי יקר, פתח ליה חמשין תרעין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

לגו בגו, אתטמר ואתגניז ההוא רשימו. פיון דאתגניז ביה, ועאל בגויה, אתמליא נהורא. מההוא נהירו, נבעין נהורין, ונצוצין נפקין מאינון תרעין, ונהרין כלא. ההוא היכלא אתחפייא בשית יריען. אינון שית יריען, אינון חמש. לגו בגו אינון יריען, קיימא חד יריעא מרקמא, בההוא יריעה אתחפייא ההוא היכלא, מניה אשגח וחמא לכלא.

דף ס"ט ע"א

האי היכלא איהו פקיקח דעיינין, דלא ניים. איהו אשגח תדיר לאנהרא לתתא, מגו נהירו דההוא רשימו. ההוא סכלתנו, חכמתא טמירתא, רעו דרעותין (ס"א בעו דבעותין) הוי גניז וטמיר, ולא אתגליא, קיימא ולא קיימא. בריך הוא מטמיר דטמירו, בריך הוא לעלם ולעלמי עד אמן. (ע"כ תוספתא)

תא חזי, יתרו הוא דיהב עיטא למשה, על תקוונא דדינין, הכי אצטרין. ורוא דא דאודי ליה לקודשא בריך הוא, וסדר קמיה תקוונא דדינוי, לאחזאה מה דכתיב, (דברים א) כי המשפט לאלהים הוא, ולא לסטרא אחרא. ודינין לישראל אתייהבו, ולא לאחרא, דכתיב, (תהלים קמו) חקיו ומשפטיו לישראל. ותא חזי, לא ינהיג בר נש קלנא באחרא, ומלה דהדיוטא, מלה (דף ס"ט ע"א) איהו. דהא במשה פתיב, וישמע משה לקול חותנו וגו'. וישמע יתרו וגו'. פתח ואמר (תהלים יח) על פן אודך בגוים יי' ולשמך אומרה. דוד מלכא אמר דא ברוח קדשא, בשעתא דחמא, דהא יקרא דקודשא בריך הוא, לא אסתליק בסליקו ולא אתייקרא בעלמא, אלא מסטרא דשאר עמין. ואי תימא, הא קודשא בריך הוא לא אתייקר בעלמא, אלא בגיניהון דישראל. הכי הוא ודאי, דהא ישראל אינון הוי יסודא דשרגא לאנהרא, אבל כד שאר עמין אתאן ואודן ליה, בשעבודא דיקרא דקודשא בריך הוא, כדין אתוסף יסודא דשרגא, ואתתקף על כל עובדוי. בחבורא חדא, ושליט קודשא בריך הוא בלחודוי עילא ותתא.

כגוונא דא, כל עלמא, דחילו ואימתא נפל עליהו מקמי קודשא בריך הוא. וכיון דאתא יתרו, דאיהו כומרא עלאה, דכל טעוון אחרנין, כדין אתתקף ושליט יקרא דקודשא בריך הוא על כלא.

בגין, דכל עלמא, כד שמעו שמע גבורתיה דקודשא בריך הוא, זעו. וכלהו הוו מסתפלן ביתרו, דאיהו חכים ורב ממנא דכל טעוון דעלמא, פיון דחמו, דאיהו אתא ופלח ליה לקודשא בריך הוא, ואמר עתה ידעתי כי גדול יי' מפל האלהים, כדין פלהו אתרחקו מפולחניהון, וידעו דלית בהו ממשו. כדין אתייקר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

יִקְרָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּכָל סְטְרִין. וְעַל דָּא אֲתֵרְשִׁים פְּרִשְׁתָּא
דָּא בְּאוּרֵייתָא, וְשִׁירוּתָא דְפְרִשְׁתָּא הָוּה בֵּיהּ בִּיתְרוּ.

יִתְרוּ חַד מִחֲפִימִין דְּפִרְעָה הָוּה. תְּלַת חֲפִימִין הָווּ לֵיהּ לְפִרְעָה, חַד יִתְרוּ, וְחַד
אִיב, וְחַד בְּלָעָם. חַד יִתְרוּ: דְּלֹא הָוּה פּוֹלְחָנָא וּמְמַנָּא וְשִׁמְשָׁא וְכִכְבָּא דְשְׁלִיט עַל
שׁוֹלְטָנִיהּ, דְּלֹא הָוּה יַדַּע פּוֹלְחָנָא דְאַתְחַזִּי לֵיהּ, וְהָוּא שְׁמוּשָׁא דִילֵיהּ. בְּלָעָם, הָוּה
חֲרָשָׁא בְּכָל מִינֵי חֲרָשִׁין בֵּין בְּעוֹבְדָא בֵּין בְּמַלְהָ.

סדר הלימוד ליום יג טבת [יום 102 בשנה]

איוב הוה דחיל בדחילו, ובההוא דחילו הוה עקרא דיליה, בגין דמלה דלעילא, בין דקדושה, בין דסטרא אחרא, לא יכיל בר נש לאמשכא רוחא דלעילא לתתא ולמקרב גביה, אלא בדחילו. ויכוין לביה ורעותיה בדחילו ותבירו דלבא, וכדין ימשיך לתתא רוחא דלעילא ורעותא דאצטריך.

ואי לא ישווי לביה ורעותיה בדחילו לטהוא סטרא, לא יכיל לאתדבקא ביה רעותיה, בר להני טופסי דקיקין, ולא בכלהו, בגין דאית בהו שלטנין, דאצטריך לגבייהו, רעותא דלבא ודחילו. כל שפן אינון מלין עלאין, דאצטריך דחילו ואימתא ורעותא יתיר.

יתרו אצטריך פולחניה דההוא סטרא תדיר, בין בזמנא דאצטריך ליה לבר נש, בין בזמנא דלא אצטריך ליה, בגין דההוא סטרא יהא דביק לגביה, בשעתא דאצטריך ליה. בלעם אתדבק באינון חרשין, כמה דאתמר.

איוב בסגיאן דההוא דחילו דיליה אהדר במצרים למדחל מקמיה דקודשא בריך הוא, כד חמא אינון גבורן ונסין, דעבד קודשא בריך הוא במצרים. יתרו, לא אהדר בכל דא, עד דנפקו ישראל ממצרים, וכל אינון קשרין וטפסין דקשירו מצראי, לא הוו כלום, ונפקו. ולבתר דטבע לון בימא, כדין תב, ואהדר לפולחנא דקודשא בריך הוא.

בלעם לא תב, ולא אהדר, דטנופא (נ"א טפסא) דסטרא אחרא הוה מתדבק ביה, ועם כל דא אסתכלותא דמרחיק הוה מסתכל, בגו ההוא טנופא (ס"א טפסא) ואתדבקותא דסטרא אחרא. דהא בסטרא אחרא אית נהירו דקיק חד, דנהיר סחרניה, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ונגה לו סביב. ודא אסתכלותא זעיר (ועל דא) הוה מסתכל מרחיק, ולא בכלהו מלין.

וכד הוה מסתכל מלה זעיר מההוא נהירו, כבתר כותלא הוה, אמר ולא ידע מאי קאמר. והוה מסתכל בההוא נהירו בסתימו דעינא, ואתגלגל עינא, וחזי בר נש נהורא סתימא, ולא חזי. ורזא דא (במדבר כד) שתום העין, ואוקמוה שתום: סתום, וכלא חד.

דף ס"ט ע"ב

דהא לית סטרא אחרא, דלית ביה (דף ס”ט ע”ב) נהירו דקיק זעיר מסטרא דקדושה, כגוונא דרוב חלמין, דבסגיאנות תבנא, אית חד גרעינא דחטין. בר אלין טפסי דקיקין חציפין, דכלהו מסאבי יתיר. ובהו הוה בלעם יודע.

זכאה חולקיה דמשה, דאיהו לעילא בכל קדושין עלאין, ואסתפל, במה דלא אתייהב רשו לבר נש אחרא בעלמא לאסתפל. וכמה דבלעם הוה חמי נהירו זעיר דקיק כמבתר כותלא, מגו ההוא סטרא אחרא. אוף הכי משה, מגו נהירו עילאה רב וסגי, הוה חמי לתתא כמבתר כותלא, חד חשוכא דקיק, דאתחזי ליה. ולא בכל זמנא, כמה דבלעם לא הוה מסתפל ההוא נהירו בכל זמנא.

זכאה חולקיה דמשה נביאה מהימנא, מה כתיב ביה, (שמות ג) וירא מלאך יי אליו בלבת אש מתוך הסנה. הסנה ודאי הוה בגו ההוא קדושה ואתדבק ביה. דכלא אתדבק דא בדא, טהור וטמא, לית טהור אלא מגו טמא.

ורזא דא, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. קליפה ומוחא דא בדא סלקא. ודא קליפה לא יתעדי ולא יתבר, עד זמנא דיקומון מתין מעפרא, כדין יתבר קליפה, ונהירו ינהיר בעלמא בלא סתימו מגו מוחא. זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ואת שני בניה, אמר רבי חייא, וכי בניה ולא בניו של משה. אלא, בגין דאיהי אשתדלת אבתריהו, בלא בעלה, קרא לון אורייתא בניה, ולא בניו. אמר רבי יוסי, אף על גב דבנוי דמשה הוו. מלה דקשוט בניה ודאי. ר' אלעזר אמר, הא משה הוה מזדווג באתר אחרא קדישא עלאה, ולא יקרא דיליה למקרי לון בניו. השתא אף על גב דבנוי הוו, בגין יקרא דההוא אתר דאזדווג ביה, קרא לון בניה הכא, לבתר קרא לון בניו מאי טעמא, בגין דההוא שעתיא דמטו, הוה משה ממליל בשכינתא. לבתר דאתפרש ונפק לגבי חמוי, כדין כתיב (שמות יח) ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו וגו'.

אמר ר' שמעון, אלעזר אלעזר, אנא חמינא בפרשתא דא, דאת שארי מלה כדקא יאות, וסיומא לאו הכי. ודאי בגין יקרא דשכינתא, אזדווגותא עלאה דאזדווג ביה במשה, כתיב בניה. ואי תימא, והא כתיב ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה. פלא איהו פללא חדא. ובניו, בניו דיתרו, דהא לבתר דאתא משה לגביה, הוה ליה בניו.

והכי הוה ביעקב, דכיון דאתא לגביה דלבן, ושוי דיוריה ביה, הוה ליה בניו. אוף הכא משה, כיון דשוי דיוריה ביתרו, הוה ליה ליתרו בניו וכל ביתיה אייתי עמיה, למיעל לון תחות גדפי דשכינתא, ויתרו אמר למשה, אני חותנך יתרו בא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אליך ואשתך ושני בניה עמה, ושני בניה פתיב, ולא פתיב ושני בניך. (ס"א ויבא יתרו חתן משה ובניו) בנין הוּו ליה ליתרו, דכתיב, (שופטים א) ובני קני חתן משה עלו מעיר התמרים ובנוי שבק עם משה.

ויבא יתרו חתן משה. פתח ואמר, (ישעיה ב) והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יי' וגו'. האי קרא אוקמוה בכמה אתר. אבל זמינן שאר עמין למתך ולכתתא רגלייהו, למיעל תחות גדפי דשכינתא. לכו ונעלה, כל טעוון דעלמא אית לון ירידה, וקודשא בריך הוא מאן דאתדבק ביה, אית ביה עליה.

אל הר יי', דא אברהם, דכתיב, (בראשית כב) אשר יאמר היום בחר יי' יראה, דהא אברהם קרי ליה הר. מה הר הפקירא לכל מאן דבעי בעלמא, אוף אתר דא קדישא, הפקירא לקבלא לכל מאן דבעי בעלמא. אל בית, דא יעקב, דקרא להאי אתר בית, דכתיב, (בראשית כח) אין זה כי אם בית אלהים.

דף ע' ע"א

דבר אחר, הר ובית, אף על גב דכלא חד דרגא, (דף ע' ע"א) סליקו לדא מן דא, הר, לשאר עמין, כד אתאן לאעלא תחות גדפוי. בית, לישראל, למהוי עמהון פאתתא בבעלה. בדיורא חד בחדווה, ורביעא עליהו פאימא על בנין. תא חזי מה פתיב הכא ביתרו ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל משה וגו' פיון דכתיב אל משה אמאי פתיב אל המדבר. אלא עיקרא דכלא למה דהוה אתי אל המדבר. ומאן איהו הר האלהים דדא איהו אתר לגיורי לאתגיירא ועל דא פתיב אל משה אל המדבר למשה לגיירא לון ולאעלא לון תחות גדפי שכינתא אל המדבר הוּו אתיין דאיהו הר האלהים למעבד נפשייהו

ובגין כך קיימא ההוא אתר, ברזא דהר דכל מאן דאתי זכי ביה. ואקרי (ויקרא קס"ח ע"א) גר צדק. והא אוקימנא, גר, אף על גב דאתדבק באתר דא עלאה קדישא, פיון דשבק עמיה ואבהותי (ואתדבק בביתו), גר (צדק) אקרי, כמאן דשוי מדוריה באתר דלא ידע מקדמת דנא.

רזא דרזין (שמות יח) ואתה תחזה מפל העם. זה ספר תולדות אדם. דא ספר

מאינון ספרין, סתימין ועמיקין, (נ"א דא ספרא מאינון סתימין ועמיקין) אמר ר' שמעון, ארימית ידי בצלו למאן דברא עלמא, דאף על גב דבהאי קרא גלו קדמאי סתימין עלאין, אית לאסתכלא ולעיינא ברזין דספרא דאדם קדמאה, דמתמן אתמשכא ספרא גניזא דשלמה מלכא. זה: דתליא ביה כלא. זה: אילנא דחיי. זה: ולא אחרא דגלי. (מאי) זה: כמה דאת אמר, (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים, זה ניסן ולא אחרא.

”זהר תיומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

זה ספר, לאשגחא ולגלאה תולדות אדם, אילנא דגלי תולדות אדם. ועביד איבין לאפקא לעלמא. זה ספר, למנדע חכמתא סתימא ועמיקא, דאתמסר לאדם קדמאה, בדיוקנא דבני נשא, חכמתא דא אתמסר לשלמה מלכא, וירית לה וכתב בספריה.

אוליפנא, דמשה אתקשי בדא, עד דאתת שכינתא ואוליפת ליה, והיא חמאת וברירת לכל אינון גוברין דאתחזון בפרצופא, ותמן אוליף משה חכמתא דא, ועייל בגויה, הדא הוא דכתיב ואתה תחזה מפל העם. ההוא דכתיב ביה (תהלים קב) ואתה הוא ושנותיך לא יתמו. (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם. (תהלים ג) ואתה יי' מגן בעדי. ואתה תחזה, ותסתכל בהא. אנת, ולא אחרא, למנדע ולאסתכלא בשתיך רבוא. בשית סטרין אית לאסתכלא. בדיוקנין דבני נשא, ולמנדע חכמתא על בורייה. ואלין אינון בשערא. בעיינין. בחוטמא. בשפון. באפיין. בידין. באינון שרטוטין דידין. ובשית סטרין אלין, כתיב ואתה תחזה. ואתה תחזה, בשערא,

השלמה מההשמטות (מובא בח"א סימן

בשערא, בגווינין דשערא. באריכו דשערא. בקמיטו דשערא. במצחא, בקמיטו דמצחא, באריכו, בשרטוטין. בפותיא. באודנין, בשערא דנחית עלייהו, או תחותייהו, או אבתרייהו דאודנין. באנפיין. בעיינין. בגווינין דעיינין. בקריציין דעל עיינין. וכל נביאי לא הוו משיגיין לנבואה דאיהי ברתיא דמלכא, ולא משיגיין לה בכל אתר, כמו משה. אלא, מנהון הוו משיגיין לה בריש"א. מנהון באדניין בשמיעה. מנהון בעיינין בראיה. מנהון בחוטמא בריחא. מנהון באנפיין בדבור דמנהון בידיין לקבלא דורון. מנהון ברגלין הדא הוא דכתיב (יחזקאל ב) בן אדם עמוד על רגליך. בצלותא

אלין דקימין בעמידה ומטרוניתא קמת בגינייהו בגין דאלין דאתקריאו רגלין אינון עבדין בג' ראשונות ובג' ובאמצעיות אחרונות דצלותא ובגין דא צריך עבדא למהוי בעמידה קדם מטרוניתא או קדם מלכא ומטרוניתא דתהא יתבא ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים פלהו נפקי רגלין וכמה דאת אמר (שמות ו י"ב) פשו מואות אלף רגלי וכלהו הוו עבדין כמה דאת אמר (ויקרא כ"ה) פי לי בני ישראל עבדים, מיד דאתא משה קרא לון בנין. הדא הוא דכתיב (שמות ד) בני בכרי ישראל: קם חד סבא מאלין דנחתו ואמר ממתיתבא בוצינא קדישא והא בתר דנפקי ישראל ממצרים, קרא לון עבדין. אמר, ודאי הכי הוא. אבל הוו בהון דאתקריאו בנין ובהון הוו עבדין, ובהון עם. כמה דאת אמר, שלח את עמי אבל עבדין הוו שש מאות אלף רגלי. אמר זכאה חולקא דבוצינא קדישא דהכי נהרא ביה אורייתא. לבתר דהוו נפקין פליג לון קודשא בריך הוא לתלת סטרין. בנין לסטרא חד. עבדין לסטרא חד. עמא לסטרא חד. והא אוקמוה. ובגין דא רגליין. עלייהו אתמר (יחזקאל ב) בן אדם

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

עמוד על רגליך ואי עאלין בצלותא בדחילו ורחימו די"ה הא היכלא אתפתחת לגבייהו כמה דאת אמר (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח: (עד כאן מההשמטות)

בקמיטין דמצחא, באלין קריצין דעל עיינין. מפל העם, בעיינין. בדוקין דעינא, ובקמיטין דתחות עינא. אנשי חיל, למיקם חילא דבהו בהיכלין דמלכא. בצחיבו דאפין. באפין, בקמיטו דאפין. ברשימו דבהו בדיקנא. שנאי בצע, בידין, בשרטוטי ידין, רשימין דבהו. וכלהו שית סטרין רמיון הכא, דאתמסרו למשה, לאסתכלא ולמנדע חכמתא סתימאה, וחכמתא דא, ירתן זכאי קשוט פדקא יאות, זכאה חולקיהון.

כתיב (איוב י) עור ובשר תלבישני וגו', (ע"ז ע"א) פגוונא דא עבד קודשא בריך הוא לעילא, דרגין על דרגין, אלין על אלין, סתימין גו סתימין, וחיילין ורתיכין, אלין על אלין, הכי עביד בכל אינון, ערקין וגידין, ואלין אינון גרמין, וקיימין בקיומא דדרגין עלאין, ואלין אקרונ (ויקרא ק"ע ע"א) בשר, דרגין ושלטנותא דקין כל בשר, וכל אינון דאתהנון מתננא דבשר, דריחין דקרבינין, ואחרנין דשלטין בבשר. ועילא מפלהו עור, משכא (דאתפטותא דרקיע ואיהו עור דמשכא) דחפי על כלא.

פגוונא דעבד קודשא בריך הוא ככבים ומזלות דרקיעא, במשכא לאסתכלא בהו, ואינון אותות השמים, ולמנדע בהו חכמתא. הכי עבד קודשא בריך הוא בבני נשא, רשימין וקמיטין בההוא פרצופא דאדם, פאינון ככבים ומזלות, למנדע ולאסתכלא בהו חכמתא סגיא, ולאנתנהגא בהו גופא.

כמה דמתחלפי במשכא חיזו דרקיעא, דככביא ומזלי, לפום עובדין דעלמא, הכי מתחלפין חיזו דרשימין וקמיטין במשכא דבר נש, לפום עובדוי מזמן לזמן. ומלין אלין לא אתמסרו אלא לזכאי קשוט, למנדע ולא לפא חכמתא סגיא.

זה ספר תולדות אדם, מזמן לזמן, לפום עובדוי דאדם, הכי אתילידו, ואתרשימו ואתחלפו ביה רשימין מזמן לזמן. דהא בזמנא דרוחא קדשא שריא בגויה, הכי עביד תולדות, ואחזי רשימין ההוא רוח לבר.

ובזמנא דמתעברא וזו מניה רוח קדשא, ואתיא רוח מסאבא, וההוא רוח מסאבא הוא מכשכשא בגויה, ואחזי לבר חיזו ידיעאן, ורשימין דאשתמודען ביה בקמיטין במשכא לבר. ואף על גב (דשערא ומצחא וחוטמא ועיינין, וכל אינון סימנין, קיימין על קיומיהו).

זר"ה פס"ץ, את דא דמתחלפא תדיר בהא חכמתא. באת זי"ן, מלה דקיימא בשערא הוה וסימניה זי"ן, ומאני קרבא דשמשון, בשערא. ודא הוא גורא דאלהים עליה. דקיימא

שערא לאשתמודעא, ותליא. דא קיימא באת ז', ואתחבר ביה את צ'. דא עאל ואפיק ס'.

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אי שערא דא תליא ואוכם, ובמצחא תלתא שרטוטין מסטרא דימינא, ותרין משמאלא, ולא מתחברן אלין באלין. בסטר ימינא אית תלתא רשימין דקימין, דעברין עליהו. ואינון שבילין למעבר על אינון שרטוטין אחרנין. ובסטר שמאלא חמש, וחד מניה זעיר בארפיה. דא קיימא בגו את ז' ואת י'. כדן תשכח קריצין תקיפין דעל חורי עינוי, דמתחברן דא בדא.

דא איהו בר נש מאריה דרוגזא, ולא בבהילו, ונייחא דיליה בעפובא. חשיב בגרמיה דאיהו חפים. ולאו הכי. זקיף רישא לאסתכלא תדיר. מארי מצותא לבר. בביתיה לאו הכי. אורייתא לא חשיב לאסתכלא בה. מלין דבני נשא חשיבין עליה כמטול, ואתיב מלין תקיפין עליהו. ואי מתפרשן קריצין דא מן דא, מטו ולא מטו, כדן תשכח במצחא לסטרא דימינא, תרין שרטוטין רברבין וחד זעירא, ותרין רשימין זעירין דעאלין בינייהו לפותיא. ולסטר שמאלא תרין, חד רברבא, וחד זעירא, וחד רשימו זעיר דעאל בחד ולא מטי לתנינא.

דא איהו מאריה דרוגזא, לפום שעטא אתמלי רוגזא, ולפום שעטא שכיד רוגזיה, ומארי קטטא בביתיה, ולאו ברוח נייחא. זמנא חדא בעלמא (נ"א בימוי) אתיב תוקפין לבני נשא. אסתכל לתתא. מצחיה קמיט ברוגזיה, ודמי ככלבא, ומיד שכיד ואתיב רכיכין. דא איהו בר נש, דרוחא דיליה ורעותא לאשתדלא דיליה, בסחורתא (עזרא ד) ומנדה בלו והלך ובאשתדלותיה, סליק לממונא. דהא אתחלף את י' באת ס'.

ואי מתפרשן קריצין דא מן דא, ושערין אחרנין עיילין בין דא לדא זעירין. דא נטיר דבבו סגי תדיר. טב איהו בביתיה. וחדו ועציב בבני נשא, דא קיימא בין י' ובין ס'. טמיר ממוניה. לא בעי לאגלויי, ולא תגלי בעובדוי. קמצן איהו. ושעריה גביל דא עם דא, ותלייא. לא חשיב גרמיה למלבש כדקא יאות. מה דלביש לא אתתקן ביה. מצחיה רברבא, תלת שרטוטין בימינא, וארבע בשמאלא תרין רשימין עיילין בינייהו.

דא כד מליל פשיט משכא ואינון דמצחא, שרטוטין לא אתחזון כל כד. כפיף רישיה אזיל. ימינא מניה שמאלא. שמאלא מניה ימינא. עציב תדיר אנינא איהו, מאריה דלישנא בישא. חשיב גרמיה חפים בכל עובדוי. מארי דבבו בכל אינון דמשתדלן באורייתא.

בדרועא שמאלא, אית ליה רשימא אוכמא, וד' שערין זעירין בה, ותרין רברבין דתליין ביה סומקין. שערא שעיע ותלי, ואיהו, לאו סומק, ולא אוכם, מצחא דיליה לא רב ולא זעיר. דא קיימא בין את ס', ובין את י' כלילא באת ז'.

חד שרטוטא רב במצחיה, דאזלא בפותיא, מסטרא דא לסטרא דא. תרין שרטוטין אחרנין, אבל לא רשימין כל כף, דהא לא קיימין מסטרא דא לסטרא דא, כהאי. ארבע קמיטין ועירין קיימין, בין תרין קריצין, על רישא דחוטמא לעילא.

דא איהו מאריה דחדוה, חפים, פקית, וותרן בממוניה, בכל מה דאשתדל למנדע איהו חפים. לפום שעתא רגו, ולפום שעתא נח רוגזיה, לא נטר דבבו לעלמין. לזמנא טב, ולזמנא לאו הכי כל כף, קאים במתקלא. כד תב למאריה, מאריה אחיד בידיה, וסליק ליקר סגיא. פלא צריכין ליה. את ס' אזלא לדידיה תדיר יתיר מאת י'. כל אינון דיעטין עליה עיטא בישא, לא מצליחין, ולא אתקיים ההוא עיטא, ולא יכלין לאבאשא ליה. אתחוי רמאה ולא הכי הוא. את ס' ואת י' מגיחין עליה, ובגין כף סליק ונחית. כד תב למאריה, את ס' נצח, ואתעביד רעותיה בכלא. רחמן איהו. ובכי כד אתמלי רחמין.

חד רשומא אית ליה בדרועא ימינא, וקיימא פרצופא, ולית עליה שערין פלל. ואי שערא קמיטא, ולא תלי תחות אודנין, ואיהו קמיט לעילא מאודנין דא קיימא במלוליה.

סדר הלימוד ליום יד טבת [יום 103 בשנה]

מצחיה רב ולא כל כף. שרטוטין דיליה חמש. תלת עברין מסטרא דא לסטרא דא, ותרין לא עברין. מארי קטטה איהו, ובביתיה יתיר. כל עובדוי בבחילו, אתחזי טב, ולא חכי. שבח גרמיה במה דלא אית ביה. דא קאים באת ז' לחוד, וסליק למרחיק באת צ' לחוד, מטי ולא מטי את ס' לית ביה כלל. וותרן במלוליה ולא יתיר, אעיל גרמיה במה דלא אתחזי ליה, מאן דאשתתף בהדיה, אצטרף לאסתמרא מחמידו דיליה, אבל אצלח איהו בהדיה.

שערא דתלי ולא שעיע, ושעריה רב. חמש שרטוטין ביה, דמטו ולא מטו דא לדא, עיינין דיליה צחיבין פקחין. דא כפייה רישיה. אתחזי טב וזכאה, ולא חכי. שבח גרמיה. אי אשתדל באורייתא כבר נש רב. תקיף ביצריה. כד מליל, אקמיט חוטמיה ופשיט משכא דמצחיה. כל עובדוי לחיזו דבני נשא, אצלח בממונא, רמאה איהו בכל עובדוי. מארי דלישנא בישא. ידע לאסתמרא מבני נשא בכלא. שגעונא ביה, ואתכפי במה דאיהו עביד. אעיל קטטין בלחישו.

אודנוי רברבן, קיימין בקיימיהו תחות שערא, דא קיימא באת ז' ואת ז', ובגין כף עובדוי לחיזו בני נשא. בין כתפוי תלין תלת שערין בלא רשימא כלל. מאן דאשתתף בהדיה לא אצלח. ואיהו אצלח ברמאותא דיליה, ואתחזי זכאה לאחרא, וחשיב דעבד לקבליה עובדי קשוט.

שערא קמיטא ותלי תחות אודנין, אי איהו רווק, חד שרטוטא במצחיה, ותלת קמיטין על רישא דחוטמין, בין קריצין דיליה. מאריה דחדוה איהו. פקיחא בכלא. רמאה. וותרן איהו, עביד וותרנותא לאינון דמקרבין בהדיה. דא קיימא באת ס' ואת ז'. וכד הוי סיב, מתחלפן (ס"א ציורא דאתון) אתון, את ז' ברישא, ואת ס' בהדיה. לאו איהו וותרן, אלא בביתיה. אצלח בממוניה. רמאה לא הוי. אעדי גרמיה ממהוא ארחא. על קריצא שמאלא, אית חד רישומא זעיר, דמחה ליה בר נש ביומי עולימוי, אטים עינא ימינא. חמש קמיטין על רישא דחוטמיה, בפותייה בין קריציי עינוי. שערא קמיטא זעיר על רישיה. קמיט דעיינין. דא איהו באת ז' בלחודוי. בלא סכלתנו. שגעונא בלביה. בהיל בעובדוי. חד שרטוטא על מצחיה. וארבע אחרנין זעירין. לית ביה מהימנותא, לא ישתתף בר נש בהדיה, דלא יצלח. חייבא איהו למאריה בכל עובדוי. חד תולדותא זעירא אית ליה על ירכא שמאלא. לזמנין אתמחי, ולזמנין אתייליד. ואי ארבע שרטוטין על מצחיה, כל הני אית ביה, אבל לית בה תולדותא. ואי תלת רברבין ותלת זעירין, שפירו דשערא איהו, ואיהו באמצעיתא. עד פאן רוא דשערא.

מצחא מתפרשא בשערא, ומצחא מתפרשא בעיינין, עינא מתפרשא בשערא, לד' סטרין. בבת עינא, בגוונין דעינא, בחוורו דעינא, באופמו דעינא. כל אסתכלותא לאסתכלא, בכל אינון סימנין דשית דקאמרן, לית להו אלא מי"ג שנין ולעילא, דאתפרשא רוח קדשא מרוח מסאבא. בר בשרטוטי בלחודוי, דשרטוטין בין זעירא ובין רב מתחלפי תדיר וכן בכלהו.

כתיב (שמות יח) ויבחר משה אנשי חיל מפל ישראל וגו', דאילו על אינון סימנין אחרנין בעא ולא אשפת. וכן (דברים א) הוּו לְכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וַיְדוּעִים לְשִׁבְטֵיכֶם. מאי ידועים. דאשתמודעאן באינון סימנין, ואשפת, בר נבונים דלא אשפת.

עינא ברזא דאת ר' ואת פ', דגבינין חוורין ושערא סומקא. אי גבינין דעינוי חוורין, דא הוא בר נש דאצטריכו בני נשא לאסתמרא מגיה. כל מלוי ברמאותא. פקיחא איהו. נטיר דבבו. דא איהו באת ר' בלחודוי. ולא אתתפר בהדיה את פ'. את דא, אזלא ושטט עליה, ולא אתישבא ביה. עינוי דדא שקיעין, בהיל בעובדוי. וכן כל מאן דעינוי שקיעין, אצטריף לאסתמרא מגיה בכל עובדין. רמאה איהו, וברמאותיה יהיב טעמא למלוי.

מצחא דיליה רב, ולא עגולא. תרין רשימין רברבין אזלין בפותיא דמצחיה, מסטר לסטר, וארבע זעירין. שערא דיליה תליא. קריר מוחא איהו. ועל דא פקיחא הוי. אודנוי זעירין, בדרועוי שערא רב. נקיד איהו בנקודין דרשימין אופמין. ואי רשימין סומקין, תב לזמנין למעבד טיבו, ואתקיים ביה זמנא זעירא, ולזמנין תב לקלקוליה. תמדן איהו.

זרעא דדוד בהפוכא. דוד מלכא ירית דא סומקא שפירא, למעבד דינא, ולמעבד שפירו דעובדוי. עינוי עינין דרחמי, יתבין על שלימו, סלקין חנא וחסדא. חד חוטא ירוקא אזיל בגווייהו. בשעתא דאגח קרבא, ההוא חוטא אתהפך ואתהוי סומקא פוורדא. נח רוגזיה בקרבא, תב ההוא חוטא פמלקדמין. גסין (כסין) רברבין הוו בעינוי. הוו חדאן. תאיבין למחמי. נקודין בתלת גוונין, חדו דלבא הוו בלב כלא, חייביא דמסתפלין בהו, הוו זעין ודחלין, סלקין בלבייהו אימתא ודחילו.

מצחא דיליה רב עגולא בשפירו, וכל אתוון אתחזון וסלקין ביה, אלין סלקין ואלין נחתין. אינון דנחתין סלקין, יהבין דוכתא אלין לאלין. בגין כף רשימין דיליה סלקין בארפא לעילא. גבינין דעינוי רחמין לרחמנותא. לא אופמין ולא סומקין, אלא בין תרין גוונין. בת עינא דלגו, אחזי כל דיוקנין דעלמא, חוטא סומקא סחרא ליה, וחדווא סחור סחור כלא.

שירותא, דחייבין מקרבין למחמי, אינון חייביא חמאן לון חייכאן, רחמי חנא וחסדא. לבתר תוקפא ודחילו ואמתנו ורוגזא. ועינוי יונים לגבייהו. מאי יונים.

דעבדין לון אונאה לחייביא. כמה דאת אמר (ויקרא כה) לא תונו איש את עמיתו וכתוב (שיר השירים א) עיניך יונים. מקרבן, ומרחקן. כל דיוקנן דעלמא פלהו כלילן באנפוי. שערא דרישיה, הוה רשים בגוונני שבעה זיני דהבא.

חמינא בספרא דאדם קדמאה, דאמר הכי דיוקנן דמשיחא קדמאה, לסיחרא, גוון דיליה, זהב ירקרק באנפוי. גוון דיליה, זהב אופיר בדיקניה. גוון דיליה, זהב שבא בגבינוי. גוון דיליה (דברי הימים ב ג) זהב פרוים, בקריצין דעל עינוי. גוון דיליה, זהב סגור בשערא דרישיה. גוון דיליה, זהב מופז על חדוי בלוחא דעל לפיה. גוון דיליה זהב תרשיש, על תרין דרועין. כל שבעה גוונין אלין, הוו רשימין, על כל אינון דוכתי דשערוי.

בדרועא ימינא, הוה חקיק ורשים רשומא חדא סתים מבני נשא, מגדל חקיק באריה. ואלף זעירא רשים בגויה, וסימנא דא (שיר השירים ד) אלף המגן תלוי עליו. כל זמנא דאגח קרבא, ההוא רשימא סלקא ובלטא, ועל מגדל מכשכשא האי אלף, וכדין אתתקף לאגחא קרבא. כד עאל בקרבא מכשכשא ההוא אריה, וכדין אתגבר כאריה, ונצח קרבין. וההוא מגדל אתרהיט, וסימניה (משלי יח) בו ירוץ צדיק ונשגב. ונשגב דוד משנאווי דלא יכלין לגביה. ומן סמנין אלין ורשימין אלין, הוו רשימין בדרעיה שמאלא. רשומא דבר נש אחרא לאו כהאי.

עיינין צהיבין פקיעין, שגעונא בליפיה. מצחא רב. שערוי סגיאי, תליין, רחיקין ממשכא דרישא. פקיחא איהו. פום ממלל רברבן. שפוון דיליה עתיקין מאריה דלישנא בישא.

במצחיה תלת שרטוטין, אי בעיניה תרין שורייקי סומקי, דא הוה באת ר' בלחודוי, ושורייקא זהיר לגבייהו. עבירה אודמנת לגביה, ואשתזיב מינה.

ואי שורייקא חדא סומקא לגו בעינא, קיימא בארפא, ותרין זעירין תחותיה, וחד דאעבר בעינוי. דדין אית ליה עיטא בישא, באתתא אסורה, ועדין עיטא קיימא. כדין תשתכח במצחיה, חד שרטוטא לארפא. מקריצא ימינא חד שערא וארבע זעירין תחותיה, וחד דאעבר בינייהו לפותיה.

ואי יתפרש מההוא חטאה, תשפח בעיניה, תרין שורייקי דקיקין, אזלין בפותייה דעינא, ולא אעבר חד בינייהו, וכן במצחא. ומזמן דאתפרש מההוא חובה, הוא מזמן ט' יום, דהא מתמן ולהלאה, יתמחון רשימין אלין, ויתילדו אחרנין.

עיינין דקיקין, ומתהפכן זעיר בסומקא. דא איהו פקיחא. כל מלוי (ס"א בתיובתא) בחיובא. במצחוי תשפח רשימין תלת. חד רב, דאעבר מסטרא דא לסטרא דא. ותרין אחרנין דלא עברין. קריצין דעינוי רברבין. מאריה דקשיו איהו. כד מליל, קמיט

בחוטמין, ברוגזיה, (ס"א או) אי בקשיו דלביה. זקוף שום ביש עליה. ביש בעיני דכלא. כלא שנאין ליה. אצלה לזמנין ולזמנין לא.

תלת שערין רברבין בחדוי על לביה. שפון דיליה עתיקין, מאריה גאותא בשגעונא. לישנא בישא. שערוי שעיעין רברבין וסגיאין. אנפוי אנפין אריכין זעיר, ועגולין זעיר, לזמנין אתחרט מפל מה דעבד ותב לקלקוליה. בעיניה תשכח שורייקי, תרין בעינא דימינא, וחד בעינא דשמאלא. אודנוי זעירין, קיימין בקיומא. זרעא דדוד בהפוכא. זרעא דדוד כל סימנין אלין לטב, ולמעבד טיבו. בר שפון רברבין, דכל מאן דשפוותיה רברבין, מאריה דלישנא בישא איהו, בין זכאה, בין חייבא. בר אי צדיק גמור הוא. ובזכיו דיליה נצח ונטיר גרמיה.

עיינין ירוקין, זעיר מגוון סומק אזיל בינייהו, במצחיה תרין רשומין, מסטרא דא לסטרא דא, וחד לעילא זעירא, וחד לתתא. איהו באת פ' ואת ר'. דא מצחיה רב בעגולא, איהו טב לכלא. יהיב מפל מה דאית ליה לכל בר נש. ותרין איהו. שערוי שעיע ותלי. בסטר ימינא אית ליה חוורו דשערי, מיזמא דאתברי.

מתניתין. בני עלמא מאריהון דסכלתנו, פקחין מאריהון עיינין, דמהימנותא, די הוה גניזא בכו. מאן מנכון דסליק ונחית. מאן די רוח אלהין קדישין ביה. ליקום ולינדע, בשעתא דסליק ברעותא דרישא חוורא, למברי אדם, בטש בגו בוצינא חדא, ובטש בוצינא בפשיטו דנהיר, וטהוא פשיטו דבוצינא אפיק נשמתיין.

אוף הכי בטש גו טנרא חדא תקיפא, ואפיק ההוא טינרא שלהובא חדא מלהטא, מרקמא בכמה גוונין, וטהוא שלהובא סלקא ונחתא, עד דטהוא פשיטו (נ"א פטישו) בטש ביה, ותב ואתישב בדוכתיה, ואתעביד רוחא דחייא.

וטהוא רוחא אתתחם, ונטיל גוון חד משמשא. נחית לתתא, נטיל גוון חד מסיהרא. סטא לימינא, נטיל גוון מיאי, כליל בפומא דאריה חדא. סטא לשמאלא, נטיל גוון אשא, כליל בפומא דחד שור, סומקא פוורדא. סטא לקמיה, נטיל גוון רוחא, כליל בפומא דחד נשר רברבא, רב גדפין, מאריה דנוצה, כל גוונין ביה מתחמאן. סטא לאחורא, נטיל גוון עפרא, כליל מד' סטרי עלמא. בפומא דאדם, וכל דיוקנין מסתכלן לגביה.

אתיישב ההוא רוחא בההוא עפרא, ואתלבש ביה. כדין ההוא עפרא, מכשכשא ונחת לתתא, וכנש עפרא מד' סטרין דעלמא, ואתעביד דיוקנא חדא ופרצופא, וטהוא רוחא אתטמר מגו לגו. וטהוא עפרא דאתכניש מד' סטרין בטש לגביה נפש כלילא בעפרא (ס"א ברוחא).

וטהוא נפש איהו יסודא לעובדי גופא. כפום עובדין דטהוא נפש בגופא, הכי אתחזי במשכא לבר. רוחא דא אתטמר לגו. וטהוא אחזי לבר, סליק ונחית, ובטש

באנפוי, ואחזי דיוקנין ורשימינ. בטש במצחיה, אחזי דיוקנין ורשימינ בטש בעינוי, ואחזי דיוקנין ורשימינ. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) הפרת פניהם ענתה בם.

בוצינא דאתמשך מניה מדידו, דחד חוטא ירוקא, שלהבותא דתהו. בטש בידיי בשעתא דבר נש נאים, ורשים רשימינ ושרטוטין בידיה, וכפום עובדין דבר נש הכי אתרשים. ואלין אתוון מתהפכן מתתא לעילא, וידעי לון חברי קשוט, ברשימו דאתוון דבוצינא, וכל אלין חילין דלגו בבר נש, עבדין רשומין ושרטוטין אתוון מתהפכן. מאן דרקים דא, רקים בשפולי משכנא. כמה דאת אמר, (תהלים קלט) רקמתי בתחתיות ארץ. בריך הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין. עיינין חוורא, ואברין סומקין, באתריה דנפיק מיניה, דא איהו באת פ' ואת ר' פלילא כחדא.

מצחיה רב, תלת שרטוטין סלקין במצחיה, שית זעירין אחרנין. סומק הוא ולא סומק, קיימא בין תרין גוונין. שעריה אוף הכי. אנפוי רברבן. שעריה קמיט, ולא כל כף. תלי זעיר תחות אודנוי. טב איהו, מארי דמהימנותא, מארי דרוגזא תקיף, בשעתא דאתרגיו.

ההוא סומקא דתחות עינא, אתפשט בעיניה. רוגזיה ביש. בשעתא דמליל ברוגזיה סתים פומיה, ונפיק תננא מנחירוי. ולזמן זעיר נח רוגזיה, ולא כל רוגזיה, עד יומא אחרא, או תרין יומין. דא אצלח לזמנין, ולזמנין לא. אבל קאים תדיר באצלחותא, בין זעיר ובין רב.

ואי סומקא דפום עינא, זעיר כחוטא, ולא אתפשט בשעתא דרוגזיה בעינא, ואית ביה כל הני סימנין. חלשא בלבא. ואיהו דחיל מפלא, שינתיה לא אתיישב ביה. חשיב תדיר מחשבין ודחיל מפלהו. ואצלח לכלא. מאריה דגריע (דגידא). לא חש לגיפא.

לזמנין תב בתויבתא ודחיל. ומגו דחילו, כדין תשכח בעיניה ימינא, ההוא סומקא דפום עינא, בסופא בשפולי עינא, וחד שורייקא דקיק סומק בעיניה שמאלא, ואי מתחלפי מה דימינא לשמאלא, ומה דשמאלא לימינא, כדין איהו בקלקוליה. ותב ותבר גזיזא דברדא, בגין לאעברא עבירה.

תרין קמיטין על רישא ותלת דעינא, לתתא. וברגליה שמאלא, באצבעא דאמצעיתא, שית שערין, ובזמנא אחרא חמש, והשתא שית, חד זעירא בינייהו. עיינין אוכמיין, וקריצין דעל עינוי רברבין, סגיאיין שעריין, אלין על אלין, ואינון עיינין אוכמיין וירוקא, אזיל בגווייהו, וההוא ירוקא אטבע יתיר. האי אית ליה חמש שרטוטין במצחא, תרין דעברין מסטר לסטר. ותלת דלא עברין וכו'.

השלמה מההשמטות (סימן ז)

וזה סיומו, ותלת דלא עברין, האי איהו באת פ' ואת א' וכולא פ"א באשלומויה. את ר', לית ביה כלל. שערוי אוכמין תליין ולא שעיעין, דא איהו בר נש דשתיק תדיר, אבל פקיחא איהו, מאריה דלישנא בישא. מלוי ברוגזא, פום ממלל רברבון, אצלח ולא אצלח. מאריה קטטה בביתיה, לא חייש ליקרא דבר נש, חד בפומא וחד בלביה, הפכפך בלישניה. גבינין דיליה סמקין זעיר. ואית קימטא תחות עיניה רב, אזיל עד חוטמא מסטר ימינא, ותרין תחותיה, חד מנייהו זעיר מאחרא. דא שכיב בנדה מיזמין זעירין וחוביה רשים ביה רשימין אלין.

בין כתפוי אית ליה רושם חד וד' שערין ביה חד מנייהו באמצעיתא רב ותלי, וג' אחרנין זעירין. ועד לא הוה עבירה דא, הוו תלת זעירין. וחד דאתרשם ביה דקיק וזעיר מכלהו. ההוא רושם הוה ביה מקדמת דנא אוכמ, ואינון שערין חורין כלהו, השתא לאו הכי. אלא רושם אוכמ וחד סומקא וטלופחא ברשימו באמצעיתא, וההוא שערא דאתרבי בין אחרנין. רישיה סומק ושארא חור.

אי תב בתיובתא, תשכח בעיניה ימינא חד חורא, חור גו ההוא אפמא. במצחיה ג' שרטוטין עברין, ותרין דלא עברין. ההוא רושם אוכמ וסחרניה חוטא סומק ובגו ההוא חוטא חד שערא דקיק זעיר, ותלת שערין באמצעיתא כולהו כחדא זעירא. יחכם באורייתא (א) יוליה, ולא יצלח בעובדוי.

ואי ירוקא דעינא לא יצטבע כל כה, ועינוי אוכמין וחד חוטא וסומק זעיר אעבר בין אינון גוונין, כדין איהו באת פ' בשלימו, ובאות ר' בלחודוי. במצחיה תשכח שית שרטוטין. תלת עברין, ותלת לא עברין, שעריה תקיף ולא כל כה, תלי ולא תלי, האי איהו בשלימו לכל בר נש, קמצן איהו. לית ביה חידו, ואפילו בחדוה לא חזי בדוונא חזי. אטים אודניה שמאליה. בשינוי אית תלת רברבין מלעילא. ויהבין לון דוכתא אינון דלתתא. מהימנא איהו ולא (ו"ח דף כ"ז ע"ד) כל כה, אנפוי אריכין ולא שפירין. קליה כאתתא, ומילוי כאתתא, מקנח פומיה במלוי, אפתח אצבעאן דידי במלוליה. כד אזיל, אקדים ליה בליתא דפרסאי, דלא יחוב בר נש לגביה. עליה כתיב (דברים כ"ד) כי תועבה היא לפני יי.

עיינין ירוקין ואלין סימנין ביה, ואנפוי אריכין שפירין. שערוי אוכמין ומריטין מלעילא ברישא, רישיה רב. כד אזיל, כפיף רישיה. קריצין דעינוי בקדמאה עלייהו כתיב (משלי א) מנע רגלך מנתיבתה.

עיינין רברבין וירוקין דא איהו בתרין אתוון, ר' פ"א. חד יחידא וחד בשלימו. במצחיה שרטוטא דאזיל ועבר מסטר לסטר, ותלת אחרנין אית דלא עברין. מצחיה רב. קריצין דעל עינוי, לא רברבין. בדיקניה שערא טפי. דא באנפוי שפירו סומק. שעריה שעיע ולא כל כה, דחיל חטאה איהו, רחים אורייתא איהו. רחים לאינון

דמשתדלין בה. חדי בכלא, עביד טיבו לכלא, פדיבא לתועלתיה. מהימנא איהו לרזין דאורייתא. טב איהו למלין דעלמא. מאן דאשתתף בהדיה לא אצלח, לא איהו ולא אחרא. אצלח איהו בלחודוי דהא את ר' גרים. פגים איהו ברישיה.

לעילא רישומא דחד מכתשא דהוה ליה תמן, דעבד ליה חד רביא באבנא בלא רעו וכוונה, ואיכסי בשערא. וההוא רישומא דמכתשא פגוונא דגימל יונית. מהימנא איהו לגביה בני נשא, סליק למהוי רישא דעמיה, עד הכא רזין דעיינין.

ואית רזין אחרנין דעיינין דמתפרשין מנייהו. עיינין דמעמקן וחייכאן, דא איהו בשלימו דאתון בר דקדמאה. ר' ובתר פ' דא איהו בר נש דאצלח בעובדוי ג' שרטוטין במצחיה, מצחיה עגיל. עינוי נהירין מרקמן עובד ציור (דכיון) קיימין על שלימו. שנאוי יפלו תחותיה. פקיתא איהו, אצלח בכלא, בהיל בעובדוי. טב איהו עם בני נשא, מלוי בקשיו ובלא דחילו. ותן איהו עביד טיבו ולא לשמה. ותליא

שעריה שעיע ולישניה כחרבא. תחות עינוי קמיטין תלת רברבן ותלת זעירין, ואי אית ד ותלת רברבן. פדין תשפח תרין (ד"ח דף כ"ז ע"א) שרטוטין במצחיה עברין מסטר לסטר וג' דמטו ולא מטו. תחות טבוריה קיימא רשימא חד ציורא דרישא דבר נש אוכפם וחזור. תרין שערין תליין ביה, ההוא בר נש אתפשל באתת גבר מימין רחוקין ולא תב מההוא חובה. מרעין רדפין אבתריה, ועל דא אינון מרעין, חד דצעיק לאושדא שתן ולא יכיל, דעד פען ההוא חובה תלייא בקדליה. דנחש עקימא ושלטי עליה בדא, ודא לסוף יומין דסיבו.

ואי תב בתיובתא בזמנא דאיהו בחיליה, ההוא רשימא אזעירת דיוקנא ושערין לא תליין ביה כלל. ואי תב בתיובתא בסוף יומוי פד מרעין רדפין אבתריה, פדין ההוא רשימא קמיט, ושערן תליין ביה, וההוא מרעא לא אעדיאו מניה, מגו דתלייא בקדליה דנחש, בגין דההוא נחש, פיון דאחית ההוא חובה על קדליה, לית מאן דיתיר קשרא מקדליה. בגין דההוא נחש לית רשו בימי דעולימוי דבר נש לקשרא ההוא חובה על קדליה. וקשרין ליה בקשרין תקיפין ואיהו רדיף אבתריה דההוא בר נש, ומלקי ליה בההוא ברית דתב ביה. ואף על גב דתב בתיובתא, יצווה מגו עאקו דמלקיותא.

ההוא חויא דליג ועאל בההוא קשרא, בשפולי דתהומא רבה. פדין רווח ליה לבר נש. וההוא נחש לבר (לבתר) יומין נפיק ועביד דא. ובזמנא דמית ההוא בר נש, תלת מאה שוטרי רדפין אבתריה דההוא בר נש ותפסין ליה, ועילין ליה קמי מלפא. ומלפא קדישא מתבר אינון קשרין, ונחית ההוא חובה מעל קדליה. ועל רזא דא פתיב (ישעיה כ"ב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון. כמה דאת אמר, (ישעיה כ"ח) וכופר בריתכם את מות, תבר ההוא קיימא דיילכון, את מות. כמה דאת אמר (בראשית

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

ל"ב) אַכְפֶּרָה פְּנִי. אַבְטֵל רְגֻזִיה, פְּדִין הֵוּא בַר נֶשׁ, אֲזִיל לְהֵוּא עֲלָמָא נְקִי מֵהֵוּא
חֻבָּה, דְּהָא קְבִיל עֻנְשִׁיה בְּהָא עֲלָמָא.

סדר הלימוד ליום טו טבת [יום 104 בשנה]

וכי תימא היכי משמע דבהאי עון אשת איש משתעי קרא, דכתיב הכא אם יכופר העון הזה, וכתיב התם באיסור אשת איש שזנתה, ונקח האיש מעון. וכתיב גבי אבנר (שמואל ב' ג') ותפקד עלי עון האשה היום. אי נמי, (ישעיה כ"ב) והנה ששון ושמחה הרג בקר ושחוט צאן אכל ושתה. וכתיב התם (ד"ח דף נ"ו ע"ב) (משלי ל) אכלה ומחתה פניה. וכתיב (בראשית ל"ט) כי אם הלחם אשר הוא אוכל. וכתיב (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב, ואמרה לו (משלי ט) מים גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם, ולא ידע כי רפאים שם בעמקי שאול קרואיה, זהו פד (לא) קביל עונשיה בהאי עלמא.

ואי אשתכח ביה זכות אבות, עונשיה בהאי עלמא בההוא עון. כמה דאת אמר (תהילים פ"ט) ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עוונם. ופקדתי זעיר זעיר, (איוב ל) אם בפידו להם שוע (ס"א אם יכפר להם שוגג) (שמות ל"ד) פוקד עון אבות על בנים. זעיר. ונותן זעיר על דא וזעיר על דא. ואשתזיב הוא ואבוי מעונשא דההוא עלמא. דהא ברא מזפי אבא. דלא

עיינין עקימין מסתכלאן באורח קשוט דא בלא את פלל. פרחין מניה כל אתון בגין מארי דעינא בישא. חיזו דיליה בהפוכא. ההוא רע עין שליט עליה, ואי פשרן עובדוי דההוא בר נש, לא שליט אלא על עינוי. ואצטריך בר נש לאסתמרא מעינוי, בגין דסטרא אחרא שלטא עליהו. אינון עיינין חמדן כל ביש ואתעבדון סרסורין לגביה ושייפי גופא נצחון, אבל שלטין. עינוי (א) מסתכלאן.

מאן דבעי לאסתמרא מניה, לכתוב יו"ד בידיה ימינא ובידיה שמאלא זיין וליפתח קמיה ולימר יו"ד באיפכא אתווי וישתזיב מנייהו. דא איהו פגים לשמושא דקדושא, בגיני כך לא שריין ביה אתון, והא אסתלקו מניה. דא איהו ברזא דההוא קו ירוק דנפיק מתוהו במידידו דבוצינא. ואית לאסתכלא גו שרטוטין דינדא בימינא ובשמאלא. וברזא דאינון שרטוטין דידין, תשכח דא.

מאן דעינא חד אטים ולא כל כך, ועינא אחרא פקחא. מומא חד מאינון מומין אית ביה. דא איהו באות ר' בלחודוי באשלמותיה ואת יו"ד מטי לגביה ולא מטי. במצחיה ג' שרטוטין עברין וחד זעירא דאעבר. אוף הכי רשימא חדא סליק מעיניה לקבל אודניה.

שעריה תלי ותקיף קריצוי רברבין, אית מומא מסטרא אחרא. אימא דילה אזלת בחרשין פד הוה במעהא ונפקת לפתחי דאורחין בליליא. פד דא אתיליד, בגו תרין שנין דיליה אתחלש, עד דאזער דיוקניה. ואמיה אזלת בליליא בהדיה, וקא עבדת חרשין עליה. האי חדי בחדוה. לית ביה מהימנותא, (ד"ח דף נ"ו על גבי) משבח גרמיה

במה דלית ביה. גם רוח, מלל בישין ועתיקין. ותרו איהו לית ביה קמצנו פלל. מארי דגיופא, אצלח ולא אצלח. חדידא בלישניה.

ואי חד שרטוטא במצחיה רב ותרו זעירין, דא אזל גו חרשין, והא אמיה עבדת להו. ומתחלפין שרטוטין דקא סלקין מעינא ימינא לעינא שמאלא. גם רוח איהו, אבל לית ביה בישא פלל, קמצן איהו לית ביה קצת גיופא. חדידא בלישניה איהו, בשפה דיליה אית ביה רושם חד סומק טפי. וחד שערא באמצעייתא אצבען די ברגליה שמאלא, קמיטין זקיפין מתפשטין. עיינין זבלגנין ירוקין, נחתין דמעין תדיר. האי אתדבק באת פ', ואת ר' לא אתיישבת ביה. אי אית ליה ארבע שרטוטין במצחיה ועברין פולהו ותרו זעירין. מעיניה ועד שעריה.

תרו רשימין, ותלת זעירין בין קריצי עינוי. האי איהו בר נש דאזיל כפייה רישא, זינא חד מתלת מארי רשימין דתולדת צרעת אית ביה בזיניה. האי לאו מסאבא הוא למסגר. חדי איהו בכלא וחייך תדיר, כל מלוי חייכין בהו בני נשא. קמצן איהו בביתיה, באחרנין לאו הכי. לית ליה כסופא במלוי בגין דחמי דכלא חייכין בהו. גיפא איהו.

שערוי סמקין זעיר ולא שעיעין ולא קמיטין, ואית במצחיה תלת שרטוטין דעברין וג' זעירין דלא עברין וכל שאר סימנין ביה. האי (ו"ח ד"א נ"א אית ליה) לית ליה פגיומו ורושם חד בעינא. דבר נש דהיה צד צפרין דעבד ביה בלא פונה באעא דהוה אושיד לצפרין, ואיהו אתרשים על עיניה שמאלא, לעילא מקרצוי באורפא, ההוא דהוה צד צפרין, אגזים ליה בההוא אעא, בגין דהוה אפרח צפרין ומחא ליה בלא פונה. האי אצלח למזוניה ולביתיה, ולא למכנש ממונא סגי. מהימנא איהו ולא כל פך, והאי מהימנותא במלין זעירין, אבל ברברבין לאו איהו מהימנא. מארי דלישנא בישא וכולא חייכין במיליה. פומיה רב שפוותיה רברבין, מאן דאשתתף בהדיה, אצלח בכלא, ואיהו אצלח. אוף הכי טב איהו לכל שתופא.

רשימא דההוא מכתשא עיינין עמיה, זבלגנין ירוקין וחד רשימו אופם סחרא לון האי (ו"ח דף צ"ו ע"ד) איהו באת פ"א, בשלימו דתרו אתוון, ואת ר' בלחודוי. דא רישיה רב וד' שרטוטין רברבין במצחיה וג' זעירין בין קריצוי. (וחד לעילא קריעא זעיר). על חוטמיה שערין רברבין, אנפוי רברבין, רישיה עגיל. וחד לעילא קריעא זעיר הוא גיבר חילא מארי זדונא במלין. שעריה קמיט, גיפא איהו, ובליליא אשתתף איהו לגיפא. לזמנין אתכשל איהו באנתו אסורה. דיקניה מלייא בשערין. האי אית ליה בדרועא שמאלא חד רשימו דחרבא דמחא ליה חד גבר אטים ימיניה, ביזמא רביעאה דשפתא, פד בעא שמשא לאתפנשא. דהא בההוא זמנא אתער עליה חד חוטא דמאדים, ההוא חוטא דבסטר שמאלא. וההוא רשימא עמיקא (בו"ח ד"א איתא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

עקמו) בבשרא בעגולא, כד מטא ליומין דסיבו נפל מאתר דרכיב ביה, או סוסיא או חמרא, או נפיל מכתלא ומניה יתחלש וימות. דהא חובה דחמא בעולמוי בהבל רדיף אבתריה. ואי ההוא גברא תב בתיובתא, נפיל באמצע יומוי מגו חולשא דביה, וימות.

ואי תב ביומי עולימוי, כדין תשכח שרטוטין דמצחיה, ג' רברבין וד' זעירין ותריין תריין מגו עינוי דסקין לעילא. האי באורח ארעא יהא מרעיה ויפול מערסיה וימות. דהא לעלמין נפילה אית ביה לבסוף.

עייגין זעיר דקיקין, דלא אתחזיין גונין דילהון לפום שעתא. וכד מסתכלאן בהון אינון ירוקין ואופמין, האי איהו שפון חדין ואפין אריכין בחדידו. כדין תשכח במצחיה ב' שרטוטין וחד זעירא בינייהו האי איהו באת פ' בלחודוי ובאת ר' בשלימו. האי איהו שעריה תלייא ולא שעיע. אצלה בעובדי ידוי, ובאורייתא אי אשתדל אוף הכי. זעירא איהו בשייפי וגם בשרא לית ביה. גסות רוחא. ממלל בגו חוטמוי, בגין דנוקבין דילהון דחיקין, ובגין כף נפיק רוחא בדחיקו לסטר שמאלא. בירכא דיליה לעילא מארכובא, רשימא חד דמאריה חבורה דעבד ליה חד רביא בסכין ביומי עולימוי ואסתפן ביה. מקנא הוא לאתתיה עד דבני נשא חייכין מניה, בעי לאתתקנא בגוברין אחרנין ולא אתתקן וחייכין ביה. האי לא ישתתף בר נש בהדיה (ד"ח דף צ"ח פ"א) דלא יצלת. חמדן איהו, אשתדל במה דלא אית ליה. חשיב גרמיה דאיהו גברא רבא, ולא הכי. זכי לבנות ולא לבנים.

ואי מתחלפן שרטוטין תריין זעירין וחד רברבא במצחיה ואנפוי סמקין, זכי לבנין ולברתא חדא, או דילידת (בר) ואסתלקת מעלמא. כד את חד אית ליה בתר אודגיה ימינא, רושם דטלופחא. וחד שערא דתלייא בריש אודגיה ואצבעא זעירא בינא שמאלא כפיה, כדין תתקיים ותוליד בנין ובנו, אי סימנין אלין יהון לה בין רגלהא, יכרע ויפול חד ברא בין אינון, דיהא מבויע דנביע באורייתא. הוא מקריב ומפור מבויעין ונחלין דאורייתא ובשגין זעירין יתפניש מעלמא. האי איהו מאינון אלף דמתפנשין מעלמא מריש שתא ועד ריש שתא ביומין קדמאין. מדאתחרב מקדשא לא אשכח בר שתין חסר חד ואלין אינון דמסתלקי מעלמא כד יהבי ריחא, עד לא מטא זמנייהו. בגין דכד קודשא בריה הוא עאל ואוליף אורייתא לאינון ינוקין דאסתלקו מעלמא כד יהבו ריחא, אינון קדמאי באינון מלין מהאי עלמא עד לא מטא זמנייהו. וקודשא בריה הוא אמר ליה ההוא ממנא יופי"אל שמייה דקאים וקשיר קשרין דאורייתא. מאן הוא דין דאקדים לי. הדא הוא דכתיב, (איוב מ"א) מי הקדימני ואשלם. ואשלם ודאי. כדין קרא קודשא בריה הוא למטטרו"ן דאיהו קאים גו פרוכתא דפרסא ושתין אלף רבוא מארי דאולפנא דאורייתא סחרניה ואיהו מקשר קשרין למאריה.

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אמר ליה, מאן האי דאקדים לי, מי הקדימני ואשלם. איהו רשים גו מתיבתך או לא. אמר ליה, מאריה דעלמא, לאו איהו במתיבתא דילי, גו מתיבתך איהו. וכל אינון דקדמי תחות כל שמיא דיליה (נ"א דילי) הוא. הדיא הוא דכתיב (איוב מ"א) תחת כל השמים לי הוא. בגין דתרין מתיבתין אית לעילא. מתיבתא דההוא נער מטטרו"ן, ומתיבתא עילאה דקודשא בריך הוא. ובכל אתר דתנינן מתיבתא עילאה, דא דקודשא בריך הוא. מתיבתא דרקיעא, דא דמטטרו"ן. פדין אמר ליה קודשא בריך הוא, אי הכי, לקיט ליה גבאי. לקיט ליה וארח ליה. הדיא הוא דכתיב (שיר השירים ו) דודי ירד לגנו לערוגות הבשם. דודי, דא קודשא בריך הוא, פמה דאת אמר, (שיר השירים ב) דודי לי ואני לו הרועה בשושנים. ירד לגנו, דא גורן דרקיעא, דקיימי פגורן. לערוגות הבשם, דא מתיבתא דמטטרו"ן. לדעות בגנים וללקוט שושנים, לעיינא ולאסתכלא באינון מתיבתאן (ד"ח דף ג"ח ע"ב) דיליה.

מאי וללקוט שושנים, אל תקרי שושנים, אלא שושנים. אלין אינון דקדמי רוחא בהאי עלמא דמתקלי (בו"ח ד"א איתא דמתלקט) ומסתלקי מהאי עלמא עד לא מטא זמנייהו. פדין קרי ההוא נער מטטרו"ן לגבריאל די קסת הסופר בחרצוי ואמר ליה, כתוב פתקא והב למלאך המות על פלוני דילקוט ליה מעלמא ואתלקיט מידי, וסלקין ליה למתיבתא דמטטרו"ן בקדמיתא. ותמן אמר תלמודיה דאיתי בידיה, ואוליף תמן מה דאוליף. לבתר סלקין ליה למתיבתא עילאה דקודשא בריך הוא. וזמינא למתיבתא דיליה, ותמן אשתעשע בהו באינון דיליה ברזי עלאין וטעמי אורייתא דהוו סתימין בהאי עלמא. ויפיאל רב ממנא אזיל מגו מתיבתא עילאה וחתים סתרין ורזי דאורייתא מגו תרי מתיבתא כל מה דאקשו במתיבתא דרקיעא אינון דמתיבתא עילאה, מתרצין במתיבתא עילאה. דלית תמן פרכי וקושיין אלא במתיבתא דרקיעא, וחתים מתרי מתיבתי מלין דאורייתא כדקא יאות. ועל דא פתיב (תהלים פ"ד) ילכו מחיל אל חיל.

ולזמנא דאתי יסתלקון פרכי וקושיין מגו מתיבתא דרקיעא, פמה דאתמר, ילכו מחיל אל חיל וכתוב (תהלים קכ"ב) יהי שלום בחילך שלווה בארמנותיך. עד הכא רזין דעיינין (בו"ח ד"א איתא בגו גוונים לאסתכלא) באינון לאסתכלא.

דיוקנין דחוטמא. חוטמא איהו חוטמא (נ"א חותמא) ופרצופא דבר נש לאשתמודעא. חוטמא זעירא (בו"ח ד"א איתא עקימא וכן לקמן) עמיקא דלא אתיישבא (אתיישבת) פראוי באורח מישר דא איהו דאבד פרצופא דבר נש, ודא איהו לאת ה' בלחודוי בלא שלימו, דא איהו דאורח ענותנותא אתעבר מניה, חציפא איהו. שעריה בין סומק לחוור תלת רשימין רברבין על מצחיה, וג' אחרנין דלא אתחזון כל כף. תלת שרטוטין אחרנין מסטרא דא ומסטרא דא. שפון דיליה רברבין. בחציפותיה ממלל בקשיו כל מה דבעי, דאורח ענותנותא אתעבר מחוטמיה (ומעל) על אנפוי. דהא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

כסופא וענותנותא מיישר חוטמא על אנפין. והא לית ביה כלל. ובגין דאיהו חציפא, כדיב וחיך במלוי.

ואי מתעברן שרטוטין מעל מצחיה ואינון תלת רברבן וב' זעירין ושעריה אופם, הא איהו בין תרין אתוון במתקלא, דא נמיך רישא, וחיך במלוי. (ו"ח דף ג"ח ע"ג) כל כך צעירין רברבין מתערין עלוי ואשתזיב מפלהו, דא זכו זעירא מאבוי מגין עלוי. וההוא זכו אתרשים גו עמודא דקאים ביה ההוא נער, ואיהו זכי בחד יתמא בגין דכל ייתם וארמלא קיימין בפקדוניה דמטטרוין דקיימא לדיינא באינון ע' סנהדרין. בהיכלא דזכותא דייגין כל דיגין דעלמא, בר מתלתא. בני, חיי, ומזוני. וכלהו בקראי כתיבי.

בני, גבי חנה (שמואל א א) ותתפלל על ה', על ה' דייקא. לעילא לעילא, אתרא דמזלא עילאה. חיי (ישעיה ל"ח) הנני יוסיף על ימיה, יוסיף דייקא. מזוני דכתיב (תהלים כ"ה) השלף על ה' יתבך והוא יכלכלך. על דייקא, (כדמוכח בפרשת עריות, וכן באדרא) ותמן דייגין בני עלמא ויהבין פתקא למלאך המות לקטלא לון ולנטלא רוחיהון.

והואיל ומשפונין עלאין וטבין דבני נשא בידוי דקודשא בריך הוא, פקיד למטטרוין דיהון בנוי דההוא בר נש ואתתיה בפקדונא דיליה. ובגין דאסיר למשפנא לון משפונין על משפונין, לא יקומון. (נ"א ימותון) ועל דא מאן ישזיב לון מענויא, ההוא זכו אגין על בנוי. והא חד מנניהו דההוא זכו אגין עליה בעידן עקתיה. לדא אית ליה חד רושם במצחיה, חייבא או גייפא איהו, ולא אתחזי קמי בני נשא, דלא ידעין ביה. דא אצלת. ומאן דאתתבר בהדיה יצלת יתיר מגיה.

חוטמא עמיקא (בו"ח ד"א איתא עקימא) ותרין נוקבין דיליה רברבין וסלקין לבר אינון פתחין דנחירוי, וחוטמא לא סליק, דא איהו באת ה' בשלימו. ד' שרטוטין (רברבון) רברבין במצחיה ושית זעירין. אודנוי רברבן, עינוי רברבן, ותרין רשימין אוכמין דיקין בעיניה דימינא. שעריה לא אתתקן במזייה, בגין דאיהו רב ותקיף. רושם מכתשא במצחיה, דא סרפא (מרעא) בכל יומא זמין, כד אתרעם ברוגזיה. קריר חוטמיה ואתחזי חיור, תב מרוגזיה לזמן רב. מהימנא איהו במלין רברבין, ובזעירין לאו הכי. חמדן איהו, גופיה מלי מכתשין ואבעבועין בכל יומי שתא, ובר זמנא חד זעירא ביומין דסיתווא. אתנהיג בענותנותא בביתיה. תיאובתיה למיכל בכל אתר, אף על גב דלא יזמנון ליה. אי זכי באורייתא (ו"ח דף ג"ח ע"ד) ואוליף ינוקין, זכי בהו בשיין תי"ו.

בידיה ימינא רושם עמיקא, מתולדה דאתיליד ביה. תרין נשין אנדמנו ליה קדמייתא תמות על (משברא) מתברא, תנזיתא תזפה לתרין בנין, חד ימות זעיר

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

בְּחֻלְבָּא דְאַמִּיָּה, וְחַד יְקוּם בְּעֵלְמָא, גִּיּוּפָא יְתִיר מִבְּנֵי נְשָׂא אַחֲרֵינִין. וְחִינִין קִיּוּמִין בֵּיהּ, אֲבָל לֹא כָּל כֶּד.

חוּטְמָא דְאִזִּיל בְּאַרְחַ מִיִּשְׂר וּמִתְקַנָּא עַל גַּבֵּי אַנְפִּין, הָא אִיהוּ בְּאַתְּ ה"א בְּשְׁלִימוֹ. דָּא אֲתַגְלִי בְּמַצְחִיהָ תְרִין שְׂרֻטוּטִין רַבְרַבִּין וְה' זְעִירִין, וְתִרִין מִסְטְרָא יְמִינָא לְגַבֵּיהּ שְׁעָרִיהָ מִיִּשְׂר מִתְתָּא לְעֵילָא, שְׁעָרִיהָ בֵּין אֲפֹם וְסוּמְקָא, תְּלִיָּא עַל אוֹדְנוּי. עֵינוּי רַבְרַבִּין יְרוּקִין, וְחוּטָא סוּמְקָא סְחָרָא לְגוֹ. אַנְפוּי אַרְיִכִין, דָּא אַק רִי אַנְפִּי נְשָׂר, דָּא מִבְּנוּי דְסִיְהָרָא בְּאַשְׁלֻמוֹתָא.

כֶּד בְּעֵי לְאַזְעָרָא גְרַמִּיהָ טָב אִיהוּ לְגַבֵּיהּ מְאַרְיָה, דְּחִיל חֻטָּאָה אִיהוּ. בְּיוֹמֵי עוֹלָמִיּוּי, אִיהוּ בְּלֹא מְרַעִין אִזִּיל בְּבְרִיאוֹתֶיהָ כְּגַבּוֹר בְּלֹא דְחִילוֹ, בְּיוֹמִין דְּסִיבוֹ נְחִית בְּנְחִיתוֹ דְסִיְהָרָא, חֻלְשָׁא לִיהוּי, מְרַעִין רַדְפִּין אֲבִתְרִיהָ. דָּא זְכָאָה בְּמְרַעִין יִתְכַפְּרוּ. וְאִי מִתְחַלְפִין סִימְנִין בְּיוֹמֵי עוֹלָמִיּוּי, לִיהוּי בְּמְרַעִין. בְּגִין דְּאִיהוּ כֶּד סִיְהָרָא בְּעֵיָא (נ"א כְּסִיְהָרָא דְבְּעֵיָא) לְאַנְהָרָא. וְיִהָא הָהוּא גְבָרָא בְּמִסְכְּנוֹ. וּבְיוֹמִין דְּסִיבוֹ, יְהוּי בְּלֹא מְרַעִין, וּבְעוֹתְרָא וְיִקְר סְגִי. דְּהָא כְּדִין אֲנַהֲרִית סִיְהָרָא וְקִיּוּמָא בְּאַשְׁלֻמוֹתָא. וְדָא אִיהוּ צְדִיק וְטוֹב לוֹ, וְדָא עֲנוּתְנוּתָא בֵּיהּ. רַחִים הוּא לְמְאַרְיָה בְּכוּלָּא.

חוּטְמָא אַרְיִכָּא וְחַד חֲדוּדָא בְּרִישָׁא דְחוּטְמָא דְנִשְׂרָא, הָאִי אִיהוּ בְּלֹא אֲתָ כְּלָל. שְׁעָרִיהָ קְמִיט. שְׂרֻטוּטִין דְּמַצְחִיהָ ג', אַנְפוּי חֲדִידִין, עֵינוּי זְעִירִין, הָאִי אִיהוּ חֲמִדִין בְּמָה דְאִית לְהוּ לְאַחֲרֵינִין. כָּל עוֹבְדוּי לְאוּ בְּדְחִילוֹ דְשְׁמִיָּא, סְנִיָּא אוֹרִיָּיתָא וְסְנִיָּא לְמָאן דְּלַעָאן בְּהּ, רַחִים לְפּוּם שְׁעָתָא לְמִשְׁמַע מְלִין דְּאוֹרִיָּיתָא, וּלְפּוּם שְׁעָתָא פְּרַחִין מְנִיָּה. בְּרַגְלִיָּה שְׁמַאלָא תְרִין אֲצַבְעֵן קְמִיטִין דְּלֹא מִתְפְּשֻׁטִין, וּבְרַגְלִיָּה יְמִינָא חֲדָ. הָאִי אִיהוּ בְּחֻטָּאָה דְגַנְבָּה וְלֹא תָב מִהָהוּא חוֹבָה לְעֵלְמִין. בֵּין כְּתָפוּי תְלִיין תְרִין שְׁעָרִין רַבְרַבִּין. בְּחֲדוּי אִית ג' שְׁעָרִין דְּתְלִיין. אוֹמִי אוֹמָאָה בְּכָל רְגַעָא וּשְׁעָתָא וְלֹא אֲתַהֲנִי. זְמִין תְרִין בְּשְׁתָּא (ו"ח דף ג"ט ע"א) יִשְׁתַּתְּףָּ בְּרִישׁ בְּהַדְיָה וְלֹא יְתִיר, וְיִצְלַח. הוּא מְאֲדָר וְעַד רִישׁ גִּיסוֹן, וּמְאֲלוּל עַד שִׁית יוֹמִין בְּחֻשׁוֹן, וְלֹא יְתִיר. וּבְיוֹמִין אֲלִין יִצְלַח מְאֵן דִּישְׁתַּתְּףָּ בְּהַדְיָה, דְּהָא יוֹמִין אֲלִין, יוֹמִין דְּאַתּוּן אִינּוֹן, וּמְאֵן דְּלִית לִיָּה אֲתוּן אֲתַאֲחַד בְּהוּ.

בְּיוֹמִין אֲלִין נְפֻקִין נְשְׁמִתִין עֲרֻטִילָאִין וְאִינּוֹן מִתְהַדְרִין כְּמִלְקַדְמִין, וְלִית לוֹן זְוּוּגִין. וּבְיוֹמִין אֲלִין נְפֻקִין אֲתוּן כ"ב. וְשָׂרָאן בְּהוּ, וּמִתְעַטְרוּן בְּהוּ, וּבְרַחֲמֵי יִשְׁתַּכְּחוּ זְוּוּגִין. וּבְיִרְחִין אַחֲרֵינִין וּבְיוֹמֵי אַחֲרֵינִין לְאוּ, דְּהָא מְז' בְּאַדְרָ, בְּטִשׁ בּוּצִינָא וְאַפִּיק אֲתוּן זְעִירִין וּבְקַעִין רְקִיעִין וּנְפֻקִין לְעֵלְמָא.

בְּזְמַנָּא דְאִינּוֹן נְפֻקִין, כָּל אִינּוֹן נְשְׁמִתִין עֲרֻטִילָאִין דְּהוּ זְמִינִין לְאַתְהַדְרָא נְפֻקִין בְּהַדְיָה, וְאַתְאַחְדוּן בְּאִינּוֹן אֲתוּן וּנְפֻקִין עַל יְדוּי דְּפִרוּוּנְקָא. בְּגִין דְּכָל בְּנֵי עֵלְמָא כֶּד אֲתַבְּנוּן לְאַתְצִיירָא בְּהָאִי עֵלְמָא, כָּל צִיּוּרִין דְּאַתּוּן מִתְצִיירִין בְּהוּ עַל יְדָא דְאִינּוֹן ג'.

שׁוֹתְפִין דְקָא מְזֻדוּג בְנֵינָא. וְהִשְׁתָּא אֲלִין דְקָא מִתְהַדְרִין כּל אֵינֹן אַתּוּן דְקָא אַתְצִיירוּ בְהוּ אַחְרָנִין, לֹא מִתְצִיירי בְהוּ. דְהָא אֵינֹן פְּרֻנְקִין לֹא מְצִיירִן לֹון בְּאַתּוּן, כְּמָה דְאַתְצִייר בְּקִדְמִיתָא מִסְטָרָא דְאַבָּא וְאַימָא.

וְאַלִין אַתּוּן אֲזִלִין וּמְשַׁטְטִין בְּעֵלְמָא, וְאַתְאַחְדִין בְּהוּ כּל אֵינֹן דְלִית לֹון אַתּוּן עַד רִישׁ יְרַח דְסִינֹן. דְהָא כְּדִין אַתְטַמְרִן אֲלִין וְאַתּוּן עֲלֵאִין בְּעֵינִין לְאַתְגְּלָאָה. וּמֵאַלּוּל אַתְטַמְרִן אֲלִין עֲלֵאִין עַד שִׁיתָא יוּמִין בְּחֶשׁוֹן, עַד דִּיתְהַדְרִין בְּנִי נְשָׂא מְחֻבְיִיהוּ וְיִתְכַפֵּר לֹון, וּמִתְהַדְרִין אַתּוּן כְּמִלְקִדְמִין. וּבִין כֶּף וּבִין כֶּף אֵינֹן זְעִירִין נְפִקוּן לְקִימָא עֲלְמָא וְאַלִין אַתְאַחְדִין בְּהוּ, בְּגִין דְלִית לֹון אַתּוּן כְּלָל. דְהָא מֵאַלּוּל תְּלִיָּא וְקִימָא תְּשׁוּבָה וְאַתּוּן סְלִקִין לְגַבָּה וּבְנִי עֲלְמָא מְהַדְרִין מְחֻבְיִיהוּ וּמִתְהַדְרִין לְאַתּוּן, וְקִימִי עַל עֲלְמָא תְרִין יְרַחִין, וּמִסְתְּלִקִין טַבַּת וּשְׁבֵט.

מִז' בְּאַדְר נְפִקִין אֲלִין אַחְרָנִין, כְּמָה דְאַתְמַר. וְאַלִין דְמִתְאַחְדִין בְּהוּ מִקְדָּמִי רַחְמִי בְּאַלִין יוּמִין וְתְרִין יְרַחִין אַחְרָנִין אַתְטַמְרִן (אַסְתַּמְרוּ) כְּלָהוּ, וְאַלִין תְּמוּזָא וְאַב. וְנְפִקִין יְמִי הֶרְעָה בְּאַתּוּיָּיהוּ, וְשִׁלְטִין אֲלִין עַל עֲלְמָא וְאַחְרָנִין אַתְטַמְרוּ. וּבְגִין כֶּף בְּאַינֹן יוּמִין זְכָאָה אֵיְהוּ מֵאַן דִּישְׁתַּזִּיב מְנִיָּיהוּ.

וְכַד חוּטְמָא אַרִיכָא רַב בְּפּוּתִיא לְגַבִּי (ד"ח דף ג"ט ע"ב) רִישָׁא דָא אֵיְהוּ בְּאַתְ ה' וְלִזְמַנִין אַתְ י' אַתְחַפֵּר בְּהַדְיָה, דָא אֵיְהוּ בְּר נֶשׁ דְאַצְלַת. אֲנְפּוּי קְמִיטִין כְּתוּלְדָה דְאַבְעָבוּעִין. עֵינּוּי סְמִקִין, דָא אֵיְהוּ בִין אֵינֹן (תּוּלְדַת) תּוּלְדִין דְסַגִּירָא דְעֵינּוּי, לִזְמַנִין זְלָגִין דְמַעִין.

קְמִיטִין דְמִצְחִיה ד' וְתְרִין עֲבָרִין רְשִׁימִין כְּאַרְיָה עַל גַּבִּי לְבִינָה. שְׁעָרִיה רַב, הַאי אַצְלַת וְדַחִיל חֻטְאָה. שְׁבַח גְרַמִּיה בְּכֵלָא, יְתִיר מְמָה דְאַיִת בֵּיה. וּבְזַמְנָא דְאַתְנַעֲנַע (עֵינּוּי) זְלָגִין דְמַעִין וְכְאַיבָא בְּחוּטְמִיה עַד דְאַוּשִׁיד לְחָה יְרוּקָא, וְדָא קְשִׁיא מְאַינֹן זֵינִי (דְסַגִּירוּ) סַגִּירוּ. מֵאַן דְאַשְׁתַּתְּףָּ בְּהַדְיָה אַצְלַת. מְהִימְנָא אֵיְהוּ בְּכֵלָא.

עַל כְּתַפִּיה שְׁמֵאַלָּא אֵיְת ג' רְשִׁימִין, ב' סוּמְקִין וְחַד אוּכְס. בְּרָם אוּכְס אֵיְת לִיָּה תּוּעֲלַתָּא. הַאי מְשִׁיד לִיָּה לְאַתְקַרְבָּא בְּבִנִי נְשָׂא וְאַחִיד בְּהוּ דְלֹא יַחְשְׁבוּן לִיָּה כְּסַגִּירָא. מוּמָא אַתְלִיד בֵּיה בְּלִילִיא חַד יוּמָא דְסַתּוּוּא בְּיוּמִי דְעוּלְמוּי, דְאַכֵּל נוּנָא וְשִׁתָּא מִיָּא וְנִפְק לְבַר. וּבְתַהִיא שְׁעָתָא הוּה שְׁלִיט כּוּכְב שְׁבַתָּאִי בְּעֵלְמָא, וְחַד עֲנַפָּא דִילִיָּה הוּה מְשִׁיד לְאַתְפְּשֻׁטָא לְתַתָּא. וְנִפְק אֵיְהוּ בְּגִלּוּיָּא דְרִישָׁא, וּמְחָא בֵּיה עַל יְדָא דְקוּרְקַפְנִי וּשְׁמֵרורוּן תְרִין רוּחִין דְשִׁלְטִין בְּהוּוּא עֲנַפָּא.

וְכַד אַתְמַחִי הַאי בְּר נֶשׁ, רְשִׁימוּ בֵּיה תְרִין רְשִׁימִין סוּמְקִין, וְהוּוּא עֲנַפָּא רְשִׁים בֵּיה הוּוּא רְשִׁמוּ אוּכְמָא, דְהָא מְלוּי דְשְׁבַתָּאִי בְּאוּכְס אַשְׁתַּמְשׁ. וְרוּזָא דָא שְׁלִיט בְּיוּמָא דְשְׁבַתָּא (ד"ח ג"א בעמא דשבתאי) וְלֹא בְּעֵמָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְעֵמָא קְדִישָׁא לִית לֹון חוּלְקָא וְאַחְסַנְתָּא בְּכּוּכְבִּיא וּמְזִלִי, אֲלָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִידָּה הוּא בְּלַחוּדוּי. וְאַצְטְרִיד לֹון

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

לְאַחֲזָאָה חֲדוּה וּמִיכָלָּא וּמִשְׁתַּיִיא וּלְבוּשִׁין וּלְאַתְקִנָּא בֵּיתָא וּפְתוּרָא בְּיוֹמָא דָּא, דְּלֹא
הָכִי לְכָל אֵינּוֹן דְּאַחֲדוּן.

בְּהַאי סְפָר הַזֶּהר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 105]

סדר הלימוד ליום מז טבת [יום 105 בשנה]

בפוכבא דשבתאי דאיצטריך לון לאתענאה ולאחזאה עציבו ודאגה ורוגזא ולמלבש שחורים ולכסאה שחורים ולא למיכל בשרא וחמרא ומשחא, ולא לאתענגא עינגין דעלמא, אלא למיתב בדיורא עציב ולא תפרשא מן בני נשא. (בד"ח ד"א איתא וכדין וכ"ה בדפו"י) (וכדין) ותרין אלין רוחין קורקפנ"י ושמריר"ון אתמשכאן עלוי ואודעין ליה מלין דעלמא באמשכותא דשבתאי.

חזינא בספרא דשלמה מלפא, דאית בני נשא דאתיילידו כד שלטא ענפא דא, ואינון עציבין תדיר דלא תדאן לעלמין, בר אי לעאן באורייתא וקא אתאחדן בקודשא בריך הוא. עם כל דא, אי אית ביה בההוא בר נש יסודין ושרשין מזכו אבהן, ענפא דא דנפיק משבתאי, לזמנין נצח ליה ואחיד ליה. ואינון תרין רוחין מתפשטין ואזלין לנוקבא דטיגרא, דתמן מתכנשין כל רוחין ערטילאין דלא עאלין לגו פרגודא דמלפא, ואינון ערטילאין בהאי עלמא וכד נפקי מהאי עלמא משטטי לאעלא בההוא עלמא, ונעלין תרעא באנפיהו בכל סטרין דעלמא. ולא אשכחו נייחא עד דאינון נפקין ומשטטין בעלמא, ואלין אקרון בשמהן שכנות.

וביומא דשבתא כד אתקדש יומא, ואינון לאן עאלין לגו נוקבא דחד טיגרא דאיהו לבר מחומות גנתא בטורין דלבר, ומשתככי תמן כל יומא דשבתא. ולבתר נפקי ומשטטי בעלמא ומודיעין בחיזו דליליא מילין לבני נשא.

וכד נצח ענפא דא לההוא בר נש, אינון תרין רוחין אזלין לההוא נוקבא ומתעפבין תמן עד דנפיק שבתא. פיון דנפיק שבתא נפקין אינון נשמתין ואינון רוחין בהדיהו ומתחברן כחדא ואתין אינון תרין רוחין וחד נשמתא דגזעא דההוא בר נש, ע' דרגין לאחורא ושראן על גבי ההוא בר נש רוחא בתר רוחא, ואודעין ליה מילין דעלמא. מנייהו קשוט ומנייהו לאו קשוט, מנייהו קשוט מסטרא דנשמתא ערטילאה, דהא אשכחת תמן נייחא. ומנייהו לאו קשוט מסטרא דאינון רוחין. ולזמנין אינון רוחין אודעין ליה מילין דקשוט לזמן קריב, ודא איהי נשמתא דלא אשכחת פרוקא (ס"א פרוקא) לעלמא מע' דרגין לאחורא.

כדין כוכב שבתאי משיך להאי עלמא אינון רוחין, ובגינה לא דחיל ההוא בר נש. שראן עלוהי ולא אנדעזע. זכאה חולקיה דמאן דאית ליה זכו דאבהן לסייעא בכל אינון עובדין.

חוטמא עקים וההוא עקימו סטא לסטר ימינא דא איהו בר נש דרשים באת ה' ולזמנין באת ר' ולא מתחברן כחדא. דא איהו (ו"ח דף כ"ט ע"ד) בר נש דממלל רפיכין. במצחיה שרטוטא חדא רברבא וד' זעירין (נ"א ואינון) ועינוי דקיקין ולא כל כף,

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

ואיננו מתהפכין לסמקא. שערוי תליין שעיעין זעיר, שלשלאה רברבא הוה ליה, ותליא מניה סיועא. אית ליה מהימנא, איהו אצלח בעובדוי, דא אית ליה פגימו דמומא דאיהו סריס חמה, או תלייא בפיסא דביעוי חד ממעוי ולא אפיק זרעא כדקא יאות. בינא שמאלא אית אצבעא זעירא קמיט ולא אתפשט. (עכ"מ ונראה שחסר). אמר אדם קדמאה (תהלים קל"ט) לא נכחד עצמי ממך וגו'. מכאן דמזווגא דדכר ונוקבא אתייא נשמתא קדישא, זווגא דמלכא במטרוניתא. מאי טעמא, תחתיות ארץ, תרין (תחתיין) (נ"א תחומין) תחותין אית לההוא דאיקרי ארץ חפץ. אתרא דאתצירא נשמתא דדכורא ודימינא ואתרא דנשמתא דנוקבא לשמאלא ועל דא בעי אתערותא מסטרא דנוקבא הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"א) העירותי מצפון ויאת, וכדין ממזרח שמש קורא בשמי. זווגא דשמשא בסיהרא, יעקב ברחל.

ויבא סגנים כמו חמר, אלין חילין דעלמא דנפקו מאדם קדמאה. בתר הכי (תהלים קל"ט) גלמי ראו עיניך, כשהייתי מוטל גולם בלי צורה. ממזרח למערב ראו עיניך הדורות העתידות לצאת ממני, פי (אתה) הוא קורא הדורות מראש.

ועל ספרך פלם יכתבו, זה ספר תולדות אדם לדיוקנין, דבהאי ספר של (כל) צדיקים הוו מתחקקון כל (וכל) דיוקנין דעלמא בצירופא דאתוון זר"ה פס"ץ ותמן פלם יכתבו בציריין דקמיטין במשכא דאדם, פגוונא דרקיע השמים דתמן פוכבייא.

(ישעיה מ) המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא, לזרעא דישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך דאיננו אקרון אדם. דכתיב (יחזקאל ל"ד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ובגיניכון אתברי עלמא. הדא הוא דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה, דאיננו עאלו במחשבה עד לא אתברי עלמא. וכלהו (תהלים קל"ט) על ספרך פלם יכתבו ימים יוצרו. לכלהו יומין עלאין במגנין.

(שמות י"ב) משכו וקחו לכם. משכו יומין עלאין לאנהרא ליומין תתאין שס"ה ורביע יום, ומקצת יומא ככוליה יומא, לחושבן (ז"ח דף ס' ע"א) משכו. ומאן דמשיך מתמן, משיך נהירו לסיהרא לקדשא לה. (תהלים קל"ט) ולא אחד בהם, דא דוד משיחא דלא הוה ליה יומין לאתנהרא, ואיהו משיך ליה שבועין שגין, כמה דאת אמר (תהלים ל"ט) הנה טפחות נתתה ימי. מאי טפחות, ט' פחות, טב הכא דפחית לון מיומי אדם, למיהב ליה לדוד דהוה טוב רואי. טוב דיליה מאדם קדמאה דעבד עמיה צדקה בגין דיהא מוכן דוד לעשות צדקה לישראל. פגוונא דקביל דוד עני ואביון, הכי יהיב למסכניי וכלא במשפט כמה דאת אמר (שמואל ב' ח) ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

ואתערו, שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם קדמאה, בגין דיעקב יושב אהלים ואוליה תמן בבית שם ועבר ואברהם ויצחק למפלח לקודשא בריך הוא, בגין דאיהו בכור. דכתיב (שמות ד) בני בכורי ישראל ועבודה בבכורות ודאי הוה.

ספרא דאדם קדמאה הוה ליה ליעקב וספרא דחנוך וספרא די' ספירות דיצירה דאברהם אבינו. והא אתערו מסכת עבודה זרה דאברהם אבינו עליו השלום ת' פרקים, ומפל אינון ספרים אוליה ליעקב אבינו עליו השלום איש תם יושב אהלים, חכמתא סגיא, והוא שופריה. ושרטוטין דיליה כגוונא דשרטוטין דאדם קדמאה.

והא כגוונא דאדם קדמאה דאיהו קדם ליצירה, יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא, אוף הכי יעקב ראשון, ראשון לשלימו. קדש ישראל ליי ראשית וגו', דהוה ערסיה שלים, מה דלית הכי באברהם דנפיק מניה ישמעאל ובני קטורא ואינון סיגי הכסף. ואדם, דנפק מניה קין. ונח, דנפק מניה חם. ויצחק, דנפק מניה עשו, סיגי דהבא. אבל יעקב, ערסיה שלימא איהי. ועל דא ביה בחר ה' מפל העמים (תהלים קל"ה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו וכתיב (דברים ל"ב) פי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. (ע"כ סתרי תורה). (עד כאן מההשמטות)

רבי יצחק ורבי יוסי, הוו יתבי יומא חד ולעאן באורייתא בטבריא. אעבר רבי שמעון, אמר לון במאי עסקיתו, אמרו ליה, בהאי קרא דאוליפנא מניה דמר, אמר לון מאי איהו. אמרו ליה, האי דכתיב, (בראשית ה) זה ספר תולדות אדם ביום ברוא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אותו. והא אתמר, דאחמי קודשא בריך הוא לאדם הראשון, כל אינון דרין דהוו זמינין למיתי לעלמא, וכל אינון פרנסין, וכל אינון חפיימין, דהוו זמינין בכל דרא ודרא.

ורזא אוליפנא, זה ספר. אית ספר ואית ספר. ספר לעילא, ספר לתתא. ספר לתתא אקרי ספר הזכרון, ספר דההוא זכרון, ודא חד צדיק, ואקרי זה. ובגין דלא לאפרשא לון, דאינון תדיר פחדא ביחודא חדא, כתיב, זה ספר תרין דרגין דאינון חד, פללא דכר ונוקבא.

ודא איהו פללא חדא, דכל אינון נשמתינ ורוחין דפרחין בבני נשא, פללא דכל תולדות, אינון ברזא תולדות אדם ודאי. דהא מההוא צדיק דקאמר, פרחין אינון נשמתינ בתיאובתא חדא, ודא איהו שקיו דגנתא דאשקי ההוא נהר דנפיק מעדן, דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. ודא איהו רזא דאדם, דכתיב תולדות אדם.

דף ע' ע"ב

לְבַתֵּר בְּיוֹם בְּרוּא אֱלֹהִים אָדָם, דָּא אָדָם דְּלִתְתָא, דְּהָא תְרִין אָדָם פְּתִיבֵי בְהָאֵי (דָּף ע' ע"ב) קְרָא, חַד רְזָא דְלַעֲיָלָא, וְחַד רְזָא דְלִתְתָא, אָדָם דְּאִהוּ רְזָא דְלַעֲיָלָא, אִהוּ בְגִנְיֹו, דְגִנְיֹו קְרָא, בְּדָכֵר וְנוֹקְבָא בְרְזָא חֲדָא, דְכְתִיב זֶה סֵפֶר, דָּא כְּלָלָא דְכֵר וְנוֹקְבָא כְּחֲדָא. פִּיּוֹן דְעֵבְדוּ תוֹלְדוֹת כְּחֲדָא, קְרָא לֹוֹן אָדָם, דְכְתִיב תוֹלְדוֹת אָדָם.

לְבַתֵּר דְאַתְגְּלִיָּא מְלִתָּא, מְגוּ סְתִימוּ עֲלָאָה קְדַמָּאָה דְקְרָא, בְרָא אָדָם לְתִתָּא, דְכְתִיב בְּיוֹם בְּרוּא אֱלֹהִים אָדָם בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתוֹ. בְּדַמּוֹת (ס"א דא איהו) דְאָדָם אִהוּ כְּהָאֵי חִיזוּ דְאַתְחַזִּי דִּיּוֹקְנִין בֵּיהּ, וְאִינּוֹן דִּיּוֹקְנִין לָא קִיִּימִין בְּהֵהוּא חִיזוּ בְּדִיּוֹקְנָא בְּקִיּוּמָא, אֲלָא מִתְעַבְרִין מִיַּבִּיָּה, אוּף הֲכִי בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים.

דְּבַר אַחֵר, בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים, דִּיּוֹקְנָא דְשִׁיפִין דְכֵר וְנוֹקְבָא, בְרְזָא (תהלים קלט) דְאַחֵר וְקָדָם. אַחֵר: בְרְזָא דְשְׁמוֹר. וְקָדָם: בְרְזָא דְזָכוֹר. וּבְאַלִין תְּלִיין כָּל פְּקוּדֵי אוֹרִיָּיתָא, שִׁית מָאָה וְתִלְסָר פְּקוּדֵי אוֹרִיָּיתָא, כְּלָלָא דְכְּלָא. וְתַנְיִנּוּ, אַחֵר לְעוֹבְדָא דְבְרָאשִׁית, וְקָדָם לְעוֹבְדָא דְמֶרְכְּבָה. וְכָלָא דָּא בְדָא תְּלִיא. בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים, בְּהֵהוּא דִּיּוֹקְנָא מִמֶּשׁ, וְהָא אוֹקִים לִיה מֶר.

תו, זֶה סֵפֶר תוֹלְדוֹת אָדָם: לְדִיּוֹקְנִין, בְּרִזֵי דְדִיּוֹקְנִין דְּבַר נֶשׁ, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּאִינּוֹן תוֹלְדוֹת דְּבַר נֶשׁ, דִּיּוֹקְנָא דְרִזִין דְּבַר נֶשׁ, בְּשַׁעְרָא, בְּמַצְחָא, בְּעֵינִין, בְּאַנְפִין. בְּשַׁפּוֹן, וּבְשַׁרְטוּטֵי יָדִין, וּבְאֹדְנִין. בְּאַלִין שְׁבַע בְּנֵי נֶשׂא אֲשַׁתְּמוּדְעוֹן. בְּשַׁעְרָא. הָאֵי מָאן דְשַׁעְרִיהָ קָמִיט, וְסָלִיק לְעֵילָא עַל רִישִׁיהָ, מְאַרְיָה דְרִגְיֹו. לְבִיָּה קָמִיט כְּטוֹפְסָא, לָאו כְּשַׁרְאָן עוֹבְדוּי. בְּשׁוֹתְפוּ אֶתְרַחֵק מִיָּבִיָּה.

דָּף ע"א ע"א

שַׁעְרָא שְׁעִיעַ יְתִיר, וְתִלִי לְתִתָּא, טָב אִהוּ לְשׁוֹתְפוּ. וְרוּחָא אֲשַׁתְּכַח בֵּיהּ. וְאִהוּ בְּלַחֲדוּי לָאו הֲכִי. מְאַרִי דְרִזִין אִהוּ בְּאִינּוֹן רִזִין עֲלָאִין. בְּרִזִין זַעֲרִין לָא (דָּף ע"א ע"א) קִיִּימָא בְּהוּ. עוֹבְדוּי כְּשַׁרְאָן וְלָא כְּשַׁרְאָן.

וְאִי תִלִי לְתִתָּא, וְלָא שְׁעִיעַ, לְבִיָּה לָא דְחִיל, מְאַרְיָה דְזִדּוֹנָא אִהוּ. כְּסִיף בְּעוֹבְדִין דְכְּשָׁרָן, וְיָאן קָמִיָּה, וְלָא עֵבִיד. וְכַד אִהוּ סִיב, אַהֲדָר לְמַחֲוֵי דְחִיל וְיָאן עוֹבְדוּי. וְהֵנִי מִיָּלִי, בְּמִיָּלִי דְעֲלָמָא. אֲבָל בְּמִיָּלִי דְשְׁמִיָּא, יְצַלַח מָאן דִּיקְרַב בֵּיהּ. לָא יִתְגַּלּוֹן לִיה רִזִין עֲלָאִין, אֲבָל רִזִין זַעֲרִין טָב אִהוּ לְנִטְרָא לֹוֹן, מִמְּלָה זַעֲרָא עֵבִיד רַב, וּמְלוּי אֲשַׁתְּמַעוּ. וְרְזָא דָּא זִי'ן, בְּאִינּוֹן אֶתְוּוֹן דְשִׁיעוֹרָא דְמֶר.

שַׁעְרָא אוֹכְמָא יְתִיר צְהִיב, אֲצַלַח בְּכָל עוֹבְדוּי בְּמִיָּלִי דְעֲלָמָא, וּבְסַחֲוִרָא, וּבְדַדְמֵי לֹוֹן. וְתִרְן אִהוּ דָּא אֲצַלַח לְחֹוּדוּי. מָאן דְמִתְחַבֵּר בְּהִדְיָה, לָא אֲצַלַח לְיוֹמִין

סגיאיני, אלא אצלח מיד, וההיא אצלחותא פרחא מניה. ורוא דא דאיהו בכללא דאת ז'.

שערא אוכמא דלא צהיב, לזמנין אצלח, לזמנין לא אצלח. דא איהו לשותפו ולאשתדלא בהדיה, טב לזמן קריב, ולא לזמן רחיק, דהא לזמן רחיק יחשוב מחשבין. ובגין דלא יתפרשון מניה, הוי טב לזמן קריב. דא יצלח באורייתא. אי ישתדל אבתרהא. ויצלחון ביה אחרנין. לית ליה רוא, לזמן רחיק. דחיק לבא איהו. יחמי בשנאווי. לא יכלין ליה שנאווי, ואיהו דחיק לבא, ואיהו ברוא דאת ז', דלא קיימא בכללא דאת ז', אלא י' בלחודוי, ברוא דאתון דקיקין.

שערא דמריט, יצלח בעובדוי, ורמאה איהו כפין בביתיה. אתחזי דחיל חטאה לבר, לאו הכי לגו. דא עד לא סיב. אי שעריה מריט, לבתר דסיב, אתהפך מפמה דהוה בקדמיתא, הן לטב הן לביש.

דף ע"א ע"ב

והני מילי שערא דמריט בין עינוי, על גבי מוחא, באתר דאנח תפלין. ואי באתר אחרא דרישא, לאו הכי. ולא איהו (דף ע"א ע"ב) רמאה, אלא מאריה דלישנא בישא. בלחישו, בלא ארמות קלא. לזמנין דחיל חטאה איהו, לזמנין לא. ודא איהו ברוא דאת ז', כד כליל את ז'.

עד הכא, רזין דשערא למרי מדין, דינעי ארחי ורזי דאורייתא, לאשתמודעא טמירו דבני נשא, דאינון בצלם אלהים סתום שמא, דאתפרש לכמה ארחין.

ברוא דמצחא, באת נ', דאיהו שלימו דאת זי"ן, לזמנין אתפלילת ברוא דאת ז', ולזמנין איהו בלחודהא. מצחא דאיהו דקיק וחד, בלא עגולא דא הוא בר נש דלא מתיישבא בדעתיה, חשיב דאיהו חכים, ולא ידע. אתבהיל ברוחיה. חייך (ס"א נשיר) בלישניה כחויא.

קמיטין דמצחיה רברבן, ולא אינון בזווגא. בשעתא דמליל אתעבידו אינון קמיטין במצחיה, ולא בזווגא. רשימין אחרנין די במצחיה כלהו בזווגא. דא, בעי דלא לאזדווגא ליה, אלא זמנא זעירא, ולא זמנא סגי. כל מה דעבד וחשב, איהו לתועלתיה, ולא חייש לתועלתא דאחרנין. לאו איהו מארי דרזין כלל. דא איהו, (משלי יא) הולך רכיל מגלה סוד, ולא חשיב מלוי כלל. דא איהו ברוא דאת נ' דכלילא באת ז', ולא אקרי נאמן רוח בקיימא.

מצחא דקיק בעגולא, דא איהו בר נש חפימא, במה דאסתפל. לזמנין אתבהיל ברוחיה. רחימו דיליה בחדוה. רחמן איהו על כלא, אסתפל במלין סגיאיני. אי ישתדל באורייתא להוי חכים יתיר.

דף ע”ב ע”א

תלת קמיטין עלאין רברבין במצחיה בשעתא דאיהו מליל. תלת קמיטין קריב לעינא חד. ותלת קמיטין על עינא אחרא. בכי בשעתא דארגיו. דא איהו טב יתיר מפמה דאתחזי. ארמי בתר כתפוי כל מלין דעלמא, בין בעובדוי, בין במלין אחרנין, ולא חייש. אצלח באורייתא. כל בר נש (דף ע”ב ע”א) דישתדל בהדיה יתיר ממלין אחרנין דעלמא, לזמנין אתדבק רעותיה בקדשא בריה הוא, ולזמנין לא. בדינא לא אצלח. אתרחק איהו מן דינא. ורזא דא את נ’ בלחודוי, דלא אתפלילת באת ז’. ובגין דלא אתפלילת באת ז’, אתרחק מן דינא, ולא קאים ביה, ורחימותא איהו סטרא דיליה.

מצחא דאיהו בלא עגולא, ואיהו רברבא. האי איהו בר נש דכל זמנין פד קאים, וכד אזיל, כפיף רישיה. האי אתפליג לתרין לסטרין, ואינן סטרי שגעונא. סטרא חדא איהו שגעונא דאתחזי, ובני נשא אחרנין ידעין שגעונא, דאשתמודעא קמי כלא. ואיהו טפשא.

במצחיה אית ד’ קמיטין רברבין, לזמנין בשעתא דמליל קמיט לון במצחיה, ולזמנין דאתפשט מצחיה במשכיה, ולא אתחזון. אינן קמיטין אתחזון, קמיטין אחרנין רברבין בסטרא דעינוי, חייף למגנא. פומיה רברבא. לאו איהו בר נש לתועלתא. סטרא אחרא איהו. שגעונא דאתפסי ביה, ובני נשא לא מסתכלן ביה. ואיהו אתחכם במה דאשתדל, ואפילו באורייתא, אבל לא לשמה, אלא בגין לאתגאה בפני עמא. וכלא בלחישו ובגאות לבא, לאחזאה דאיהו זכאה ולא הכי. כל מלוי לאו אינן לשמא דקודשא בריה הוא, אלא בגין בני נשא. וחשיב מחשבין, ואנהיג גרמיה. כמנהגא דלבר, דיסתכלון ביה. האי איהו ברזא דאת נ’, די בכללא דאת ז’.

דף ע”ב ע”ב

מצחא דאיהו בעגולא רברבא, פקיחא איהו, דברנו (ס”א דכרנו) דכלא ביה. ידע בכל מה דאשתדל, אפילו בלא אומנא דיוליף ליה. אצלח בכל מה דאשתדל. ובממונא, לזמנין אצלח, לזמנין לא. ממלה זעירא אסתכל במלין סגיאין. נבון אקרי. לא חייש למלין דעלמא, ואפילו דינדע דיתפסיף (דף ע”ב ע”ב) בהו לא חייש לון, ולא שוי על לביה. רכיך לבא איהו.

תרין קמיטין עלאין רברבין במצחיה. חד קמיטא על עינא חד, וחד קמיטא על עינא אחרא. ואשתכחו תלת קמיטין רברבין במצחיה, באלין דעיינין, בר קמיטא תתאה, דאיהו אתפלג על עיינין. דא חשיב מחשבין לגו ולא לבר. בגין דלא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

חָשִׁיב לְבְנֵי נֶשֶׂא בְּעוֹבְדוֹי, וְדַחֵל אִיהוּ לְפִיּוֹם שְׁעָתָא, וְלֹא יִתִּיר. לְפִיּוֹסָא,
אֲתַפְיִסָּא בְּעוֹבְדוֹי דְּלִבְר מְקַמֵּי בַר נֶשֶׁ, לֹא אֵינּוּן, אֲלֵא לְזַמְנִין פְּרַבִּיא,

סדר הלימוד ליום יז טבת [יום 106 בשנה]

וְלִזְמַנֵּי בְּחֻמָּה. דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דָּאֵת נ', דָּאִיהוּ בְּלַחֲדוּי, דְּלֹא אֲתַכְּלִיל בְּאֵת ז'. וְחֻלְשָׁא אִיהוּ, דְּלֹא אֲתַכְּלִיל בְּאֵלִין אֲתוּוֹן קִדְמָאִי, אֶלָּא אֲסַתְמִיד לָאֵת ס' לְאֲתַכְּלִיל בֵּיהּ. וְלֹא בְּאֲתוּוֹן קִדְמָאִי. עַד הֵכָּא רִזִּין דְּחֻכְמָתָא דְּמִצְחָא.

בְּרִזָּא דְּעֵינִין, בְּרִזָּא דָּאֵת ס', בְּהֵהוּא גְּוֹנָא דְּסַחְרָא לְבַר, וּכְמָה דִּיתְבָּא עֵינָא, דִּיתְבָּא עַל שְׁלִימוֹ, דְּלֹא שְׁקִיעַ, הָאִי לָאוּ רַמָּאָה הִיא, וְרַחֵיק מְרַמָּאוּתָא, דְּלֹא אִית בֵּיהּ כְּלָל.

גְּוֹנֵי דְּעֵינִין אֵינֻן ד'. חוורו לבר, דסחרא עינא, פגוונא דכל בר נש. לגו מניה אוכמא דסחרא, ואתכליל חוורו ואוכמו פחדא. לגו מניה ירוקא. ואתכליל באוכמא. לגו מניה ההוא בת עינא, נקודא אוכמא. דא איהו בר נש דחייך תדיר, וחדו בחדו. וחשיב מחשבין לטב, ולא אשתלימו אינון מחשבין, בגין דסליק לון מיד מרעותיה. אשתדל במילי דעלמא. וכד אשתדל במילי דשמיא, אצלח. האי אצטרך לאתקפא ביה לאשתדלא באורייתא, דהא יצלח בה.

דף ע"ג ע"א

גְּבִינֵי עֵינֵי רַבְרַבִּין, וְכִסְיִין לְתַתָּא. בְּאֵינוֹן גְּוֹנִין דְּעֵינָא אִית רְשִׁימִין סוּמְקִין דְּקִיקִין בְּאַרְכָּא. אֵינוֹן רְשִׁימִין אֶקְרוּן אֲתוּוֹן זְעִירִין דְּעֵינָא. בְּגִין דְּאֵינוֹן גְּוֹנִין דְּעֵינָא. אִי (דף ע"ג ע"א) נְהַרִּין בְּנְהִירוֹ, הֵהוּא נְהִירוֹ סְלִיק אֲתוּוֹן לְאֲתַחְזָא, לְאֵינוֹן מְאִרֵי דְּמִדִּין. בְּאֵינוֹן רְשִׁימִין אֲחַרְגִּין דְּקִיקִין, וְהֵאִי אִיהוּ בְּאֵת ס', וְכִלְיָלָא בְּאֵת ה'.

עֵינֵין יְרוּקִין דְּסַחְרִין (נ"א דמסחרא) בְּחוּרוֹ, וּמִתְעַרְבִין אֵינוֹן יְרוּקִין, בְּהֵהוּא חוורו. רחמנא איהו, ואיהו חשיב תדיר לתועלתיה, ולא חשיב לנזקא דאחרנין כלום.

גְּוֹנָא אוּכְמָא לָא אֲתַחְזִי בֵּיהּ. חָמִיד אִיהוּ וְלֹא מְסַטְרָא בִּישָׂא. וְאִי סְלָקָא בִּינְדִּיה מְסַטְרָא בִּישָׂא, לָא יִתּוּב מְנִיָּה. מְהִימְנָא אִיהוּ בְּמָה דְּאֲשַׁתְּמוּדְעָא. וּבְמָה דְּלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעָא לָאוּ מְהִימְנָא אִיהוּ. מְאִרִיה דְּרִזִּין אִיהוּ, בְּמִלָּה דְּאִיהוּ רִזָּא, עַד דִּישְׁמַע לְהֵהוּא רִזָּא בְּאַתְרַּא אַחְרָא. כִּיּוֹן דְּשְׁמַע לִיה גְּלִי כְּלָא. וְלָאוּ עֵמִיָּה רִזָּא כְּלָל, דְּכָל מְלוּי לָאוּ אֵינוֹן בְּשְׁלִימוֹ. גְּוֹנֵי עֵינֵין סַחְרִין בְּחוּרוֹ וּבִירוּקָא. דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דָּאֵת ה', וְאֲתַכְּלִיל בְּאֵת ז', וּבְאֵת ס'.

עיינין צהיבין ירוקין, שגעונא אית ביה. ובגין שגעוניה איהו פום ממלל ברבון, ועביד גרמיה פבר נש רב, ברברבנו. ומאן דאתתקה ביה, נצח ליה. לא אתחזי לרזין דאורייתא, דהא לא שכיך בלביה, באינן רזין. דעביד גרמיה רב בהו. דא איהו ברזא דאת ה', ואתכליל באת ז' בלחודוי, ואתרחק מאת ס'. ובגין דאיהו עבד גרמיה ברברבנו, אתרחק מניה מאת ס', ולא אתקריב בהדיה. דא פד איהו מליל, עביד קמיטין סגי אין במצחיה.

עיינין חוורן, דסחרן זעיר בירוקא, מאריה דרוגזא, ורחמנא איהו לרוב זמנין. וכד אתמלי רוגזא, לית ביה רחימו פלל, ואתהפך לאכזריות. לאו איהו מאריה דרזין, דא איהו ברזא דאת ה', דאתכליל באת ס'.

דף ע"ג ע"ב

עיינין ירוקין וחורן כחדא, וזעיר מגוון אוכם בהו, דא איהי מאריה דרזין, ואצלח בהו. ואי שארי (דף ע"ג ע"ב) באצלחותא אצלח וסליק. שנאווי לא יכלין ליה, ואיהו שליט עלייהו בשולטנו, ואתכפיין קמיה. דא איהו ברזא דאת כ', דאתכליל ברזא דאת ס'. ועל דא איהו שליט, אי שארי ביה. עד הכא רזין דעיינין לאינן מארי דחכמתא.

רזא דאנפין, לאינן מארי דחכמתא פנימאה. דיוקנין דאנפין, לאו אינן ברשימין דלבר, אלא בגו רשימא דרזין פנימאין. דדיוקנין דאנפין, מתהפכן מגו דיוקנין דרשימו דאנפין, סתימין ברוחא דשריא לגו. ומגו ההוא רוחא, אתחזי לבר דיוקנין דאנפין, דאשתמודען לגבי אינן חפימין.

דיוקנין דאנפין אשתמודען מגו רוחא. רוחא אית בבר נש, דרזין דאתון חקיקין ביה. וכלהו אתון סתימין גו ההוא רוחא, ולפום שעתא סלקין רשימין דאינן אתון לגו אנפין. וכמה דאינן אתון סלקין, הכי אתחזון אנפין, בדיוקנין רשימין לפום שעתא, בחיזו דלא קיימא. בר אינן מארי דחכמתא דאתקיימן בהו, ולא אתנשי מניהו.

ההוא אתר דאקרי עלמא דאתי, (איהו רזא דאורייתא) ומתמן נפקא רזא דאורייתא, בכלהו אתון דאינן כ"ב אתון, פללא דכלא. וההוא נהרא דנפיק מעדן, נטיל פלא. וכד פרחן מניה אינן רוחין ונשמתיין, פלהו מצטיירן בצירא דאינן אתון, והכי נפקי פלהו. ובגין כך, רוחא דבר נש דמצטיירא בצירא דאתון, עביד צירא באנפין.

אמר ליה רבי שמעון, אי הכי צירא דאימא, לא מצטיירא גו ההוא רוחא, אמרו, הכי שמענא מניה דמר, דצירא דאתון מסטרא דלעילא, וצירא דאימא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

מצטיירא בהוא רוחא לתתא. ציורא דאתון אתגניזו לגו, וציורא דאימא בליט לבר.

דף ע"ד ע"א

ציורא דאימא, פני אד"ם, פני אר"ה, פני שו"ר, פני נש"ר. ורוחא עביד ציורא דכלהו לבר לפום שעתא, בגין דכל מה דאיהו מסטרא (דף ע"ד ע"א) דרוחא בלטה לבר, ואתחזי ואתגניז. וכל הני דיוקנין, אתחזיין, מתצייין בציורא דאתון אף על גב דאינון גניזין. אלין ארבע דיוקנין אתחזיין לפום שעתא, לאינון מארי דעיינין, דיידעין ברזא דחכמתא לאסתכלא בהו.

ציור"א קדמא"ה, פד אזיל בר נש בארע קשוט, אינון דיידעין ברזין דמריהון מסתכלן ביה, בגין דההוא רוחא דלגו, מתתקנא ביה, ובליט לבר, ציורא דכלא. וזהוא ציורא איהו ציורא דאדם, ודא איהו ציורא שלים יתיר מכל ציורין. ודא איהו ציורא, דאעבר לפום שעתא, קמי עינייהו דחכימי לבא. האי פד מסתכלן באנפוי לבר, אינון אנפין דקיימן קמיה, עיינין דלבא רחים לון.

ארבע סימנין דאתון אית בהו, שורייקא חד בליט בשכיבו, בסטרא דימינא, ושורייקא חד דכליל תרין אחרנין דאחידן ביה, בסטרא דשמאלא. ואלין ד' סימנים, אינון ד' אתון, דאקרון עדות וסימנא דא ע'. ההוא שורייקא דסטרא ימינא, דבליט בשכיבו. ד' ואינון תרין אתון דמתחברן ביה (ס"א ו"ת אינון עדות) ו"ת אינון ההיא שורייקא דכליל תרין אחרנין, ודא איהו רזא דכתיב, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו דכל מאן דחמא ליה הוה רחים ליה בלבו, וברחימו אשתלים.

זרעא דדוד מתהפכן ביה חיוזו דגונין, ובגין כף טעה שמואל, דכתיב, (שמואל א טז) אל תבט אל מראהו, בגין דסטרא אחרא הוה ביה באליאב, דלא הוה הכי בדוד, דיוקנין דדוד טמירין אינון, דהא דיוקנין דסטרא אחרא, אתפליל גו דיוקנין, וזהוא דיוקנא דסטרא אחרא אתחזי ביה בקדמיתא, דאעבר על עיינין לפום שעתא, ובהיל לבא ודחיל, ולבתר (שמואל א טז) וטוב ראי ויי' עמו. ודא איהו עדות לגביה.

דף ע"ד ע"ב

דיוקנא דא דאדם, פליל כל דיוקנין, וכלהו פלילן ביה, האי לא בהיל ברוחיה. בשעתא דרוגזיה איהו בניחא, ומלוי בניחא, ומיד אתפייס. (דף ע"ד ע"ב) זרעא דדוד דאתחזי ביה ההוא דיוקנא בקדמיתא, דאעבר לפום שעתא על עיינין, ברוגזיה בניחא, מיד אתפייס. אבל נטיר דבבו כנחש לסופא. בגין דההוא סטרא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

גרמא ליה, דסחרא בכל סטרין. אבל מוחא דבגו קליפה ולבא מתישרא, ויציבא דא לאינון זכאין. אבל חייבין לא מתעברן מההוא דיוקנא קדמאה בישא, ואתחברן (ואסתאבן) ביה בכלא.

ציור"א תניינ"א, אי ההוא בר נש לא אזיל כל כך בארחא בישא, ואסטי מההוא ארחא, ותב למאריה, לא דהוא רגילא בארחוי דמתקנן, אלא איהו דהוה באינון אורחי מתעדן, וסטי מנייהו ותב למאריה. האי איהו רוחא טבא שארי למשרי עלוי, ולא תתקפא על זוחמא קדמאה דהוה ביה, ובליט לבר, באסתכלותא, דעיינין לפום שעתא, פחד דיוקנא דאריה דאתגבר האי בשעתא דחמי ליה, ההוא חיוו גרים ליה לאעבר בלביה אריה דמתגברא לפום שעתא.

האי מסתפלן באנפוי לבתר, אינון אנפין דלבא לא רחים לון לפום שעתא, ומיד תב לביה ורחים ליה. כד מסתפלן ביה אכסיה, וחשיב דכלא ידעין ביה. אנפוי חפיין דמא לפום שעתא, מתהפכן לחוורא או לירוקא.

תלת שורייקן אית באנפוי. חד לימינא, דדא אתפשט באנפוי ואתאחיד ביה. חד דסלקא לחוטמיה לעילא, ותרין לשמאלא. וחד דאתפשט לתתא מאינון תרין, ואחיד בהאי ובהאי. ואלין אינון אתוון דמתחקקן באנפוי, ואינון בלטין דלא שכיבין. וכד מתיישבא וארגיל בארח קשוט, שכבין.

דף ע"ה ע"א

ורזא דאינון אתוון איהו קריב. דא הוה רחיק, והשתא אינון אתוון בלטין באנפוי, וסהדין ביה בבהילו. וסימנא דא ק' (ד"א ה) מסטר ימינא אתוון אחרנין מסטר (דף ע"ה ע"א) שמאלא, ואף על גב דשורייקי אחרנין אתחזון באנפוי, לא בלטין לבר פהני. בר בזמנא דהוה אזיל בעקימו.

האי איהו זרעא דדוד, אתהפך מחיוו דא. בקדמיתא אתחזי בדיוקנא דאדם, ולבתר קיימא בדיוקנא דאריה, ואתפרש בדיוקנא דסטר אחרא, ובכלא, מתהפכא משאר בני נשא.

ציור"א תלי"תאה, אי ההוא בר נש אזיל בארחא דלא מתתקנא, וסטי אורחוי מארחי דאורייתא, ההוא רוחא קדישא אסתלק מניה, ורוחא אחרא אתחזי ביה, ודיוקנא אחרא, ובליט לבר, באסתכלותא דעיינין דחכימי לבא, לפום שעתא דיוקנא דשור. בשעתא דחמאן ליה, מעברן בלביהו ההוא דיוקנא, ואסתפלן ביה. ג' קורטמי סומקי באנפוי, בסטרא דימינא, ואינון שורייקי סומקין דקיקין. ותלת בשמאלא, ואלין אינון אתוון דבלטין ביה. חד איהו שורייקא דקיק בעגולא, ותרין דקיקין אחרנין עליה, וכלהו בעגולא. וכדין שקיעין עינוי.

וְרָזָא דְאִינוּן אַתְוּוּן. חַד אִיהוּ כ', תְּרִין אַחְרָנִין ר"ת אִינוּן. וְכֵן לְסֹטֵר שְׁמַאלָא, וְסִימְנָא דָּא הֵוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ג) הִכְרַת פְּנֵיהֶם עֲנֹתָה בָּם וְאֵלִין אַתְוּוּן בְּלִטִין בְּאַנְפִין, עַל כָּל שְׂאֵר שׁוּרְיִיקִין. וְאִי תַב מְשֻׁמְאֵלָא לִימִינָא, אַתְכִּפִּיא הֵוּא רוּחָא וְאַתְתַּקֵּף רוּחָא דְקִדְשָׁא, וְאֵלִין שׁוּרְיִיקִין שְׁכִיבוּ, וְאַחְרָנִין בְּלִטִין לְבַר, כְּמָה דְאַתְמַר.

זְרַעָא דְדוּד אִיהוּ בְּהַפּוּכָא, אַתְחֻזִּיא בְּדִיקְנָא דְאַרְיָה בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתַר אַתְהַדֵּר בְּדִיקְנָא דְשׁוּר. תְּרִין שׁוּרְיִיקִין אוּפְמִין בְּאַנְפוּי, חַד מִימִינָא, וְחַד מְשֻׁמְאֵלָא, וְאֵלִין אִינוּן אַתְוּוּן, חַד אַקְרִי ד', וְחַד אַקְרִי ע', וְכֹלָא מִתְהַפְּכָא מְשֻׁמְאֵר בְּנִי נְשָׂא.

צִיּוּרָא רְבִיעַ"א, דָּא אִיהוּ צִיּוּרָא דְבַר נֶשׁ, דְקִימָא תְּדִיר לְאַתְתַּקְנָא עַל רְזָא דְמַלְקְדִּמִין, הָאִי אִיהוּ חִיזוּ לְחַפְיִמִי לְבָא בְּדִיקְנָא דְנֶשֶׁר. הֵוּא רוּחָא דִּילִיָּה אִיהוּ רוּחָא חֲלָשָׁא. הָאִי לָא אַחֲזִי בְּאַנְפִין אַתְוּוּן דְבְּלִטִין לְבַר, דְהָא אַתְאַבִּידוּ מִנִּיָּה, וְאַשְׁתַּקְעוּ בּוּזְמָנָא אַחְרָא דְמַלְקְדִּמִין, דְאַסְתַּלְקוּ מִנִּיָּה, וְעַל דָּא לָא בְּלִטִין בִּיָּה.

וְרָזָא דִּילִיָּה, עֵינּוּי לָא נְהָרִין בְּנִצְיוֹ, כֵּד אִיהוּ בְּחֻדָּה. וּבּוּזְמָנָא דְסֹפֵר שְׁעַר רִישִׁיָּה וְדִיקְנִיָּה. בְּגִין דְרוּחִיָּה לָא נְהִיר לִיָּה בְּאַתְוּוּן, וְאַשְׁתַּקַּע נְצִיצוּ דִּילִיָּה דְהוּה בְּקִדְמִיתָא. לָא קִימָא בְּאַסְתַּכְלוּתָא דְאַנְפִין לְאַסְתַּכְלָא. וְרָזָא דְהָאִי (קֹהֶלֶת ד) וְשִׁבְח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׁכָבֵר מִתּוֹ מִן הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עֲדָנָה. זְרַעָא דְדוּד, (תהלים כה) סוּד יִי לִירָאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם.

דף ע"ה ע"ב

בְּרוּחָא דְבַר נֶשׁ, אֲצִטְיִירוּ אַתְוּוּן, כְּמָה דְאַתְמַר, וְאִיהוּ בְּלִיט לֹוֹן לְבַר, וְאַתְמַסֵּר חֲכֻמָּתָא דָּא לְחַפְיִמִי לְבָא לְמַנְדַּע וְלֹא שְׁתַּמוּדְעָא, רוּחָא קִימָא בְּרָזָא (בראשית ה) דְזוּה סֹפֵר, וְכֹלָא בְּרָזָא דָּא קִימָא, בַּר חִיזוּ דְאַנְפִין דְאַתְדִן בְּגוּוּנָא אַחְרָא, כְּפּוּם שׁוּלְטָנוּ (דף ע"ה ע"ב) דְרוּחָא, אוּ מְאַרְיָה דְרוּחָא. זְכָאִין אִינוּן חֲפִימִין דְכֹלָא אַתְמַסֵּר לֹוֹן לְמַנְדַּע. עַד הֵכָּא רְזָא דְאַנְפִין.

מְכָאֵן וְלְהִלָּאָה בְּרָזָא דְשִׁפּוּוֹן, בְּאַת פ' דְכֻלִּיל בְּרָזָא דְאַת ס'. שְׁפּוּוֹן רְבַרְבָּן, דָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ מְלִיל בְּלִישְׁנָא בִישָׂא, וְלָא אַכְסִיָּה, וְלָא דְחִיל, מְאַרְיָ דְמַחְלוּקָתָא, רְכִילָא אִיהוּ בִין הָאִי לְהָאִי. (משלי ו) וּמְשַׁלַּח מְדָנִים בֵּין אַחִים. לָאוּ אִיהוּ מְאַרְיָה דְרִזּוּן, וְכַד אַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיָּתָא מְכֻסָּה רִזּוּן, אֲבַל מְאַרְיָה דְלִישְׁנָא בִישָׂא, וְלָא שׁוּי דְחִילוּ בְּלִיָּה.

וְסִימְנָא דָּא, אֶת פ' דְכֻלִּיל בְּאַת ר' וְלָא אַתְפְּלִיל בְּאַת ס'. הָאִי אִיהוּ דְאַתְחֻזִּי דְאִיהוּ זְכָאָה, וְלָא דְחִיל חֲטָאָה אִיהוּ, וְלָא בְּעִי לְאַשְׁתַּדַּל אֲבַתְרִיָּה, בְּגִין דְכָל מְלוּי אִינוּן בְּפּוּמָא וְלָא בְּגוּפָא.

שפון עתיקין בעתיקו, ולא דקיקין. האי איהו בר נש מאריה דרוגזא יתיר. מאריה דזדונא. לא יכיל למסבל מלה. מארי דלישנא בישא בפרהסיא, בלא כסופא כלל. לזמנין אשתדל בליצנותא. האי איהו בר נש דבעי לאתרחקא מניה.

אתמלי דיקניה בשערא, ההוא, לישנא בישא, אורי עליה בפרהסיא, לית ליה כסופא. אשתדל במחלוקת. אצלח במלי דעלמא. חמי בשנאוי. דא איהו (משלי ו) קורץ בעיניו, על דא אתמר (משלי כא) העז איש רשע בפניו. דא איהו ברזא דאת פ' בלחודוי. דלא אתפליל באת ס' כלל. ולזמנין אתחבר באת ר' בהאי את ר' אתפליל.

ברזא דאודניו, מאן דאודנוי רברבין, טפשא בליביה ושגעונא ברוחיה. מאן דאודנוי זעירין, וקיימין על קיימא. פקיחא דלבא באתערותא איהו. צבי לאשתדלא בכלא. ורזא דא את י' דאתפליל בכל שאר אתוון.

עד הכא, רזין דדיקנין דבר נש. מכאן ולהלאה, רזין אחרנין באתוון דמר, דלא קיימין גו פרצופא, אלא למנדע רזין דהאי פסוקא, גו דרגין עלאין, בזמנין ותקיפין דהאי עלמא, ולא זכינן בהו.

אמר ר' שמעון, בני, זכאין אתון בעלמא, דין, ובעלמא דאתי, וזכאין עיני, דיזכון למיחמי דא, כד איעול לההוא עלמא דאתי. בגין נשמתי קרי לעתיק יומין, האי קרא, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רייה. וקודשא בריך הוא קרי עלו, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים.

אוף אינון פתחו ואמרו, כתיב (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם, האי קרא אוקמוה חברייא, דאינון ידן לקבלא מאריהון דתיובתא דתבאן לגבי (נ"א לקבל) קודשא בריך הוא. אבל ידי אדם, אלין אינון דיוקנין ורזין עלאין, דשוי קודשא בריך הוא בבר נש, וסדר לון באצבען לבר ולגו. ובההוא פ"ף.

וקודשא בריך הוא כד ברא ליה לבר נש, סדר ביה, כל דיוקנין דרזין עלאין, דעלמא דלעילא, וכל דיוקנין דרזין תתאין, דעלמא דלתתא, וכלא מתחקקא בבר נש, דאיהו קאים בצלם אלהים, בגין דאקרי יציר פ"ף.

סדר הלימוד ליום יח טבת [יום 107 בשנה]

וְרֹא דְכִיָּהּ, דְּאֵת דָּא דְאֶקְרִי פִיָּהּ, דְּכַתִּיב, (בראשית א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, דָּא אִיהוּ רֹא דְאֵת פִּיָּהּ. אֵת דָּא, אֵת בֵּיה רְזִין עֲלָאִין, וְדִיּוֹקְנִין
עֲלָאִין. בְּהַאי פִיָּהּ תְּלִיין עֶשֶׂר אַמִּירָן מִימִינָא וּמִשְׁמַאלָא, חֲמִשׁ מִימִינָא, וְחֲמִשׁ
מִשְׁמַאלָא, וְאַיְנוֹן חַד בְּרֹא חֲדָא.

(תנינן כתיב (יחזקאל כא) וגם אני אכה כפי אל כפי, דלהוו דא עם דא בפלוגתא ויסתלקו
ברכאן מעלמא, הואיל וגאותא דישראל אתיהיבת לעמין. כד מתחברן כחדא, כתיב, (במדבר ז)
כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת רמז לחבורא חדא.) וְכַד הוּוּ בְּחַבְרָא חֲדָא, פְּתִיב, וַיְבָרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְגוֹ'. וַיְבָרָא אֱלֹהִים (את האדם) דָּא סְלִיקוּ דְמַחְשְׁבַּה בְּרֹא
פְּנִימָאָה. אֵת הָאָדָם: רֹא דְכַר וְנוֹקְבָא פְּחֲדָא, בְּצַלְמֵ אֱלֹהִים רֹא דְכַף (אחרא).

דף ע"ו ע"א

כַּד אֶתְפְּרִי אָדָם, מַה פְּתִיב, בֵּיה, (איוב י) עוֹר (בראשית כ' ע"ב) וּבֶשֶׂר תִּלְבִּישְׁנִי
(דף ע"ו ע"א) וְגוֹ'. אֵי הַכִּי הָאָדָם מַהוּ. אֵי תִימָא, דְּאַיְנוּ אֶלָּא עוֹר וּבֶשֶׂר וְעֶצְמוֹת
וְגִידִים, לָאוּ הַכִּי, דְּהָא וְדָאֵי הָאָדָם לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא נִשְׁמַתָּא. וְאַלִּין דְּקָאֵמֵר עוֹר
וּבֶשֶׂר עֶצְמוֹת וְגִידִים, פְּלַהּוּ לָא הוּוּ אֶלָּא מְלַבּוּשָׁא בְּלַחְדוּדֵי, מְאַנִּין אִינּוֹן דְּבַר
נֶשׁ, וְלָאוּ אִינּוֹן אָדָם. וְכַד הָאֵי אָדָם אֶסְתַּלַּק, אֶתְפֹּשֵׁט מְאַנּוֹן מְאַנִּין דְּקָא לְבִישׁ.

עוֹר דְּאֶתְלַבֵּשׁ בֵּיה בַר נֶשׁ. וְכַל אִינּוֹן עֶצְמוֹת וְגִידִים, פְּלַהּוּ בְּרֹא דְּחַכְמָתָא
עֲלָאָה פְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא. עוֹר פְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא, כְּמַה דְּאוּלְיָהּ מַר, בְּאַיְנוֹן יְרִיעוֹת,
דְּכַתִּיב, (תהלים קד) נוֹטָה שָׁמַיִם פִּירִיעָה. (שמות כה) עוֹרוֹת אֱלִים מְאֲדָמִים וְעוֹרוֹת
תַּחֲשִׁים. אִינּוֹן מְלַבּוּשִׁין דְּלַעֲיָלָא, דְּמִסְכְּכֵי לְמַלְבוּשָׁא, אֶתְפֹּשֵׁטוּתָא דְּשָׁמַיִם, דְּאִיהוּ
מְלַבּוּשָׁא דְּלַבַּר. יְרִיעוֹת אִינּוֹן מְלַבּוּשָׁא דְּלַגּוּ, וְאִיהוּ קְרוּמָא דְּסַכִּיךְ עַל בִּשְׂרָא.

עֶצְמוֹת וְגִידִים, אִינּוֹן רְתִיכִין, וְכַל אִינּוֹן חֲיִילִין, דְּקִיִּימִין לָגוּ. וְכַלְהוּ מְלַבּוּשִׁין
לְפְּנִימָאָה, רֹא דְּאָדָם עֵילָאָה, דְּאִיהוּ פְּנִימָאָה.

אוּף הַכִּי רֹא לְתַתָּא, אָדָם אִיהוּ פְּנִימָאָה לָגוּ. מְלַבּוּשִׁין דִּילִיהּ פְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא.
עֶצְמוֹת וְגִידִין, פְּגוּוֹנָא דְּקָאֵמֵר בְּאַיְנוֹן רְתִיכִין וּמִשִּׁירִיין. בִּשְׂרָא אִיהוּ סַכִּיךְ עַל
אִינּוֹן מִשִּׁירִיין וְרְתִיכִין, וְקִיִּמָּא לְבַר, וְדָא (ויקרא ק"ע ע"א) רֹא דְּאֶתְמַשְׁכָּא
לְסַטְרָא אַחְרָא. עוֹר דְּסַכִּיךְ עַל כְּלָא, דָּא אִיהוּ פְּגוּוֹנָא דְּאַיְנוֹן רְקִיעִין, דְּסַכִּיכוּ עַל
כְּלָא. וְכַלְהוּ מְלַבּוּשִׁין לְאֶתְלַבֵּשׁ אִיהוּ. פְּנִימָאָה דְּלַגּוּ רֹא דְּאָדָם. וְכַלָּא רֹא,
לְתַתָּא פְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא. וְעַל דָּא וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵ אֱלֹהִים,

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

(תרי אלהים הכא חד כלפי דכר וחד כלפי נוקבא) וְרוּא דְאָדָם לְתַתָּא כְּלָא אִיהוּ בְרוּא דְלַעֲיָלָא.

בְּהַאי רְקִיעָא דְלַעֲיָלָא, דְמִסְכָּף עַל כְּלָא, אֲתַרְשִׁימוּ בֵּיהּ רְשִׁימִין, לְאֲתַחְזָא וּלְמַנְדַּע בְּאִינוּן רְשִׁימִין, דְאֲתַקְבִיעוּ בֵּיהּ מְלִין וְרוּזִין סְתִימִין. וְאִינוּן רְשִׁימִין דְכַכְבִּיא וּמְזֻלִי, דְאֲתַרְשִׁימוּ וְאֲתַקְבִיעוּ בְּהַאי רְקִיעָא, דְסַכִּיךְ לְבַר. אוּף הָכִי עוּר, דְאִיהוּ סְפּוּכָא לְבַר בְּבַר נָשׁ, דְאִיהוּ רְקִיעָא דְסַכִּיךְ עַל כְּלָא, אִית בֵּיהּ רְשִׁימִין וְשִׂרְטוּטִין, וְאִינוּן כַּכְבִּיא וּמְזֻלִי דְהַאי עוּר. לְאֲתַחְזָא בְּהוּ, וּלְמַנְדַּע בְּהוּ, מְלִין וְרוּזִין סְתִימִין, בְּכַכְבִּיא וּמְזֻלִיא, לְעֵינָא בְּהוּ חֲפִימִי לְבָא, וּלְאֲסַתְפְּלָא בְּהוּ לְמַנְדַּע אֲסַתְפְּלוּתָא בְּאַנְפִין, בְּרוּזִין דְקְאֲמְרוּ, וְרוּא דָא, (ישעיה מז) הוּבְרִי שְׁמִים חַחוּזִים בְּכַכְבִּים.

וְדָא אִיהוּ, כַּד אִינוּן נְהִירִין וְקִימִין, בְּלֹא רוּגְזָא. בְּזַמְנָא דְרוּגְזָא שְׁלֵטָא עָלֶיהָ דְבַר נָשׁ, דִּינָא אַחְרָא אֲתַמְסַר לְמַנְדַּע בֵּיהּ. בְּמָה דְלֹא אֲתִייהִיב לְשִׁלְטָאָה, לְמַנְדַּע בְּזַמְנָא דְעֵינָא (נ"א דדינא) שְׁלֵטָא בְּרְקִיעָא.

אַבְל אֲסַתְפְּלוּתָא דְאַנְפִין עַל אַרְח קְשׁוּט, בְּשַׁעְתָּא דְאַנְפִין נְהִירִין, וְקִימָא בְּר נָשׁ עַל קִימָא, וְאִינוּן רְשִׁימִין אֲתַחְזוּן בְּאַרְח קְשׁוּט, דְכַדִּין בְּהוּא אֲסַתְפְּלוּתָא יְכִיל לְאֲתַדְנָא עַל בּוּרִייהָ יִתִיר, וְאַף עַל גַּב דְבְּכַלָּא כָּל אִינוּן חֲפִימִין יְכִלִין לְאֲסַתְפְּלָא.

שִׂרְטוּטִי יָדִין וְשִׂרְטוּטִי אַצְבָּעוּן, לְגוּ, כְּלָהוּ קִימִין בְּרוּזִין אַחְרָנִין, לְמַנְדַּע בְּמְלִין סְתִימִין. וְאַלִין אִינוּן כַּכְבִּיא, דְנְהִירִין לְאֲסַתְפְּלָא גּוּ מְזֻלִי, בְּטַסִירִין עֲלָאִין.

אַצְבָּעוּן קִימִי בְּרוּזִין עֲלָאִין. טוּפְרִי אַצְבָּעָאן, דְקִימִין דְחַפִּין, לְבַר, הוּא אוּקְמוּהּ בְּאִינוּן רוּזִין, דְהוּוּ (בראשית כ"א ע"א) פְּנִים דְלְבַר, וּבְהוּ אִית רוּזִין, לְאִינוּן חֲרָשִׁין, דְמַסְתַּכְלִי בְּטוּפְרִי, בְּנְהִירוּ דְמְלָה אַחְרָא, דְשִׁלְטָא בְּהוּ, וְאִינוּן חֲרָשִׁין קָא מְסַאֲבִי לְהַהוּא אַתֵּר.

בְּטוּפְרִין אִית זַמְנִין, דְנְהִירִין בְּהוּ כַּכְבִּין חוּורִין דְקִיקִין, וְאַלִין אִינוּן כְּתוּלְדָה דְטְלוּפְחִין, וְאִינוּן שְׁקִיעִין כְּהַאי מְסַמְרָא עַל לוּחָא. וְלֹאֵו אִינוּן כְּאִינוּן חוּורִין אַחְרָנִין דְלֹא שְׁקִיעִין, אֲלֹא דְקִימִין לְעֵילָא. בְּהַנִּי דְלֹא שְׁקִיעִין, לִית בְּהוּ מְמַשָּׂא. אַבְל הַנִּי דְשְׁקִיעִין חוּורִין כְּתוּלְדָה דְטְלוּפְחִין אִית בְּהוּ מְמַשָּׂא, וְאִית סִימְנָא טְבָא לִיָּה לְבַר נָשׁ בְּחַדוּ (נ"א בהו) וְיִצְלַח בְּהַהוּא זַמְנָא. אוּ גְזַרָה אַתְגְּזַר עָלֶיהָ וְאַשְׁתַּזִּיב מִיָּנָה.

דף ע"ו ע"ב

שרטוטי ידין ברזין עלאין, (דף ע”ז ע”ב) (שרטוטין) באצבען לגו. בדין שרטוטין ברבין, שרטוטין זעירין דקיין עלאין בימינא. באינון אצבען דבהו שרטוטין זעירין. באצבעא זעירא דימינא, אית רשימין דקיין. אצבעא דא, קיימא תדיר על עובדין דבסטר אחרא.

בהאי אצבעא קיימין שרטוטין, אינון דאצבעא אתכפיל בהו. הני לאו אינון לאסתכלא, אלא אי אתוספן ביה. אי אתוספן תרין אוחרנין, על ההוא שרטוטא דאתכפל בהו. ארחא לא אנדמן ליה. ואי יעבד לא יצלה.

בר אי קיימן בארפא, בין רשימא לרשימא, בזמנא דיתמשך משכא לאחורא, ואשתארו אינון רשימין דאשתמודען. האי יצלה בארחא. וסימן דא, תלת תלת בפותיא. וארבע בארפא. ורזא דא ז’ מאתוון זעירין.

רשימא חד בארפא, ותרין תרין בפותיא. מארחא, ישמע מלין בזמן קריב, ולית ליה בהו תועלתא. ארבע רשימין בארפא, וד’ רשימין בפותיא, ארחא אנדמן ליה בטרח סג’ ולסופא לתועלתיה. ורזא דא ז’ מאתוון אמצעין, דבין זעירין ורבין.

חמש זעירין רשימין בפותיא לתתא, וארבע בפותיא לעילא, וארבע בארפא. בניחא ליה בביתיה, ועצלא איהו. וארחא הות מתתקנא קמיה, ולא בעי למעבד. ואי יעבד, יצלה בההוא ארחא, אבל לא עביד ליה, ועצלא הוי ורזא דא ז’ דאיהי פשוטה.

באצבעא דאמצעיתא, האי אצבעא קיימא, למעבד עובדא ההוא דחשיב. אי שרטוטא חדא קיימא בארפא, בין שרטוטי דפותיא, האי חשב מחשבין, ואסתלקן מניה, ודחיל ולא עביד, וההיא מחשבה לא אתעביד כלל.

אי תרין שרטוטין בארפא, דקיימין כד אתפשט משכא לאחורא. האי לאו ביה מחשבין, וחשיב מחשבין לפום שעתיא, ואתעביד, ולא מחשבה דהרהר ביה כלל, אלא מחשבה דאיהו בבהילו וזעירא, אבל הרהורא ומחשבה לא.

ואי תלת רשימין בארפא. ובפותיא תרין או תלת, כד אתפשט משכא לאחורא. האי איהו בר נש דאיהו פקיהא, וחשיב מחשבין, וכל אינון מחשבין דאינון לסטר קודשא בריך הוא אתקיימן בידיה, ומחשבין אחרנין לאו הכי.

אי ארבע או חמשה בארפא, באתפשטו דמשכא כדקאמרן, (דא איהו) כד שראן על פותיא, בתלת, או בארבע, או מתרין ולהלאה. דא בר נש דמחשבוי לאבאשא, ואשתבח בהו. ודיקנה וגביני עינוי סומקין, מחשב לביש ואשתבח

בהו. קצרא דיומין איהו. פקיחא איהו. ואכנע תדיר למכילן דביש. אצלה. ולסופא דיומין זעירין אסתלק מעלמא.

אסוותא להאי תיובתא. כדין אשתכחו תלת רשימין, או ארבע, ושריין על תרין. תלת רשימין או ד' בארפא ושריין על תרין בפותיא. דהא פפום מנהגא דבר נש, הכי מתחלפי שרטוטין, מזמן לזמן. ורזא דא (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו', מרב אונים ואמיץ כח וגו'.

כמה דקודשא בריך הוא אחלף חייילין וזמנין בככבי שמיא, יומא דא כף, וליומא אחרא כף. (ודא איהו דאמרינן בצלותא דערבית ומחליף את הזמנים ומסדר את הכוכבים כפום דחלופא דזמנים כך איהו מסדר כוכבים.) כפום דאדם דלגו כל עובדוי. הכי אתחזון בהאי רקיעא. והכי אתחזי בהאי משכא דהאי אדם תתאה. דאיהו רקיעא, עור דחפיא על פלא.

וכלא כפום גוונא דאדם דלגו, דהאי לזמנין קאים בדינא, לזמנין ברחמי, כההוא גוונא ממש אחזי לבר. לזמנין פהאי גוונא, ולזמנין פהאי גוונא כגוונא דא לתתא בהאי אדם, כמה דאמרן, לזמנין פהאי גוונא, ולזמנין פהאי גוונא, ורזא דא את ז' אתכליל ביה את י'.

דף ע"ז ע"א

ורזין אלין באצבען (דף ע"ז ע"א) דימינא, בזעירא וברברבא. וסימן (דברים א) כקטן כגדול תשמעון. אלו תרין אצבען ברזין אלין, והכי אינון ברזין דאוליפנא מניה דמר, (ולא אינון) ברזי דרב ייסא סבא. מכאן ולהלאה שרטוטין אחרנין, דאקרון פלהו תולדות, ואינון תולדות אדם, כמה דכתיב, (בראשית ב) תולדות השמים, והא אתמר, דכלא רזא דא. כגוונא דא תולדות אדם, בכל אינון דיוקנין דאנפין, ובכל אינון דקאמרן. ובאלין תולדות דשרטוטי ידן, דאתחזיין ברזין פנימאין, כמה דאתחזי.

זה ספר תולדות אדם, לשרטוטין, סימן זר"ה פס"ץ. רזין לחכימי לבא, רוהס"ף, חמש אתוון, בחמש תרעין, למנדע חכמה בסוכלתנו.

תרעא קדמאה, ר'. בידיא אית שרטוטין דקיקין, ושרטוטין רברבין. וכלהו מתערבי דא עם דא. שרטוטין רברבין דאית בידיא, כד אינון תרין בארפא, ותרין בפותיא, ואחידו דא בדא, דא איהו ברזא דאת ה', וברזא דאת ר' ודחי לאת ז', ונטיל אלין תרין אתוון. בפותיא נטיל ה', בארפא נטיל ר', וסימן דיליה ה"ר.

דא אית ליה בידיא שמאלא פהאי גוונא באלין שרטוטין רברבין. אבל אינון שרטוטין זעירין דנטלא ימינא, לא נטלא שמאלא. דימינא נטלא, חד שרטוטא

דְּקִיק לְעֵילָא בְּאַרְכָּא, וְחַד שְׁרֵטוּטָא דְּקִיק לְתַתָּא, דְּאֶחֶיד בֵּין אֵינּוֹן תְּרִין שְׁרֵטוּטִין רַבְרַבִּין. בְּפּוֹתֵיא אֵית חַד שְׁרֵטוּטָא דְּקִיק, דְּאֶחֶיד לְתַתָּא בְּאֵינּוֹן תְּרִין דְּשְׂרִיא עָלֵיהּ. וּבְשִׂמְאָלָא לָאו הָכִי, וְרוּזָא דִּילֵיהּ אִיהוּ בִּימִינָא, וְלָאוּ בְּשִׂמְאָלָא.

הָאִי אִיהוּ בַר נֶשׁ, דְּלִזְמִנִּין תְּאִיב בְּבֵיתָא, וְלִזְמִנִּין בְּאַרְחָא, דָּא לָא שְׂכִיךְ לְבֵיהּ בְּהָאִי וּבְהָאִי. כַּד אִיהוּ בְּבֵיתָא תְּאִיב בְּאַרְחָא, וְכַד אִיהוּ בְּאַרְחָא, תְּאִיב בְּבֵיתָא. אֲצִלַּח תְּדִיר בְּאַרְחָא, וְלִזְמִנִּין בְּבֵיתָא. דָּא אֲצִלַּח בְּאוּרֵייתָא, וּבְרוּזֵי דְּאוּרֵייתָא אִי אֲשַׁתְּדַל בְּהוּ. הָאִי חָמֵי בְּשִׁנְאוּי, תּוֹעֲלַתָּא לְסִגְיָאִין בֵּיהּ. עֲצִלָּא אִיהוּ בְּמִלֵּי דְּעִלְמָא. אִי אַתְּעַר, אַתְּעַרוֹן לְאוּטְבָא לִיהּ מְלַעֲיָלָא. זְכִי בְּמִלוּי. דָּא אִיהוּ חֲמִידָא וּמְפִיר מְמוֹנָא. טַב עֵינָא אִיהוּ. צְלוֹתֵיהּ אֲשַׁתְּמַע. נְחִית וְסִלִּיק בְּמְמוֹנָא.

דָּא אִיהוּ דְּלִזְמִנִּין מְתַבַּר לְבֵיהּ לְגַבֵּיהּ מְאָרִיָּה. וְכַדִּין אֲשַׁתְּכַחוּ תְּלַת שְׁרֵטוּטִין זְעִירִין, דְּמַעְבְּרִין בְּהַהוּא שְׁרֵטוּטָא דְּקִיק, דְּאֶתּוּסְפָּה עַל אֵינּוֹן תְּרִין דְּפּוֹתֵיא, וְרוּזָא דָּא ה' דְּמִתְחַבְּרָא עִם ר'. דָּא אַרְחָא, דָּא בֵּיתָא. דָּא חֲדוּה, דָּא עֲצִיבוּ, דָּא תּוֹעֲלַתָּא, דָּא עֲצִלָּא, דָּא טַב עֵינָא, דָּא חֲמִידָא, וּמְפִיר מְמוֹנָא. דָּא מְתַבַּר לְבֵיהּ, וְתַב לְמְאָרִיָּה.

תְּרַעָא תְּנִינָא, ז'. בִּימִינָא, בְּקַסְטִירוּ דְּקוֹלְטָא, רְשִׁימִין שְׂכִיחֵי, כַּד אֲשַׁתְּכַחוּ תְּלַת שְׁרֵטוּטִין רַבְרַבִּין בְּפּוֹתֵיא, וְתְרִין רַבְרַבִּין בְּאַרְכָּא, וְחַד מְאֵינּוֹן דְּאַרְכָּא, אֶחֶיד בְּאֵינּוֹן תְּרִין דְּפּוֹתֵיא, וְחַד אַחְרָא לָא אֶחֶיד בְּהוּ. הָאִי אֵית פְּסִלוּ בְּזַרְעֵיהּ, מְסִטְרָא דְּאִבּוּי, אוּ מְסִטְרָא דְּאִמִּיָּה.

וְכַדִּין מְשַׁתְּכַחֵי לְתַתָּא מְאֵינּוֹן תְּלַת שְׁרֵטוּטִין דְּפּוֹתֵיא, תְּרִין שְׁרֵטוּטִין דְּקִיקִין, דְּאֶחֶידִין בְּהוּ לְתַתָּא. הָאִי אִיהוּ בַר נֶשׁ, מְתַקֵּן עוֹבְדוּי, קָמֵי בְּנֵי נֶשָׂא, וְלְבֵיהּ לָא קְשׁוּט. וְלִזְמִנָּא דְּסִיב, אַהֲדַר לְאַתְתַּקְנָא. כַּדִּין אֲשַׁתְּכַחוּ אֵינּוֹן תְּרִין שְׁרֵטוּטִין בְּאַרְכָּא, אֶחֶידִין בְּאֵינּוֹן דְּפּוֹתֵיא, דָּא עִם דָּא. וְתְרִין אַחְרָנִין עֲמַהוֹן בְּאַמְצְעֵיתָא, דְּקִיקִין, וְדָא בְּאַרְכָּא. וְתַלַּת דְּקִיקִין בְּפּוֹתֵיא, וְרוּזָא דָּא ז' דְּמִתְחַבְּרָא בְּאַת ר'.

דָּה ע"ז ע"ב

וְכַד אִיהוּ סִיב וְתַב כַּדְקָאמְרוֹן, אַתְתַּקֵּן אִיהוּ בְּרוּזָא דְּאַת ר', וְאַתְחַבְּרָא בְּאַת ז'. לְבַתַּר כַּד הָאִי אַתְתַּקֵּן, אִיהוּ תְּדִיר בְּלַחֲשׁוּ, וְכַל עוֹבְדוּי בְּלַחֲשׁוּ. אֲבָל לָאו אִיהוּ בְּקִימָא כַּדְקָא חֲזִי בְּגִין דְּהַהוּא פְּסִלוּ, עַד לָא אַתִּיּאֲשָׂא בֵּיהּ. (מְכַאן אוּלִּיפְנָא מֵאן דְּפִסִּיל זַרְעֵיהּ עַד תְּלַת דְּרִין לָא אַתִּיּאֲשָׂא הַהוּא פְּסִילוּ (דָּה ע"ז ע"ב) מְלַכְשַׁכְשָׂא. בְּגִין כַּךְ תְּנִינִין וְוִי לִיהּ לְהַהוּא בַר נֶשׁ דְּפִסִּיל זַרְעֵיהּ וְלֹא חִישׁ לִיקְרָא דְּמְאָרִיָּה. פְּסִיל זַרְעֵיהּ וְדִאִי.)

ולבתר דאתיאישא. ההוא פסילו, כדין אשתכחו שרטוטין בידיא ימינא, ארבע וחמש. ארבע בארפא, חמש בפותיא. ורזא דא ז', ואתחבר באת ה'. האי לזמנין אצלה, לזמנין לא אצלה. אצלה באורייתא, ולסוף יומי, אצלה אפילו בממונא.

תרעא תליתאה, ה'. בימינא, כד אשתכחו חמש שרטוטין בפותיא, ותלת בארפא, ואשתכח ההוא שרטוטא דאמצעיתא מאינון תלת, דא איהו ברזא דאת ה', ואסתמיך באות ס'.

בזמנא דאשתכח ההוא שרטוטא דאמצעיתא, דעאל ואחיד גו אינון חמש שרטוטין דפותיא, דא איהו בר נש עציב ורגיז גו ביתיה, ובגו בני נשא לאו הכי. קמצן איהו בביתיה, ורגיז וכפין, ולזמנין לא. לבר מביתיה לאו הכי. אצלה בעובדי עלמא. כד אשתדל באורייתא אסתכיל זעיר ואתהדר בה. מהימנא איהו, אבל לאו כל זמנא. וההוא זמנא דלאו מהימנא, אחזי גוון קשוט, ולא קשוט בשלימו. בדינא יצלה. מהימנא איהו ברזין דאורייתא, דא איהו ברזא דאת ה', ואתחבר באת ס'.

ואי ארבע שרטוטין בפותיא, וחמש בארפא, תרין מאינון דארפא, עאלין גו אינון ארבע, דא איהו בר נש חדי בביתיה, ואתחזי עציב לבא לבר, ולא הכי דכיון דמליל עם בני נשא, אחזי חדו ואתכוון במלוי.

תלת שרטוטין זעירין עאלין גו אינון דארפא, דא אית ליה חד רשימו אוכם בגופיה, ותלת שערין תליין בההוא רשימו, וההוא רשימו איהו כעגולא, וחד תבירא (חבורא) ברישיה. ולהאי רשימא, קראן ליה חפימי לבא, דיידעין רזין אלין, ריש נשרא. רשימו דא, אתחזי לזמנין, בין כתפוי. ולזמנין, בדרועא ימינא. ולזמנין, על ידא ימינא באצבעוי.

אי רשימא דא ריש נשרא, איהו בארחה מישר בתיקוני, יסתלק לעותרא וליקרא. ואי ההוא ריש נשרא אתהפך לאחורא, יזכה לבנין לזמנין. אבל כד איהו סיב, יזכה לעותרא יתיר, וליקר סגיא, יתיר מעולמו, ויצלה באורייתא, אי אשתדל בה.

ריש נשרא דא, אתחזי לזמנין אוכמא, ולזמנין גוון דלא סומק זעיר, דלא אצטבע כל כך. לזמנין בשערין לזמנין שעיע, וכלא חד סימנא איהו, ובחד דינא אתדן.

ואי ההוא גוון סומק אצטבע יתיר, וקאים בגוניה, זמן זעיר הוא דאצטבע, בגין דאלין גוונין, לזמנין קיימין נהירין, ולזמנין חשוכין. ואי אצטבע ההוא סומק ונהיר, כדין אית בידיא שמאלא, תלת שרטוטין בארפא, ותלת בפותיא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

וְחַד דְּקִיק עַל אֵינּוֹן דְּפוּתִיא, וְחַד דְּקִיק עַל אֵינּוֹן דְּאַרְכָּא. וּבִידָא יְמִינָא אַתּוּסָף
חַד בְּפוּתִיא בְּלַחֲדוּי. הָאִי בַר נֶשׁ שְׂכִיב בְּנִגְדָּה, וְלֹא תָב מִינָה לְמֵאַרְיָה.

וְכַד תָּב בְּתִיּוּבְתָא, אֲשֶׁתְּאַרוּ אֵינּוֹן שְׂרֻטוּטִין בִּידָא שְׂמַאלָא, וְהָהוּא דְּאַתּוּסָף
בִּימִינָא, אֲתַעְדִּי מִנְיָה, וְאַתְעֵדִי הָהוּא סוּמְקָא, דְּלֹא אֲתַחְזִי נְהִיר כָּל פֶּךְ מִנְיָה.
וְלִזְמַנִּין דָּאָף עַל גַּב דְּתָב, לֹא אֲעֵדִיו מִנְיָה הָהוּא סוּמְקָא, עַד זְמַן. הָאִי אִיְהוּ
בְּרֻזָּא דָּאֵת ה', וְאַתְעֵדִי אֵת ס', וְעַאל תַּחֲתוּי אֵת י', וְאַתְחַבֵּר אֵת ה' בְּאֵת י'.
הָאִי בְּעֵי תְקוּנָא לְנַפְשִׁיהָ בְּבַהֲלִלוּ. חֲכִימָא דְּלִבָּא דְּחַמִּי לִיָּה, חוּבְתָא אִית עֲלֵיָּה,
לוּמַר לִיָּה זִיל אֲסִי לְנַפְשָׁךְ.

סדר הלימוד ליום יט טבת [יום 108 בשנה]

ואי תלת שרטוטין בארפא, וחד בפותיא, דא איהו ברזא דאת ה' בלחודיה. ולזמנין אתחבר ברזא דאת ז'. האי איהו בר נש תאיב בתר בצעין דעלמא. ואי לאו, רדיף בתר נשין, ותיאובתיה נאופים. ואף על גב דתאיב לבצעין דעלמא, האי לא אעדיו מניה, ולא אכסיף. עינוי שקיעין ומליל בהו.

דף ע"ח ע"א

אי תב למאריה מתחלפי שרטוטין. תלת בפותיא וחד לארפא, ואינון תרין דקיין (דף ע"ח ע"א) קיימין בקיימא, כדין רעו דיליה יתיר באתתיה, ואתדבק בה. חד דקיין יתיר, עאל בין אינון תרין דקיין. כדין אתחבר את ה' באת ז'.

ואי שרטוטא חד בארפא וארבע בפותיא, ותלת דקיין קיימין על ההוא חד, וחד על אינון ארבע. על דרועא שמאלא, אית ליה תלת קסטרין דקיין, דאתילידו ביה מיזמין זעירין, וחד שערא תליא, בההוא חד דרישא. האי איהו רדיף בתר נאופא דאשת חבריה. מאריה דזדונא איהו. אגזים בעינא שמאלא, בלא מלולא כלל, ואשלים. ובגין דאיהו מאריה זדונא, לא חייש ליקרא דמאריה, לאתבא קמיה. לבתר קטיל חויא ליה, או בר נש סומקא.

ואי ארבע בארפא, ותלת בפותיא, ואינון דסלקין לעילא אעדיו מניה. האי, תבר לביה לגבי מאריה, ותב בתיובתא. כדין איהו ברזא דאת פ', ואתחבר באת ה'. על אלין, ועל אינון דכוותיה, כתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב.

עד הכא, כל אינון רזין דתולדות אדם, דאינון תולדות, דאתילידו ביה מזמן לזמן, כפום ארחוי דבר נש. זכאה חולקיהון דאינון דיתבין קמיה דמר, וזכו למשמע מפומיה רזין דאורייתא. זכאה אינון בהאי עלמא, וזכאין אינון לעלמא דאתי. אמר ר' שמעון, זכאין אתון חבריא, דכל רזין לא אנסי לכו, כמה דוכתיין עלאין אזדמנן לכו לעלמא דאתי.

פתח ואמר (שמות יח) ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע, האי קרא אוקמוה. אבל ואתה תחזה, תבחר לא כתיב. אלא תחזה: לפום חיזו דעיינין. במאי. בדיוקנא דבר נש באלין שית סטרין דקאמרתון וכלא בהאי קרא. ואתה תחזה, חד, בשערא. מכל העם, תרין, במצחא. אנשי חיל, תלת, באנפין. יראי אלהים, ארבע, בעיינין. אנשי אמת, חמש, בשפון. שונאי בצע, שית, בידין. בשרטוטיהון.

דאלין אינון סימנין, לאשתמודעא בהו בני נשא, לאינון דרוח חכמתא שריא עלייהו. ועם כל דא, משה לא אצטריך דא, אלא מה כתיב, ויבחר משה אנשי חיל מכל ישראל. בגין דרוחא קודשא הוה אתי לגביה, ואודע ליה, וביה הוה חמי כלא.

מנא לן, דכתיב פי יהיה להם דבר בא אלי. באים אלי לא כתיב, אלא בא אלי, דא רוח קודשא, דהוה אתי לגביה, וביה הוה ידע, ולא אצטריך לכל דא לאסתכלא ולעיינא, אלא לפום שעתיא הוה ידע משה.

כהאי גוונא, ידע שלמה מלכא, ידע בכורסייה, דרוח קודשא שריא עליה, דכל מאן דקריב לכורסייה, דחילו ואימתא נפיל עליה, וביה הוה דאין דינא בלא סהדין. בגין דדייקנין הוה בכורסייה, וכל מאן דמקרב בשקרא, מכשכשא הוה דייקנא, והוה ידע שלמה מלכא, דבשקרא קאתי. בגין כך, אימתא דכורסייה הוה נפיל על כלא, וכלהו אשתכחו זכאין קמיה.

דף ע"ח ע"ב

מלכא משיחא בריחא, כמה דאת אמר (ישעיה יא) והריחו ביראת יי' ולא למראה עיניו ישפוט וגו'. ותלת אלין, דנו עלמא, בלא סהדין והתראת. שאר בני עלמא על פום סהדין, על מימר אורייתא. חפימין דאשתמודען באינון דייקנין, עלייהו לאזהרא לבני עלמא, ולמיהב אסוותא לבני נשא, ולאסי נפשייהו. זכאין אינון כהאי עלמא, וזכאין אינון בעלמא דאתי. (שמות יט) בחדש השלישי לצאת בני ישראל וגו', דשליט ביה אוריא"ל ליה, רב ממנא, ותלת מאה ושתין וחמש רבוא משריין עמיה, כחושבן יומי שתא. וכלהו אית לון תלת מאה ושתין וחמש מפתחן נהורין, מההוא נהורא דנפקא מגו חשמל עלאה פנימאה גניז וסתים, די רזין דאתוון קדישין עלאין דשמא קדישא, (דף ע"ח ע"ב) תליין ביה.

ואיהו רזא דאיש תם, מאריה דביתא, איש האלהים. תם: דתמן סיומא וקשרא דתפילין, (בראשית כה) ויעקב איש תם הוה. ובדייקניה, קיימא רזא דחשמל פנימאה עלאה טמיר וגניז. וכל נהורין סתימין עלאין נקיט איהו, ונפקי מניה, וכלהו משריין נקטי אינון מפתחן דההוא נהורא דנפיק מגו חשמל.

וההוא נהורא, כלייל בתרין נהורין, ואינון חד. נהורא קדמאה, איהו נהורא חורא, דלא שלטא ביה עינא, ודא איהו נהורא דגניז לצדיקייא. כמה דאת אמר (תהלים צו) אור זרוע לצדיק וגו'. נהורא תניינא, איהו נהורא מנצא מלהטא, כגוון סומק. ואתכלילו תרין נהורין כחד, והוה חד.

והאי אוריא”ל רב ממנא, וכל אינון משיריין, נטלי ההוא נהורא, ובגין דכליל בתרין, אקרי תאומי”ם. ועל דא שלטא ביה, ההוא מזלא דאקרי ברזא דיליה תאומים, וביה אתיהיבת אורייתא. ומפאן אתמשכאן דרגין לתתא, עד דסלקין בשמהן, (ס”א לאנהגא) לאנהרא עלמא.

כל שאר מזלי, לית לון פה ולשון, והאי אית ליה פה ולשון פליין פחדא. ועל דא באורייתא, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה פתיב. יומם, לקבל לשון. לילה, לקבל פה. וכלא פליל פחדא. ובכלא סליק תאומים.

תומים פתיב, ועל רזא דא פתיב תומים, (בראשית כה) והנה תומים בבטנה. אי תימא דבגין תרווייהו קאמר. לאו הכי, דהא עשו לא סליק ברזא דא. אלא בגין יעקב קאמר, ושבחא דא, דתהו במעהא דהתיא צדקת, קא משבח קרא. ובגין דתהו תמן ההוא רשע, אסתלק מתמן אלה.

וכלא רזא חדא. יעקב נטיל ברזא דיליה, תרין ירחין ניסין ואייר, ואתפליל איהו ברזא דסיון, דאיהו תאומים. עשו, נטיל ברזא דיליה, תרין ירחין תמוז”ז א”ב, ואיהו לא אשתכח, ואתאביד, דהא אלו”ל לאו דיליה הוא, ואפילו א”ב, ט’ יום אינון דיליה, ולא יתיר, ואתאביד, ולא אשתכח, ולא איהו ברזא דתאומים, אלא אתפרש לחודיה, וסטא לסטרא אחרא באפיסה ושמו, כמה דאתאמר, (תהלים ט) האויב תמו חרבות לנצח.

ובגין דיעקב איהו תאומים, אתיהיבת אורייתא לבנוי בחדש תאומים, ואורייתא ברזא דתאומים, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה. בחדש תליתאי, לעם תליתאי, בדרגין תליתאין, תורה תליתאי: תורה, נביאים, וכתובים. וכלא חד.

בחדש השלישי וגו’. פרשתא דא בהאי קרא אוקמוה ליה לעילא. תאני רבי חייא, בההוא זמנא דמטו ישראל לטורא דסיני, כניש להו קודשא בריך הוא לזרעין דישראל, ואשגח ליה בכלהו, ולא אשפח בכלהו זרעא דישראל פסלו, אלא כלהו זרעא קדישא, כלהו בני קשוט.

בההוא זמנא אמר קודשא בריך הוא למשה, השתא אנא בעי למיהב אורייתא לישראל, משיך להו ברחימותא דאבהן, ברחימותא דרחימנא להו, ובאתוון דעבדית להו. ואת הוי לי שלוחא, ואתיב מלין אלין. אמר ר’ יוסי אמר ר’ יהודה, כך אמר קודשא בריך הוא למשה, במלה דא הוי לי שליחא מהימנא, לאמשכא ישראל אבתראי. (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יי’ מן ההר וגו’. ומשה עלה אל האלהים, לאתרא דפרישן גדפוי דשכינתא, כמה דאתאמר (תהלים יח) ויט שמים וירד וגו’.

דף ע”ט ע”א

תאנא אמר ר’ יהודה, כל זמנא דגלופי מלכא עלאה מתישרן באתרייהו, עלמין פלהו בחידו, וכל עובדין מתישרן בקיומיהו. (מאן כל עובדין מתישרן בקיומיהו) כמה דאת אמר, (שמות לה) את מעשה יי’ פי נורא הוא. מאי פי נורא הוא. אמר ר’ אלעזר, שלימו דכלא. כמה דאת אמר (דברים י) האל הגדול הגבור והנורא. מאי (דף ע”ט ע”א) והנורא. דא יעקב. וכתוב, (בראשית כה) ויעקב איש תם, פתרגומו, גבר שלים. שלים בכלא. כך כל עובדין דקודשא בריך הוא, שלימין בשלימו, בקיומא שלים.

תניא, רבי יוסי אומר, יומא חד הוה קאימנא קמיה דר’ יהודה סבא, שאילנא ליה, מאי דכתיב, (בראשית כח) ויירא ויאמר מה נורא וגו’. מאי קא חמא, דקאמר דאיהו נורא. אמר לי, חמא שלימו דמהימנותא קדישא, דהוה שכין בהווא אתר, פגוונא דלעילא. ובכל אתר דהוי שלימותא שכין, אקרי נורא.

אמינא ליה, אי הכי, אמאי תרגומו דחילו, ולא שלים. אמר לי, לית דחילו אלא באתר דהוי שלימותא שכין, ובכל אתר דהוי שלימותא שכין, אתקרי נורא. דכתיב, (תהלים לה) יראו את יי’ קדושו כי אין מחסור ליראיו, ממשמע דקאמר כי אין מחסור, באתר דלית מחסור, שלימותא שכין.

תאנא (משלי ל) מי עלה שמים וירד, אמר ר’ יוסי, דא הוא משה, דכתיב ומשה עלה אל האלהים. מי אסף רוח בחפניו, דא הוא אהרן. דכתיב, (ויקרא טז) ומלא חפניו קטרת סמים דקה. מי צרר מים בשמלה, דא אליהו. דכתיב, (מלכים א יז) אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפני דברי. מי הקים כל אפסי ארץ, דא הוא אברהם. דכתיב ביה, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם.

הוא תני האי, והוא אמר, מי עלה שמים, דא קודשא בריך הוא. דכתיב ביה (תהלים מז) עלה אלהים בתרועה (מי עלה תקון בסוד את האור אמנם בתרועה וירד בסוד ויבדל, הבדילו לו אלהים בתרועה) מי אסף רוח בחפניו, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, (איוב יב) אשר בידו נפש כל חי וגו’. מי צרר מים בשמלה דא קודשא בריך הוא. דכתיב ביה (איוב כו) צורר מים בעביו. מי הקים כל אפסי ארץ, דא קודשא בריך הוא. דכתיב ביה, (בראשית ב) ביום עשות יי’ אלהים ארץ ושמים. תו אמר, מי עלה שמים וירד וגו’, אלין אינון ארבע קטירי עלמא, אש רוח מים ועפר.

אמר ר' ייסא, אתחזון מלוי דר' יוסי, דלא מתקיימאן. כד מטו מלין אלין לגביה דר' שמעון, אנה ידוי ברישיה דר' יוסי וברכיה, ואמר שפיר קא אמרת, והכי הוא. אמר ליה מנא לך. אמר הכי אוליפנא מאבא, דהוה אמר משמיה דרב המנונא סבא.

יומא חד הוה יתיב ר' שמעון בתרעא דצפורי, אמר ליה ר' ייסא, האי דאמר ר' יוסי, מי עלה שמים וירד וגו', זמנא חדא אמר, דא משה. לבתר אמר, דא קודשא בריך הוא. לבתר אמר, אלין ד' קטירין אש רוח מים ועפר. וחמינא ליה למר דברכיה.

אמר ליה ודאי שפיר קא אמר, והכי הוא, וכלא חד מלה, וכלהו מלי אתקיימו בקודשא בריך הוא, וכלהו בחד מתקלא סלקא. אתרגיש ר' ייסא במלוי דר' שמעון, ואמר ודאי האי הכי הוא, והכי אוליפנא מקמיה דמר זמנא אחרא. (אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. דכתיב, (תהלים פט) כי אמרתי עולם חסד יבנה. אבל)

וכלא שפיר. אבל סופא דקרא מאי קא מיירי דכתיב, (משלי ל) מה שמו ומה שם בנו פי תדע. מה שמו תינה, מה שם בנו מהו. אמר ליה, רזא דמלה הא אוליפנא לר' אלעזר ברי. אמר ליה, לימא לי מר, דהא בחלמי שאילנא קמיה דמר האי מלה, ואמר לי, ואנשינא לה. אמר ליה, אי אימא תדכר. אמר ליה ודאי. דהא מה דאוליפנא קמי דמר יומא דא אדכרנא.

אמר ליה רזא דמלה, היינו דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל וכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. וברזא עלאה, והאי אקרי בנו. אמר ינוח דעתיה דמר, דהא רזא דא ידענא. אדהכי, לא אדכר ר' ייסא, חלש דעתיה, אזל לבייתה, אדמוך, אחזיאו ליה בחלמא, חד ספרא דאגדתא, דהוה כתיב ביה, חכמה ותפארת במקדשו.

דף ע"ט ע"ב

אתער, אזל לגביה דרבי שמעון, נשק ידוי, אמר, הכי חמינא בחלמא. זמנא אחרא חמינא בחלמא, חד (דף ע"ט ע"ב) ספרא דאגדתא דאחזיו קמאי, והוה פתיב ביה, חכמה ותפארת במקדשו, חכמה לעילא, תפארת לתתא. במקדשו לגביהו. והכי חמינא בחלמא זמנא חדא. והכי אשכחנא בפומאי. אמר ליה ר' שמעון, עד כען רביא אנת, למיעל בין מחצדי חקלא, והא פלא אחזיאו לך. ודא הוא דכתיב, מה שמו ומה שם בנו פי תדע. חכמה שמו, תפארת בנו.

(תנא) (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים, ופאה חולקיה דמשה, דזכי ליקרא דא, דאורייתא אסהיד בגיניה כף. (תאני ר' יהודה) תא חזי, מה בין משה לשאר בני עלמא. שאר בני עלמא, כד סלקין, סלקין לעתרא, סלקין לרבו, סלקין למלכו, אבל משה כד סליק, מה כתיב ביה, ומשה עלה אל האלהים, ופאה חולקיה. ר' יוסי אמר, מפאן אמרו חבריא, הפא ליטהר מסייעין אותו, דכתיב ומשה עלה אל האלהים. מה כתיב בתריה, ויקרא אליו יי. דמאן דבעי לאתקרבא, מקרבין ליה.

ויקרא אליו יי מן החר לאמר פה תאמר לבית יעקב וגו'. ר' יצחק פתח, (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך, ופאה חולקיה דההוא בר נש, דקודשא בריך הוא אתרעי ביה, וקריב ליה, למשרי בגו היכלא קדישא, דכל מאן דאיהו אתרעי ביה לפולחניה, רשים הוא מרשימין דלעילא, למנדע דהא הוא אתבחר מקמיה דמלכא קדישא עלאה, למשרי במדורוי. וכל מאן דאשתכח ביה ההוא רשימא, אעבר בכל תרעין דלעילא, ולית דימחי בידוי.

ר' יהודה אמר, ופאה חולקיה דמשה, דעליה כתיב אשרי תבחר ותקרב, וכתיב ביה (שמות כד) ומשה נגש אל הערפל ונגש משה לבדו אל יי והם לא יגשו. פה תאמר לבית יעקב: אלין נוקבי, ותגיד לבני ישראל: אלין דוכרין.

סדר הלימוד ליום כ טבת [יום 109 בשנה]

ר' שמעון אמר, כה תאמר, כמה דאת אמר (במדבר ו) כה תברכו. וכתבי, (תהלים קמה) וחסידך יברוכה, כלומר יברכו כה. כה תאמר לבית יעקב, באמירה. והיינו מסטרא דדינא. ותגיד לבני ישראל, כמה דאת אמר, (דברים ד) ויגד לכם את בריתו. וכתבי (דברים כו) הגדתי היום ליי' אלהיך. לבני ישראל, דוכרין, דאתו מסטרא דרחמי.

אמר רבי יצחק, (ס"א יוסי) הואיל ואתינא להאי, מה הוא הגדתי היום ליי' אלהיך. ליי' אלהינו, מבעי ליה. אמר ליה ר' שמעון, וכי האי בלחודוי הוא. והא פתיב (דברים ח) כי יי' אלהיך מביאך אל ארץ טובה וגו'. (דברים ז) אשר יי' אלהיך נותן לך. (דברים ד) כי יי' אלהיך אש אוכלה הוא, וכלהו הכי.

אלא הכי תנינן, כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה. וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. מאי טעמא. משום דורעא קדישא, לארעא קדישא סלקא. ושכינתא באתרה יתבא. והאי בהאי תליא. ומשה לא קאמר אלהיך, אלא לאינון דהוו זמינין למיעל לארעא קדישא, ולקבלא אפי שכינתא. ומה דלא אמר אלהינו, משום דהא משה לא זכה למיעל לארעא, ובגיני כה, אלהיך ודאי בכל אתר, משום דאינון הוו זמינין למיעל תמן.

אמר ליה ודאי הכי הוא. אבל הכא פתיב, (דברים כו) ובאת אל הפהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליי' אלהיך, והא אינון בארעא שריין, מאי טעמא אלהיך, ולא אלהינו. אלא אינון בעיין לאחזאה ולאודאה, דבגיני דחסד עלאה, זכאן לכל האי, ושריין בארעא, ועאלן להיא ארעא, ועביד עמהון כל אינון טבאן, ובגיני כה, הוו אמרי מלין אלין לפהן, (ולא לבר נש אחרא) דכתיב הגדתי היום ליי' אלהיך, (והכי הוא ודאי) משום דאתי מסטרא דחסד.

דף פ' ע"א

כה תאמר לבית יעקב, למה הוא אתר דאתחזי להו. ותגיד לבני ישראל, ביהוא אתר שלים דאתחזי להו, דהא יעקב וישראל, תרין דרגין אסתלקו, ובדרגא חד סלקין, אלא ישראל שלימותא דכלא (דף פ' ע"א) אקרי. ותגיד לבני ישראל, לאחזאה חכמתא, ולאשתעי ברוח חכמתא, טיבו וקשוט דעבד לון קודשא בריך הוא, דכתיב ויגד לכם את בריתו.

תניא, אמר ר' יוסי, זמנא חדא הוינא אזיל בארְחא, והוה ר' חייא ברי עמי. עד דהוינא אזלין, אשכחנא חד גבר, דהוה לקיט בחקלא, עשבין לאסוותא. קריבנא לגביה, אמינא ליה, בר נש, קוטרָא דקוטרִי דעשבין למה. לא זקיף רישיה, ולא אמר מידי. אהדרנא זמנא אחרא ואמינא האי, ולא אמר מידי. אמינא ליה לרבי חייא ברי, או האי בר נש אטים אודנין, או שטיא, או חפימא. יתיבנא גבוי. לבתר לקיט אינון עשבין, ואחיד לון, וחפא עליהון טרפי גופנין.

אמר לן, אנא חמינא דיודאין אתון, ויודאין אמרי עליהו, דאינון חפימין, אי לא דחייסנא עלייכו השתא, תהוון רחיקן מבני נשא פסגרא דא, דמרחקין ליה מפלא, דהא אנא חמינא, דריחא דחד עשבא דהוה קריב גביכון, עאל בגופייכו, ותהוון רחיקין תלתא יומין. אלא אכילו אלין תומי ברא ותתסון,

אכלנא מנייהו דהוּו שכיחין קמן, ואדמכנא, ואתקטרנא בזיעא, עד עידן סגי. לבתר אתערנא, אמר לן ההוא גברא, השתא אלהכון עמכון, דאשכחתון לי, דהא אסוותא דגופיכון על ידי אשתלים.

עד דהוינא אזלין, אמר לן, כל בר נש בעי לאשתעי בבר נש אחרא, כפום ארחוי, דהא לנוקבא כפום ארחוי. לגברא כפום ארחוי. לגברא דגברי כפום ארחוי. אמינא לרבי חייא ברי, היינו דכתיב, כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל. (ס"א כה תאמר לבית יעקב בההוא אתר דאתחזי להו. ותגיד לבני ישראל בההוא אתר שלים דאתחזי להו. דהא יעקב וישראל תרין דרגין אינון ובדרגא חד סלקין אלא ישראל שלימותא דבלא אקרי)

אמר לן, חמיתון דלא זקיפנא רישאי, ולא אשתעינא בהדייכו, משום דאבא, חפימא בעשבין מכל בני דרא הוה. ואוליפנא מאבא ארחוי דכל עשבין, דבהון קשוט, ואנא בכל שתא מדוראי בינייהו.

והאי עשבא דחמיתון, דחפינא ליה בטרפי דגופנין אלין, בביתאי אית אתר חד, והוא לסטר צפון, ובההוא אתר נעיץ חד ריחיא, ומעינא דההוא ריחיא, נפיק חד גבר בתרין רישין, וחרבא שיננא בידיה ובכל יומא קא מצער לן. ואנא לקיטנא האי עשבא, וזילו אבתראי, ותחמון חיליה דהאי עשבא, ומה די אלהא עלאה גלי בעלמא, ולית מאן דידע ארחוי בכלא.

אזילנא אבתריה, עד דהוינא אזלי בארְחא, מאיך לחד נוקבא בעפרא, ושוּי מההוא עשבא בנוקבא, נפק חד חוּיא ורישא דיליה סגי. נטל חד סנטירא, (נ"א סודרא) וקטיר ליה פחד גדיא. דחילנא. אמר לון זילו אבתראי.

עד דמטינא לביתיה. חמינא ההוא אתר בחשוכא, בתר חד פותלא. נטל חד שרגא ודליק דליקא סחרניה דההוא אתר דריחיא. אמר לון, ממה דתחמון, לא תדחלון ולא תשתעון מידי.

אדהכי, שרי חויא מקטרוי, וכתש בקיסטא מההוא עשבא. ושוי ברישיה דחויא. עאל חויא בההוא עינא דרחיא, ושמענא קלא דכל אתר מזדעזעא. בעינן למיפק, אחיד בידנא ההוא גברא, אמר, לא תדחלון קריבו גבאי.

אדהכי, נפק חויא שתית דמא, נקיט ההוא גברא מההוא עשבא, ושוי ברישיה כבנדמיתא. עאל בההוא עינא דרחיא. לשעתא זעירא, חמינא, דנפיק מההוא עינא חד גברא בתרין רישין, וחויא שרייא סחרניה דקדלוי. עאל בההוא עינא דרחיא ונפק תלת זמני. הוה אמר, זקיטא זקיטא, ווי לאימיה דלההוא אתר אוביל ליה.

אדהכי, אתעקר ריחיא מאתריה, ונפקו גברא וחויא, ונפלו ומיתו תרווייהו. ואנן דחילנא סגי. אמר לן ההוא גברא, דא הוא חילא דעשבא דאנא לקיטנא קמייכו, ובגניי כף לא אשתעינא בהדייכו, ולא זקיפנא רישאי, בשעתא דקריבתון גבאי.

דף פ' ע"ב

אמר לון אילו (דף פ' ע"ב) ידעין בני נשא חכמתא, דכל מה דנטע קודשא בריך הוא בארעא, וחילא דכל מה דאשתכח בעלמא, ישתמודעון חילא דמאריהון, בחכמתיה סגיאה. אבל לא טמיר קודשא בריך הוא חכמתא דא מבני נשא, אלא בגין דלא יסטון מארחוי, ולא יתרחיצו בההיא חכמתא וינשון ליה.

כד אתינא, ואמינא הני מלי קמיה דרבי שמעון, אמר ודאי חכימא הוה. ותא חזי, לית עשבא ועשבא דאתייליד בארעא, דלא הוה ביה חכמתא סגיאה, וחיליה בשמיא סגיאה. תא חזי, מן אזובא. דבכל אתר דבעי קודשא בריך הוא לדכאה לפר נש, (ויחי ר"נ ע"א) באזובא מתדכי. מאי טעמא. משום דיתער חיליה דלעילא דאתפקדא עלוי, דהא ההוא חילא דאתפקדא עלוי כד אתערא, מבערא רוח מסאבא, ואתדכי פר נש. ועלך אמינא בריך רחמנא דשזבך. (שמות יט) אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים. מאי כנפי נשרים. אמר רבי יהודה ברחמי. דכתיב, (דברים לז) כנשר יעיר קנז וגו'. והיינו רזא דאמר ר' שמעון, (משלי ל) דרך הנשר בשמים. מאי בשמים. ברחמי. מה נשר אשתכח ברחמי על בנוי, ודינא לגבי אחרנין. כף קודשא בריך הוא אשתכח ברחמי לגבי ישראל, ודינא לגבי עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

ר' אלעזר, הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, והוה אזיל ר' יוסי ור' חייא עמיה, קמו בנהורא, כד נהיר יממא, והוה אזלי. אמר ר' חייא, חמינא האי קרא דכתיב, (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין לארבעתן ופני שור מהשמאל לארבעתן ופני נשר לארבעתן הא אריה בימינא, שור משמאלא, (ק"כ ע"א) נשר באן אתר דוכתיה.

אמר ליה ר' אלעזר, באתרא (נ"א דיעקב) דיניקא שריא. מאי טעמא. משום דנשר בכלא אשתכת, רחמי לבנוי, דינא לגבי אחרנין. כך קודשא בריך הוא, אוביל לון לישראל ברחמי. ובדינא לגבי אחרנין, דכתיב ואשא אתכם על כנפי נשרים. וכתיב כנשר יעיר קנו.

מנלן דנשר רחמי אקרי. דכתיב דרך הנשר בשמים. בשמים ממש. ובגניי כך אריה לימינא. שור לשמאלא. נשר בינייהו ואחיד לון. אדם כליל כלהו, וכלא אתכלילן ביה, דכתיב ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה.

ויהי ביום השלישי וגו'. ר' אבא פתח, (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה ושדים אין לה מה נעשה לאחותנו ביום שידבר בה. אחות לנו קטנה, דא כנסת ישראל, דאקרי אחות לקודשא בריך הוא. ושדים אין לה, היינו דתנינן, בשעתא דקריבו ישראל לטורא דסיני, לא הוה בהון זכוון, ועובדין טבין, לאגנא עלייהו, דכתיב ושדים אין לה. דהא אינון תקוונא ושפירו דאתתא, ולית שפירו דאתתא אלא אינון. מה נעשה לאחותנו. מה יתעביד מינה, בשעתא דקודשא בריך הוא, יתגלי בטורא דסיני, למללא בפתגמי אורייתא, ויפרח נשמתהון מנייהו.

אמר ר' יוסי. בההוא שעתא דקריבו ישראל לטורא דסיני, בההוא ליליא ונגהי, תלתא יומין דלא אזדוגו לאנתתייהו, אתו מלאכין עלאין, וקבילו לישראל באחוותא. אינון מלאכין לעילא, וישראל מלאכין לתתא. אינון מקדשין שמא עלאה לעילא, וישראל מקדשין שמא עלאה לתתא.

ואתעטרו ישראל בשבעין פתרין בההוא ליליא. ומלאכי עלאי הוו אמרי אחות לנו קטנה ושדים אין לה, דלית בהו זכוון ועובדין טבין. מה נעשה לאחותנו, כלומר מה יקר ורבו נעביד לאחתנא דא ביומא דקודשא בריך הוא יתגלי בטורא דסיני למיהב להו אורייתא.

דף פ"א ע"א

ויהי ביום השלישי, כתיב היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה והיינו ביום השלישי. ר' שמעון אמר, בשעתא דקודשא בריך הוא בעא לאתגלאה (דף פ"א ע"א) בטורא דסיני, קרא קודשא בריך הוא לכל פמלייא דיליה, אמר לון, השתא ישראל רביין, דלא ידעין נימוסי, ואנא בעי לאתגלי עלייהו, אי אתגלי

עלייהו בחילא דגבורה, לא יכלין למסבל. אבל אתגלי עלייהו ברחמי, ויקבלון נימוסי, הדא הוא דכתיב, ויהי ביום השלישי. ביום השלישי ודאי דאיהו רחמי מנלן. דכתיב, (שמואל ב כב) ויט שמים וירד.

ובהאי אתגלי קודשא בריך הוא לישראל, אקדים להו רחמי בקדמיתא. ולבתר אתייהיב להו אורייתא, מסטרא דגבורה. ביום השלישי, דהכי אתחזי להו, דבגיני כן ישראל אקרונ.

בהיות הבקר, דכתיב, (שמואל ב כג) בקר לא עבות. הא אי הוה עבות קדרותא אשתכח, ולא אתגלייא חס"ד. ואימתי אתגלייא חס"ד. בבקר. כמה דאת אמר, (בראשית מה) הבקר אור. דכד נהיר צפרא, חס"ד אשתכח בעלמא, ודינין מתעברן. ובזמנא דלא נהיר בקר, דינין עד פען לא מתעברן. דכתיב, (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. כיון דאתעברן אינון ככביא ונהיר שמשא, ביה שעטא כתיב, בקר לא עבות. וחס"ד אתער בעלמא תתאה, בההיא שעטא כתיב, בהיות הבקר. וכיון דמתעברן ככביא בקר אשתכח. (נ"א דאתער בקר, דינין לא אשתכחו)

אמר ר' יוסי, בהיות הבקר שארי קודשא בריך הוא לאתגלאה בטורא דסיני. תאנא, בהיות הבקר, כד אתער זכותיה דאברהם, דכתיב ביה (בראשית יט) וישפם אברהם בבקר.

ויהי קלת וברקים, אמר רבי אבא, קלת כתיב חסר. תרין קלין דאתדרו לחד, דא נפקא מן דא, רוחא ממיא. ומיא מרוחא. תרין דאינון חד, וחד דאיהו תרי.

אמר רבי יוסי, קלת חד, ואיהו קלא רברבא תקיפא, דלא פסקת לעלמין, ההוא דכתיב ביה (דברים ה) קול גדול ולא יסף דהא שאר קלין אתפסקו, דתניא, בארבעה תקופין בשתא, קלא אתפסקת, וכדין דינין מתערין בעלמא. והאי קלא דכליל שאר קלין ביה, לא אתפסק לעלמין, ולא אתערבר מקיומא שלים ותוקפא דיליה. תאנא, האי קלא, קלא דקלין, קלא דכליל כל שאר קלין.

אמר ר' יהודה, לית קלא, אלא מסטרא דרוחא ומיא ואשא. וכלא (דבר אחר וכלא) עביד קלא, ואתכליל דא בדא, ועל דא כתיב קלת. וברקים, אמר רבי יוסי, היינו דכתיב, (תהלים קלה) ברקים למטר עשה, שלהובא בעוטרי, קטירא דרחמי בחיבתא, דלא (שקיע) שכיחו.

תנא, ר' יהודה אומר, בסטר גבורה, אורייתא אתייהיבת. אמר רבי יוסי, אי הכי בסטר שמאלא הוי. אמר ליה, אתהדר לימינא. דכתיב, (דברים לג) מימינו אש

דת למו. וכתוב (שמות טו) ימינך יי נאדרי בכח וגו'. אשכחן שמאלא דאתחזר לימינא, וימינא לשמאלא, הא גבורה לשמאלא (דבר אחר לימינא).

וענן כבד על ההר וגו', עננא תקיף, דשקיע באתריה, דלא נטיל. וקל שפר חזק מאד, מגו דעננא תקיף הוה, נפיק ההוא קלא, כמה דאת אמר (דברים ה) ויהי כשמעכם את הקול מתוך החשך.

אמר רבי יהודה, תלת חשוכי הוו, דכתיב חשך ענן וערפל. וההוא קלא הוה נפיק פנימאה מכלהו. אמר רבי יוסי, פנימאה דכלא הוה, דביה פתיב, קול גדול ולא יסף.

אמר ר' אבא פתיב (שמות כ) וכל העם ראים את הקולות. ראים, שמעים מבעי ליה. אלא הכי תנינן, אינון קלין, הוו מתגלפי בההוא חשוכא ועננא וקבלא, ומתחזיין בהו, כמה דאתחזי גופא, וחמאן מה דחמאן, ושמעין מה דשמעין, מגו ההוא חשוכא וקבלא ועננא, ומגו ההוא חזו דהו חמאן, הוו נהירין בנהירו עלאה, וידעין, מה דלא ידעו דרין אחרנין, דאתו בתרייהו.

דף פ"א ע"ב

וכלהו, הוו חמאן אפין באפין, הדא הוא דכתיב, (דברים ה) פנים בפנים דבר יי עמכם. ומאן הוו חמאן. תאני רבי יוסי, מנהירו דאינון קלו, דלא הוה קול, דלא הוה נהיר בנהירו, דמסתכלי ביה כל גניזין, וכל טמירין, וכל דרין דייתון עד מלכא משיחא. ובגיני כך פתיב וכל העם ראים את הקולות, ראים (דף פ"א ע"ב) ראיה ממש.

אמר רבי אלעזר, וכל העם ראים. ראים: כמה דאמינא, דחמו מנהירו דאינון קלו, מה דלא חמו דרין בתראין אחרנין. את הקולות: כמה דאת אמר, (ישעיה ו) וארא את יי. וארא יי, לא פתיב, אלא את יי. אוף הכא, וכל העם ראים הקולות לא נאמר, אלא את הקולות.

כגוונא דא, את השמים ואת הארץ, דהא אתין דבאורייתא, לאסתכלא באורייתא (נ"א בחכמתא) אתייהבו. (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך (משלי ג) כבד את יי מהונך. וכלהו לאתפללא בהו מלה אחרא. אוף הכא, את הקולות, לאסגאה ההוא קלא אחרא לתתא, דכניש לון לגביה, מה דנפיק מנייהו, דביה חמאן ומסתכלן בחכמתא עלאה כל גניזין עלאין, וכל רזין טמירין וסתימין, מה דלא אתגלייא לדרין בתראין, דאתו בתריהון, ולא לדרין דייתון לעלמין, עד זמנא דייתי מלכא משיחא. דכתיב, (ישעיה נב) כי עין בעין יראו בשוב יי ציון.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

וְאֵת הַלְפִידִים, בְּקִדְמֵי־תֵא בְּרָקִים, וְהִשְׁתָּא לְפִידִים. כִּלְא חַד. אַבְל מְדַאֲתִתְקִנּוּ
בְּתִקְוֵנּוּי לְאֲתִחְזֹאָה, אֲתִקְרוּן הָכִי.
וְאֵת קוֹל הַשׁוֹפָר. תְּאֵנִי רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב (תהלים סב) אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתֵּים זֶו
שְׁמַעְתִּי, כְּמָה דְאֵת אָמַר, אָנֹכִי, וְלֹא יִהְיֶה לָּךְ.

סדר הלימוד ליום כא טבת [יום 110 בשנה]

אמר רבי יהודה, קל בשפר מבעי ליה. השפר למה. אלא, תהוא קול דאקרי שופר. דכתיב, (ויקרא כה) והעברת שופר תרועה בחדש השביעי בעשור לחדש ביום הכפורים, בדא אתברי (אתקרי) שופר.

אמר רבי יוסי, מה שופר, אפיק קלא, אשא ורוחא ומיא, אוף הכא, כלא אתכליל בהאי, ומדא נפקין קלין אחרנין.

אמר רבי אלעזר, קול דנפיק משופר, דמשמע דשופר חד, וקול נפיק מגיה, ושופר בקיומיה שכית, ובגיגי כף כתיב, קול השפר.

רבי יהודה אמר הכי, קול השפר, השפר כתיב חסר, כמה דאת אמר, (דניאל ו) שפר קדם דריוש. (דניאל ד) מלפי ישפר עלך. (דניאל ג) שפר קדמי להחויא.

רבי שמעון אמר, קול השפר, אתרא דקלא נפיק מגיה, אקרי שופר. תו אמר רבי שמעון, תא חזי, קול השופר: אתרא דקלא, היינו דכתיב, (דברים ח) כי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם. מאי מוצא פי יי'. דא קול (ס"א דנפיק משופר והאי קול) השופר, הוא רב מכל שאר קלי תתאי, ותקיפא מכלהו, דכתיב וקול שפר חזק מאד, ועל כל שאר קלין לא אתמר חזק מאד. (נ"א אמר רבי שמעון) בהאי קול השופר תליא כלא, ודא הוא דאקרי קול גדול, דכתיב קול גדול ולא יסף. ואקרי (מלכים א יט) קול דממה דקה, גהירו דבוציני, דהוא נה ודקיק, וזכיר ונהיר לכלא.

דממה, מהו דממה. אמר רבי שמעון, דבעי בר נש למשתוקא מגיה, ולמחסם פומיה. כמה דאת אמר, (תהלים לט) אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני אשמרה לפי מחסום. דממה איהי שתוקא דלא אשתמע לבר. וירא העם וינעו ויעמדו מרחק, דחמו מה דחמו. וינעו כמה דאת אמר (ישעיה ו) וינעו אמות הספים מקול הקורא.

תאנא, מה כתיב ביה ביחזקאל, כד חמא גבורן גימוסי קודשא בריה הוא, דכתיב, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה וגו', רוח סערה אמאי. אמר רבי יוסי, לתברא ארבע מלפון. אמר רבי יהודה, תנינא, רוחא רבה, דאתער בגימוסי גבורה דלעילא באה מן הצפון. מצפון לא כתיב אלא מן הצפון תהוא דאשתמודע לעילא, תהוא דטמיר וגניז לעילא.

ענן גדול ואש מתלקחת, דהוה אחיד ביה, (ס"א ולא אחיד, אחיד בסטרוי וכו'), ולא הוה אחיד בסטרוי לאתערא דינא, דתנינן, תלת זמנין ביומא, ינקא תהוא דינא

קשיא, בקרדיטי גליפין מסטרא דגבורה, הדא הוא דכתיב ואש מתלקחת. בגין לאתערא בעלמא.

ומה מבסם ליה, ההוא דכתיב ביה ונגה לו סביב. דההוא זיהרא דאסחר ליה מכל סטרוי, מבסם ליה, ומתקין ליה, בגין דלא להוי דינא קשיא, וייכלון בני נשא למסבליה. (יחזקאל א) ומתוכה פעין חשמל, תאנא, ומתוכה: ומגוה. פעין חשמל, מאי חשמל. אמר רבי יהודה, (ק”ט ע”ב, ר”ג ע”ב, רמ”ז ע”א) חיות אשא ממלא.

דף פ”ב ע”א

תאנא, אמר רבי יוסי, חשמל: מה דהוה לבא לאשא, דכתיב מתוך האש פעין חשמל. ולא חשמל מתוך האש, מגו אשא דאיהי לגו באשא. פעין חשמל דאיהי בתר ארבע דרגין, דכתיב, רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונגה לו (דף פ”ב ע”א) סביב. ומתוכה פעין חשמל מתוך האש, ההוא דכתיב ביה ואש מתלקחת.

תניא רבי יוסי בר רבי יהודה אמר, חמו ישראל הכא, מה דלא חמא יחזקאל בן בוזי, וכלהו אתדבקו בחכמתא עלאה יקרא. חמשה דרגין דקלין, חמו ישראל בטורא דסיני. ובחמשה דרגין אלין אתייהיבת אורייתא. דרגא חמישאה הוא, דכתיב קול השפר. יחזקאל לקבליהון חמא חמשה דרגין דאינון לבר מאלין, דאינון רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונגה לו סביב, ועין חשמל.

אמר רבי אלעזר, בישראל כתיב, (דברים ה) פנים בפנים דבר יי וגו’. ביחזקאל כתיב, פעין, ודמות, כמאן דחמי בתר כותלין סגיאין, כמאן דחמי בר נש בתר כותלא. אמר רבי יהודה, מה דחמו ישראל, לא חמא נביאה אחרא, כל שפן מה דחמא משה, דלא חמא נביאה אחרא. (ס”א כל שכן בר נש אחרא) זכאה חולקיה, דכתיב ביה, (שמות לה) ויהי שם עם יי ולא בחיזו אחרא, כמה דכתיב, (במדבר יב) ומראה ולא בחידות.

אמר רבי יוסי, תא חזי, כתיב, (יחזקאל א) (ב’ א) היה היה דבר יי, נבואה לשעתא היתה. ר’ יהודה אומר, לקיומא הוא דאתא, דאצטריך למהוי בגיניהון דישראל, לאשתמודעא דהא לא שביק לון קודשא בריך הוא, ובכל אתר דמתפורין ישראל בגלותא, עמהון הוא שריא.

אמר רבי אלעזר, היה היה: דחמא ולא חמא, דקאים באינון מלין, ולא קאים. הדא הוא דכתיב וארא פעין חשמל, ולא חשמל אבל ישראל, מה כתיב בהו, וכל העם ראים את הקולת, כל חד וחד חמא, כדקא חזי ליה.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

דַתְנִיָא, כַּל חַד וְחַד הוּוּ קַיִימִין שׁוּרִין שׁוּרִין, תַּחֲוּמִין תַּחֲוּמִין, וְכַדְקָא אַתְחַזִי לְהוּ, חֲמוּ כַּל חַד וְחַד.

השלמה מההשמטות (סימן א)

(שמות כ) וְכַל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְאֵת הַלְפִידִים. וְכִי רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת אֲלֵא וְכַל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, אוֹתָן קוֹלוֹת שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים כ"ט) קוֹל יי עַל הַמַּיִם אֶל הַכְּבוֹד הַרְעִים. קוֹל יי בַּפֶּתַח. וְאוֹמֵר (ישעיה י) בְּכַח יְדֵי עֲשִׂיתִי. וְאוֹמֵר (ישעיה מח) אֶף יְדֵי יְסֻדָּה אֶרְץ. (תהלים כ"ט) קוֹל ה' בְּהַדָּר. וְאוֹמֵר (תהלים קי"א) הוֹד וְהַדָּר פָּעֵלוּ וְצִדְקָתוֹ. (תהלים כ"ט) קוֹל יי שׁוֹבֵר אַרְזִים, זֶה קָשֶׁת שֶׁמְשַׁבֵּרֶת עֲצֵי אַרְזִים וְעֲצֵי בְרוֹשִׁים. (תהלים כ"ט) קוֹל יי חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ, זֶה שֶׁעוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין הָאֵשׁ וּבֵין הַמַּיִם שֶׁחוֹצֵב כַּח הָאֵשׁ וּמוֹנֵעַ אוֹתוֹ מִלְּלַחֹךְ הַמַּיִם גַּם מוֹנֵעַ מִלְּכַבּוֹתוֹ. (תהלים כ"ט) קוֹל יי יַחֲלֵל מִדְּבָר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים י"ח) וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמַשִּׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם. יוֹתֵר מִן הַמְדַבֵּר. (תהלים כ"ט) קוֹל יי יַחֲלֵל אֵילוֹת וַיַּחֲשׂוּף יַעֲרוֹת וּבַהֲיִכְלוֹ כָּלוּ אוֹמֵר כְּבוֹד. דְּכַתִּיב (שיר השירים ב') הַשִּׁבְעָתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם בְּצַבָּאוֹת אוֹ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה. הָא לְמַדְתָּ שֶׁבִשְׁבַע קוֹלוֹת נִיתְנָה הַתּוֹרָה וּבְכוּלָם נִגְלָה עֲלֵיהֶם אֲדוֹן הָעוֹלָם, וְרֵאוּם. וְהֵינּוּ, דְּכַתִּיב (שמות ב') וְכַל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת.

כְּתוּב אַחַד אוֹמֵר (תהלים י"ח) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדַּ וְעָרְפֵל תַּחַת רַגְלָיו. וְכְתוּב אַחַד אוֹמֵר (שמות כ) כִּי מִן הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם. הָא כִּי־צַד אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה הִיְתָה בְּאֶרֶץ שְׁהוּא קוֹל אַחַד, וְשָׂאָר קוֹלוֹת הָיוּ בְּשָׁמַיִם דְּכַתִּיב (דברים ד) מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעַךְ אֵת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ וְעַל הָאֶרֶץ הִרְאָךְ אֵת אֲשׁוּ הַגְּדוּלָּה וּדְבַרְיוֹ שֶׁמַּעַתָּה מֵתוֹךְ הָאֵשׁ. וּמֵאֵי הִיא גְּדוּלָּה, (שמאלו) וּמֵאֵלוֹ הִיָּה יוֹצֵא דְבוּר מֵתוֹךְ הָאֵשׁ שֶׁנֶּאֱמַר, וּדְבַרְיוֹ שֶׁמַּעַתָּה מֵתוֹךְ הָאֵשׁ.

וּמֵאֵי (דברים ד) וְתִמּוּנָה אֵינְכֶם רוֹאִים זוּלָּתִי קוֹל, הֵהוּא כְּדֹאֵמַר לָהֶם מִשֶּׁה לְיִשְׂרָאֵל (דברים ד) כִּי לֹא רָאִיתֶם כָּל תִּמּוּנָה. תִּמּוּנָה וְלֹא כָּל תִּמּוּנָה. מִשָּׁל לְמָה הַדְּבַר דּוּמָה, לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה עוֹמֵד עַל עֲבָדָיו מְעוֹטָף בְּכִסּוֹת לְבָנָה לֹא דִי לְאִימַת הַמֶּלֶךְ שֶׁיִּסְתַּכְּלוּ בְּלְבוּשָׁיו וְעוֹד רְחוּק הִיָּה הַמֶּלֶךְ וְשָׁמְעוּ קוֹלוֹ, יְכוּלִין לְרֹאוֹת גְּרוֹנוֹ אֲמַרְתָּ לֹא, הָא לְמַדְתָּ שֶׁרֵאוּ תִּמּוּנָה וְלֹא כָּל תִּמּוּנָה. וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, וְתִמּוּנָה אֵינְכֶם רוֹאִים זוּלָּתִי קוֹל. וְכַתִּיב (דברים ד) קוֹל דְּבָרִים אֶתֶם שׁוֹמְעִים.

כְּתוּב אַחַד אוֹמֵר וְכַל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת וְכְתוּב אַחַד אוֹמֵר קוֹל דְּבָרִים אֶתֶם שׁוֹמְעִים. הָא כִּי־צַד, בְּתַחֲלִילָה רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת. וּמָה רָאוּ שֶׁבַע קוֹלוֹת שֶׁאֵמַר דּוֹד וְלִסּוּף שֶׁמְעוּ הַדְּבַר יוֹצֵא מִבֵּין כָּלָם. וְהָא אֵינּוּן עֶשֶׂר. דְּרַבְנָן אֲמַרִי דְּכַלְהוּ אֲמַרִינָן (אמרן) כְּחֵדָא מְלֵתָא, כֵּן כְּלָהוּ כְּחֵדָא מְלֵתָא אֲמַרִינָן (אמרן). וְהוּוּ

שבעה מאמרות בשבעה קולות. ועל דא נאמר קול דברים אתם שומעים ותמונה אינכם רואים זולתי קול. הא למדת דכלהו כחדא, מחדא מלתא אמרינן (אמרן). ובעבור שלא יטעו ישראל לומר אחרים יעזרוהו מן המלאכים, אף קולו לבדו לא יוכל להיות חזק כל כך, בעבור כך חזר וכללם.

דבר אחר שלא יאמרו העולם הואיל והם עשרה מאמרות לעשר מלאכים שמה לא יוכלו לדבר על פה אחד, כתיב ביה אנכי וכלל כל העשרה. ומאי עשרה מלכים, שבע קולות ושלושה מאמרים. ומאי אומרים דכתיב (דברים כ"ו) ויי האמירך היום. ומאי גינהו שלשה, דכתיב (משלי ד') ראשית חכמה קנה חכמה ובכל קנינה קנה בינה. כמה דאת אמר (איוב ל"ב) ונשמת שדי תבינם. נשמתו של שדי, היא תבינם, שלישית מאי הוי כדאמר ליה ההוא גברא סבא לההוא ינוקא. במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור במה שהרשיתיה התבונן אין לך עסק בנסתרות.

תנא (משלי כ"ה) כבוד אלהים הסתר דבר. מאי דבר, כמה דאת אמר (תהלים קי"ט) ראש דברך אמת. (משלי כ"ה) וכבוד מלכים חקור דבר. מאי דבר, דכתיב (משלי כ"ה) דבר דבור על אפניו. אל תקרי אפניו, אלא אופניו: (עד כאן מההשמטות) אמר רבי שמעון, רישי דעמא בלחודייהו, רישי דשבטין בלחודייהו. נוקבי בלחודייהו. ה' דרגין לימינא, וה' דרגין לשמאלא. הדא הוא דכתיב, (דברים כט) אתם נצבים היום כלכם לפני יי' אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושופריכם כל איש וגו', הא ה' דרגין לימינא. וה' דרגין לשמאלא מאן אינון. היינו דכתיב, (דברים כט) טפכם, נשיכם, וגרף אשר בקרב מחנה, מחטב עצים, עד שאב מימיה. הא ה' דרגין לשמאלא.

בלהו דרגין אתתקנו כגוונא דלעילא. לקבליהון ירתו ישראל אחסנת עלמין, עשר אמירן, דבהו תליין כל פקודין, וכל זכוון, וכל ירותת אחסנא, דאינון חולקא טבא דישראל.

תאנא, בההיא שעתא דקודשא בריך הוא אתגלי בטורא דסיני, הוו חמאן כל ישראל, כמאן דחמי נהורא בעשישתא, ומההוא נהורא הוה חמי כל חד וחד, מה דלא חמא יחזקאל נביאה.

מאי טעמא. משום דאינון קלין עלאין, אתגליאו (נ"א אתגליפו) בחד, כמה דאמינא, דכתיב, וכל העם רואים את הקולות. אבל ביחזקאל, שכנינתא אתגלי ברתיוכי, ולא יתיר, והוה חמי, כמאן דחמי בתר כותלין סגיין.

אמר רבי יהודה, זכאה חולקא דמשה, דכתיב ביה, וירד יי' על הר סיני ויקרא יי' למשה, זכאה דרא, דכתיב ביה, ירד יי' לעיני כל העם על הר סיני.

תא חזי, פתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו, דהא מימינא אתגלי מה דאתגלי. מה בין האי להאי. אמר ר' יוסי, הכא בסיני, רישא וגופא דמלכא, דכתיב, (שמואל ב כב) ויט שמים וירד, ובאתר דאית רישא, אית גופא, אבל ביחזקאל פתיב (יחזקאל א) ותהי עליו שם יד יי', דאתגלי ידא, ולא גופא. ותנינן, אפילו בינדא, יד יי' עלאה, יד יי' תתאה.

תא חזי, פתיב נפתחו השמים ואראה מראת אלהים. מראת פתיב חסר, לאתחזאה דבגין שכונתא קאמר, דהא ואראה מראת חסר, מראה חד. אמר ר' ייסא, וכי שכונתא לאו פלא. אמר רבי יוסי, לא דמי רישא דמלכא, לרגלוי דמלכא, אף על גב דכלא הוי בגופא דמלכא.

תא חזי, בישעיהו פתיב, (ישעיהו ו) וארא את יי', ביחזקאל פתיב, ואראה מראת אלהים, הכא את, התם מראת. מה דחמא דא, חמא דא. זכאה חולקיה דמשה, דלא הוה נביאה מהימנא שלימא פוותיה.

דף פ"ב ע"ב

וארא את יי', את דייקא. ואראה מראת אלהים, מראת דייקא. ובדרגא חד הוה. אי (דף פ"ב ע"ב) הכי, אמאי לא פריש ישעיה כולי האי. אמר רבי יוסי, דא כליל, דא פריש. מאי טעמא פריש כולי האי יחזקאל. אלא, כלא אצטריך בגיניהון דישראל, דינדעון חביבותא דחביב להו קודשא בריך הוא, דשכינתיה ורתכווי אתיין לדיירא ביניהו בגלותא.

אמר רבי חייא, בארץ פשדים, והא פתיב (ישעיה כג) הן ארץ פשדים זה העם לא היה, אמאי אתגלי שכונתא תמן. אי תימא בגיניהון דישראל, הוה טב דתשרי שכונתא בגווייהו, ולא יתגלייא. אלא, הכי תאנא, אי לאו דאתגלייא לא הוה ידעין.

והא דאתגלייא, מה פתיב, על נהר פבר, על מיא, באתר דלא יסתאב, ולא (ויחי רכ"ב ע"ב) שריא מסאבותא. והווא נהרא, הוה חד מארבע נהרין, דנפקין מגנתא דעדן, דכתיב על נהר פבר. מאי פבר. דכבר הוה. מאתר דשכינתא שריא עלוי. וכתיב ותהי עליו שם יד יי', שם, ולא באתר אחרא.

אמר רבי חייא, פתיב ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות אדם להבה. תאנא ברזא עלאה, ארבע חיוון אית, דאינהו לגו בגו היכלא קדישא, ואינון קדמאי, עתיקין דעתיקא קדישא, כללא דשמא עלאה. ויחזקאל חמא, דמות

דְרִיכִין עֲלֵאִין, דְהָא הוּא חֲמָא, מֵאַתֵּר דְלֵא הוּוּ נְהִיר כֹּל כְּדָ. תְּאַנָּא, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא, אֵית לְתַתָּא מִינֵיהוּ, וְכֵן בְּכֻלְהוּ עֲלֵמִין, כּוּלְהוּ אַחֲדִין דָּא בְדָא, וְדָא בְדָא.

וְאִי תִימָא לְעֵילָא יִתִיר דְחֲמָא. תְּנִינֵן, מִשָּׁה חֲמָא בְּאַסְפֵּקְלָרְיָא דְנְהָרָא, וְכֻלְהוּ נְבִיאִי לֹא חֲמוּ אֶלָּא מְגוּ אֲסְפֵּקְלָרְיָא דְלֵא נְהָרָא, דְכְּתִיב וְאַרְאֵה מְרֵאת אֱלֹהִים. וְכְּתִיב (במדבר יב) אִם יִהְיֶה נְבִיאֲכֶם יִי בְּמִרְאֵה אֱלֹהֵי אֲתוּדַע וְגוֹ' לֹא כֵן עֲבַדֵי מִשָּׁה וְגוֹ', וְכְּתִיב פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תָּא חֲזִי, דְנְבִיאִין כְּלָהוּ לְגַבִּיָּה, כְּנֻקְבָּא לְגַבִּי דְכוּרָא, דְכְּתִיב פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמִרְאֵה. וְלִשְׂאֵר נְבִיאִים (כתוב, במראות ולמשה יי) בְּמִרְאֵה אֱלֹהֵי אֲתוּדַע. בְּמִרְאֵה וְלֹא מְרֵאת. כֹּל שְׁכֵן יַחְזַקְאֵל, דְאַפִּילוּ מְרֵאתָ לֹא כְּתִיב בֵּיה, אֶלָּא מְרֵאת חֲסֵר, וְכֹל שְׁכֵן דְכְּתִיב בְּמִשָּׁה, וְלֹא בְּחִידוּת, אֶלָּא כֹּל מְלָה עַל בּוּרִיָּה. זְכָאָה אִיהוּ דְרָא, דְנְבִיאָה דָּא שְׂרִי בְּגוּוֹיָהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה, אֲפִין בְּאַפִּין חֲמוּ יִשְׂרָאֵל זִיו יִקְרָא דְמַלְכִיָּהוּן, (נ"א דמאריהון) וְלֹא הוּוּ בְּהוֹן סוּמִין, וְחַגְרִין, וְקִטִּיעִין, וְחַרְשִׁין. סוּמִין, מִשְׁמַע דְכְּתִיב וְכֹל הָעָם רוֹאִים. חַגְרִין, דְכְּתִיב וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחַתִּית הַהָר. קִטִּיעִין וְחַרְשִׁין, גַּעֲשֵׂה וְנִשְׁמַע. וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי כְּתִיב (ישעיה לה) אֲזִי יִדְלַג כְּאַיִל פֶּסַח וְתֵרוּן לְשׁוֹן אֱלֹהִים. (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (תהלים קו) מִי יִמְלִל גְּבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. בְּכֻמָּה אֲרַחֵן, אֲוִרִיתָא אֲסַהֲיֵדַת בְּבֵר נֶשׁ, דְלֹא יַחֲוֵב קָמִי מְאַרְיָה. בְּכֻמָּה אֲרַחֵן, יַהֲיֵב לִיָּה עֵיטָא, דְלֹא יִסְטִי מְאַרְחֻי לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא. בְּכֻמָּה אֲרַחֵן יַהֲיֵב לִיָּה עֵיטָא, הֵיךְ יִתּוּב קָמִי מְאַרְיָה, וַיִּמְחֹל לִיָּה.

דְתַנֵּן, שִׁית מְאָה וְתִלְתַּת עֶשֶׂר זִינֵי עֵיטָא, יַהֲיֵב אֲוִרִיתָא לְבֵר נֶשׁ, לְמַהוּי שְׁלִים בְּמְאַרְיָה, בְּגִין דְמְאַרְיָה בְּעָא לְאוּטְבָא לִיָּה בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. וַיִּתִּיר בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, דְהָא תְּנִינֵן, כֹּל מַה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ אֲשֵׁלִים לִיָּה לְבֵר נֶשׁ, מְאַיִנוּן טְבָאן דְזָכִי בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי אֲשֵׁתִלִים בְּהוּ. מְאַי טְעֵמָא. מִשׁוּם דְעֵלְמָא דְאַתִּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ הוּי. (ואי תימא דהאי עלמא לאו דידיה הוא אלא)

דָּה פ"ג ע"א

וְהַכִּי תְּנִינֵן, הָאִי עֵלְמָא לְקַבְּלִיָּה דְעֵלְמָא דְאַתִּי, לֹא הוּי אֶלָּא כְּפִרוּזְדוּר לְגַבִּי טְרַקְלִין. (בגין כך עלמא דאתי דקודשא בריך הוא הוי) וְכֵד זָכִי הַהוּא זְכָאָה, בְּדִידִיָּה זָכִי. דְתַנֵּיָּא, כְּתִיב (דברים יח) וְנַחֲלָה לֹא יִהְיֶה לוֹ בְּקִרְבֵּי אַחִיו. מְאַי טְעֵמָא. מִשׁוּם דִּיִּי הוּוּ נַחֲלָתוֹ. זְכָאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דְזָכִי לְאַחְסָנָא אַחְסָנָתָא עֲלָאָה דָּא. זָכִי בְּהַ בְּעֵלְמָא דָּא, וּבְבִיתָא דְהָאִי עֵלְמָא. כְּדָ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, וּבְבִיתָא עֲלָאָה קְדִישָׁא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

דְּכַתִּיב, (ישעיה נז) וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם, (דף פ"ג ע"א) זְכָאָה חוֹלְקִיה
דְּהוּא זְכָאָה, דְּמְדוּרִיה עִם מְלָכָא בְּבֵיתִיה.

סדר הלימוד ליום כב טבת [יום 111 בשנה]

ר' שמעון אמר, זכאה חולקיה דההוא זכאה, דזכי להאי דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, עם יי לא כתיב, אלא על יי. מאי על יי. אתר דעלאין ותתאין אתמשכן מיניה, ותאבין לההוא אתר, דכתיב, (תהלים קכא) מאין יבא עזרי. וכתיב, (דניאל ז) ועד עתיק יומיא מטה וקדמוהי הקרבוהי. ותיאובתא וענוגא דצדיקיא, לאסתכלא לההוא זיוא, דכל זיוא מיניה נפקא, ואתמשכן מיניה כל אינון כתרין.

תו אמר רבי שמעון, תנינן בהאי קרא אז תתענג על יי, סופיה דקרא מה כתיב, והרפבתיך על במותי ארץ, על ההוא אתר דאקרי במותי ארץ, איהו לעילא מהאי ארץ, וההוא אתר דאקרי במתי ארץ, היינו שמים. והיינו דכתיב על במותי ארץ. על יי אמר ר' אבא, אז תשב לא כתיב, אלא אז תתענג על יי, היינו שמים. דכתיב, (תהלים נז) רומה על השמים אלהים. והרפבתיך על במותי ארץ, היינו ארץ החיים, ממשמע דכתיב על במותי, לאכללא ציון וירושלים, דאקרון במתי ארץ, והיינו שמים דלעילא, וארץ דלעילא. ומלה דאמר ר' שמעון, הכי הוא, וכלא חד, דכתיב ועד עתיק יומיא מטה וגו', וכל הני מיילי לאתר חד סלקין.

אמר ר' אבא לרבי שמעון, לימא לי מר, האי קרא כוליה, במאי אוקימנא ליה, דכתיב אז תתענג על יי והרפבתיך על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך. אמר ליה, הא כלא אתמר, דתפנוקא ועדונא על יי כתיב, אתר דאיהו לעילא. וכתיב ועד עתיק יומיא מטה וגו'. על במותי ארץ כמה דאתמר.

והאכלתיך נחלת יעקב אביך. כמה דכתיב, (בראשית כז) ויתן לך האלהים מטל השמים וגו', והיינו נחלת יעקב. וברפבתיך דבריה יצחק ליעקב, על האי שמים קאמר. וברכיה בברכתא, דזמינן בנוי דיעקב, לאחיא בההוא טלא לזמנא דאתי, דכתיב ויתן לך האלהים. לך ולא לאחרא. מטל השמים, דביה זמינן מתיא לאחיא לזמנא דאתי, דנפיק מעתיקא לזעירא דאפין, ושריא בהאי שמים. אסתכל ר' אבא ואמר, השתא אשתמע כלא ואשתכח דברכתא דיצחק, עלאה ממאי דחשיבנא.

תאנא (תהלים כו) מי ימלל (ס"ד ע"א) גבורת יי. מי ימלל, מי ידבר מבעי ליה. אמר ר' חייא, כמה דאת אמר, (דברים כג) וקטפת מלילות בידך. גבורת יי, דסגיאיין אינון, ונפקין מגבורה חד. ותאנא, חד גבורה עלאה, עטרא דעטרין,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

מתעטרא, ונפקין מיניה חמשין תרעין. מנהון ימינא, ומנהון שמאלא. וכל חד וחד גבורה אתקרי, וכל חד וחד מתעטרא, בקרדיטי גליפין נהורין, וכלהו אקרון גבורת יי'.

אמר רבי חייא, גבורת יי' חסר פתיב, דהא פלהו פלילין בדא. ישמיע כל תהלתו: דא הוא שכינת זיו יקריה דקודשא בריך הוא, דכתיב ותהלתו מלאה הארץ.

אמר רבי שמעון, פתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו', שם האחד פישון וגו'. הא אלין בשמהן אקרון. והני ארבע מההוא נהר דנפיק אתמשכן. מה שמייה דההוא נהרא דנפיק. אמר ר' שמעון, (ויקרא נ"ה ע"א) יובל שמייה. דכתיב, (ירמיה יז) ועל יובל ישלח שרשיו, וכתיב ולא ימיש מעשות פרי. מאי טעמא לא ימיש, משום דעל יובל ישלח שרשיו. ועל דא פתיב (ישעיה נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובגין כך פתיב יוצא, (ויקרא ס"ה ע"ב) יוצא ואינו פוסק.

תאנא אמר רבי שמעון פתיב (שמות כ) וידבר אלהים את כל הדברים וגו', וידבר, בגין לאכרזא מילין. דתאנא, בשעתא דקודשא בריך הוא אתגלי, ושארין למלא, עלאין ותתאין אתחלחלו, ונפקו נשמתהון דישראל.

דף פ"ג ע"ב

ותאנא ההוא מלה, הוה טאס מלעילא לתתא, ומתגלפא בארבע רוחי עלמא, וסלקא ונחתא. כד סלקא, אשתאבא מטורי דאפרסמונא (דף פ"ג ע"ב) דכיא, ואשתאבא בההוא טלא דלעילא, ואסחר בסחרניהון דישראל, ותבת בהון נשמתהון ואסחר ומתגלפא באתריה, בלוחי אבנא. וכן כל מלה ומלה.

אמר רבי שמעון, כל מלה ומלה הוה מליא בכל אינון טעמין, בכל אינון מלין גורין, אגרין, ועונשין, רזין וסטרין פאסקופא (נ"א כאספוקא) דא, דאיהי מליא מכלא.

ובשעתא דהוה נפיק ההוא מלה, אתחזי חד. וכד הוה מתגלפא באתרוי אתחזון בההוא מלה, שבעין ענפין, דסלקין בגוה, וחמשין פתרין (נ"א רתיכין) חסר חד מהאי גיסא, וחמשין חסר חד מגיסא אחרא כפטישא דא, בזמנא דאיהו בטש בטנרא. כמה דאת אמר (ירמיה כג) וכפטיש יפוצץ סלע. והוה חמאן כל ישראל עינא בעינא, והוה חדאן.

וּכְלָהוּ דְרִין בְּתַרְאִין כְּלָהוּ אֲזַדְמְנוּ לְתַמּוֹן, וּכְלָהוּ קִבִּילוּ אֲוִרֵיִתָא בְּטוֹרָא דְסִינִי, דְכְתִיב, (דברים כט) כִּי אַתְּ אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֶה וְגו', וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֶה עֲמֵנוּ הַיּוֹם. וּכְלָהוּ כָּל חֵד וְחֵד כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ. וּכְלָהוּ חֲמָאן וּמְקַבְּלִין מְלִין.

אֱלֹהִים: דָּא גְבוּרָא. אַת: דְּאֵתְכִלִּיל בִּימִינָא, כְּמָה דְתַנְיָנָן (בראשית א) אֵת הַשָּׁמַיִם, דְּאֵיהוּ יְמִינָא. וְאֵת הָאָרֶץ, דְּאֵיהוּ שְׁמַאלָא. דְכְתִיב, (ישעיה מח) אֶף יְדֵי יְסֻדָּה אֶרֶץ וְיְמִינֵי טַפְחָה שָׁמַיִם. וְיְמִינָא דָּא הוּא אַת. כָּל: לְאֶכְלָלָא כָּל שְׂאֵר כְּתָרִין. הַדְּבָרִים: מִתְקַשְׁרֵן דָּא בְּדָא הָאֱלֹהִים: כָּל אֵינּוֹן טַעְמִין, כָּל אֵינּוֹן רְזִין, כָּל אֵינּוֹן סְתָרִין, גְּזָרִין וְעוֹנְשִׁין.

לְאֹמֵר: לְמַהוּי יְרוּתָא לְכָלָא. דְכְתִיב, (דברים לג) תּוֹרָה צִוְּה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה וְגו'. דְּאֵי תִימָא לְגַלְלָה מַה דְּלָא אֶצְטְרִיךְ לְגַלְלָה לְכָל בַּר נֶשׁ, כְּתִיב אֲנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ. כְּמָה דְאַנָּא טְמִירָא וְסִתִּים, כְּךָ יְהִיוּ מְלִין אֲלִין טְמִירִין וְסִתִּימִין בְּלַבְבְּךָ.

דְּבַר אַחַר וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים, חֵד. אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֱלֹהִים לְאֹמֵר הָא חֲמִשׁ דְּרָגִין אַחְרָנִין. ר' יְהוּדָה אָמַר, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים: גְּבוּרָה. אַת: יְמִינָא. כָּל: דָּא וְדָא (האלה, אינון דאתגליין דכתיב וכל העם ראים את הקולות דבר אחר כל) אָמַר ר' יֶצְחָק, לְאֶכְלָלָא אַבְרָהָם דְכְתִיב, (בראשית כד) וַיֵּי בְרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל.

הַדְּבָרִים: לְאֶכְלָלָא שְׂאֵר כְּתָרִין דְּאֵתְכִסִּין. הָאֱלֹהִים: אֵינּוֹן דְּאֵתְגַלְיִין. וּכְתִיב וְכָל הָעָם רֹאִים אֵת הַקּוֹלֹת. לְאֹמֵר: דָּא הוּא דְכְתִיב, (משלי יב) אֵשֶׁת חֵיל עֲטֹרַת בַּעֲלָהּ. וּכְתִיב, (ירמיה ג) לְאֹמֵר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ.

אָמַר ר' יֶצְחָק, אֲמַאי אֵתְיְהִיבֵת אֲוִרֵיִתָא בְּאֶשָּׁא וְחֲשׂוּכָא, דְכְתִיב, (דברים ד) וְהָהָר בּוֹעֵר בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשֹׁף עָנָן וְעָרְפֶל. דְּכָל מָאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאֲוִרֵיִתָא, אֲשֶׁתִּיב מֵאֶשָּׁא אַחְרָא דְגִיְהֵנָם, וּמְחֲשׂוּכָא דְמְחֲשָׁכִין כָּל שְׂאֵר עַמִּין לְיִשְׂרָאֵל, דְּבִזְכוּתֵיהּ דְאַבְרָהָם אֲשֶׁתִּיבּוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֶשָּׁא דְגִיְהֵנָם.

דְּתַנְיָא אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם, כָּל זְמַנָּא דְבִנְיָךְ יִשְׁתַּדְּלוֹן בְּאֲוִרֵיִתָא, יִשְׁתַּזְבּוֹן מֵאֲלִין. וְאֵי לָא, הָא נוֹרָא דְגִיְהֵנָם דִּשְׁלֻטָא בְּהוּ, וַיִּשְׁתַּעַבְדּוּן בִּינֵי עַמְמִיָּא. אָמַר לֵיהּ, בְּתַרֵי קְטוּרֵי לָא מְזַדְּקֵן מְלִין, אֶלָּא אֵי גִיחָא קַמְךָ, יִשְׁתַּזְבּוֹן מִנוֹרָא דְגִיְהֵנָם, וַיִּשְׁתַּעַבְדּוּן בִּינֵי עַמְמִיָּא, עַד דִּיתוּבּוֹן גְּבַךְ. אָמַר לֵיהּ יְאוּת הוּא וְדָאִי, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (דברים לב) אִם לֹא כִּי צוּרִים מְכָרָם. מָאן הוּא צוּרִים. דָּא הוּא אַבְרָהָם. דְכְתִיב, (ישעיה נא) הִבִּטּוּ אֶל צוּר חֲצִבֹתָם. וַיֵּי הַסְּגִירָם, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֶסְתַּכְּם עַל יְדוּי.

אמר ר' יהודה, מיומא דנפקו ישראל ממצרים עד יומא דאתיהיבת אורייתא, חמשין יומין הוו. מאי טעמא אמר ר' יהודה, משום אינון שני דיובלא, דכתיב, (ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמשים שנה.

תאנא, אמר רבי שמעון, ההוא יובלא אפיק לון לישראל ממצרים. ואי תימא דיובלא ממש. אלא (מ"ו ע"ב, פ"ה ע"ב) מסטרא דיובלא הוה, ומסטרא דיובלא אתער דינא על מצראי, ובגיני כך חמשין אלין דיובלא הוו.

דף פ"ד ע"א

תאנא, לקבל דא, חמשין זמנין אתמר ואדכר באורייתא, נמוסין דמצרים, ושבחי אינון בלהו, אשר (דף פ"ד ע"א) הוצאתיך. (דברים ד) ויוציאתך. (שמות יג) פי ביד חזקה הוציאתך. וכלהו זמני, חמשין אינון, ולא יתיר, משום דכלא ביובלא אתעטר, ומסטרא דיובלא אתא כלא. ובגיני כך, אורייתא דאתי מגבורה, אתעטרת בימינא. דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו. ותניא חמשא קלין הוו. וכלהו אתחזיאו בהו, ואתכלילו בהו, ואתעטרו בדא.

אמר ר' שמעון, בההוא זמנא דקבילו ישראל אורייתא, יובלא דא אעטר בעטרוי לקודשא בריך הוא, כמלכא דאתעטר בגו חיליה. דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. מאן אמו. דא יובלא. ויובלא אתעטר, בחדוה ברחימו בשלימו. דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה. מאן אם הבנים. אמר רבי שמעון דא יובלא.

אמר רבי יהודה, על דא כתיב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. מאן אביך ואמך. אמר רבי יהודה, כמה דאוקמוה בספרא דצניעותא, דכתיב, (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמך לא תגלה ווי למאן דגלי ערייתיהון.

תאנא, אמר רבי יצחק, בשעתא דקודשא בריך הוא אתגלי בטורא דסיני, אודעזע טורא. ובשעתא דסיני אודעזע, כל שאר טורי עלמא אודעזעו, והוו סלקין ונחתין, עד דאשיט קודשא בריך הוא ידוי עליהו, ואתישבו. וקלא נפקא ומכרזא, (תהלים קיד) מה לך הים פי תנוס הירדן תסוב לאחור ההרים תרקדו כאילם וגו'.

ואינון תבאן ואמרין, מלפני אדון חולי ארץ. אמר ר' יצחק, מלפני אדון, דא אימא, דכתיב אם הבנים שמחה. חולי ארץ, דא אימא תתאה. מלפני אלוה יעקב, דא הוא אבא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל. ועל האי כתיב בעטרה שעטרה לו אמו.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

מהו בעטרה. אמר רבי יצחק, כמה דכתיב, (שמואל א כג) ושאל ואנשיו עוטרם את דוד. משום דמתעטר, בחוורא בסומקא ובירוקא, בכל גוונין דכלהו כליילן ביה, ואסתחרן ביה. אמר ר' יהודה, בעטרה שעטרה לו אמו. מאן עטרה. דכתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. וכתיב (ישעיה ס) ובית תפארתי אפאר.

אמר ר' יצחק, אורייתא אתיהיבת באשא אופמא, על גבי אשא חוורא, לאכללא ימינא בשמאלא, ושמאלא דאתחור ימינא, דכתיב מימינו אש דת למו. אמר רבי אבא, בשעתא דתננא דסיני הוה נפיק, סליק אשא, ומתעטר בההוא תננא באתגלייא, פאתכלא דא, וסליק ונחית, וכל ריחין ובוסמין דבגנתא דעדן, הוה סליק ההוא תננא, בחיזו דחורר וסומק ואוכם, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) מקטרת מר ולבונה מפל אבקת ריכל.

ההוא תננא מאן הוה. אמר ר' יצחק, (נ"ח ע"ב) שכנתא דאתגלי לתמן, כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן המדבר כתמרות עשן. אמר ר' יהודה, למה לך כולי האי הא קרא שלים הוא, דכתיב והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יי' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. זכאה עמא דחמאן דא, וידעין דא.

אמר רבי חייא, כד אתגליפו אתוון בלוחי אבנא, הוּו מתחזיין בתרין סטרין, מסטרא דא, ומסטרא דא, ולוחין מאבן סנפירינן הוּו, ואתגליפו ואתחפיין באשא חוורא, ואתוון הוּו מאשא אוכמא, ומתגלפן בתרין סטרין, מסטרא דא ומסטרא דא.

אמר ר' אבא, לוחין הוּו בעינייהו, ואתוון הוּו טאסין, ומתחזיין בתרין אשין, אשא חוורא, ואשא אוכמא, לאתחזאה כחדא, ימינא ושמאלא, דכתיב, (משלי ג) ארץ ימים בימינה בשמאלה וגו'. והא כתיב מימינו אש דת למו. אלא מסטרא דגבורה הוה, ואתכלילת בימינא. ובגין כך אשא חוורא ואשא אוכמא.

תאנא, כתיב (שמות לב) והלחת מעשה אלהים המה וגו', (מעשה אלהים ודאי) אמר רבי יהודה, והלחת כתיב, חד. תרי הוּו ומתחזיין חד. ועשר אמירן מתגלפי בהו. חמש כליילן בחמש, למהוי כלא ימינא. מעשה אלהים המה ודאי.

דף פ"ד ע"ב

רבי יצחק אמר, של סנפירינן הוּו, (דף פ"ד ע"ב) ותרין אבנין הוּו. ואבנין הוּו סתימאן. נשיב קודשא בריך הוא ברוחא, ואתפשטו ואתגליפו תרין לוחין. ר' יהודה אמר, כעין סנפירינן הוּו. (דהוה אבן טבא) משמע דכתיב מעשה אלהים המה.

אמר ליה, אי הכי, סנפירינון דא דהוא אבנא טבא יקרא משאר אבנין, לאו עובדא דקודשא בריך הוא אינון. אמר ליה, במאי אוקימנא מעשה אלהים המה. המה דייקא. אלא תא חזי, פתיב והלחת מעשה אלהים. הלחת פתיב, ולא פתיב והאבנים מעשה אלהים המה.

אמר ר' שמעון, פלא חד הוא, אבל אלין תרין לוחין עד לא אתברי עלמא הון, ואסתלקו מערב שבת, ועבד לון קודשא בריך הוא, ועובדוי הון.

ממה אתעבידו. תאנא, מההוא טלא עלאה, דנגיד מעתיקא קדישא. וכד נגיד ואתמשך לחקל דתפוחין קדישין, נטל קודשא בריך הוא תרין כפורי מנייהו, ואתגלידו, ואתעבידו תרין אבנין יקירין. נשב בהו, ואתפשטו לתרין לוחין, גדא הוא דכתיב מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא. כמה דכתיב, (דברים ט) כתובים באצבע אלהים.

תאנא, אצבע אלהים. ההוא אצבע סליק לעשרה. כמה דאתמר, אצבע אלהים היא. וכל אצבע ואצבע סליק לעשרה, עד דאתעביד ידא שלימתא, דכתיב, (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדולה.

אמר ר' יהודה, חרות על הלחת, נקיבן הון אבנין, ואתחזיאו לתרין סטרין, חרות גלופא דגליפין. אמר ר' אבא, מהאי סטרא אתחזי סטרא אחרא, ואתקרי מהכא, מה דכתיב בסטרא אחרא.

רבי אלעזר אמר, בנס הון פתיבין, דכל בני נשא, הון אמרין וסהדין, דהא מכתב אלהים הוא ודאי, דהא כל בני עלמא לא יכלין למנדע לון כמה דהון.

לדעתיהו דאינון דאמרין, נקיבין הון, מי פתיב חרות בלחת, על הלחת פתיב. אלא הכי תאנא, חמשא קלין אינון לימינא, וחמשא לשמאלא. ואינון דשמאלא פלילין בימינא. ומן ימינא, אתחזון אינון דשמאלא, והכא פלא איהו ימינא, ואתפלילין אלין באלין, מאן דהוה בסטרא דא, חמי לסטרא אחרא, וקרי לון לאינון אתוון. דהא תנינו, שמאלא אתחזר ימינא, דכתיב מימינו אש דת למו, ובגין כך מכתב אלהים הוא ודאי.

סדר הלימוד ליום כג טבת [יום 112 בשנה]

הא פיצד, מאן דהוה מסטרא דא, הוה קרי בדא, אנכי יי' אלהיך. ומאלין אתוון הוה חמי, וקרי לא תרצח. הוה קרי לא יהיה לך. והוה חמי וקרי, לא תנאף. והוה קרי לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא. והוה חמי וקרי לא תגנב. וכלא מסטרא דא, וכך לכלהו, וכדין מסטרא אחרא, וכלהו כלילן דא בדא פהאי גוונא. הדא הוא דכתיב, (שמות לב) מכתב אלהים הוא. מכתב אלהים הוא ודאי.

וירד משה אל העם ויאמר אליהם. רבי יוסי אמר, מאי אמירא דא דכתיב ויאמר אליהם, ולא כתיב מאי קאמר. אמר רבי יצחק, תא חזי, ארחא דעלמא הוא, פד אתי חדוותא לבר נש, או פד אתי צערא, עד לא ידע מניה לא יכיל למסבל, דהא לבא אתפרח לשעתא. וכד ידע מניה, קאים בקיומיה, ויכיל למסבל. כל שפן הכא, (נ"א והכא לאו הכי) דהא משה אמר לון כל מה דהוה לבתר, ואתקיה לבייהו במלין, ולא יכילו למסבל. כל שפן אי לא אמר לון מידי. ובגין כך ויאמר אליהם בקדמיתא, ואתתקף לבייהו. ולבתר וידבר אלהים.

ועם כל דא, לא יכילו למסבל, דהא תנינן, אמר ר' יהודה אמר ר' חייא אמר ר' יוסי, פד שמעו מלה דקודשא בריך הוא, פרחת נשמתיהו, וסלקא נשמתיהו דישראל, עד פורסי יקרא דיליה, לאתדבקא תמן.

דף פ"ה ע"א

אמרה אורייתא קמיה דקודשא בריך הוא, וכי למגנא הוינא מתרי אלפי שנין, עד לא אתברי עלמא, למגנא כתיב בה, (ויקרא יז) ואיש (דף פ"ה ע"א) איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם (ויקרא כד) ואל בני ישראל תדבר לאמר. (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים. אן אינון בני ישראל. בה שעתא, אהדרת אורייתא נשמתיהו דישראל, כל חד וחד לאתריה. אורייתא אתקיפת, ואחידת בהו בנשמתיהו, לאהדרא להו לישראל הדא הוא דכתיב, (תהלים יט) תורת יי' תמימה משיבת נפש. משיבת נפש ממש.

תאנא, כתיב (דברי הימים א כט) וישב שלמה על כסא יי' למלך, כמה דכתיב, (מלכים א י) שש מעלות לכסא. ר' אבא אמר, דקיימא סיהרא באשלמותא. דתנינן, ביומוי דשלמה, קיימא סיהרא באשלמותא.

אימתי באשלמותא. (נ"א תאנא כתיב ותרב חכמת שלמה וגו' מאי ותרב, אמר ר' אבא דקיימא סיהרא באשלמותא מאי באשלמותא) דקיימא בחמשה עשר, כמה דתנינן,

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אברהם. יצחק. יעקב. יהודה. פֶּרֶץ. חֶצְרוֹן. רֵם. עֲמִינַדָב. נְחֻשׁוֹן. שְׁלֹמוֹן. בּוֹעֶז.
עוֹבֵד. יְשִׁי. דָּוִד. שְׁלֹמֹה. כֹּד אֶתָּא שְׁלֹמֹה, קִיִּימָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלֻמוֹתָא. הָדָא הוּא
דְּכְתִיב, וַיֵּשֶׁב שְׁלֹמֹה עַל כֶּסֶף יִי לְמֶלֶךְ. וְכָתִיב שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכֶסֶף. כֹּלָא כְּגוֹוֹנָא
דְּלַעֲיָלָא.

בְּיוֹמוֹי דְּצַדְקָיָהּ, קִיִּימָא סִיְהָרָא בְּפִגְמֻתָא, וְאַתְּפִגִּים. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ישעיה
יג) וַיֵּרַח לֹא יִגִּיה אֹרֹו. דְּתַנִּינָן, (ויקרא מ' ע"ב) בְּיוֹמוֹי דְּצַדְקָיָהּ, אֲתַפְּגִים סִיְהָרָא,
וְאַתְחַשְׁכוּ אֲנַפִּיָהּ דִּישְׂרָאֵל.

פּוֹק וְחֻשִׁיב, רַחֲבָעָם. אֲבִיהָ. אֶסָא. יְהוֹשֻׁפֵט. יְהוֹרָם. אַחֲזִיָהּ. יוֹאֵשׁ. אֲמִצְיָהּ.
עוֹזִיָהּ. יוֹתָם. אַחֲזוּ. יְחֻזְקִיָהּ. מְנַשֶּׁה. אֲמוֹן. יֹאשִׁיָהּ. צַדְקִיָהּ. וְכֹד אֶתָּא צַדְקִיָהּ
אֲתַפְּגִים סִיְהָרָא וְקִיִּימָא עַל פִּגְמֻתָא. דְּכְתִיב, (ירמיה נב) וְאֵת עֵינַי צַדְקִיָה עוֹר.
בֵּיה זְמַנָּא (איכה ב) הַשְׁלִיךְ (ויקרא קי"ד ע"א) מְשָׁמִים אֶרֶץ. הָאִי אֶרֶץ אֲתַעֲבְרָא
מִקְמֵי שָׁמַיִם, וְאַתְרַחֲקַת מִנִּיהָ, וְאַתְחַשְׁכָּא הָאִי אֶרֶץ. (כלומר דקיימא סיהרא
בפגימותא).

תָּאנָא, בְּשַׁעֲתָא דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי שְׁאֵרֵי סִיְהָרָא לְאַנְהָרָא,
דְּכְתִיב, (שמואל ב כב) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְד. מַהוּ וַיִּרְד. דְּקָרִיב שְׁמַשָּׁא לְגַבֵּי סִיְהָרָא,
וְשְׁרֵי לְאַנְהָרָא סִיְהָרָא. דְּכְתִיב, (במדבר ב) דָּגַל מַחֲנֶה יְהוּדָה מְזוֹרְחָה.

בְּטוֹרָא דְּסִינַי, אֲתַמְנָא יְהוּדָה, רוֹפִינָס בְּמַלְכוּתָא, דְּכְתִיב, (הושע יב) וַיְהוּדָה עוֹד
רַד עִם אֵל וְעִם קְדוֹשִׁים נְאֻמָּן. (נ"א רבי יצחק אמר מהכא ויהודה עוד רד עם אל הוי
שולטנא בשעתא דהאי אל שליט מלכותיה על טורא דסיני בהאי שעתא שליט מלכותא דיהודה)
מַהוּ וְעִם קְדוֹשִׁים נְאֻמָּן. כֹּד אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתֶּם תְּהִיּוּ לִי
מִמְלַכַת כְּהֻנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ, נְאֻמָּן הוּא יְהוּדָה לְקַבְּלָא מַלְכוּתָא, וְשְׁאֵרֵי סִיְהָרָא
לְאַנְהָרָא. (שמות כ) אֲנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ וְגו' ר' אֶלְעָזָר פְּתַח, (משלי א)
שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ וְאֵל תְּטוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ. שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ: דָּא קוֹדֶשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְאֵל תְּטוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מֵאֵן כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דָּא בִּינָה.
כְּמָה דְּכְתִיב, (משלי א) לְהִבִּין אֲמַרֵי בִינָה

ר' יְהוּדָה אָמַר, מוֹסֵר אֲבִיךָ: דָּא הִיא חֲכָמָה. וְאֵל תְּטוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ: דָּא הִיא
בִּינָה. ר' יִצְחָק אָמַר, הָא וְהָא, חַד מְלָה אֲתַפְּרֶשׁוּ. דְּתַנִּינָן, (בראשית מ"ז ע"ב)
אוֹרִיִיתָא מִחֲכָמָה דְּלַעֲיָלָא נִפְקַת. ר' יוֹסִי אָמַר, מִבִּינָה נִפְקַת, דְּכְתִיב לְהִבִּין אֲמַרֵי
בִּינָה, וְכָתִיב וְאֵל תְּטוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ.

אָמַר ר' יְהוּדָה, אוֹרִיִיתָא מִחֲכָמָה וּבִינָה אֲתַפְּלִילַת, דְּכְתִיב, שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר
אֲבִיךָ וְאֵל תְּטוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ. ר' אָבָא אָמַר, בְּכֹלָא אֲתַפְּלִילַת, דְּכִיּוֹן דְּבִאֲלִין תְּרִין

אתפלילת, אתפלילת בכלא. בחסד, בדינא ברחמי. בכלהו שלימותא דאצטרף מלה. אי מלכא ומטרוניתא מסתכמין, כלא מסתכמין. באתר דאלין משתכחין, כלא משתכחין.

ר' יוסי אמר, אנכי: דא שכנתא. כמה דכתיב, (בראשית מו) אנכי ארד עמך מצרימה. יי' אלהיך: (נ"א כלא סליק לעילא, למהר כלא חד) (דא כנסת ישראל דכתיב ואל תטוש תורת אמך) ר' יצחק אמר, אנכי: דא שכנתא. ופסקא טעמא. כמה דאת אמר (בראשית כז) אנכי עשו בכורך. יי' אלהיך: דא קודשא בריך הוא. כמה דכתיב, (דבהם ד) מן השמים השמיעך את קולו. וכתיב אתם ראיתם פי מן השמים דברתי עמכם. מן השמים (מן השמים ממש דא קודשא בריך הוא).

דף פ"ה ע"ב

אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אשר: אתר דכלא מאשרין ליה. (דף פ"ה ע"ב) הוצאתיך מארץ מצרים: דא יובלא. כמה דתנינן, מסטרא דיובלא נפקו ישראל ממצרים. ובגין כך, חמשין זמנין אדכר יציאת מצרים באורייתא. חמשין יומין לקבלא אורייתא. חמשין שנין לחירו דעבדין.

מבית עבדים: כמה דכתיב, (שמות יב) הפה כל בכור בארץ מצרים. ותנינן אלין כתרין תתאין, דאתרחיצו בהו מצראי. כמה דאית ביתא לעילא, אית ביתא לתתא. ביתא קדישא לעילא, דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית. ביתא תתאה לתתא, דלא קדישא, כמה דכתיב מבית עבדים.

תאנא, בשעתא דאתמר אנכי, כל אינון פקודי אורייתא, דמתאחדן במלכא קדישא עלאה, בסטרא (ס"א דא) פלהו הוה פלילן בהאי מלה.

כמה דתנינן, כל פקודי אורייתא, מתאחדן בגופא דמלכא. (דבר אחר במלכא קדישא עלאה) מנהון ברישא דמלכא, ומנהון בגופא, ומנהון בידי מלכא, ומנהון ברגלוי, ולית מאן דנפיק מן גופא דמלכא לבר. ובגין כך, מאן דפשע בחד פקודי אורייתא, כמאן דפשע בגופא דמלכא, כמה דכתיב, (ישעיהו טו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי. בי ממש. ווי לחייביא, דעברין על פתגמי אורייתא, ולא ידעין מאי קא עבדין.

דאמר ר' שמעון, ההוא אתר דאיהו חב לגביה, ההוא אתר ממש גלי חוביה. (ואמר ר' שמעון קודשא בריך הוא ממש גלי חוביה) חב בקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא גלי חוביה, דכתיב, (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. יגלו שמים עונו: דא קודשא בריך הוא. וארץ מתקוממה לו: דא קודשא בריך הוא (נ"א דא כנסת ישראל).

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

תניא, שמים גליין חוביה דבר נש. ובשעתא דאיהו גליא חוביה, ארץ עביד דינא דבר נש, דכתיב וארץ מתקוממה לו, למעבד דינא ביה. אמר ר' יוסי, תנינן משמיה דר' שמעון, בשעתא דאתיהיבת אורייתא, אימא ובנין בשלימותא אשתכחו, דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה.

אנכי יי' אלהיך. אנכי, כמה דתנינן, בת היתה לו לאברהם אבינו, היא שכינתא. ודא בת. יי' אלהיך, דכתיב (שמות ד) בני בכורי ישראל. וכתיב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, הא בן.

אשר הוצאתיך מארץ מצרים, דכתיב, (ויקרא כה) יובל היא קדש תהיה לכם, וכתיב (תהלים קיג) אם הבנים שמחה. וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרוך, הא אימא ובנין. יתבא אימא יתבין בנין. (ועלמין) פלהו בחדוה בשלימותא. ועל דא כתיב, אם הבנים שמחה. מתעברא אימא, פלהו מתעברן בדוכתייהו. וכתיב, (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. ותנינן, לא יעביד בר נש חובי לתתא, בגין דאתעבר אימא מעל בנין.

אמר ר' יצחק, פלא קודשא בריך הוא. פלא הוא. פלא חד. ומלין אלין, למחצדי חקלא אתגליין. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

תאני אמר ר' אלעזר, כתיב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. וכתיב, (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. במאי אוקימנא הני קראי, הא תנינן, דתרווייהו פחדא אתבריאו. מלמד, שנטה הקדוש ברוך הוא קו ימינו וברא השמים, ונטה קו שמאלו, וברא את הארץ. בקדמיתא את השמים ואת הארץ, ולבתר ארץ ושמים.

תנן, כתיב, (הושע ב) ביום ההוא אענה נאם יי' אענה את השמים והם יענו את הארץ. אענה את השמים, שמים ממש. דכתיב, (ישעיהו טו) השמים פסאי. והם יענו את הארץ. הארץ ממש, דכתיב והארץ הדום רגלי. שמים, שמים עלאין. וארץ, ארץ עלאה. דתניא, פד אתקון שמים דא בתיקונינו, (אתקון) לקבליה דהאי ארץ, ותיאובתיה לקבלה, בחד דרגא דאקרי צדיק. כמה דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם, ואתדבק בהאי ארץ.

דף פ"ו ע"א

ומרישא דמלפא, עד ההוא אתר דשארי האי צדיק, אתי חד נהרא (דף פ"ז ע"א) קדישא, משחא דרבות, ואטיל בסגיאות תיאובתא, בהאי ארץ קדישא, ונטל פלא האי ארץ. ולבתר, מהאי ארץ אתון פלא, עילאי ותתאי. פדכורא דא, פד תיאובתיה לאתדבקא בנוקבא, דאפיק זרעא דרבות, מרישא דמוחא, בההוא

אמה, ואטיל בנוקבא, ומגיה מתעברא נוקבא, אשתכח, דכלהו שייפין דגופא, פלהו מתדבקן בנוקבא, ונוקבא אחידא פלא. כדוגמא דא תנינן, כל דאשלים לעשרה קדמאי דבי פנישתא, נוטל אגר פלהו. ר' יוסי אומר, לקבלי דכלהו.

ר' יצחק אומר, פתיב (שמואל ב כב) ויט שמים וירד, וכתיב וירד יי' לעיני כל העם על הר סיני, (ד"א לא גרסינן תנא) ויט שמים וירד, לאן נחת. אי תימא דנחת לסיני, על הר סיני פתיב ולא פתיב בהר סיני.

אלא, ויט שמים וירד, לאן נחת. אומר ר' יוסי, (אמר רבי יהודה אמר רבי חייא) נחית בדרגוי, מדרגא לדרגא, ומפתרא לכתרא, עד דאתדבק בהאי ארץ, וכדין אתנהר סיהרא, וקיימא באשלמותא. הדא הוא דכתיב ויט שמים וירד, להאי ארץ. וכדין פתיב, על הר סיני. מה קיימא על הר סיני, הוי אימא דא שכנינתא.

ר' אבא אומר מהכא, (שמות יט) מפני אשר ירד עליו יי' באש. וכתיב (דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלה הוא. וכתיב, (בראשית יט) ויי' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים. ויי' המטיר דא הוא ארץ מאן אתר נטיל האי, סופיה דקרא מוכח, דכתיב מאת יי' מן השמים, מן השמים ממש. רבי חייא אומר מהכא, וידבר אלהים את כל. כל, פללא דכלא, דהא בהאי תליא פלא. (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. רבי יצחק אומר, אלהים אחרים, לאפקא שכנינתא. על פני, לאפקא אפי מלכא. דבהו אתחזי מלכא קדישא, ואינן שמייה. והוא אינן. הוא שמייה, דכתיב, (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי. הוא ושמייה חד הוא בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיא.

תאני רבי שמעון, זכאין אינן ישראל, דקודשא בריך הוא קרא לון אדם, דכתיב, (יחזקאל לה) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם. מאי טעמא קרא לון אדם. משום דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם. אתם ולא שאר עמין. ובגין כך אדם אתם, אתם קרויין אדם, ואין עובדי כוכבים ומזלות קרויין אדם.

דתניא, אומר ר' שמעון, פיון דבר נש ישראל אתגזר, עאל בברית דגזר קודשא בריך הוא באברהם, דכתיב (בראשית כד) ויי' ברך את אברהם בכל. וכתיב (מיכה ז) חסד לאברהם. ושאר לביעאל בהאי אתר. (נ"א אדם) פיון דזכה לקיימא פקודי אורייתא, עאל ביה בהאי אדם, (נ"א אתר) ואתדבק (ויחי רי"ו ע"א) בגופא דמלכא, וכדין אקרי אדם.

וורעא דישאל אקרון אדם. תא חזי, כתיב ביה בישמעאל, (בראשית טז) והוא יהיה פרא אדם. פרא אדם, ולא אדם. פרא אדם, משום דאתגזר. ושירותא דאדם

הוּה בֵּיה, דְּכְתִיב, (בראשית יז) וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנֵו בֶן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּהַמּוֹלוֹ אֶת בְּשַׁר עַרְלָתוֹ, בְּיֻזְן דְּאַתְגָּזֵר, עָאֵל בְּהַאי שִׁירוּתָא, דְּאַקְרִי כָּל. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, (בראשית טז) וְהוּא יְהִי פְּרָא אָדָם, וְלֹא אָדָם. יְדוּ בְּכָל, יְדוּ בְּכָל וְדַאי, וְלֹא יִתִּיר, מְשׁוּם דְּלֹא קָבִיל פְּקוּדֵי אֹרֵייתָא. שִׁירוּתָא הוּה בֵּיה, בְּגִין דְּאַתְגָּזֵר, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים בְּפְקוּדֵי אֹרֵייתָא. אָבֵל זֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאֲשַׁתְּלִמוּ בְּכֻלָּא, אֲקָרוּן אָדָם מִמֶּשׁ, וְכְתִיב (דברים לב) כִּי חָלַק יי' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּגִין דָּא, כָּל פְּרָצוּפִין שְׂרוּ, בַּר מִפְּרָצוּפָא דְּאָדָם. ר' יִצְחָק אָמַר, כַּד אֲתַעֲבַד, אֲתַחֲזִי דְּגְלִיפָא גּוּ גְלִיפִין דְּאֲשַׁלְמוּתָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ דְּאָמְרֵי אִינְשֵׁי קִיטְרוּי בְּזִיקָא, בְּטַפְסָא שְׂכִיחֵי.

דף פ"ו ע"ב

רַבִּי יְהוּדָה הוּה אֲזִיל מִקְפוּטְקִיא לְלוּד, לְמַחְמֵי לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּהוּה תַּמָּן, וְהוּה רַבִּי חֲזַקְיָה אֲזִיל עִמֵּיהּ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְר' חֲזַקְיָה, הָא דְּתַנְיָנָן, קָמֵי ר' שְׁמַעוֹן, וְהוּא יְהִי (דף פ"ו ע"ב) פְּרָא אָדָם, וְדַאי כֶּף הוּא. וְדָא הוּא בְּרִירָא דְּמַלְתָּ. סוּפִיָּה דְּקָרָא דְּכְתִיב, וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֵיו יִשְׁכּוֹן. מַהוּ וְעַל פְּנֵי כָּל אַחֵיו יִשְׁכּוֹן.

אָמַר לֵיה, לָא שְׁמַעְנָא, וְלֹא אֵימָא. דְּהָא אֹלִיפְנָא, כְּתִיב (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה. אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה, אֲתָה יְכוּל לֹמַר. דְּלֹא שָׁם מִשֶּׁה, אֵי אֲתָה יְכוּל לֹמַר.

פְּתַח ר' יְהוּדָה וְאָמַר, (דברים ל) כִּי הוּא חֲיִיד וְאֶרְךָ יָמָיִךְ. מֵאֵן דְּזָכִי בְּאֹרֵייתָא, וְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ מִינָהּ, זָכִי לְתַרְיֵן חֲיִינָן, חַד בְּעֵלְמָא דִּין, וְחַד בְּעֵלְמָא דְּאֲתֵי. דְּכְתִיב חֲיִיד, תַּרְיֵי. וְכָל מֵאֵן דִּיתַפְּרֵשׁ מִינָהּ, כְּמֵאֵן דְּמִתַּפְּרֵשׁ מִן חֲיִי, וּמֵאֵן דְּמִתַּפְּרֵשׁ מִר' שְׁמַעוֹן, כְּאִילוּ מִתַּפְּרֵשׁ מִכְּלָא.

וּמַה בְּהַאי קָרָא דְּאִיהוּ פְּתַח פְּתַח, לָא יְכִילְנָא לְמִיעָאֵל בְּהּ. פְּתַגְמֵי אֹרֵייתָא דְּסִתְיָמִין, עַל אַחַת כְּמַה וְכְמַה. וּוִי לְדָרָא, דְּר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יִסְתְּלִיק מִינָהּ. דְּכַד אָנָן קִימִין קָמֵי דְּר' שְׁמַעוֹן, מְבוּעִין דְּלָבָא פְּתִיחִין לְכָל עֵיבַר, וְכֻלָּא מִתְּגַלְיָא. וְכַד אֲתַפְּרֵשׁנָא מִינָהּ. לָא יְדַעְנָא מִיַּדִּי, וְכָל מְבוּעִין סִתְיָמִין.

אָמַר ר' חֲזַקְיָה, הֵינּוּ דְּכְתִיב, (במדבר יא) וַיֵּאצֵּל מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׁבָעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים, כְּבוּצִינָא דָּא, דְּנַחֲרִין מִינָהּ כְּמַה בּוּצִינִין, וְהוּא בְּקִיּוּמִיהּ שְׂכִיחַ. כֶּף ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, מְאָרֵי דְּבוּצִינִין, הוּא נְהִיר לְכֻלָּא, וְנַהוּרָא לָא אַעֲדֵי מִינָהּ, וְאֲשַׁתְּכַח בְּקִיּוּמִיהּ. אֲזִלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבֵּיהּ.

סדר הלימוד ליום כד טבת [יום 113 בשנה]

כַּד מָטוּ גְבִיּהָ, אֲשַׁכְּחוּהוּ, דְּהוּה יְתִיב וְלָעִי בְּאוּרֵייתָא, וְהוּה אָמַר, (תהלים קב) תַּפְּלָה לְעֵנִי כִּי יַעֲטֶף וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ. כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא, וְצְלוֹתָא דְעֵנִי עֲלָאָה מִכְּלָהוּ. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְהָאִי סְלָקָא עַד כּוּרְסֵי יְקָרָא דְמַלְכָּא, וְאַתְעֵטֵר בְּרִישִׁיָּה. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְשַׁתְּבַח (נ"א מתעטף) בְּהֵיא צְלוֹתָא וְדָאִי. תַּפְּלָה דְעֵנִי, תַּפְּלָה אַקְרִי.

כִּי יַעֲטֶף. עֲטוּפָא דָא, לָאו עֲטוּפָא דְכִסּוּ הוּא, דְהָא לִית לִיה. אֲלָא, כְּתִיב הֲכָא כִּי יַעֲטֶף. וְכְתִיב הֲתֵם, (איכה ב) הָעֲטוּפִים בְּרַעֲב. וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ, דִּיקְבֹּל קָמִי מְאָרִיָּה, וְדָא נִיחָא לִיה קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מְשׁוּם דְעֲלָמָא מִתְקַיֵּמָא בֵּיה, כַּד לָא אֲשַׁתְּכַחוּ שְׂאָר קִימֵי עֲלָמָא בְּעֲלָמָא. וּוִי לְמָאן דְהָהוּא מְסַכְּנָא יְקַבֵּל עֲלוּהִי לְמְאָרִיָּה, מְשׁוּם דְמְסַכְּנָא קָרִיב לְמַלְכָּא יִתִּיר מִכְּלָהוּ, דְכְּתִיב, (שמות כב) וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חָנוּן אֲנִי.

וְלִשְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא, זְמַנִּין דְשָׁמַע, זְמַנִּין דְלָא שָׁמַע. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְדִיּוּרִיָּה דְמַלְכָּא בְּהַנִּי מְאִנִּי תְבִירִי, דְכְּתִיב, (ישעיה נז) וְאֵת דְכָא וְשִׁפְלָא רּוּחַ. וְכְתִיב (תהלים לה) קָרוֹב יְיָ לְנֹשְׁבְרֵי לֵב. (תהלים נא) לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְפָה אֱלֹהִים לֹא תִבּוֹה.

מִכָּאן תְּנִינָן, מָאן דְנִזְיף בְּמִסְכְּנָא, נִזְיף בְּשִׁכְיִנְתָּא, דְכְּתִיב וְאֵת דְכָא וְשִׁפְלָא רּוּחַ. וְכְתִיב (משלי כב) כִּי יִי יָרִיב רִיבָם וְגו'. בְּגִין דְאַפּוֹטְרוּפָא דְלַהוֹן תְּקִיפָא, וְשִׁלְיָטָא עַל כָּלָא, דְלָא אֲצִטְרִיךְ סְהַדִּי, וְלָא אֲצִטְרִיךְ לְדֵינָא אַחְרָא, וְלָא נְטִיל מְשִׁכּוֹנָא, כְּשָׂאָר דֵּינָא. וּמָה מְשִׁכּוֹנָא נְטִיל, נִשְׁמַתִּין דְבַר נֶשׁ, דְכְּתִיב וְקִבַּע אֵת קוֹבְעֵיהֶם נִפְשׁוּ.

תו אָמַר תַּפְּלָה לְעֵנִי, כָּל אַתְר דְאַקְרִי תַּפְּלָה, מְלָה עֲלָאָה הִיא, דְהִיא סְלָקָא לְאַתְר (דקודשא בריך הוא אחד) עֲלָאָה. תַּפְּלָה דְרִישָׁא, אֵינּוֹן תַּפְּלֵי דְמַלְכָּא, דְאַנְחָ לָהוּ.

ר' שְׁמַעוֹן אֶסְחָר רִישִׁיָּה, וְחָמָא לְר' יְהוּדָה וְלְר' חֲזַקְיָה, דְמָטוּ גְבִיּהָ. בְּתַר דְסִיִּים אֶסְתְּכַל בְּהוּ. אָמַר לָהוּ, סִימָא הָוָה לָכוּ וְאַתְאָבִיד מְנַיִכוּ. אָמְרוּ לִיה, וְדָאִי דְפִתְחָא עֲלָאָה פִּתְחָא מַר, וְלָא יְכִילָנָא לְמִיעָאֵל בְּהָ.

אָמַר, מְאִי הִיא. אָמְרוּ לִיה, (בראשית טז) וְהוּא יְהִיָּה פְּרָא אָדָם, וְסוּפִיָּה דְקָרָא בְּעֵינָא לְמַנְדַּע, דְכְּתִיב וְעַל פְּנֵי כָל אַחֲיוּ יִשְׁכּוֹן, מַהוּ עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוּ. דְהָא בְּרִיךְא דְכוּלִּיָּה קָרָא יְדַעְנָא, וְהָאִי לָא יְדַעְנָא, דְסִיפִיָּה דְקָרָא, לָא אַתְחַזִּי כְּרִישִׁיָּה.

דף פ"ז ע"א

אמר לון, חייכון, כלא חד מלה היא, ובחד דרגא סלקא. תאנא, כמה פנים לפנים, אית ליה לקודשא בריה הוא. פנים דנהרין. פנים דלא נהרין. פנים תתאין. פנים (דף פ"ז ע"א) רחיקין. פנים קריבין. פנים דלגו. פנים דלבר. פנים דימינא. פנים דשמאלא.

תא חזי, זכאין אינון ישראל קמיה דקודשא בריה הוא, דאחידן באנפין עלאין דמלכא. באינון פנים דהוא ושמיה אחידן בהו, ואינון ושמיה חד הוא. ושאר עמין אחידן באינון פנים רחיקין, באינון פנים תתאין. ובגיני כף אינון רחיקין מגופא דמלכא, דהא חמינא כל אינון דמצרים, קריבוי דישמעאל, כמה אחין וקריבין הוו ליה, וכלהו הוו באנפין תתאין, באינון פנים רחיקין.

ובגיניה דאברהם, כד אתגזר ישמעאל, זכה, דשוי מדוריה וחולקיה באתר דשליטא על כל אינון פנים רחיקין ותתאין, על כל אינון פנים דשאר עמין. הדא הוא דכתיב ידו בכל, ובגיני כף על פני כל אחיו ישכון, כלומר, ישוי מדוריה וחולקיה לעילא מפלהו, דכתיב ידו בכל, דשליטא על כל שאר פנים דלתתא. ובגין כף על פני כל אחיו ודאי, דלא זכו פוותיה.

אתו רבי יהודה ור' חזקיה, ונשקו ידוי. אמר רבי יהודה, היינו דאמרי אינשי, חמרא בדרדיא, ונביעא דבירא, בקטירא דקיזרא אתעטר. ווי לעלמא, כד יסתלק מר מגיה. ווי לדרא, דיתערע בההוא זמנא. זכא דרא דאשתמודעון ליה למר. זכא דרא דאיהו שרי בגייה.

אמר רבי חזקיה, הא תנינן, גיורא כד אתגזר, אקרי (ויקרא קס"ח ע"א) גר צדק, ולא יתיר. והכא אמר מר ידו בכל. אמר רבי שמעון, כלא אתקשר בחד. אבל גיורא תנינן. שאני ישמעאל, דלאו גיורא הוא. בריה דאברהם הוה, בריה דקדישא הוה. וכתיב ביה בישמעאל, (בראשית יז) הנה ברכתי אותו. כתיב הכא, ברכתי אותו. וכתיב התם, (בראשית כד) וי' ברוך את אברהם בכל. ועל כף פתיב, ידו בכל.

ובגיני כף פתיב, על פני כל אחיו ישכון. דאי שאר קריבוי אתגזרו (ס"א אתגזרו) אקרון גירי צדק, ולא יתיר, והוא יתיר ועלאה מפלהו. כל שפן אינון דלא אתגזרו, דקיימין באינון אפין רחיקין, באינון אפין תתאין. ואיהו, מדוריה לעילא מפל פנים דידהו, ומפל פנים דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, הדא הוא דכתיב, על פני כל אחיו ישכון. אמר רבי יהודה, קודשא בריה הוא בגין כף אכריז ואמר, לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, דדא הוא מהימנותא דיליה.

(שמות כ) לא תעשה לך פסל וכל תמונה. הא אתמר. ואמר רבי יוסי, כל פרצופין שרי, בר מפרצופא דאדם, דהא האי פרצופא שליט בכלא.

דבר אחר, לא תעשה לך פסל וכל תמונה. רבי יצחק פתח, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. כמה אית ליה לבר נש לאזדהרא על פתגמי אורייתא, כמה אית ליה לאזדהרא דלא יטעי בהו, ולא יפיק מאורייתא מה דלא ידע, ולא קביל מרביה. דכל מאן דאמר במלי דאורייתא מה דלא ידע, ולא קביל מרביה, עליה פתיב לא תעשה לך פסל וכל תמונה. וקודשא בריך הוא זמין לאתפרעא מניה, בעלמא דאתי, בזמנא דנשמתייה בעיא למיעאל לדוכתא, דחיינ לה לבר, ותשתצי מההוא אתר דצירא בצרורא דחיי דשאר נשמתינ. (רבי יהודה אומר מהכא) כמה דתנינן, (קהלת ה) למה יקצף האלהים על קולך. קולך: דא היא נשמתייה דבר נש. אמר רבי חייא, על דא פתיב, כי יי' אלהיה אל קנא. מאי טעמא. משום דקני לשמיה בכלא. אי בגין פרצופין מקני לשמיה, משום דמשקר בשמיה. אי משום אורייתא.

תנינן, אורייתא כלא שמא קדישא היא, דלית לך מלה באורייתא דלא כליל בשמא קדישא. ובגני כה, בעי לאזדהרא, בגין דלא יטעי בשמיה קדישא, ולא ישקר ביה. ומאן דמשקר במלכא עלאה, לא עאלין ליה לפלטרוי דמלכא, וישתצי מעלמא דאתי.

דף פ"ז ע"ב

אמר רבי אבא, פתיב הכא לא תעשה לך פסל וכל תמונה. וכתוב התם, (דף פ"ז ע"ב) (שמות לה) פסל לך שני לחת אבנים. כלומר, לא תעשה לך פסל, לא תעבד לך אורייתא אחרא דלא ידעת, ולא אמר לך רבך. מאי טעמא. כי אנכי יי' אלהיה אל קנא, אנא הוא דזמין לאתפרעא מינה בעלמא דאתי, בשעתא דנשמתייה בעיא למיעאל קמאי, כמה זמינן לשקרא בה, ולעייילא לה גו גיהנם.

תניא, אמר ר' יצחק, לא תעשה לך וגו', דבעי בר נש דלא לשקרא בשמא דקודשא בריך הוא (ס"א דבר אחר לא תעשה לך פסל וגו' דבעי בר נש דלא לשקרא בשמיה דקודשא בריך הוא, ומאי איהו, דא ברית את קיימא קדישא דמאן דמשקר בהאי ברית משקר בשמא דקודשא בריך הוא) דקשרא קדמאה, דאתקשרו ישראל בקודשא בריך הוא, כד אתגזרו. ודא הוא קיומא קדמאה דכלא, למיעאל בברית דאברהם, דהוא קשרא דשכינתא. ובעי בר נש, דלא לשקרא בהאי ברית, דמאן דמשקר בהאי ברית, משקר בקודשא בריך הוא. מאי שקרא. הוא, דלא ייעול האי ברית ברשותא אחרא. כמה דאת אמר (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר.

ר' יהודה אמר מהכא, (הושע ה) ביי' בגדו פי בנים זרים ילדו. מאן דמשקר בהאי ברית, משקר בקודשא בריך הוא. משום דהאי ברית בקודשא בריך הוא אחידא, וכתוב לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל וגו'. (שמות כ) לא תשתחוה להם ולא תעבדם. ר' אלעזר הוה אזיל בארחא, והוה ר' חייא עמיה. אמר ר' חייא, כתיב (דברים כא) וראית בשביה אשת יפת תאר וגו', מאי טעמא. והא כתיב לא תתחתן בהם. אמר ליה, בעוד דברשותיהו קיימי.

ותא חזי, לית לך אנתו בעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות פשרה פדקא חזי. דתנינן, אמאי אסמין פרשתא דא, לבן סורר ומורה. אלא בודאי, מאן דנסיב האי אתתא, בן סורר ומורה ירית מינה. מאי טעמא. משום דקשה למעבר זוהמא מינה, וכל שכן ההיא דאתנסיבת בקדמיתא, דדינא בדינא אתדבק, ואסתאבת בה, וקשיא זוהמא למעבר מינה, והיינו דאמר משה בנשי מדין, (במדבר לא) וכל אשה ידעת איש למשכב זכר הרגו.

זכאה חולקיה, דהווא בר נש דירית אחסנתא דא, ונטיר לה. דבהווא אחסנא קדישא אתדבק בר נש בקודשא בריך הוא, כל שכן אי זכי בפקודי אורייתא, דהא פשיט מלכא ימיניה לקבליה, ואתדבק בגופא קדישא. ועל דא כתיב בהו בישראל, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם. וכתוב (דברים יד) בנים אתם ליי'. בנים אתם ממש. דכתיב, (שמותד) בני בכורי ישראל. וכתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. (שמות כ) לא תשא את שם וגו'. ר' שמעון פתח, (מלכים ב ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. אמר לה אלישע, כלום אית לך על מה דתשרי ברכתא דקודשא בריך הוא, דתנינן אסור ליה לבר נש, לברכא על פתורא ריקניא. מאי טעמא. משום דברכתא דלעילא, לא שריא באתר ריקניא.

ובגיני כה, בעי בר נש לסדרא על פתוריה, חד נהמא, או יתיר, לברכא עלוי. ואי לא יכיל, בעי לשירא מההוא מזונא דאכל, על מה דיברך. ולא ישתפח דיברך בריקניא.

פיון דאמרה, אין לשפחתך כל בבית פי אם אסוך שמן. אמר ודאי הא ברכתא שלימתא בהאי, דכתיב, (קהלת ז) טוב שם משמן טוב. דשמא קדישא משמן נפקא, לאתברכא, לאדלקא בוצינן קדישין. מאי (ט' ע"א) שמן דא. (כמה דאת אמר בראשית ב' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן) ר' יצחק אמר, כמה דאת אמר, (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש וגו'. ר' אלעזר אומר, אלין טורי דאפרסמונא דכיא.

אמר ר' שמעון, טוב שם, כמה טבא שמא עלאה, דבוצינין עלאין קדישין, כד כלהו נהרין משמן טוב, כמה דאמינא. ואסיר ליה לבר נש, לאדכרא שמייה דקודשא בריך הוא בריקניא. דכל מאן דאדכר שמא דקודשא בריך הוא בריקניא, טב ליה דלא אתברי.

דף פ"ח ע"א

ר' אלעזר אמר, לא אצטריך למדכר שמא קדישא אלא בתר מלה. (דף פ"ח ע"א) (כלומר עלמלה) דהא שמא קדישא, לא אדכר באורייתא, אלא בתר תרין מלין, דכתיב בראשית ברא אלהים.

רבי שמעון אמר, לא אדכר שמא קדישא, אלא על עולם שלם. דכתיב, (בראשית) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. מפאן, דלא לאדכרא שמייה קדישא בריקניא. וכתיב לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא. (ס"א כתיב לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא דלא לאדכרא שמא קדישא בריקניא אלא בברכתא או בצלותא ומאן דאדכר שמא קדישא בריקניא דלא בברכתא או בצלותא כה נשמתי נפקא מיניה זמינין לאתפרעא מיניה ולנקמא מיניה נוקמין דכתיב כי לא ינקה יי' את אשר ישא את שמו לשוא)

ותנינן, אמר רבי יוסי, מהו ברכה. שמא קדישא. בגין דמיניה משתכח ברכתא, לכל עלמא. וברכתא לא אשתכח על אתר ריקניא, ולא שרייא עלוי, הדא הוא דכתיב לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא. (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו. רבי יצחק אמר, כתיב (שמות כ) ויברך אלהים את יום השביעי, וכתיב במן (שמות טז) ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו. פיון דלא משתכח ביה מזוני, מה ברכתא אשתכח ביה.

אלא הכי תאנא, כל ברבאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליין. ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דהוא יומא, מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא, כל חד ביומוי, מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה.

ובגיני כה, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולא תקנא סעודתא בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא בההוא זמנא, אזדמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל כה, בעי לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בנהמי ובמזוני.

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

רבי יצחק אומר, אפילו ביוםא דשבתא נמי. רבי יהודה אומר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא בהאי יומא בעלמא.

רבי אבא אומר, לאזדמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתברכאן מהאי יומא. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מפד עייל שבתא, דיתברכון כלהו כחדא.

ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמנין אלין, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין. ובעי בר נש לאתענגא בהו, ולמחדי בהו. ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אחזי פגימותא לעילא ועונשיה דההוא בר נש סגי.

בגיני כה, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מפד עייל שבתא, ולא ישתכח פתוריה ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל שאר יומי דשבתא. ובהאי מלה, אחזי, ותלי מהימנותא לעילא.

רבי שמעון אומר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרוזא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, דא סעודתא חדא, לקבל (ויקרא רפ"ח ע"ב) עתיקא קדישא דכל קדישין. והרפכתיה על במתי ארץ, דא סעודתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיה נחלת יעקב אביה, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אנפין.

ולקבלייהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין כה, שבתא אתיקר, מפל שאר זמנין וחגי, משום דכלא ביה אשתכח, ולא אשתכח הכי בכלהו זמני וחגי. אומר רבי תייא, בגין כה, משום דאשתכח כלא ביה, אידכר תלת זמנין. דכתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי.

דף פ"ח ע"ב

רבי אבא, (נ"א רב המנוגא סבא) פד הוה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי חדי, בכל חד וחד, והוה אומר, דא היא סעודתא קדישא, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא אחרא הוה אומר, דא היא סעודתא דקודשא בריך הוא. וכן בכלהו סעודתי, והוה חדי בכל חד וחד. פד הוה (דף פ"ח ע"ב) אשלים סעודתי, אומר אשלימו סעודתי דמהימנותא.

רבי שמעון, כד הוה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקינו סעודתא דמלכא, והוה יתיב וחדי. כד אשלים סעודתא תליתאה, הוו מכרוזי עליה, אז תתענג על יי' והרפבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך.

אמר רבי אלעזר לאבוי, אלין סעודתי היך מתתקנין. אמר ליה, ליליא דשבתא, כתיב, והרפבתיך על במתי ארץ. ביה בליליא, מתברכא מטרוניתא, וכלהו חקל תפוחין, ומתברכא פתוריה דבר נש, ונשמתא אתוספת, וטהוא ליליא, חדוה דמטרוניתא הוי. ובעי בר נש למחדי בחדוותא, ולמיכל סעודתא דמטרוניתא.

סדר הלימוד ליום כה טבת [יום 114 בשנה]

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בְּסְעוּדַתָּא תְּנַיִנָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אֲזַ תְּתַעֲנַג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדַאי. דְּהֵיא שְׁעָתָא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קְדִישָׁא, וְכִלְהוּ עֲלִמִין בְּחֻדְוֹתָא, וְשְׁלִימוּ וְחֻדְוֹתָא דְעֲתִיקָא עַבְדִּינָן, וְסְעוּדַתָּא דִּילִיהּ הוּא וְדַאי.

בְּסְעוּדַתָּא תְּלִיתָאָה דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דָּא הִיא סְעוּדַתָּא דְזַעִיר אֲפִין, דְּהוּי בְּשְׁלִימוּתָא. וְכִלְהוּ שִׁיתָא יוֹמִין, מִהֵהוּא שְׁלִימוּ מִתְּבָרְכָן. וְבַעֲי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּסְעוּדַתִּיהּ, וְלֹא שְׁלֵמָא אֲלִין סְעוּדַתִּי, דְּאִינוּן סְעוּדַתִּי מִהֵימְנוּתָא שְׁלִימָתָא, דְּזֹרְעָא קְדִישָׁא דִּישְׂרָאֵל, דִּי מִהֵימְנוּתָא עֲלָאָה, דְּהָא דִּילְהוּן הִיא, וְלֹא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וּבְגִינֵי כֶּךָ אָמַר, (שמות לא) בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חֲזִי, בְּסְעוּדַתִּי אֲלִין, אֲשֶׁתְּמוּדְעוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאִינוּן בְּנֵי מְלַכָּא. דְּאִינוּן מִהֵיכְלָא דְמְלַכָּא, דְּאִינוּן בְּנֵי מִהֵימְנוּתָא, וּמֵאֵן דְּפָגִים חַד סְעוּדַתָּא מְזַיְהוּ, אַחֲזִי פְּגִימוּתָא לְעִילָא, וְאַחֲזִי גְרַמִּיהּ דְּלֹאוּ מִבְּנֵי מְלַכָּא עֲלָאָה הוּא, דְּלֹאוּ מִבְּנֵי הֵיכְלָא דְמְלַכָּא הוּא דְּלֹאוּ מְזַרְעָא קְדִישָׁא דִּישְׂרָאֵל הוּא. וְיַהֲבִין עֲלִיהּ חוּמְרָא דְתִלְתַּת מְלִין, דִּינָא דְגִיְהֵנָם וְגו'.

וְתָא חֲזִי, בְּכִלְהוּ שְׁאָר זְמַנִּין וְחֻגִין, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְחַדִּי, וְלְמַחְדֵי לְמַסְפְּנֵי. וְאִי הוּא חַדִּי בְּלַחְדוּדֵי, וְלֹא יְהִיב לְמַסְפְּנֵי, עוֹנְשִׁיהּ סְגִי, דְּהָא בְּלַחְדוּדֵי חַדִּי, וְלֹא יְהִיב חַדוּ לְאַחְרָא. עֲלִיהּ כְּתִיב, (מלאכי ב) וּזְרִיתִי פֶּרֶשׁ עַל פְּנִיכֶם פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. וְאִי אִיהוּ בְּשַׁבְּתָא חַדִּי, אֲפֵּי עַל גַּב דְּלֹא יְהִיב לְאַחְרָא, לֹא יַהֲבִין עֲלִיהּ עוֹנְשָׁא, כְּשֶׁאֵר זְמַנִּין וְחֻגִין, דְּכְתִיב פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם קָאֵמַר, וְלֹא פֶּרֶשׁ שַׁבְּתְכֶם. וְכְתִיב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׁנְאָה נַפְשִׁי. וְאֵלוּ שַׁבְּתָא לֹא קָאֵמַר.

וּבְגִינֵי כֶּךָ כְּתִיב, בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוּם דְּכָל מִהֵימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח בְּשַׁבְּתָא, יַהֲבִין לִיהּ לְבַר נֶשׁ נְשַׁמְתָּא אַחְרָא, נְשַׁמְתָּא עֲלָאָה, נְשַׁמְתָּא דְּכָל שְׁלִימוּ בְּהּ, כְּדוּגְמָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי. וּבְגִינֵי כֶּךָ אֲקָרִי שַׁבְּתָא. מִהוּ שַׁבְּתָא. שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁמָא דְאִיהוּ שְׁלִים מְכָל סְטְרוּי.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי כֶּךָ הוּא. וְוִי לִיהּ לְבַר נֶשׁ, דְּלֹא אֲשְׁלִים חֻדְוֹתָא דְמְלַכָּא קְדִישָׁא. וּמֵאֵן חֻדְוֹתָא דִּילִיהּ. אֲלִין תְּלַת סְעוּדַתִּי מִהֵימְנוּתָא. סְעוּדַתִּי דְאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן בְּהוּ. וְכִלְהוּ חַדוּ עַל חַדוּ מִהֵימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא, מְכָל סְטְרוּי.

תָּאנָא, בְּהַדִּין יוֹמָא מִתְעַטְרֵן אַבְהוֹן, וְכָל בְּנִין יַנְקִין, מַה דְּלֹאוּ חֲכִי בְּכָל שְׁאָר חֻגִין וּזְמַנִּין. בְּהַדִּין יוֹמָא, חֲיִיבָא דְגִיְהֵנָם גִּיחִין. בְּהַדִּין יוֹמָא, כָּל דִּינִין אֲתַכְּפִין,

ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אורייתא מתעטרא בעטרין שלימין. בהדין יומא, חדותא ותפנוקא אשתמע, במאתן וחמשין עלמין.

תא חזי, בכל שיתא יומי דשבתא, פד מטא שעתיא דצלותא דמנחה, דינא (קנ"ו ע"א) תקיפא שלטא, וכל דיגין מתערין. אבל ביומא דשבתא, פד מטא עדן דצלותא דמנחה, רעוא דרעוין אשתכח, ועתיקא קדישא גליא רצון דיליה, וכל דיגין מתכפין, ומשתכח רעויתא וחדו בכלא.

דף פ"ט ע"א

ובהאי רצון, אסתלק משה, נביאה מחימנא קדישא מעלמא. בגין למנדע, דלא בדינא אסתלק, וההיא שעתיא (דף פ"ט ע"א) ברצון דעתיקא קדישא נפק נשמתייה, ואתטמר ביה. בגין פד, (דברים לה) ולא ידע איש את קברתו פתיב. מה עתיקא קדישא, טמירא מפל טמירין, ולא ידעין עלאין ותתאין. אוף הכא, האי נשמתיא דאתטמר בהאי רצון, דאתגליא בשעתיא דצלותא דמנחה דשבתא, פתיב ולא ידע איש את קברתו והוא טמיר מפל טמירין דעלמא, ודינא לא שלטא ביה. זכאה חולקיה דמשה.

תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דזהרין מפל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מפל ענפא וענפא, חמשא קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחן בכל סטר וסטר, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק. קל פרוזא נפיק, אתערו קדישי עליונין, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדותא לקדמות מאריכון. אתערו בחדותא שלימתא. אזדמנו בתלת חדון, דתלת אבהן. אזדמנו לקדמות מהימנותא, דחדווה דכל חדותא. זכאה חולקכון, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ירותא לכון, מפל עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא פתיב, ביני ובין בני ישראל.

אמר ר' יהודה, הכי הוא ודאי. ועל דא פתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתוב (ויקרא יט) קדושים תהיו פי קדוש אני יי'. וכתוב, (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מכובד.

תאנא, בהאי יומא, פל נשמתיהון דצדיקייא, מתעדנין בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ורוחא חדא מענוגא דההוא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בכלהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לכלהו בני קדישין, לכלהו נטורי אורייתא, ונייחין בנייחא שלים, מתנשי מפלהו, פל רוגזין,

”זהר היוםי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

כל דינין, וכל פולחנין קשין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ יְיָ לְךָ מַעֲצָבְךָ וּמְרִגְזְךָ וּמִן הַעֲבוּדָה הַקָּשָׁה.

בְּגִינֵי כַּךְ, שְׁקִיל שַׁבְּתָא לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא, וְכַל דְנָטִיר שַׁבְּתָא, כְּאִילוּ נָטִיר אוֹרֵייתָא כְּלָא. וְכְתִיב (ישעיה נו) אֲשֶׁרִי אָנוּשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבַּת מִחֲלָלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מֵעֲשׂוֹת כָּל רָע. אֲשַׁתְּמַע, דְּמֵאֵן דְנָטִיר שַׁבַּת, כְּמֵאֵן דְנָטִיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

ר' יודאי שאיל ליה לר' שמעון, יומא חד דאערע עמיה בארחא, אמר ליה, ר', הא פתיב (ס"א בפרשתא דשבת) בְּפִרְשֵׁתָא דָּא שַׁבַּת, דְּאָמַר יַשְׁעִיָּה, דְכְתִיב, (ישעיה נו) כֹּה אָמַר יְיָ לְסָרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי וְגוֹ', וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי וְגוֹ'. מַה קָא מִיִּירִי.

אמר ליה, קפוטקאה, חמרך קטרי בטיפסא, ונחית, דמלה דאורייתא בעי צחותא. או אפכי לאחורך, וזיל אבתראי, ותכוון לבך. אמר ליה, בגיניה דמר עבידנא ארחא, ובתריה דמר אסתפל בשכינתא.

אמר ליה, תא חזי, מלה דא הא אוקמוה חבריאי, ולא פרישו מלה. כה אמר יי' לְסָרִיסִים. מֵאֵן סָרִיסִים. אֵלֵין אֵינּוֹן חֲבֵרֵיִיא, דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא, וּמְסָרְסִי גְרַמֵּייהוּ כָּל שִׁיתָא יוֹמִין דְשַׁבְּתָא, וְלַעֲאֵן בְּאוֹרֵייתָא, וּבְלִילֵיא דְשַׁבְּתָא מְזוּרְזִי גְרַמֵּייהוּ בְּזוּגָא דְלַהוֹן, מְשׁוּם דִּידְעֵי רְזָא עֲלָאָה, בְּשַׁעֲתָא דְמִטְרוֹנִיתָא אֲזִדּוּגָת בְּמִלְכָא.

ואינן חבריאי דידעין רזא דא, מכוונין לבייהו למהימנותא דמאריהון ומתברכאן באיבא דמעיהון בההוא ליליא. ודא הוא דכתיב, אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (בראשית לז) וְאָבִיו שָׁמַר אֶת הַדָּבָר.

ואקרון סריסים ודאי, בגין לחכאה לשבתא לאשכחא רעוא דמאריהון, דכתיב וּבָחֵרוּ בְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי. מֵאִי בְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי. דָּא זְוּגָא דְמִטְרוֹנִיתָא. וּמְחֻזְקִים בְּבֵרִיתִי, כְּלָא חַד, בְּבֵרִיתִי סָתָם. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה דְמֵאֵן דְאֵתְקַדְּשׁ בְּקִדּוּשָׁה דָּא, וְיָדַע רְזָא דָּא.

דף פ"ט ע"ב

תא חזי, פתיב ששת ימים תעבד ועשית כל (דף פ"ט ע"ב) מלאכתך ויום השביעי שבת ליי' אלהיך וגו', כָּל מְלָאכְתָךְ, בְּאֵינּוֹן שִׁיתָא יוֹמֵי עֲבִידְתִּייהוּ דְבְנֵי נְשָׂא וּבְגִין הָאֵי מְלָה. לָא מְזִדּוּגֵי חֲבֵרֵיִיא, בְּרַ בְּזֻמְנָא דְלָא יִשְׁתַּכַּח מֵעֲבִידְתִּייהוּ דְבְנֵי נְשָׂא, אֲלָא עֲבִידְתִּיה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּמֵאִי עֲבִידְתִּיה. זְוּגָא דְמִטְרוֹנִיתָא, לְאִפְקָא נְשַׁמְתִּין קְדִישִׁין לְעֵלְמָא.

ובגין כך, בהאי ליליא חברייא מתקדשי בקדושה דמאריהון, ומכווני לבייהו, ונפקי בני מעלי, בגין קדישין, דלא סטאן לימינא ולשמאלא, בגין דמלכא ומטרוניתא. ועל אלין כתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם, ליי' אלהיכם ודאי. בגין דאלין אקרון בגין דיליה, בגין למלכא ולמטרוניתא.

והא דעתיהו דחברייא דידעין רזא דא, בדא מתדבקן. ובגין כך אקרון בגין לקודשא בריך הוא. והני אינון דעלמא מתקיימא בגינייהו. וכד סליק עלמא בדינא, אסתכל קודשא בריך הוא באינון בנוי, ומרחם על עלמא. ועל דא כתיב (ירמיה ב) פלה זרע אמת. זרע אמת ודאי. מהו אמת. עזקא קדישא שלימתא. כמה דאת אמר (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. (אמת דא קודשא בריך הוא) וכלא חד. ובגיני כך, זרע אמת ודאי.

אמר ליה ר' יודאי, בריך רחמנא דשדרני הכא, בריך רחמנא, דהא מלה דא שמענא מפומך. בכה רבי יודאי. אמר ליה ר' שמעון, אמאי קא בכית. אמר ליה, בכינא, דאמינא דווי לאינון בני עלמא, דארחיהון כבעירי, ולא ידעי ולא מסתכלי, דטב לון דלא אתבריאוו. ווי לעלמא פד יפוק מר מניה, דמאן יכיל לגלאה רזין, ומאן ינדע לון, ומאן יסתכל בארחי אורייתא.

אמר ליה, חייך, לית עלמא אלא לאינון חברייא, דמשתדלי באורייתא וידעין סתימי אורייתא. ודאי בקשוט גזרו חברייא על עמא דארעא, דמחבלין ארחיהו, ולא ידעין בין ימינא לשמאלא, דהא אינון כבעירי, דיאות למעבד בהו דינא, אפילו ביום הכפורים. ועל בנייהו כתיב, (הושע ב) פי בני זנונים המה, בני זנונים ממש.

אמר ליה, ר', האי קרא בעי לאתיישבא בארחי. כתיב (ישעיה נו) ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו. אתן להם מבעי ליה, מהו אתן לו.

אמר ליה, תא חזי, ונתתי להם בביתי, מהו ביתי. כמה דאת אמר (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא. (שמא דקודשא בריך הוא אקרי בית) ובחומותי, כמה דאת אמר (ישעיה סב) על חומותיך ירושלם הפקדתי שומרים יד ושם, כלומר דישלפון גשמתין קדישין מדוכתא דא. וההוא יד, חולק באשלמותא. טב, מליא מבנין ומבנותן. שם עולם אתן לו, לההוא חולק שלים. אשר לא יפרת לדרי דרין. דבר אחר אתן לו לההוא דידע רזא דמלה, ויתכוון במה דבעי לכוונא.

תו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה

סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. והוא דסלקא לגבוה, לאכפיא לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגיני כה, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתפחין בחדוותא שלימתא, ודינא לא שלטא.

דף צ' ע"א

תאנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרין יומי דשמא קדישא אתכליל בהו, ואינון אתכלילן ביה. זכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כולכם היום. (דף צ' ע"א) (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך. רבי חייא פתח, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן וגו'. ונהר, דא נביעו דמבועא, דנפיק תדיר ולא פסק. ומנהרא דמבועא דא, אתשקיא כל גנתא דעדן. והוא נהרא דמבועא קדישא, אקרי א"ב. מאי טעמא. משום דאיהו נביעא לאתזנא לגנתא.

רבי אבא אמר, עדן ממש אקרי אב. משום דהאי עדן, משתכח מההוא אתר, דאקרי אין. ובגיני כה, אקרי אב. והא אוקימנא, מאתר דשארי לאתמשכא כלא, אקרי אתה, ואקרי אב. כמה (עיין סוף הספר גי' מספר לבנת הספיר) דאת אמר, (ישעיה סג) כי אתה אבינו.

ר' אלעזר אמר, כבד את אביך, דא קודשא בריך הוא. ואת אמך, דא כנסת ישראל. את אביך, את דייקא, לאכללא שכינתא (דבר אחר עילאה). רבי יהודה אמר, כבד את אביך, סתם. ואת אמך, סתם. דהא כלא הוה במניינא. את, לרבות כל מה דלעילא ותתא.

רבי יוסי אמר, האי דאמר רבי אבא, מאתר דשארי לאתמשכא כלא, אקרי אתה, שפיר. דהא אוליפנא, ההוא דטמיר ולא אית ביה שירותא, קרינן הוא. מאתר (ויקרא ב', ע"א וע"ב, ר"ץ ע"א) דשירותא אשתכח, קרינן אתה. ואקרי אב. וכלא חד. בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיא אמן.

רבי תזקיה אמר, ודאי כלא חד. כבד את אביך, דא קודשא בריך הוא. ואת אמך, דא כנסת ישראל. דהא תנו, אמר רבי שמעון, כתיב (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם, ההוא אתר דאקרי בנים. ובגיני כה סתימא דמלה, כבד את אביך

וְאֵת אִמּוֹ, לְאֶכְלָא כְּלָא, דְּלַעֲיֵלָא וְתַתָּא. ר' יִצְחָק אָמַר, לְאֶכְלָלָא בֵּיהּ רַבִּיהּ, דְּהוּא אָעִיל לִיהּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכֻלָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי. תַּאנְא, בְּהַנִּי חֲמֵשׁ אֲמִירוֹן, כְּלִיל כְּלָא. בְּהַנִּי חֲמֵשׁ אֲמִירוֹן, אֲתַגְּלִיפוּ חֲמֵשׁ אַחֲרֵינוּן, וְדַאי חֲמֵשׁ גּוֹ חֲמֵשׁ. הָא כִּיצַד. אָנְכִי י״י אֱלֹהֶיךָ, (פ״ד ע״ב) לְקַבֵּל לֹא תִרְצֹת. דְּתַנְיִנּוּן, (אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה) תְּרִין אֵלִין, בְּכֻלָּא חֲדָא אֲתַכְּלִילְוּן, דְּמֵאן דְּקָטִיל, אֲזַעִיר דְּמוּתָא וְצֵלְמָא דְּמֵאֲרִיהּ. דְּכְתִיב, (בראשית ט) כִּי בְּצַלְמֵם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. וְכְתִיב (יחזקאל א) וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמֵרְאָה אָדָם.

אָמַר ר' חֲזִיא, כְּתִיב (בראשיתט) שִׁפְךָ דָם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפֹךְ וְגו', (שפך דם האדם) מֵאן דְּשִׁפְךָ דְּמָא, כְּאֵלּוּ אֲזַעִיר דְּמוּתָא וְצֵלְמָא דְּלַעֲיֵלָא, כְּלוּמַר, לֹא אֲזַעִיר דְּמוּתָא דָא, אֲלֵא דְּמוּתָא אַחֲרָא, מְשַׁמְעַ דְּכְתִיב שִׁפְךָ דָם הָאָדָם בְּאָדָם דְּמוֹ יִשְׁפֹךְ. בְּאָדָם עֲלָאָה, מְטִי הָאִי פְּגִימוּתָא, מִהֵהוּא דְּמָא דְּאוּשִׁיד. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם כִּי בְּצַלְמֵם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. וּבְגִין כֵּן, הָא בְּהָא תְּלִיא.

לֹא יִהְיֶה לָךְ, לְקַבֵּל לֹא תִנְאָף דָּא מְשַׁקֵּר בְּשֵׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֲתַרְשִׁים בֵּיהּ בְּבַר נֶשׁ. וּבְדָא, כְּמָה וְכְמָה חוּבִין וְגוֹרִין וְעוֹנְשִׁין, תְּלִיין. וּמֵאן דְּמְשַׁקֵּר בְּהָאִי, מְשַׁקֵּר בֵּיהּ בְּמִלְכָּא, דְּכְתִיב, (הושע ה) בִּינִי בְּגָדוֹ כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ. וְכְתִיב לֹא תִשְׁתַּחֲוּהוּ לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם, וְהָא בְּהָא תְּלִיא.

לֹא תִשָּׂא לְקַבֵּל לֹא תִגְנוּב. וְכְתִיב (משלי כט) חוֹלֵק עִם גִּנְבֵי שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ אֲלֵהּ יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד. וְדַאי הָא בְּהָא תְּלִיא, דְּהָא גִּנְבָא לְדָא אֲזַדְמֵן, לְאוּמָאָה בְּשַׁקְרָא. מֵאן דְּעֵבִיד דָּא, עֵבִיד דָּא.

זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לְקַבֵּל לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְךָ עַד שַׁקֵּר. דְּאָמַר ר' יוֹסִי, שַׁבַּת סְהַדוּתָא אֲקָרִי. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְסַהֲדָא עַל הָא דְּכְתִיב כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה י״י וְגו'. וְשַׁבַּת כְּלָלָא (נ״א סהדותא) דְּכָלָא. וְאָמַר ר' יוֹסִי, מְאִי דְּכְתִיב, (מיכה ז) תִּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שמות לא) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת, וּמֵאן דְּאִסְהִיד שַׁקְרָא, מְשַׁקֵּר בְּשַׁבַּת, דְּהִיא סְהַדוּתָא דְּקְשׁוּט, וּמֵאן דְּמְשַׁקֵּר בְּשַׁבַּת, מְשַׁקֵּר בְּאוּרִייתָא כְּלָא. וּבְגִין כֵּן, הָא בְּהָא תְּלִיא.

סדר הלימוד ליום כו טבת [יום 115 בשנה]

דף צ' ע"ב

כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ, לְקַבֵּל לֹא תַחֲמַד אֶשֶׁת רַעְךָ. וְאָמַר ר' יִצְחָק, כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ, אָבִיךָ מִמֶּשׁ. דִּהָא מֵאֵן דְּחָמִיד אֶתְתָּא, וְאוֹלִיד בֵּר, הֵהוּא בֵּר אוֹקִיר לְאַחֲרָא, דִּלָּא (דף צ' ע"ב) אָבוּי. וְכַתִּיב כַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְגו', לֹא תַחֲמַד בֵּית רַעְךָ, שְׂדֵהוּ. וְכַתִּיב הֵכָא, עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נוֹתֵן לָךְ. הֵהוּא דִּיֵּהֵב לָךְ, יֵהָא דִּילָךְ, וְלֹא תַחֲמַד אַחֲרָא. וְדַאי הָא בְּהָא תִּלְיָא.

וְאֵלִין חֲמִשׁ קַדְמָאֵי, כְּלִילֵן חֲמִשׁ אַחֲרֵינִין. וּבְגִינֵי כַּךְ, (דברים לג) מִיִּמֵינוּ אֵשׁ דֵּת לְמוֹ. דְּכִלָּא אֶתְעַבִּיד יְמִינָא. וְעַל דָּא, בְּחֲמִשָּׁה קָלִין אוֹרִייתָא אֶתִּיֵּהֵבֵת. אָמַר ר' יְהוּדָה, כִּלְהוּ הוּוּ חֲמִשׁ גּוֹ חֲמִשׁ. לְקַבְּלִיהוֹן חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה.

תַּאֲנֵי ר' אֲלֵעֶזֶר, בְּאֵלִין עֶשֶׂר אַמִּירֵן, אֶתְגַּלִּיפוּ כָּל פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא, גְּזִירִין וְעוֹנְשִׁין. דְּכִיָּא וּמְסֹאֲבָא. עֲנַפִּין וְשִׁרְשִׁין. אֵילָנִין וּנְטִיעִין. שְׂמִיָּא וְאַרְעָא. יִמָּא וְתַהוּמֵי. דִּהָא אוֹרִייתָא שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, מֵה שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְגַּלִּיף בְּעֶשֶׂר אַמִּירֵן, אוּף אוֹרִייתָא אֶתְגַּלִּיפָא בְּעֶשֶׂר אַמִּירֵן. אֵלִין עֶשֶׂר אַמִּירֵן אֵינּוּן שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאוֹרִייתָא כִּלָּא שְׂמָא חַד הוּי, שְׂמָא קַדִּישָׁא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִמֶּשׁ.

זַכָּאָה חוּלְקִיָּה, דִּמָּאֵן דְּזָכִי בְּה. מֵאֵן דְּזָכִי בְּאוֹרִייתָא, זָכִי בְּשְׂמָא קַדִּישָׁא. (דקודשא בריך הוא ממש) ר' יוסי אמר, בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִמֶּשׁ זָכִי, (ס"א וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל) דִּהָא הוּא וְשְׂמִיָּה חַד הוּא, בְּרִיךְ שְׂמִיָּה לְעֵלְמֵי וְלְעֵלְמֵי עֲלְמִין אֲמֵן. (שמות כ) לֹא תַעֲשׂוּן אֶתִּי אֱלֹהֵי כֶּסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב. אָמַר ר' יוֹסִי, (דבר אחר לא גרסינן מאי טעמא. משום דכתיב) (חגי ב) לִי כֶּסֶף וְלִי זָהָב, אֵף עַל גַּב דְּלִי כֶּסֶף וְלִי זָהָב, לֹא תַעֲשׂוּן אֶתִּי, אֶתִּי: כְּלוּמַר אוֹתִי.

אָמַר ר' יִצְחָק, כְּתִיב (ירמיה י) מֵאֵין כְּמוֹךָ יִי גְדוֹל אֶתָּה וְגְדוֹל שְׂמִיךָ בְּגְבוּרָה וְגו', (גדול אתה וגדול שמך) גְדוֹל אֶתָּה, הֵיִנּוּ לִי כֶּסֶף. וְגְדוֹל שְׂמִיךָ בְּגְבוּרָה, הֵיִנּוּ וְלִי זָהָב. אֵלִין תְּרִין גְּוֹוִנִין לֹא מִתְחַזְּיִין, וְלֹא מִתְפָּאֲרִין, בֵּר כַּד אֵינּוּן גְּלִיפִין בְּאֶתֶר חַד, בְּאֵן אֶתֶר אֶתְגַּלִּיפוּ. בִּישְׂרָאֵל. כְּאֵן אֶתְחַזּוּן גְּוֹוִנִין לְאַתְפָּאֲרָא, כְּמָה דְּאֶתְ אָמַר (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֲרָא.

ר' יְהוּדָה פִּתַּח, (ישעיה סא) שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בְּה' תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאֱלֹהֵי וְגו', זַכָּאָה חוּלְקִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל, מִעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, דְּחַדְוּוּתָא וְתַפְנוּקָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

דְּלֵהוֹן בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכְתִיב שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בֵּינִי. פִּיּוֹן דְּאָמַר בֵּינִי, אֲמַאי פְּתִיב בְּאַלְהִי. אֲלֵא הָכִי אָמְרוּ יִשְׂרָאֵל, אִי בְּרַחֲמֵי אֲתִי עָלְנָא, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בֵּינִי. אִי בְּדִינָא, תְּגַל נַפְשִׁי בְּאַלְהִי.

מַאי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּאֵלִין בֵּיה אֲתַגְּלִיפוּ, דְּכְתִיב, (ישעיה סא) כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשְׁע. מְהוּ בְּגָדֵי יִשְׁע. גּוּוּנִין, דְּאֲתַגְּלִיפוּ לְאַסְתְּכְּלָא בֵּיה. כְּמַה דְּאֲתָּ אָמַר, (שמואל ב כב) יִשְׁעוּ וְגו' אֶל יְיָ. יִשְׁע אֲסְתְּכְּלוּתָא הוּא. מֵאֵן דְּבַעֵי לְאַסְתְּכְּלָא בֵּי, בְּגוּוּנִין דִּילֵי יִסְתְּכַל. מַאי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּכְתִיב, (ישעיה סא) מְעִיל צְדָקָה יַעֲטֹנִי, צְדָקָה מִמֶּשׁ, דְּגוּוּנִין בֵּיה אֲתַגְּלִיפוּ. כְּחַתָּן יְכַהֵן פְּאָר, הָא גּוּוּנָא חַד. וְכַפְלָה תַעֲדָה כְּלִיָּה, הָא גּוּוּנָא אַחְרָא. וְכַד גּוּוּנִין מִתְחַפְּרִין, בֵּיה שַׁעְתָּא אֲתַחֲזִיין, וְכַלְהוּ תְּאִיבִין לְאַחֲזָאָה, וְלְאַסְתְּכְּלָא בֵּיה.

ר' יוסי אָמַר, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בֵּינִי, תְּרִין חֲדוּוֹן. בֵּינִי: בְּרַחֲמֵי. תְּגַל נַפְשִׁי, הָא (חד חדוה) בְּדִינָא. אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּכֹלֵא חֲדוּה עַל חֲדוּה. וְחֲדוּה דְּצִיּוֹן, זְמִין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲדָאָה לְיִשְׂרָאֵל, בְּחֲדוּוֹתָא יִתִּיר מְכֹלֵא, דְּכְתִיב, (ישעיה לה) וּפְדוּיִי יְיָ יְשׁוּבוּן וּבֵאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְגו', וּפְדוּיִי יְיָ יְשׁוּבוּן, הָא חַד. וּבֵאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה, הָא תְּרִין. וְשִׁמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים, הָא תְּלַת. שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יְשִׁיגוּ, הָא אַרְבַּע. לְקַבְּלֵיהוֹן דְּאַרְבַּע זְמַנִּין דְּאַתְּפְּזוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינֵי עַמְמֵיָא. וְכַדִּין כְּתִיב (ישעיה יב) וְאַמְרַתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לֵיְיָ קָרְאוּ בְּשֵׁמוֹ וְגו'.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

וְאֵלוֹ הֵם י"ב פְּקוּדִין. א' יְחוּד יְיָ. ב' לִירָאָה אֵת יְיָ. ג' לְמַנְדַּע דְּאִית דִּיין וְאִית אָגַר טָב וְכו'. ד' לְקַדֵּשׁ אֵת יְיָ. ת' לְהַתְּפַלֵּל בְּכָל יוֹם שְׁחַרִית מִנְחָה עֶרְבִית. ו' לְעַסוֹק בְּתוֹרָה. ז' לְמוֹל אֵת הַבֵּן. ח' קַדֵּשׁ לִי כָּל בְּכוֹר. ט' תְּפִילִין. י' צִיצִית. י"א מְזוּזָה. י"ב לְמַסוֹר נַפְשׁוֹ בְּדַבְּקוֹת (ה). אֵלוֹ הֵם י"ב פְּקוּדֵי שְׁמוֹר. א' דְּלֵא לְמִיָּהֵב רְבוּ לְעִבּוּדָה זָרָה. ב' דְּלֵא לְמַבְנֵי מַגְדָּל לְעִבּוּדָה זָרָה. ג' אֵל תִּפְנוּ וְגו' (שלא) לְהַרְהֵר אַחֲרֵיהֶם. ד' לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם. ה' דְּלֵא לְאַתְּכַפֵּיִיא, דְּהֵינּוּ לֹא תַעֲבָדִם. ו' דְּלֵא לְהַחֲלִיף יְחוּדָא דְּמֵאֲרִיָּה דְּהֵינּוּ הֵמִיר. ז' דְּלֵא לְהַרְהֵרָא, דְּהֵינּוּ לֹא תַתּוּרוּ וְגו'. ח' שְׁלֵא לְשִׂאוֹל בְּאוּב. ט' שְׁלֵא לְשִׂאוֹל בִּידְעוּנִי. י' שְׁלֵא לְדְרוֹשׁ אֵל הַמֵּתִים. י"א דְּלֵא לְמַעֲבַד חֲרָשִׁין דְּהֵינּוּ וְחוּבְר חֶבֶר. י"ב וְשֵׁם אֱלֹהִים אַחֲרֵים שְׁלֵא תִזְכִּירוּ: (עד כאן מההשמטות) (שמותכ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. כָּל הַדְּבָרִים, כָּלֵלָא דָּא, הוּא כָּלֵלָא דְּכֹלֵא, כָּלֵלָא דְּלַעֲיֵלָא וְתַתָּא.

דף צ"א ע"א

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אַנְכִי, רֹזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה, בְּרֹזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא יְהוּ. אַנְכִי, אַתְּגְלִיא וְאַתְּגְנִיז. אַתְּגְלִיא בְּרֹזָא קְדִישָׁא דְכֹרְסִיָּא, דְסִיְהֵרָא קְיִימָא בְשְׁלִימוּ כְּחֵדָא, כַּד שְׁמֵשָׁא שְׁלֵטָא, וְסִיְהֵרָא אַתְּנְהִירָת, וְלִית לָהּ שְׁבַחָא, בְּרִ שְׁבַחָא (דָּף צ"א ע"א) דְנְהוּרָא דְנְהִיר עֲלָהּ.

אַנְכִי, בְּאַשְׁלֹמוֹת רֹזִין דְשְׁלִימוּ דְכֹרְסִיָּא לְתַתָּא, וְאַסְתְּלִקוּ חִיוֹן קְדִישִׁין, וְאִיהִי אַתְתְּקַנְת בְּתַקוּנְהָא. וְכַד אִיהִי שְׁפִירָא בְּחִיזוּ, וּבְעֵלָה אֲתִי לְגַבְהָא, כַּדִּין אֲקִרִי אַנְכִי.

אַנְכִי, רֹזָא דְכָלָא כְּחֵדָא, בְּכָלְלָא דְכָל אַתּוּן, בְּשְׁבִילִי אֹרְיִיתָא, דְנִפְקוּ מִגּוּ רֹזָא עֲלָאָה, בְּהֵאִי אַנְכִי, תְּלִיין רֹזִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. אַנְכִי, רֹזָא לְמִיְהַב אֲגַר טַב לְצַדִּיקִיא, דְקָא מְחַכֵּן לִיהּ וְנִטְרִי פְקוּדֵי אֹרְיִיתָא, בְּהֵאִי, אִית לֹון בְּטַחֻנָּא כַּדְקָא חִזִי לְעֵלְמָא דְאֲתִי, וְסִימְנִיָּהּ (בְּרֵאשִׁית מֵא) אֲנִי פְרַעַת.

אַנְכִי וְלֹא יְהִיה לָהּ, אַתְמַר בְּרֹזָא דְאֹרְיִיתָא, וְדָא אִיהוּ זְכוּר וְשְׁמוּר. אַנְכִי, רֹזָא סְתִימָא וְגִנִי, בְּכָל אֵינּוֹן דְרַגִין דְעֵלְמָא עֲלָאָה, בְּכָלְלָא חֵדָא. וְכִיוֹן דְאַתְמַר אַנְכִי, אַתְחַבֵּר כְּלָא כְּחֵדָא, בְּרֹזָא חֵדָא.

אַנְכִי, רֹזָא דְתֵרִין כְּרֹסוֹן. אֲנִי יי דְכֹרְסִיָּא אַחֲרָא (נ"א אֲנִי כֹרְסִיָּא חֵדָא. כ', כֹרְסִיָּא אַחֲרָא עֲלָאָה).

אַנְכִי, דְקָא אַתְדְכִי מְקַדְשָׁא, וְנוֹכְרָאָה לָא אַתְקַרְב בְּהַדִּיהּ, וּמְקַדְשָׁא נְהִיר בְּלַחֻדוּי, דְקָא אַתְבְּטַל בְּהֵיָא שְׁעַתָּא יֵצֵר הָרַע מְעֵלְמָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיָּהּ הוּא אַסְתְּלֵק בִּיקְרִיָּה בְּלַחֻדוּי, וְכַדִּין אַתְמַר אַנְכִי יי אֱלֹהִיָּהּ. רֹזָא שְׁלִים, בְּשְׁמָא קְדִישָׁא. א': לִיְחֵדָא רֹזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא בְּדַרְגוּי, לְמַהוּי חֵד. בְּגִין דְרֹזָא דִילִיָּהּ אִיהוּ ו'. ב': רֹזָא לְמַדְחַל מְקוּדְשָׁא בְרִיָּהּ הוּא, וְלְמַנְדַּע דְאִית דִּין וְאִית דִּיין, וְאִית אֲגַר טַב לְצַדִּיקִיא וּפּוּרְעָנוֹת לְרְשִׁיעִיא, בְּגִין דְרֹזָא דִילִיָּהּ ה' תַתָּאָה.

כ': לְקַדְשָׁא שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכָל יוּמָא, לְאַתְקַדְשָׁא בְּדַרְגִין קְדִישִׁין, וְלְצַלָּאָה צְלוֹתָא לְגַבְיָהּ בְּכָל זְמַנָּא, לְאַסְתְּלֵקָא כְּתָרָא עֲלָאָה, רֹזָא דְכֹרְסִיָּא עֲלָאָה, עַל גְּבִי חִיוֹן עֲלֵאִין, כַּדְקָא יְאוּת, וְרֹזָא דִילִיָּהּ ה' עֲלָאָה. י': לְאַשְׁתַּדְלָא בְּאֹרְיִיתָא יְמָמָא וְלִילִי, וְלְמַגְזֹר גְזִירוּ, בְּרֹזָא לְתַמְנִיא יוּמִין, וְלְקַדְשָׁא בְכָרָא. וְלְאַנְחָא תְּפִילִין וְצִיצִית וּמְזוּזָה. וְלְמַמְסֵר נְפִשָׁא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְרִיָּהּ הוּא, וְלְאַתְדַּבְקָא בֵּיהּ. אֲלִין אֵינּוֹן תְּרִיסַר פְּקוּדִין עֲלֵאִין, דְכְּלִילִין רַל"ו פְּקוּדִין אַחֲרֵינִין דְאֵינּוֹן בְּרֹזָא דְאַנְכִי, כְּלָלָא דְזְכוּר. וְאֵת דָּא, לָא אַתְחַלְף בְּאַתְר אַחֲרָא דָּא, בְּגִין דְאִיהִי י', רֹזָא עֲלָאָה, כְּלָלָא דְאֹרְיִיתָא, וּבְאַלִין תְּרִיסַר, אִית תְּרִיסַר מְכִילִין דְרַחֲמִי, דְתְּלִיין מְנִיָּהּ, וְחַד דְשְׁלֵטָא לְמַהוּי תְּלִיסַר.

לא יהיה לך, רזא דשמור, בתלת מאה ושתין וחמש פקודי אורייתא. ל': רזא דלא למיהב יקר ורבו לאלהא אחרא. ל': מגדלא דפרח וסליק באורא, דלא יסטי לבא, למבני לה לאלהא אחרא, כמה דאית רזא, דבונא מגדלא. (לאלהא אחרא) ל': דלא למפני בדיוקנא דעבודה זרה, דלא להרהרא אבתרהא, דלא לסגדא, ולא לאכפיא גרמיה לאלהא אחרא.

א': דלא לחלפא יחודא דמריה, בגין טעוון אחרנין. א': דלא להרהרא דאית אלהא אחרא בר מניה. א': דלא למסטי בתר בידין ודכורו, ברזא דדיוקנא דאדם, ולא בדיוקנא אחרא. א': דלא למשאל מן מתייא, ולא למעבד חרשין. א': דלא יומי בפומי, בשמא דאלהא אחרא. עד הכא, תריסר אחרנין, דאינון פקודי שמור. ובאלין תריסר, תליין תלת מאה וחמשין ותלת פקודי דשמור אחרנין, דכלילן באלין תריסר, ורזא דא אנכי.

אמר רבי שמעון, תו תנינו, אנכי כללא דעילא ותתא, כללא דעלאין ותתאין, כללא דחיון קדישין, דכלילן ביה, כללא הוא ברזא דאנכי. לא יהיה לך לתתא, רזא דתריסר חיון תתאין.

לא תעשה לך פסל. פסלו מההוא אתר עלאה, מההוא אתר קדישא. פסל. פסולת דקדושא דאיהו רזא דטעוא אחרא. ורזא דא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. וכל תמונה הוה דא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ואש מתלקחת. כי אנכי יי' אלהיך, בגין לאתערא לבא לגבי עילא, ולא לנחתא לתתא ולא למקרב לתרע ביתא. אל קנא, דקנאה איהו בההוא אתר.

דף צ"א ע"ב

ורזא דא, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ. ואיהו לא תעשה לך, חד. פסל, תרין. וכל תמונה, תלת. וארץ דא, על דא (דף צ"א ע"ב) אתרגיזת. (שמות כ) פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים. אלנא חדא, דאינציב חדא, ותרין זמנין, ותלת זמנין, וארבע זמנין, ואתפקד על חובי קדמאי, אב ובן. שלישי ורביעי חד הוא פד לא אתתקן, ולא חייש לאתתקנא, וכן בהפוכא דדא, לאילנא דאיהו אתתקן פדקא חזי, וקאים על קיומיה (נ"א כדן) ועושה חסד וגו'.

רעיא מהימנא פקודא י"ב, לאומאה בשמיה בארץ קשוט. ומאן דאומי שבועה, הוא כליל גרמיה, באינון ד' דרגין עלאין, דשמא דקודשא בריך הוא אתפליל בהו. והא שיתא אינון. ההוא בר נש דאומי אומאה דקשוט על פי בית דין, כליל גרמיה בהו, והוא שביעאה, לקיימא שמא קדישא בדוכתיה. ועל דא כתיב,

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

(דברים ו) ובשמו תשבוע. ומאן דאומי אומאה למגנא ולשקרא, גרים לההוא אתר דלא יתקיים בדוכתיה.

אומאה לקיימא פקודא דמאריה, דא איהו שבועה דקשוט, כד ההוא יצר הרע מקטרג לבר נש, ומפתה ליה למעבר על פקודא דמאריה. דא איהו אומאה דמאריה אשתבח ביה, ואצטרף ליה לבר נש לאומאה במאריה על דא, ואיהו שבחא דיליה. וקודשא בריך הוא משתבח ביה. כגון בועז, דכתיב, (רות ג) חי יי' שכבי עד הבקר.

דהא יצר הרע הוה מקטרג ליה, ואומי על דא. נדר איהו לעילא, ואינן חיי מלכא, רזא דרמ"ח שייפין, ותריסר קטירין, כחושבן ונד"ר. ועל דא חמיר משבועה. חיי דמלכא אלין, דיהיב חיי לכול אלין שייפין, ואקרון הכי בגין אינן חיי, ואינן חיי נחתין מעילא לתתא. לההוא מקורא דחיי. ומתהוא מקורא נחתין לתתא, לכול אינן שייפין.

שבועה לקיימא דרגא דלתתא, רזא דשמא קדישא. ודא אקרי מלך עצמו, דרוחא עלאה וגופא דיליה, למשרי בגויה, ולדיירא ביה, ברוחא דשאר גו גופא. ועל דא אקרי מלך עצמו דרוחא עלאה תאיבה דיליה למשרי בגויה עצמו דההוא דסתיר לעילא. ובגין כך, מאן דאומי בקשוט, הוא מקיים לההוא אתר, וכד קאי האי אתר מקויים, כל עלמא. נדר שריא על כלא, על מצוה, ועל רשותא דלאו הכי בשבועה, והכי אוקמוה חברייא. (ע"כ רעיא מהימנא) (פקודא י"ג לאתעסקא בפריה ורביה וכו' עד בכל סטרין. ומשם תלך ויקרא מ"ג ע"ב וביום השמיני)

(שמות כ) לא תשא, רזא דא הא אוקמוה חברייא. בגין דקודשא בריך הוא כד שתיל עלמא, אטבע גו תהומי, צרורא חדא, חקיקא בשמא קדישא, ואטבע לה לגו תהומא. וכד מיא בעאן לסלקא, חמאן רזא דשמא קדישא, חקיק על ההוא צרורא, ותייבין ומשתקעין, והדרין לאחורא, ושמא דא קיימא עד יומא דא, גו תהומא.

ובשעתא דאומין בני נשא על קשוט, בקיומא דקשוט, ההוא צרורא סלקא, ומקבלא ההוא אומאה, ואהדר ואתקיים על תהומא, ועלמא אתקיים, וההוא אומאה דקשוט קיים עלמא.

ובשעתא דאומי בני נשא אומאה לשקרא, ההוא צרורא סלקא לקבלא לה לההיא אומאה, כיון דחוי דאיהו דשקרא. כדן ההוא צרורא דהוה סליק, תב לאחורא, ומיין אזלין ושטין, ואתוון דההוא צרורא, פרחן גו תהומי, ואתבדרן, ובעאן מיא לסלקא לחפייא עלמא, ולא הדרא ליה כמלקדמין.

עד דזמין (נ"א דרמיו) קודשא בריך הוא, לחד ממנא, יעזריאל, די ממנא על שבעין מפתחן, ברזא דשמא קדישא, ועאל לגביה דההוא צרורא, וחקיק ביה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

אתוון כמלקדמין, וכדין אתקיים עלמא, ואהדרו מיין לדוכתייהו. (נ"א דההוא צרורא ורגיש להו לאתוון דשמא קדישא וחקיק להו כמלקדמין ואהדרו מיין לדוכתייהו וכדין אתקיים עלמא) ועל דא פתיב לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא.

רעיא מהימנא פקודא כ"ד, למחוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דנייחא דעלמא ואיהו פללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדפר למלכא, אצטריך לברכא ליה, מאן דאדפר שבת, צריך לקדשא ליה והא אתמר. זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנוקבא. (ודא בלא פרודא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו פלא. תלת דרגין אינון, וכלהו אקרון שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא.

השלמה מההשמטות (סימן ח)

ברזא דשמור דבור לילה. דהא היא תורת ה', תורה שבעל פה. משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וגו' והא אתערעו על תורה שבעל פה, דאילו תורה שבכתב הא פתיב (דברים ל"א) ויצו משה את הלויים נשאי ארון ברית יי לאמר לקח את ספר התורה הזה, ודא ליליאי אתחזי להאי. להאי דאחיד בשמשא. ומלכא דאתיאי מגניה, משה. נהיר לון לישראל ארבעין שנין שמשא ביומא, ותורת ה' דא מעלי דשבתא ברזא חדא וכו': (עד כאן מההשמטות) וכלהו חד ואקרי פלא שבת. וכל חד, פד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, פלהו אתיין וזמינין בהדיה.

פד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתטמר בהדיה. פיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשך עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא).

פד אתי יממא, זמין בהדיה לתרין אלין אחרנין, דרגא עלאה ודרגא תתאה, דא דאנהיר ליה, ודא דאתנהיר מגניה. וכלא פחדא אקרי שבת, ושלטין ביומא דשבת. ואלין תלת דרגין, אינון פללא ורזא דכל אורייתא, תורה שבכתב, נביאים וכתובים. מאן דנטיר שבת, נטיר אורייתא פלא.

תרין מרגלן אינון, וחד סיכתא בהדייהו, בגווייהו, דקאים בין האי ובין האי. מרגלא עלאה לית ביה גוון, לית בה חיזו באתגלייא.

האי מרגלא, פד שארי לאתגלייא, נהרין, ו' אתוון גליפין, בלטין ונצצין ובקעין בקיעין וקסטירין, ונהרין כל חד וחד. ואינון ו' אתוון, אינון תרין שמהן מחקקין

"זהר תיומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה - [חודש טבת]

בהוא מרגלא. וביומא דשבת, נצצין ונהרין, ופתחין פתחין, ונפקי ושלטי. ואינן אהי"ה יה"ו, מתנצצי אתוון, ובנצצו דלהון, עאלין דא בדא, ונהרין דא בדא. וכד עאלין דא בדא, נהרין דא מגו דא, בתרין גוונין. חד גוון חוור, וחד גוון סומק. ומאינן תרין גוונין, אתעבידו תרין שמהן אחרנין, עד דסלקין אתוון לשבע שמהן.

א' נפיק ונציץ, ועאל באת ו', ונהרין תרווייהו, בתרין גוונין, ואינן תרין שמהן, חד אקרי ידו"ד, וחד אקרי א"ל, ונהרין כחדא. ה' נפיק ונציץ, ועאל באת ה' ונהרין תרווייהו, בתרין גוונין, ואינן תרין שמהן, חד אקרי ידוד רזא דאלהים. וחד אקרי אלהים. ונהרין כחדא. י' עאל ביי', ונהרין ונציצין כחדא, ועאלו דא בדא, ונהרין תרווייהו, גליפין מחקקו כחדא, ואינן זקפן רישא, נהירין מנצצין ענפין סלקין מהאי סטרא, ומהאי סטרא, ואינן חד סרי ענפין.

סדר הלימוד ליום כז טבת [יום 116 בשנה]

ואלין תרין אתוון דנהרן, מתחבין דא בדא, אינון ידויד ידויד מצפין מצפין, ברזא דתליסר מכילן דרחמי. ואלין תרין אתוון, פד עאלין דא בדא, וכד מתחבין דא בדא, (וכד מתדבין דא בדא) וקפין רישא, ונהרן ומנצצן על כלא, באינון חד סרי ענפין, דנפקין בכל (דף צ”ב ע”ב) סטר.

ה’ דאשתאר, איחי סלקא בשמא חד, לאתחברא בהדיהו, ואיחי אדני. וכל אלין שמהו, בלטין ונצצין ונפקי ושלטי בהאי יומא. פיון דאלין שלטי, נפק ההוא מרגלא עלאה, בלטא מנצצא. ומגו נציצו דילה, לא אתחוי בה גוון.

כד נפקא, בטש באלין שמהו, חד שמא מנייהו אדני, דאיהו שביעאה, מתעטרא ועאל במרגלא תתאה, ואתיישב שמא אחרא תחותיה, ואיהו י”ה. ואסתחר ההוא מרגלא עלאה ביה, ומתעטרא ההוא נציצו דנצין, בהאי שמא.

לבתר דכניש (נ”א דבטש) בהני שמהו, נפקין מינייהו שבעים ענפין לכל סטר, ומתחברן פלהו פחדא, ואתעביד רתיכא וכרסייא חדא, לההוא מרגלא עלאה, ושלטא בעטרוי, מלפא בכרסייא, ביומא דא, וחדוי פלא. פיון דחדי פלא, יתיב מלפא על כרסייא, וסליק בשבעין ענפין כרסייא, כדקאמרן.

ואינון תרין (תרומה קל”ב ע”א) אתוון, סלקין ונחתין, ונהרין ומתעטרין אתוון כ”ב, (ס”א בכ”ב אתוון) פללא דאורייתא. בטשי בתרי (קל”ב ע”א) אתוון קדמאי, וסלקי לחד, בשית שבטין, ולחד בשית שבטין אחרנין. ואלין אינון י”ב שבטין דישראל עלאה.

תו, אלין תרין אתוון, (נ”א קדמאי סלקין) סלקין ונחתין, ובטשי בתרין אתוון, דסופא דכ”ב אתוון. וסלקי חד בחמש דרגין, וחד בחמש דרגין. ואלין עשר אמירן (ס”א לשכללא) לאכללא לכ”ב אתוון, י”ב שבטין בתרין אתוון, (ס”א קדמאי) פללא דאורייתא ועשר אמירן דתרין אתוון דסופא, הא כ”ב אתוון, דסופא דאורייתא. ורזא דא, ירית מרגלא עלאה, בההוא כרסייא דע”ב, ונהרין כ”ב אתוון.

מרגלא תתאה, בשעתא דיתב מרגלא עלאה בההוא כרסייא דע”ב, ונהרין כ”ב אתוון. פדין ההוא מרגלא תתאה דהוא בחשוכא, מסתפל בההוא נהירו, בחילא דתוקפא דאינון אתוון, דאתרשים בהון, דאקרון אדני, וכדין אתנהיר וסליק ההוא נהורא, ונטיל פל אינון כ”ב אתוון עלאין, ושאיב לון ההוא מרגלא בגויה, ונהיר נהירו דנצין לע”ב עיבר.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

פִּינּוּ דֵהאִי מַרְגְּלָא, נְצִיץ וּשְׂאִיב לְאִינוּן אַתּוּן בִּהְדָּה, כְּדִין מַרְגְּלָא עֲלָא אַתְמַשְׁךָ בְּהַדְיָהוּ, וְאַתְדַּבֵּק מַרְגְּלָא בְּמַרְגְּלָא, וְהוּי כְּלָא חַד. וְדָא אִיהוּ רְזָא חֲדָא דְתוּשְׁבַחְתָּא, וְהָא אוּקִימָנָא.

דף צ"ב ע"א

אַתּוּן, כַּד נְצִיץ מֵהָאִי סְטְרָא, וּמֵהָאִי סְטְרָא, דָּא אִיהוּ סִיכְתָּא דִּי בְּגוּוּיָהוּ, בֵּין מַרְגְּלָא לְמַרְגְּלָא, כְּדִין אַתְעֵבִידוּ רְזָא דְשְׂמָא קַדִּישָׁא דְמ"ב אַתּוּן. בְּכֻלָּא רְזָא דְשְׂמָא קַדִּישָׁא דְע"ב אַתּוּן, דְרַתִּיכָא עֲלָא, וְכֻלָּא, הָאִי וְהָאִי, אַתְקַרִּי שְׁבַת, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְשְׁבַת. (ע"כ רעיא מהימנא).

(דף צ"ב ע"א) (שמות כ) זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ דָּא אִיהוּ רְזָא דְבְרִית קַדִּישָׁא. וּבְגִין דְּבַהֲאִי בְרִית קַיִמִין כָּל מְקוּרִין דְּשִׁיפִי גּוּפָא, וְאִיהוּ כָּלֵל כְּלָא. כְּגוּוֹנָא, דָּא שְׁבַת אִיהוּ כְּלָלָא דְאוּרִייתָא, וְכָל רְזִין דְאוּרִייתָא בֵּיה תְּלִיין, וְקוּימָא דְשְׁבַת, כְּקוּימָא דְכָל אוּרִייתָא, מֵאֵן דְנָטִיר שְׁבַת, כְּאִילוּ נָטִיר אוּרִייתָא כְּלָא.

זְכוֹר רְזָא דְדְכוּרָא אִיהוּ, רְזָא דְדְכוּרָא דְנְקִיט כָּל שִׁיפִי דְעֲלֵמָא עֲלָא. אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לְאַסְגָּאָה מְעֵלֵי שְׁבַתָּא, דְאִיהוּ לִילָה, וְדָא אִיהוּ אֶת. לְקַדְּשׁוֹ, דְאַצְטְרִיךְ קְדוּשָׁה מְגוּ עֲמָא קַדִּישָׁא, וְלֵאֲתַעֲטְרָא בְּהוּ כְּדָקָא חֲזִי.

זְכוֹר, אַתְר דְלִית לֵיה שְׁכַחָה, וְלֵא קַיִמָא בֵּיה שְׁכַחָה דְהָא לִית שְׁכַחָה (בראשית קצ"ג ע"ב) בְּאַתְר דְבְרִית עֲלָא, וְכָל שְׁכָן לְעִילָא. וְלִתְתָּא, אִית שְׁכַחָה, אַתְר דְאַצְטְרִיךְ לְאַדְכְּרָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים קט) יִזְכֹּר עוֹן אֲבוֹתָיו וְגו'. וְאִית תַּמָּן מְמַנָּן, דְאַדְכְּרִין זְכִיין דְבַר נֶשׁ, וְחֻבּוּי.

וְלִית שְׁכַחָה קָמִי כְּרִסְיָא קַדִּישָׁא, מַה דְאִיהוּ קָמִיה. וּמֵאֵן אִיהוּ קָמִיה. זְכוֹר. וְכָל שְׁכָן לְעִילָא. בְּגִין דְכֻלָּא רְזָא דְדְכוּרָא אִיהוּ, וְתַמָּן אַתְגְּלִיף רְזָא דְשְׂמָא קַדִּישָׁא יד'ו. וְלִתְתָּא, אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְּשָׁא, וּבְמַה אַתְקַדְּשׁ. בְּזְכוֹר, דְהָא מְנִיה נְטִיל כָּל קְדוּשָׁן וְכָל בְּרַפְּאָן. וְדָא, כַּד מִתְעַטְרִי מְעֵלֵי שְׁבַתָּא, עַל עֲמָא קַדִּישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, בְּצִלוֹתֵין וּבְבַעוֹתֵין, וּבְסִדְרָא דְחֻדוּת.

דף צ"ג ע"א

וְאִי תִימָא, זְכוֹר, לֵא אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְּשָׁא, דְהָא מְנִיה נְפַקִּין כָּל קְדוּשִׁין דְעֲלֵמָא. לָאוּ הֲכִי. דְהָא דָּא אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְּשָׁא בִּימְמָא, וְדָא אַצְטְרִיךְ לְאַתְקַדְּשָׁא בְּלִילָא, וְכָל קְדוּשִׁין נְטִלִין לֹון יִשְׂרָאֵל לְבַתְר, וְאַתְקַדְּשִׁין בְּקְדוּשִׁי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (דף צ"ג ע"א) (שמות כ) כַּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, בְּכָל יְגִי יָקָר, לְמַחְדֵי לֹון

”זהר תיומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש טבת]

בעובדי דכשראן, כמה דאת אמר (משלי כג) גיל יגיל אבי צדיק, ודא איהו יקרא דאבוי ודאמיה.

רעיא מהימנא כפד את אביך ואת אמך. כפדהו בכסות נקייה, דהיינו כפפי מצוה, (משלי ג) כפד את ה' מהונך, דא תורה ומצות. תדא הוא דכתיב, (משלי ג) אורך ימים בימינה בשמאלה וגו'. דעני לאו איהו בר נש, אלא מן התורה ומן המצות, אשתמודע, דבתר דאוקמוה מארי מתניתין אין עני אלא מן התורה ומן המצות, דעתרא דבר נש אורייתא ומצות.

ובגין דא, כפד את יי' מהונך, ולא תשתדל באורייתא, כדי להתגדל בה. כמה דאוקמוה חברייא, ואל תעשם עטרה להתגדל בהם, ולא תאמר אקרא בעבור שיקראוני רבי, אלא (תהלים לה) גדלו ליי' אתי. כפד את יי' מהונך, כפן דאיהו חייב ביקרא דאבוי ואמיה.

בגין דאיהו משותף מתרין טפין, דמנהון נוצר בר נש. מטפה דאבוה, חורו דעיינין, וגרמין ואברין. ומטפה דאמיה, שחור די בעיינין, ושערא ומשכא ובשרא. ורביאו ליה באורייתא, ועובדין טבין.

דבר נש חייב ללמד בנו תורה, דכתיב, (דברים ו) ושננתם לבניך. ואי לא אולף ליה אורייתא ופקודין, כאילו עביד ליה פסל, ובגין דא לא תעשה לך פסל. ועתיד להיות בן סורר ומורה, ומבזה אבוי ואמיה, וגזל מניה כמה ברפאן. דהואיל ואיהו עם הארץ, חשיד איהו על כלא, ואפילו על שפיכות דמים, וגילוי עריות, ועבודה זרה. דמאן דאיהו עם הארץ. ואזיל לאתר דלא אשתמודעון ליה, ולא ידע לברכא, חשדינן ליה דאיהו עובדי עבודה זרה. (ע"כ רעיא מהימנא).

כפד את אביך כמה דאת אמר כפד את יי' מהונך. מהונך: מממונה. מהונך: מחנה. בחדוה דנגווא, למחדי לבא, דהא דא חדוה דלבא, כגווא דא נגווא דכל עלמא. עובדין דכשראן דההוא ברא, חדי לבא דאבוה ודאמיה. מהונך, מממונה לכל מה דאצטריכו.

כגווא דבר נש אוקיר לקודשא בריך הוא, הכי אצטריף לאבא ולאמא, בגין דשותפותא חדא אית לון בקודשא בריך הוא עליה. וכמה דאצטריף למדחל לקודשא בריך הוא, הכי אצטריף למדחל לאבוה ולאמיה, ולאוקיר לון כחדא, בכל זיני יקר.

למען יאריכון ימיה, בגין דאית יומין לעילא, דתליין בהו חיי בר נש בהאי עלמא. ואוקימנא על אינון יומין דבר נש בההוא עלמא לעילא, וכלהו קיימין קמי קודשא בריך הוא, ובהו אשתמודעון חיי דבר נש. על האדמה אשר יי'

אֶלְהִיךָ נוֹתֵן לְךָ. אֲבִטְחוּתָא לְאַתְהֵנְיָא בְּאַסְפְּקִלְרִיָּא דְנִהְרָא, וְרוּא דָּא עַל הָאֲדָמָה,
דָּא אֲסְפְּקִלְרִיָּא דְנִהְרָא, בְּאִינוּן יוּמִין עֲלֵאִין, דְנִהְרִין מְגוּ מְבוּעָא דְכֻלָּא.

מֵאִי שְׁנָא, בְּאֵלִין תְּרִין פְּקוּדִין דְאֹרִייתָא, דְכְּתִיב בְּהוּ לְמַעַן יֵאָרִיכוּן יְמֵיךָ,
בְּדָא, וּבְשִׁלּוּחַ הַקֶּן. אֲלֵא תְרִין פְּקוּדִין אֵלִין, כְּלָהוּ תְלִיין לְעֵילָא. אֲבָא וְאִמָּא, רְוֵא
דְזִכּוּר וְשְׁמוּר כְּחֻדָּא. וּבְגִיגֵי כֶּךָ כְּתִיב לְמַעַן יֵאָרִיכוּן יְמֵיךָ. וּבְשִׁלּוּחַ הַקֶּן, דְכְּתִיב,
(דְּבָרִים כ"ב) שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאִם וְאֶת הַבְּנִים תִּקַּח לְךָ לְמַעַן יֵיטֵב לְךָ וְגו', רְוֵא
דְעֵלְמָא עֲלָתָא, דְלֵא אֲתִייהִיב בֵּיהּ רְשׁוּ לְאַסְתְּכֻלָּא, וְאַצְטְרִיךְ לְשִׁלַּח מְגוּ שְׁאֲלָתָא
וְאַסְתְּכֻלּוּתָא בֵּיהּ.

וְאֶת הַבְּנִים תִּקַּח לְךָ, דְכְּתִיב, (דְּבָרִים ד') כִּי שָׁאֵל נָא לְיָמִים רַאשׁוֹנִים וְגו' מְקַצָּה
הַשָּׁמַיִם וְעַד קֶצֶה הַשָּׁמַיִם. אֲבָל לְעֵילָא מְקַצָּה הַשָּׁמַיִם, שְׁלַח תְּשַׁלַּח מֵרַעֲיוֹנֶיךָ
לְמִשְׁאֵל.

דף צ"ג ע"ב

וּבְדָא כְּתִיב, לְמַעַן יֵיטֵב לְךָ וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים, לְמַעַן אֵיטֵב לְךָ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא
לְמַעַן יֵיטֵב לְךָ. וְיֵאָרִיכוּן יְמֵיךָ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים. לְמַעַן יֵיטֵב לְךָ,
הֵהוּא אֲתֵר דְאֹטִיב לְכֻלָּא, וְאִיהוּ עֵלְמָא דְסִתִּים וְגִנִּיז. וְהֵאֲרַכְתָּ (דף צ"ג ע"ב) יָמִים,
כְּמָה דְכְּתִיב, תִּקַּח לְךָ, בְּרִשׁוּתָא דְבַר נֶשׁ אִיהוּ.

וְאִי אֲזַדְמֵן לִיָּה עוּבְדָא וִיכוּוֹן בֵּיהּ, זְכָאָה אִיהוּ. וְאָף עַל גַּב דְלֵא מְכוּוֹן בֵּיהּ,
זְכָאָה אִיהוּ, דְעֵבִיד פְּקוּדָא דְמְרִיָּה. אֲבָל לֹא אֲתַחֲשִׁיב כְּמָאן דְעֵבִיד רְעוּתָא
לְשִׁמָּה, וִיכוּוֹן בֵּיהּ, בְּרַעוּתָא דְאַסְתְּכֻלּוּתָא בִּיקְרָא דְמְרִיָּה, כְּמָאן דְלֵא יַדַּע לְמַסְבַּר
סְבָרָא, דְהָא בְּרַעוּתָא תְּלִיא מְלָה לְשִׁמָּה. וּבְעוּבְדָא דְלִתְתָא לְשִׁמָּה, אֲסִתְּלַק עוּבְדָא
לְעֵילָא, וְאַתְתְּקֵן כְּדָקָא יְאוּת.

כְּגוּוֹנָא דָּא, בְּעוּבְדָא דְגוּפָא, אֲתַתְּקֵן עוּבְדָא דְנִפְשָׁא, בְּהֵהוּא רְעוּתָא. דְהָא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְבָא, וְרַעוּתָא דְבַר נֶשׁ. וְאַפִּילוּ חֲכִי, אִי לֹא תִמְן רְעוּתָא
דְלְבָא דְאִיהוּ עֲקָרָא דְכֻלָּא, עַל דָּא צְלִי דוּד וְאִמְר, (תְּהִלִּים ז') וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה
עָלֵינוּ וְגו'. דְהָא לִית כָּל בַּר נֶשׁ חֲפִים, לְשׁוּאָה רְעוּתָא וְלְבָא, לְתַקְנָא כְּלָא וְיַעֲבִיד
עוּבְדָא דְמִצְוָה. עַל דָּא צְלִי צְלוּתָא דָּא, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ.

מֵאִי כּוֹנְנָה עָלֵינוּ. כּוֹנְנָה, וְאַתְתְּקֵן תְּקוּנָךְ לְעֵילָא כְּדָקָא יְאוּת. עָלֵינוּ, אָף עַל
גַּב דְלִית אָנָן יַדַּעֵי לְשׁוּאָה רְעוּתָא, אֲלֵא עוּבְדָא בְּלַחֲדוּי. מַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ.
לְמָאן. לְתַהוּא דְרָגָא דְאַצְטְרִיךְ לְאַתְתְּקֵנָא. כּוֹנְנָהוּ, בְּחַבְרוּרָא חֻדָּא בְּאַבְהוּ, לְמַהוּי
מִתְתְּקֵנָא בְּהוּן, בְּהֵאִי עוּבְדָא, כְּדָקָא יְאוּת.

השלמה מההשמטות (סימן ט זה נמצא בספר ישן)

גרסינן בזוהר, מאן דאחיד באורייתא, סמכא ליה ומחזקה ליה על ירכוי, דלא יסטי לימינא ולשמאלא. זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא יהב לון אורייתא לגלאה לון רזין עלאין. עלייהו כתיב (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגו'.

ותא חזי, פד יהיב קודשא בריך הוא אורייתא לישראל רשים לה ברזא דשמא קדישא. אמר (שמות כ) אנכי יי אלהיך, ברזא דחסד אברהם אחיד בה, ולקבליה מצות עשה ורזא דא תפקידתא קמייתא דפקיד קודשא בריך הוא לאברהם, מצות עשה הוה. דכתיב (בראשית י"ב) לך מארצך ובגין כך חושבן מצות עשה רמ"ח פחשבן אברהם. (שמות ד') לא יהיה לך אלהים אחרים וגו' ברזא דגבורה דאחיד בה יצחק, דכל אינון אלהים אחרים ואינון סרכין ממנן מסטריה ינקין, וכן עשו וכל אינון ממנן דיליה. דהא יצחק במצות לא תעשה אחיד. ותפקידתא קמייתא דיליה, מצות לא תעשה הוה, דכתיב (בראשית כ"ו) אל תרד מצרימה.

ומצות לא תעשה מסטרא דדינא קא אתי, דהא מענישין ליה לבר נש פד עבר עלה. ובגין כך חושבן מצות לא תעשה ברזא דדרגא דיליה ברזא דשס"ה לקבל יומין דשמשא דנהיר מסטרא דגבורה. הדא הוא דכתיב (שופטים ה) כצאת השמש בגבורתו.

לא תשא ברזא דגבורה, דתפארת דאקרי אמת ואיקרי בה יעקב שלימא ויניק תרין חולקין, מצות עשה ומצות לא תעשה. הדא הוא דכתיב (בראשית כ"ה) ויעקב איש תם יושב אהלים. ועאל לכל סטרין לרחמי ולדינא, למצות לא תעשה ולמצות עשה. ואיקרי שלים בגין דשבועה משלמא אתייה.

ועל דא ברזא דעשה ולא תעשה. וכמה דאיהי לא תעשה פד איהי לשקרא הכי איהי מצות עשה פד איהי באמת. דכתיב (ירמיה ד') ונשבעת חי יי באמת במשפט ובצדקה וכתיב (דברים י) ובשמו תשבוע. (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ברזא דברית, דהוא יסוד דאחיד ביה יוסף. ועל דא אקרי שבת, דהא יוסף כל אקרי, שבת נמי כ"ל דכל ענוגא ותפנוקא נפיק מניה לקיימא עלמין פלהון (כלהו). ועל דא שבתא פללא (כלל) דעשה ולא תעשה, בגין דיוסף נמי בוכרא דנטיל תרין חולקין.

תא חזי בדברות משנה תורה כתיב (דברים ט"ז) וזכרת פי עבד היית במצרים ויפדך יי אלהיך משם, הכא אוליף לון אורייתא רזא עילאה. דהא תהוא צדיקא דאזדבן חיים לעבדא במצרים ואחילו (ודחילו) ליה, לקבליה איהו זכור את יום השבת.

ובגין כך אמר לון קודשא בריך הוא לישראל, בבעו מנכון הווי דכירין ההוא צדיקא דאזדבן על ידיכו והוה לעבדא במצרים, ובההוא חובה אתגור עלייכו לאשתעבדא בכו במצרים, ולכפרא ההוא חובה דזבינתון ליה. נטרו יומא דשבתא וישתביק לכון, דהא יומא דשבת לקבליה איהו, כדאוקימנא ברזא דמהימנותא.

יומא קדמאה לקבליה דאברהם, ההוא דכתיב (תהלים נ"ב) חסד אל כל היום. יומא תניינא לקבליה דיצחק, ובגין כך יתיב קודשא בריך הוא למידן עלמא. יומא תליתאה לקבליה דיעקב דאיהו קו אמצע, ובגין כך כתיב ביה בעובדא דבראשית יקוו המים.

יומא רביעאה לקבליה דדוד, דכתיב ביה (בראשית א) יהי מארת, מארת חסר דהא כנסת ישראל לית לה נהורא מדילה, אלא מה דאתייהיב לה על ידא דצדיק, הכי נמי דוד כתיב ביה עני ואביון, ולית חיים אלא מה דאתייהיב ליה מיומי דאדם קדמאה שבעין שנין. יומא חמישאה לקבליה דמשה. יומא שתיתאה לקבליה דאהרן. ואינון ששת ימי בראשית דלעילא אינון דרמיון בקרא (דברי הימים א כ"ט) לך יי הגדול"ה והגבור"ה והתפאר"ת והנצ"ח וההו"ד פי כ"ל, ואינון חולקיהון דצדיקיא.

ברזא דא הגדול"ה ברזא דאברהם. הגבור"ה ברזא דיצחק והתפאר"ת ברזא דיעקב. הנצ"ח חולקא דמשה. ההו"ד חולקא דאהרן. פי כ"ל (לקבל) לקבליה חולקא דיוסף. הממלכ"ה חולקיה דדוד. ויוסף שבת אקרי לתתא לקבל צדיק חי עלמין, דאקרי שבת לעילא ובגין כך כתיב (דברים ה) על פן צוה יי אלהיך.

תא חזי, כד בעו ישראל למכבש לארעא דכנען אקיפו לה שיתא יומין. (זמנא) חדא בכל יומא, לקבל אינון זכאי קשוט דעליהון מתקיים עלמא. וביומא שביעאה, שבע זמנין, לקבל יומא דשבתא, דאיהו לקבל צדיק דאיהו זון להו ומקיים להו דכתיב (משלי ט) חצבה עמודיה שבעה. וכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם, איהו יסודא ועיקרא דכל אינון זכאין. ואי לאו זכותהון דצדיקיא, לא הווי יכלין למכבשה. הדא הוא דכתיב (דברים ט) לא בצדקתך וביושר לבבך וגו' ולמען הקים את הדבר אשר נשבע יי לאבותיך. (שמות כ) כפד את אביך, ברזא דנצח דאחיד בה משה ויניק לה. דהא משה הוה מוקיר לקודשא בריך הוא באורייתא.

תא חזי, אי לאו אורייתא דאתיהיבת על ידוי דמשה נביאה רבה, לא הווי ידעין בני נשא לקודשא בריך הוא ולא הווי מוקרין ליה. דהא על ידא דאורייתא אוליה בר נש פולחנא דמאריה ואוקיר ליה לקודשא בריך הוא. ובגין כך כפד את אביך, לקבליה דמשה איהו.

דבר אחר, כפד את אביך, דא תורה שבכתב. ואת אמר, דא תורה שבעל פה. דכמה דאבא יהיב שפע לאימא, הכי נמי תורה שבכתב יהיב שפע לתורה שבעל פה. לא תרצח לקבל דרגא דהו"ד דאחיד בה אהרן ובגין כך לא תרצח. בגין דכד קטלין ליה לבר נש, תהוא זינא והו"ד עילאה דעליה נטלין מניה. תדא הוא דכתיב (דניאל י) והודי נהפך עלי וגו' ובגין כך אזהר לון קודשא בריך הוא לבני נשא, דהוא שופרא עילאה דיהיב עליהון דלא יטלון ליה מנהון ואיהו נמי רזא דשלמא. ובגין כך קאים אהרן לכפרא ולנכסא נכסת קודשין, ועל פומיה כפר לעמך ישראל. לא תנאף ברזא דצדיק דאחיד בה מאן דאחיד בה, ואיהו רזא דחכמתא. דהא כנסת ישראל לא אתחברת אלא בהוא דחזי ליה ביסודא דעלמא וצדיק יסוד עולם.

סדר הלימוד ליום כח טבת [יום 117 בשנה]

דבר אחר, הכי אוליפנא ברזא דמהימנותא, פב"ד, לקבל כנסת ישראל. לא תרצח, לקבל דרגא דנצ"ח. לא תנאף, לקבל דרגא דהו"ד. דבר אחר, כפד לקבל (בראשית א) יהי מאורות דעובדא דבראשית. לא תרצח לקבל (בראשית א) ישרצו המים שרץ נפש חיה, בגין כף נפש חיה לא תקטול. לא תנאף לקבל (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה, בגין כף לא תנאף באתתא דלאו מינה, דלאו איהי בת זוגך.

דבר אחר, הוא סיומא דעשר אמירן דאורייתא, לקבל עתיקא דעתיקין ראשיתא דכלא, לאחדא סופא ברישא, למהוי פלא חד. והא דלא שארי בהו בקדמיתא, לאולפא רזא עילאה עד אן אתר אתייהיבת ליה רשותא למשה, ומאן אתר קביל אורייתא מזעיר אנפין. אמר ז' אמירן, לקבל ז' דרגין עלאין דרמיזין בקרא לך יי הגדולה וגו' ועד תהוא אתר אסתכל משה דכתיב (מקרא זה כתמונתו לא נמצא בתורה, וראה שמות ל"ג י"א ודברים ל"ד י) פנים בפנים דבר יי עם משה. פנים דא ברא קדישא, בפנים דא ברתא. פנים דא ברית, בפנים דא ארון. וכיון דאתחברו, דבר יי. ומאן אינון, שבעה אמירן. דאינון (ואינון) ג' דרגין עלאין דעתיקא קדישא, אתאמרו לקבליהון ג' אמירן בתראין וסליקו מתתא לעילא.

לא תגנוב, לקבל אימא עילאה בינה דינקא מחכמה, ומאן דאית ביה בינה, אקרי מבין דבר מתוך דבר, כמאן דגניב ונסיב מה דאית בלבא דחכם דאוליף ליה חכמתא. ואורייתא דאף על גב דאשתרי לגביה בינה לינקא מחכמה, גניבה אית מסטרא אחרא דאסיר, ואמר לא תגנוב סתם.

לא תענה ברעך, לקבל דרגא עילאה דחכמתא דהא בר נש לא יכיל לאתבא פתגם, אלא בגין דרגא דרוחא עילאה דחכמתא דאית ביה. הדא הוא דכתיב (איוב ט"ז) החכם יענה דעת רוח. ואף על גב דהאי ענייה דאיהו עני, אית בהו קיומא דעלמא וסיועא לעלמא למנדע למאריה, ואיהו ברזא דמהימנותא. אית עניה מסטרא אחרא דאסיר. הדא הוא דכתיב, לא תענה וגו'.

לא תחמוד, לקבל דרגא סתימאה עילאה דכל מחשבון ביה תליין, ולית בעלמא דינדע תהוא דרגא, בגין דאיהו סתימא דסתימין. וכד סליק במחשבה עילאה טמירא, ברא עלמא עילאה ועלמא תתאה ברגעא חדא הדא הוא דכתיב (ישעיה מ"ח) יעמדו יחדו, וההיא מחשבה סתימאה. ובר נש אית ליה מחשבה סתימאה, דלית דינדע בה אלא קודשא בריך הוא בלחודוי. ויהבה ביה בבר נש למחשב

מילין דאורייתא, מילין דמצוה. בגין (דההיא) דההוא מחשבה עילאה נגדא מבוועין דילה לאתרא דחכמתא ולא אתפרש כלל.

ומהאי חכמתא עילאה נפקת תורה ונגיד שקיותה עד ההוא אתרא דחכמה תתאה דאקרי מצוה. ועל דא מאן דחשיב למעבד מצוה כאילו עשאה, בגין דגרים למיתי ספוקא דברכאן מההיא מחשבה עילאה עד אתר דאקרי מצוה. וכאילו עשאה, כמה דאת אמר, (במדבר ט"ו) ועשיתם אותם. ומחשבה דא רישא דכולא ואף על גב דבסטרא דמחשבה עילאה אתייהיב ליה רשותא למלין דמצוה מילין, דלאו מצוה אסירין, הדא הוא דכתיב לא תחמוד.

ותא חזי, מאי טעמא פולהו אמירן לקבל כל פתרא ופתרא, מצות עשה באתרא דחזי ליה ומצות לא תעשה באתרא דחזי ליה. ואינון תלתא בתראי אינון לא תעשה מפללא דעשה, כדאוקימנא בכלהו. אף על גב דהאי שרי, האי אסיר. בגין דאינון לקבל עתיקא דעתיקין דחסד ורחמים גדולים תליין ביה ולא אתחזי אלא למצות עשה. בגין כך דייק מנייהו דלא יתפני בר נש (כהן גדול) לסטרא אחרא ורשים להו במצות לא תעשה ואזהר לון לבני נשא בלאו, על האי אמירה בתראה, דאיהי כללא דאורייתא.

ומאן דעבר על האי, כאילו אעבר על כל אורייתא. בגין דאיהו לעילא ראשיתא דכולא, כללא דכלא. ואי בר נש עבר על האי ואסטי מחשבתיה מאורחין דאורייתא, כדין אתדבק בסטרא אחרא דשקר, וכדין אתי לידי לא תענה ברעך וגו'. כדאשכחן גבי אחאב דחמיד פרמא דנבות וכדין אסהידו עליה שקרא. ומהאי אתי בר נש למעבר על פלהו אמירן. אבל כד איהו אזיל באורחי דאורייתא וחשיב באורייתא ובפקודוי, כדין אתפשט ההיא מחשבה בכלהו דרגין מסטרא דאמת מסטרא דמהימנותא עילאה.

ותא חזי דהא נעיצין פולהו אמירן דלא לאסטאה מחשבתיה ורעותיה לסטר אחרא. וכד בר נש מתדבק בהאי, כדין פלהו עלמין מתמלאן ברכאן עלאין דנגדין מעתיקא סתימא דילה: (עד כאן מההשמטות) (שמות כ) לא תרצה. לא תנאף. לא תגנב. לא. פסקא טעמא בכל הנני תלת. ואי לא דפסקא טעמא, לא הוי תקוונא לעלמין, ויהא אסיר לן לקטלא נפשא בעלמא, אף על גב דיעבור על אורייתא. אבל במה דפסקא טעמא, אסיר, ושרי.

לא תנאף. אי לאו דפסקא טעמא, אסיר אפילו לאולדא, או למחדי באתתיה חדוה דמצוה. ובמה דפסקא טעמא, אסיר ושרי.

לא תגנב. אי לאו דפסקא טעמא, הוה אסיר אפילו למגנב דעתא דרביה באורייתא. או דעתא דחכם, לאסתכלא ביה. או דיינא דדאין דינא לפום טענה, דאצטריך ליה למגנב דעתא דרמאה, ולמגנב דעתא דתרווייהו, לאפקא דינא לנהורא. ובמה דפסקא טעמא, אסיר ושרי. (שמות כ) לא תענה ברעך עד שקר. הכא לא פסקא טעמא, בגין דאסיר הוא כלל כלל. ובכל מילי דאורייתא, קודשא בריך הוא שוי רזין עלאין, ואוליה לבני נשא ארחא, לאתתקנא בה, ולמהך בה. כמה דאת אמר, (ישעיה מח) אני יי' אלהיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך.

אוף הכי, (שמות כ) לא תחמד, לא פסיק טעמא כלל. ואי תימא, אפילו חמודא דאורייתא אסיר, כיון דלא פסקא. תא חזי, בכלהו עבדת אורייתא כלל, ובהאי עבדת פרט. בית רעך שדהו ועבדו וגו', בכל מילי דעלמא. אבל אורייתא, איהי חמודת תדיר, שעשועים, גנזי דחיי, ארפא דיומין, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הני עשר אמירן דאורייתא, אינון כללא דכל פקודי אורייתא, כללא דעילא ותתא, כללא דכל עשר אמירן דבראשית. אלן אתחקקו על לוחי אבנין, וכל גנזין דהו בהו, אתחזון לעיניהון דכלא, למנדע ולאסתכלא ברזא דתרי"ג פקודין דאורייתא דכלילן בהו, כלא אתחזי לעינין, כלא איהו בסכלתנו, לאסתכלא בלבא דישראל כלהו, וכלא הוה נהיר לעינייהו.

דף צ"ד ע"א

בההוא שעתא, כל רזין דאורייתא, וכל רזין עלאין ותתאין, לא אעדי מינייהו. בגין דהו (דף צ"ד ע"א) חמאן עינא בעינא, זיו יקרא דמריהון, מה דלא הוה כההוא יומא, מיומא דאתברי עלמא, דקודשא בריך הוא אתגלי ביקריה על טורא דסיני.

ואי תימא, הא תנינן דחמאת שפחה על היים, מה דלא חמא יחזקאל נביאה, יכול כההוא יומא דקאימו ישראל על טורא דסיני. לאו הכי. בגין דההוא יומא דקיימו ישראל על טורא דסיני, אעבר זוהמא מנייהו, וכל גופין הו מצחצחון, כצחצחא דמלאכין עלאין, כד מתלבשן בלבושי מצחצחון, למעבד שליחותא דמריהון.

ובההוא מלבושא מצחצחא, עאלין לאשא, ולא דחלין. כגוונא דההוא מלאכא דמנוח, כד אתחזי ליה, ועאל בשלהובא, וסליק לשמיא, דכתיב, (שופטים יג) ויעל מלאך יי' בלהב המזבח. וכד אעבר מינייהו ההוא זוהמא, אשתארו ישראל גופין מצחצחין בלא טנופא כלל, ונשמתינ לגו כוזהרא דרקיעא, לקבלא נהורא.

הכי הוּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּהוּוּ חֲמָאן וּמְסַתְּפֵלָן גּוּ יִקְרָא דְמַרְיָהוֹן, מַה דְּלֹא הוּי הָכִי עַל יִמָּא, דְּלֹא אֲתַעְבֵּר זִוְהֵמָא מְנַיְהוּ בְּתַהוּא זְמַנָּא. וְהָכָא בְּסִינֵי דְפִסְקָא זִוְהֵמָא מְגוּפָא, אֲפִילוּ עוּבְרִין דְּבַמְעֵי אֲמֹן, הוּוּ חֲמָאן וּמְסַתְּפֵלָן בִּיקְרָא דְמַרְיָהוֹן. וְכִלְהוּ קַבִּילוּ כָּל חַד וְחַד, כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ.

וְהַהוּא יוֹמָא, הוּוּ חֲדוּה קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִתִּיר מִיוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, בְּגִין דְּיוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, לֹא הוּוּ בְּקִיּוֹמָא, עַד דְּקַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוּרִייתָא, דְּכַתִּיב (ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמִם וְלַיְלָה חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי.

כִּיּוֹן דְּקַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוּרִייתָא עַל טוֹרָא דְסִינֵי, כְּדִין אֲתַבְּסֵם עֲלֵמָא, וְאַתְקִימוּ שְׁמֵיָא וָאָרְעָא, וְאַשְׁתַּמוּדַע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא, וְאַסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה עַל כְּלָא. וְעַל תַּהוּא יוֹמָא כְּתִיב (תהלים צג) ” מְלֶךְ גְּאוֹת לְבֶשׁ לְבֶשׁ יְיָ עַז תַּתְּאֹזֵר. וְאִין עַז, אֲלֵא תוֹרָה. שְׁנַאֲמַר (תהלים כט) ” עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.

פרשת משפטים

[אמרו המגיהים מתחלת הפרשה עד מעשה ידי להתפאר קי"ד א' הוא מן הסבא ויגענו ומצאנו הנסחא מדויקת תלי"ת.]

פְּתַח ר' שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (שמות כא) וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁיִם לְפָנֵיהֶם, תְּרַגּוּם, וְאֵלִין דִּינֵיָא דִּתְסַדֵּר קְדַמֵּיהוֹן. אֵלִין אֵינּוֹן סְדוּרִין דְּגִלְגוּלָא, דִּינִין דְּנִשְׁמַתִּין, דְּאַתְדַּנּוּ כָּל חַד וְחַד לְקַבֵּל עוֹנְשֵׁיהּ. (שמות כא) כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעִית יֵצֵא לְחַפְשֵׁי חֲנָם. חֲבַרְיָא, עֵידָן הָכָא, לְגַלְאָה כְּמַה רִזִּין טְמִירִין דְּגִלְגוּלָא. כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד. כִּד נִשְׁמַתָּא אֲתַחֲיִיבַת בְּגִלְגוּלָא, אִם הִיא מְסֻטְרָא דְהַהוּא עֶבֶד מְטֻטְרוֹן, דְּאִיהוּ (ק"ה ע"ב, ט"ו ע"א, צ"ו ע"א) כְּלִיל שִׁית סְטְרִין, כְּתִיב בֵּיהּ שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד, גִּלְגוּלִין דִּילָהּ לֹא מִתְחִיבָא אֲלֵא שִׁית שָׁנִין, עַד דְּאַשְׁלִימַת שֵׁשׁ דְּרַגִּין, מַהְהוּא אַתְר דְּאַתְנַטִּילַת.

אָבַל אִם נִשְׁמַתָּא הִיא מְסֻטְרָא דְשְׁכִינְתָּא, דְּאִיהִי שְׁבִיעִית וְדַאי מַה כְּתִיב, וּבְשִׁבְעִית יֵצֵא לְחַפְשֵׁי חֲנָם, דְּצַדִּיק, וְדַאי לִית בֵּיהּ מְלֶאכָה, כִּיּוֹן דְּלִית בֵּיהּ מְלֶאכָה, לִית בֵּיהּ שְׁעֻבּוּד. וְנִשְׁמַתָּא דְּאִיהִי מִתְמָן, אֲתַמַּר בֵּהּ וּבְשִׁבְעִית יֵצֵא לְחַפְשֵׁי חֲנָם, לִית בֵּהּ שְׁעֻבּוּדָא.

דף צ"ד ע"ב

אדהכי, הא (דף צ"ד ע"ב) סבא נחת לגביה, אמר ליה, אי הכי, רבי, מה תוספת לנשמתא דאיהי מנה, דאתמר בה, (שמות כ) לא תעשה כל מלאכה אתה ובנדך ובתך ועבדך וגו'.

אמר ליה, סבא סבא, ואת שאיל דא, דודאי האי על נשמתא דצדיק אתמר, דאף על גב דאתחייב לאחתא בגלגולא בכל אלין, אפילו בעבד ואמה, ובעירן דאינון אופנים, או בכל חיון, דמנהון נשמתין דבני נשא, כתיב בה לא תעשה כל מלאכה. והאי איהו, (ויקרא כה) לא תעבד בו עבודת עבד, בצדיק דאיהו יום השבת, לא תעבד בו עבודת עבד, דאיהו יום דחול.

אבל סבא סבא, שבת (ד"א נשמתא) דאיהי בת יחידה, ואיהי בת זוגיה דצדיק, דאיהו שבת. מאי אם אחרת יקח לו. אמר ליה הא ודאי הבדלה, חולו של שבת, דאית אחרא דלא אתקריאת חולו של שבת, אלא חולו של טמאה שפחה. אמר ליה. והא חולו של שבת מאי היא. אמר ליה, דא אמתא, דאיהי גופא דבת יחידה דעלה אתמר, אם אחרת יקח לו.

תא חזי, נשמתא אית דאתקריאת אמה, ואית (נשמתא) שכנתא דאתקריאת שפחה, (ונשמתא) ושכנתא אית דאתקריאת בריתא דמלפא. הכא אית איש, דאתמר ביה (שמות טו) יי איש מלחמה. ואית איש, דאתמר ביה (דניאל ט) והאיש גבריאל.

ובגין דא, נשמתא דאיהי מחייבא בגלגול, אם היא בריתא דקודשא בריך הוא, אי תימא דאודבן בגופא נוכראה, דתמן שלטנותא דיצר הרע דאיהו מסטרא דסמא"ל. חס ושלום. דהא כתיב, (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן דאיהו יצר הרע.

וההוא גופא, דשריא בריתא דמלפא, אי תימא דאודבן בכתרין תתאין דמסאבו, חלילה וחס. עלה אתמר (ויקרא כה) והארץ לא תמכר לצמיתות פי לי הארץ. מאן גופא דבריתא דמלפא. דא מטטרון. והאי גופא איהו אמה דשכנתא, אף על גב דאיהי נשמתא דאיהי בריתא דמלפא שבויה תמן, בגלגולא אתיא דאתיין גלגולין בגין דאתית תמן, מה כתיב בה (שמות כא) וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כפצאת העבדים.

ועוד וכי ימכור איש, דא קודשא בריך הוא. את בתו: אלו ישראל, דאינון מסטרא דבת יחידה, אתקריאו בתו. ואי תימא דיפקון, פגוונא דאלין מסטרא דעבד, דאיהו מטטרון, דנפקו במנוסה ממצרים, לא תצא כפצאת העבדים, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נב) פי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו.

תא חזי, בר נש כד אתיליד, (ויקרא רכ”ד ע”ב) יִהְיֶין לִיה נִפְשָׁא מִסְטָרָא דְבַעֲרָא, מִסְטָרָא דְדַכְיָה, מִסְטָרָא דְאַלִין דְאַתְקֵרוּן אוֹפְנֵי הַקּוּדְשׁ. זָכָה יִתִיר, יִהְיֶין לִיה רוּחָא, מִסְטָרָא דְחִזִית הַקּוּדְשׁ. זָכָה יִתִיר, יִהְיֶין לִיה נִשְׁמָתָא, מִסְטָרָא דְכִרְסִיָּיא. וְתִלַּת אַלִין, אֵינּוֹן אָמָה עֵבֵד וְשִׁפְחָה דְבֵרְתָא דְמִלְכָּא.

זָכָה יִתִיר, יִהְיֶין לִיה נִפְשָׁא בְּאַרְח אֲצִילוֹת, מִסְטָרָא דְבֵת יַחֲדָה, וְאַתְקֵרִיָּאֵת אִיהִי בֵת מְלָךְ. זָכָה יִתִיר, יִהְיֶין לִיה רוּחָא דְאַצִילוֹת. מִסְטָרָא דְעִמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, וְאַקְרִי בֵן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיְי אֱלֹהֵיכֶם. זָכָה יִתִיר, יִהְיֶין לִיה נִשְׁמָתָא, מִסְטָרָא דְאַבָּא וְאַמָּא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים. מֵאֵי חַיִּים. אֶלָּא אֵינּוֹן י”ה, דְעֵלְיָהּוּ אַתְמַר, (תהלים קנ) כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְה, וְאַשְׁתִּלִּים בֵּיה יְדו”ד.

זָכָה יִתִיר, יִהְיֶין לִיה יְדו”ד בְּשִׁלְיָמוֹ דְאַתּוּוֹן, יו”ד ה”א וְא”ו ה”א, דְאַיְהוּ אָדָם, בְּאַרְח אֲצִילוֹת דְעִילָא, וְאַתְקֵרִי בְּדִיוֹקְנָא דְמֵאַרְיָה. וְעֵלְיָה אַתְמַר, (בראשית א) וַרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וּגו’. וְהֵאֵי אִיְהוּ שׁוֹלְטָנוּתִיָּה בְּכָל רְקִיעִין, וּבְכָל אוֹפְנֵים וְשָׂרְפִים וְחַיּוֹן, וּבְכָל חַיִּילִין וְתוֹקְפִין דְעִילָא וְתַתָּא. וּבְגִין דָּא, כִּד בַּר נָשׁ זָכִי בְּנִפְשׁ מִסְטָרָא דְבֵת יַחֲדָה, אַתְמַר בֵּיה, לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֵבֵדִים.

סדר הלימוד ליום כט טבת [יום 118 בשנה]

דף צ"ה ע"א

רבי חייא ורבי יוסי אערעו חד ליליא במגדל דצור. אתארחו תמן וחדו דא
בדא. אמר רבי יוסי, כמה חדינא דחמינא אנפי שכינתא, דהשתא בכל ארחא
דא, אצטערנא בחדא סבא, טייעא, דהוה שאיל לי (דף צ"ה ע"א) כל ארחא.

מאן הוא נחשא, דפרח באורא, ואזיל בפרודא, ובין פך ובין פך, אית נייחא
לחד נמלה, דשכיב בין שנוי. שרי בחבורא וסיים בפרודא. ומאי איהו נשרא,
דקא מקננא, באילן דלא הוה. בנוי דאתגזלו, ולאן מן בריין. דאתבריאן באתר
דלא אתבריאן. פד סלקין נחתין, פד נחתין סלקין. תרין דאינון חד, וחד דאינון
תלתא. מהו עולימתא שפירתא, ולית לה עיינין, וגופא טמירתא ואתגליא, איהי
נפקת בצפרא, ואתפסיאת ביממא. אתקשטת בקשוטין דלא הוו.

כל דא שאיל בארחא, ואצטערנא. והשתא אית לי נייחא. דאילו הוינא כחדא,
אתעסקנא במלי דאורייתא, מה דהוינן במלין אחרנין דתהו. אמר רבי חייא,
וההוא סבא טייעא, ידעת ביה פלוס. אמר ליה, ידענא, דלית ממשו במלוי.
דאילו הוה ידע, יפתח באורייתא, ולא הוה ארחא בריקנייא. אמר רבי חייא,
וההוא טייעא אית הכא, דהא לזמנין באינון ריקנין, ישפח גבר וגין דדהבא. אמר
ליה, הא הכא איהו, ואתקין חמריה במיכלא.

קרו ליה, ואתא לקמיהו. אמר לון, השתא תרין אינון תלת, ותלת אינון כחד.
אמר רבי יוסי, לא אמינא לה, דכל מלוי ריקנין, ואינון בריקנייא, יתיב קמיהו.

אמר לון רבנן, אנא טייעא אתעבידנא, ומיומין זעירין, דהא בקדמיתא לא
הוינא טייעא, אבל ברא חד זעירא אית לי, ויהבית ליה בבי ספרא, ובעינא
דישתדל באורייתא. וכד אנא אשפחנא חד מרבנן דאזיל בארחא, אנא טעין
אבתריה, והאי יומא, חשיבנא דאשמע מלין חדתין באורייתא, ולא שמענא מדי.

אמר ר' יוסי, בכל מלין דשמענא דקאמרת, לא תוהנא, אלא מחד. או אנת
בשטותא אמרת, או מלין ריקנין אינון. אמר ההוא סבא, ומאן איהי. אמר
עולימתא שפירתא וכו'.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים קיח) יי' לי לא אירא מה יעשה לי אדם. יי' לי
בעזרי וגו'. טוב לחסות ביי' וגו'. כמה טבין ונעימין ויקירין ועלאין מלין
דאורייתא, ואנא היכי אימא קמי רבנן, דלא שמענא מפומיהו עד השתא,

אפילו מלה חדא. אבל אית לי למימר, דהא לית פסופא כלל למימר מלי דאורייתא קמי פלא.

אתעטף ההוא סבא, פתח ואמר, (ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל. האי קרא, אקרא אחרא סמיה, (ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית אביה פנעוריה מלחם אביה תאכל וכל זר לא יאכל בו. הני קראי כמשמען. אבל מלין דאורייתא מלין סתימין אינון

וכמה אינון מלין דחכמתא דסתימין בכל מלה ומלה דאורייתא, ואשתמודען, אינון לגבי חפימין, דידעין ארחין דאורייתא. דהא אורייתא לאו מלין דחלמא אינון, דקא אתמסרן למאן דפשר לון, ואתמשכן בתר פומא, ועם כל דא אצטריכו למפשר לון לפום ארחוי. ומה אי מלין דחלמא אצטריכו למפשר לון לפום ארחוי, מלין דאורייתא דאינון שעשויעין דמלכא קדישא, על אחת כמה וכמה דאצטריכו למהך בארח קשוט בהו, דכתיב, (הושע יד) פי ישרים דרכי יי וגו'.

דף צ"ה ע"ב

השתא אית למימר, ובת כהן, דא נשמתא עלאה, ברתיה דאברהם אבינו קדמאה לגיורין, ואיהו משיך, לה להאי נשמתא מאתר עלאה. מה בין קרא דאמר ובת איש כהן, ובין קרא דאמר ובת כהן, ולא פתיב איש. אלא, אית כהן דאקרי איש כהן, ולא כהן ממש. ועל ארחא דא, הוה (איש) כהן, והוה סגן, והוה כהן גדול, והוה כהן דלאו איהו גדול. כהן סתם, רב ועלאה יתיר מאיש כהן. ועל דא אית נשמתא, (דף צ"ה ע"ב) ואית רוחא, ואית נפש.

ובת כהן פי תהיה לאיש זר, דא נשמתא קדישא, דאתמשכת מאתר עלאה, ועאלת לגו סתימו דאילנא דחיי. וכד רוחא דכהנא עלאה נשבא, ויהיב נשמתין באילנא דא, פרחין מתמן אינון נשמתין, ועאלין באוצר חד.

ווי לעלמא, דלא ידעין בני נשא לאסתמרא, דקא משכין משיכו בהדי יצר הרע, דאיהו איש זר, והאי בת כהן פרחת לתתא, ואשכחת בנינא באיש זר. ובגין דאיהו רעותא דמרה, עאלת תמן ואתפייאת, ולא יכילת לשלטאה, ולא אשתלימת בהאי עלמא. כד נפקת מניה, היא בתרומת הקדשים לא תאכל, פשאר כל נשמתין, דאשתלימו בהאי עלמא.

תו אית בהאי קרא, ובת כהן פי תהיה לאיש זר. עלובתא איהי נשמטא קדישא, פי תהיה לאיש זר, דקא אתמשכת, על גיורא דאתגיר, ופרחת עליה מגן עדן בארץ סתים, על בניינא דאתבני מערלה מסאבא, דא הות לאיש זר.

ודא הוא רזא עלאה יתירא מכלא. בעמודא דקיימא לטקלין, גו אוירא דנשבת, אית טיקלא חדא בהאי סטרא, ואית טיקלא אחרא בהאי סטרא. בהאי סטרא מאזני צדק. ובהאי סטרא מאזני מרמה. והאי טיקלא, לא שכיך לעלמין, ונשמתינ סלקין ונחתינ עאלין ותבין, ואית נשמתינ עשיקין, פד שלטא אדם באדם, דכתיב, (קהלת ח) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, לרע לו ודאי.

אבל האי נשמטא, דהות לסטרא אחרא, איש זר, ואתעשקת מניה, דא איהי לרע לו. לז: להווא איש זר, ואיהי בתרומת הקדשים לא תאכל, עד דעביד בה קודשא בריך הוא מה דעביד, אתא קרא ואמר ובת כהן פי תהיה לאיש זר הכי הוא.

הכא אית רזא, היך מתעשקן נשמתינ. אלא האי עלמא אתנהג פלא, באילנא דדעת טוב ורע. וכד אתנהגן בני עלמא בסטרא דטוב, טיקלא קיימא ואכרע לסטרא דטוב. וכד אתנהגן בסטרא דרע, אכרע להווא סטרא. וכל נשמתינ דהו בהיאי שעתא בטיקלא, הוה עשיק לון, ונטיל לון.

אבל לרע לו, דאינון נשמתינ כפיין (ס"א חפיון) לכל מה דאשכחן מסטרא בישא, ושיצאן ליה. וסימנא לדא, ארונא קדישא, דאתעשק גו פלשתיים, ושלטיטו ביה, לרע לון. אוף הכי. הני נשמתינ אתעשקין מסטרא אחרא לרע לון.

מה אתעבידו מאינון נשמתינ. חמינן בספרי קדמאי, דמנייהו הוה אינון חסידי אומות העולם. ואינון ממזרי תלמידי חכמים, דקדמן לכהנא רבא עמא דארעא, וחשוב בעלמא, אף על גב דעאל לפני ולפנים. בכה האי סבא רגעא חדא, תוהו חברייא, ולא אמרו מדי.

פתח הווא סבא ואמר, (שמות כא) אם רעה בעיני אדניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי וגו'. האי פרשתא על רזא דא אתמר, וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים אם רעה וגו'. מאריה דעלמא מאן לא ידחל מינה, דאנת שליט על כל מלכין דעלמא, כמה דאת אמר (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה וגו'.

כמה אינון בני נשא בעלמא, דקא משתבשן בהאי קרא, וכלהו אמרי, אבל קרא דא לא אתיישר בפומייהו. וכי קודשא בריך הוא מלך הגוים איהו, והלא מלך ישראל איהו, והכי אקרי, דהא כתיב, (דברים לב) בהנחל עליון גוים וגו'.

וכתיב (דברים לב) כי חלק יי' עמו. ועל דא אקרי מלך ישראל. ואי תימא דאיהו מלך הגוים אקרי, הא שבחא דלהון דקודשא בריך הוא מלך עליהו, ולא כמה דאמרין דאתמסרין לשמשין ולממנן דיליה.

דף צ"ו ע"א

ותו סיפא דקרא, דכתיב, (ירמיה י) כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין פמוך. כל האי, שבחא איהו לשאר עמין, ותוהא איהו, היך לא מסתלקי בהאי קרא לרום (דף צ"ו ע"א) רקיעא. אלא, דקודשא בריך הוא סמא עינייהו, ולא ידעי ביה כלל, דהא מה דאנן אמרי דכלהו אין, ואפס, ותהו. דכתיב, (ישעיה מ) כל הגוים כאין נגדו מאפס ותהו נחשבו לו, הא עקרא עלאה רבא ויקרא שוי לון קרא דא.

אמר ליה ר' חייא והא כתיב (תהלים מז) מלך אלהים על גוים וגו'. אמר ליה, אנא חמינא דבתר כתלייהו הוית, ונפקת בהאי קרא לסייעא לון, הוה לי לאתבא בקדמיתא, על מה דאמינא. אבל פיון דאשכחנא לך בארחא, אעבר לך מתמן, ומתמן איהך לאעברא כלא.

תא חזי, כל שמהן, וכל פנויין דשמהן, דאית ליה לקודשא בריך הוא, כלהו מתפשטן לארחייהו, וכלהו מתלבשין אלין באלין, וכלהו מתפלגין לארחין ושבילין ידיען. בר שמא יחידאה, בריר דכל שאר שמהן, דאחסין לעמא יחידאה, בריר מפל שאר עמין, ואיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו. וכתיב (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' בשמא דא ממש, יתיר מפל שאר שמהן.

ושמא חד מפל שאר שמהן דיליה, ההוא דאתפשט ואתפלג לכמה ארחין ושבילין, ואקרי אלהים. ואחסין שמא דא, ואתפלג לתתאי דהאי עלמא, ואתפלג שמא דא, לשמשין ולממנן דמנהגי לשאר עמין. כמה דאת אמר, (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה. (בראשית כ) ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה. וכן כל ממנא וממנא דאחסין לון קודשא בריך הוא לשאר עמין, בשמא דא כליין. ואפילו עבודה זרה בשמא דא אקרי. ושמא דא מלך על גוים, ולא ההוא שמא, דא ההוא דמלך על ישראל, דאיהו יחידאה, לעמא יחידאה, לעמא דישׂראל, עמא קדישא.

ואי תימא, על ארחא דא נוקים קרא דכתיב, (ירמיה י) מי לא יראך מלך הגוים, דדא איהו שמא דקא מלך על גוים, אלהים דהא דחילו ביה שריא ודינא ביה שריא. לאו הכי, ולא על דא אתמר, דאי הכי אפילו עבודה זרה בכללא דא איהו.

אבל פיון דכתלא דהוית סמיך אבתריה, אתנסח, קרא קאים על קיומא, באסתכלותא זעיר. מי לא יראך מלך הגוים, ואי תימא דמלך הגוים על קודשא בריך הוא אתמר, לאו הכי. אלא, מאן הוא מלך הגוים דלא יראך, דלא דחיל מינך, ולא יזדעזע מינך. מי מלך הגוים דלא יראך. פגוונא דא (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי יי' הללו את שם יי'. מאן דשמע ליה, לא ידע מאי קאמר, פיון דאמר הללויה, אוף הכי הללו עבדי יי', דהוה ליה למכתב, עבדי יי' הללו את שם יי'. אוף הכא. הוה ליה למכתב, מי ממלך הגוים דלא יראך. אלא פלא על תקוניה אתמר.

פי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין פמוך, מהו מלה דאתפשט בינייהו בחכמתא דלהון, מאין פמוך וכלהו אודאן על דא, פד חמאן בחכמתא דלהון עובדך וגבורתך, אתפשט מלה דא בינייהו, ואמרי מאין פמוך בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם. מאין פמוך אמרי, ואתפשט בינייהו. חדו חברייא, ובכו ולא אמרו מדי. אוף הכי בכה איהו פמלקדמין.

פתח ואמר (בראשית כא) ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה וגו', חברייא אתערו, דבעאת שרה לפנא עבודה זרה מביתא, ועל דא פתיב פל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה. הכא פתיב וכי ימכר איש את בתו, דא נשמתא בגלגולי על עובדין בישין דעלמא. לאמה: ההוא סטרא אחרא בגלגולא בישא דטיקלא, דאהדר, והא אתעשקת, לאפקא לה מתמן. ודאי לא תצא פצאת העבדים, פל אינון נשמתינ דמתעשקו.

מאן אינון הכא. איהו רזא, אלין אינון נשמתינ דינוקין זעירין, פד אינון ינקי מגו תוקפא דאמהון. וקודשא בריך הוא חמי, דאי יתקיימון בעלמא, יבאשון ריחיהון, ויחמצון פחומץ דא. לקיט לון (רמ"ח ע"ב, רמ"ט ע"ב) זעירין, בעוד דיהבי ריחא.

דף צ"ו ע"ב

מה עבד. שביק לון לאתעשקא בידי דהחיא אמה, ודא איהי לילית דכיון (דף צ"ו ע"ב) דאתייחבו ברשותה, חדאת (נ"א אחדא) בהווא ינוקא, ועשיקת ליה, ואפיקת ליה מעלמא, פד איהו יניק בתוקפא דאמיה.

ואי תימא, אינון נשמתינ דיעבדון טב לעלמא. לאו הכי. דכתיב אם רעה בעיני אדניה, דיחמיץ ההוא גברא בה לבתר יומין, אי אתקיים בה. דא אתעשקת, ואחרא לא אתעשקת. ועל אלין פתיב, (קהלת ד) ואראה את פל העשוקים וגו' והיינו אם רעה בעיני אדניה.

אשר לא יעדה, לא באלף פתיב. אי תימא, דהא בהוא סטרא אחרא, אזמין לה קודשא בריך הוא מיומא דהות. לא. והשתא בגלגולי טיקלא, לו יעדה בוא”ו. מה דלא הות מקדמת דנא.

והפדה, מאי והפדה. פריק לה קודשא בריך הוא השתא, דסלקא ריחא, עד לא תחמיץ, וסליק לה לרומי מרומים, (קי”ג ע”ב) במתיבתא דיליה, ואי תימא פיון דאתעשקת מההוא סטרא אחרא, יהיב לה, כמה דאמרו לחסידי (ר”ה ע”ב) שאר עמין, ולא ינון ממזרי תא חזי. אתא קרא ואוכח, לעם נכרי לא ימשול למכרה ודאי, בבגדו בה, דעשיק לה בעשיקו דגלגולא דטיקלא, אלא לישראל ודאי, ולא לאחרא. וכד נפקת מן טיקלא, לא תצא כצאת העבדים, אלא מתעטרא בעטרהא בארמא על רישיה.

ואי תימא, דהאי סטרא עאלת לה בההוא ינוקא. לאו הכי. אלא נטלת לה, וחדאת בהדה, ופרכת מן ידהא, ועאלת בההוא אתר, ואיהי פקידת לההוא ינוקא, וחדאת ביה, וחייבת ביה, ותאיבת (נ”ה, ס”ה ע”א) לההוא בשר, עד דלבתר נטיל קודשא בריך הוא נשמתייה, והיא לגופא. ולבתר כלא איהו ברשותא דקודשא בריך הוא.

תא חזי, (שמות כא) לא תצא כצאת העבדים, מאי הוא. אלא, בשעתא דנפקת מן טיקלא וההוא סטרא בחדו, רשים לה לקודשא בריך הוא, וחתים לה בחד גושפנקא, ופריש עלה לבוש יקר דיליה, ומאן איהו. שמא קדישא דאקרי אלוה. ודא הוא בבגדו בה, לבושא יקירא דמלכא פריש עלה וכדין איהי נטירא, דלא אתמסרת לעם נכרי, אלא לישראל לחוד.

ודא איהו דכתיב, (איוב כט) כימי אלוה ישמרני, ועל רזא דא פתיב הכא, לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה, בעוד דלבוש יקר דמלכא בה. פיון (בראשית צ”ד ע”א, שמות קע”ב ע”ב, ויקרא ע”ב ע”ב) דבגדו בה, פתיב לעם נכרי לא ימשל למכרה.

מה רשו אית לההוא סטרא בה. תא חזי, כל בני עלמא פלהו, ברשותיה דמלכא קדישא, וכלהו אית לון זמנא בהאי עלמא, עד דאיהו בעי לסלקא לון מן עלמא, ודא לית ליה זמנא, ועל דא איהי חייבת בהו, וחדאת בהו.

תו, אזהרותא לבר נש (בהאי עלמא) אית בהני קראי, וכמה עיטין טבין עלאין אינון, בכל מילי דאורייתא, וכלהו קשוט, בארח קשוט, ואשתמודען לגבי חפימין, דידיעי ואזלי בארח קשוט. בזמנא דבעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, סליק ברעותא קמיה, וצייר כל נשמתיין דאינון זמינין למיהב בבני נשא

לְבַתֶּר, וְכִלְהוּ אֶת־צִיּוּרֵי קָמִיָּה בְּהֵוֹא צִיּוּרָא מִמֶּשׁ, דְּזַמִּינִין לְמַהוּי בְּבִנֵי נֶשָׂא לְבַתֶּר, וְחָמָא כָּל חַד וְחַד.

וְאִית מְנַהוֹן דְּזַמִּינִין לְאַבְאָשָׁא אֶרְחִיּוּ בְּעֵלְמָא, וּבְשַׁעְתָּא דְּמָטָא זְמַנִּיָּהוּ, קָרִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְהֵיָּא נִשְׁמַתָּא, אָמַר לָהּ, זִילִי עוּלִי בְּדוּךְ פִּלְן. בְּגוּנָה פִּלְן. אֲתִיבַת קָמִיָּה, מְאָרִיָּה דְּעֵלְמָא, דִּי לִי בְּעֵלְמָא דָּא דְּאַנָּא יִתְבָּא בֵּיהּ, וְלֹא אִיְהָךְ לְעֵלְמָא אַחְרָא, דִּישְׁתַּעְבְּדוֹן בִּי, וְאַהֲא מְלוּכְלָכָא בִּינִיָּהוּ. אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִן יוֹמָא דְּאַתְבְּרִיאַת, עַל דָּא אֲתַבְּרִיאַת לְמַהוּי בְּהֵוֹא עֵלְמָא. כִּיּוֹן דְּחָמָאֵת נִשְׁמַתָּא כְּךָ, בְּעַל כְּרַחֲהָ נַחְתַּת וְעָאֵלַת תַּמּוֹן.

אוּרִיָּתָא דִּיהֵבַת עֵיטָא לְכָל עֵלְמָא חָמָאֵת הַכִּי, אֲזַהִירַת לְבִנֵי עֵלְמָא, וְאַמְרַת, חָמוּ כְּמָה חָס קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיכּוֹ, מְרַגְלִיתָא טְבָא דְּחֹת לֵיהּ, זְבִין לְכוּ לְמַגְנָא, דְּתַשְׁתַּעְבְּדוֹן בְּהָ בְּהָאֵי עֵלְמָא.

בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011**

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
- פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
- פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
- פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
- פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
- פרק ח. סגולת הזוהר
- פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
- פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
- פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
- פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
- פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
- פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
- פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
- פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
- פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק כ. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טו.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמת הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט כבר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל ליכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובכא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים וחתומים
ט* מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החוזה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמת הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טז. גדול מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- לא. לימוד הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- לב. אפילו בעת עצלות וכבודות יתגבר בלימוד הזוהר
- לג. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- לד. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- לה. אם אין מועטים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- לו. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- לז. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימי
- פרק ב**
- לימוד הזוהר בטהרה
- א. טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ן; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- א. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- ב. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ם התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- א. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- ב. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- ג. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- ד. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- ה. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל
- ו. ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- אור הזוהר טעם התורה
- א. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- ב. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- ג. מצוה לגלות סתרי תורה ורזין עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים
- א. כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהרי קודש מסוד התורה
- ב. גליא ורזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה כולה, ונענש	ז. הוא המפתח והוא הסוגר
ד. כשלומדים נגלה דתורה, אנו מדברים עם נשמות ופנימיות התורה	ז. יזכה לתקן נפש רוח ונשמה
ה. ע"י סוד התורה ידע להבחין בין איסור להיתר	יח. ע"י הזוהר וכתבי האר"ז ל נעשה האדם כבריה
א. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי חכמת הקבלה	יט. ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקן כל הדינים
א. אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי חכמת הקבלה	כ. סגולה לבעל עסק
א. הזוהר מקור לכל ספרי היראים	כא. סגולתו לאור נפשו באור החיים הנצחיים
ב. ראוי ללמוד הזוהר והתיקונים עם תינוקות בני תשע	פרק ט
ג. קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי קאמר, הוא תיקון לשכינה הק' ולנשמתו	א. אופני לימוד ספר הזוהר הק' האר"ז"ל לא קצב זמן להתחלת לימוד תורת הח"ן
ד. הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין, הקב"ה מתקן דברי	ב. לימוד תורת הסוד בלי טהרה מביאה לאפיקורסות
ה. ללמוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש קודם התפילה	ג. מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם לימוד הקבלה
ו. זוהר הכנה לתפילה	ד. אין אדם יכול לבוא למשהו השגה בגדלות הבורא מכל לימודי התורה, כמו מחכמת הקבלה
ז. לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ה. לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה להנסתר
ח. הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו כהתיקונים	ו. סודות התורה הם אור הנפש
ט. על ידו יכולים לראות נועם ה'	פרק י
י. לשונו מזכך הנשמה	א. חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים בשופי
יא. סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	א. גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש אלול, שמזכך הנר"נ
יב. סגולה לטהר הנשמה	ב. תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף והנשמה
יג. להנצל ממחשבות זרות בעת התפילה	ג. התיקונים - סגולתן למתק הדינים הטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה יותר מן הזוהר
יד. הרוצה להתדבק בקונו ידבק בזוהר הק'	ה. תיקוני הנפש והגוף
טו. משיג חכמה ויראת שמים	ו. סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ז.	הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר	ז.	החייב והשלילה ללימוד הזוהר
ח.	התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו	א.	מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
ט.	עורר ישנים מתרדמתכם	ב.	ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
י.	גודל מעלת לימוד הזוהר	ג.	הרח"ו אודות החייב והשלילה ללימוד הזוהר
	פרק יא		פרק יד
	התנגדות להזוהר הקדוש		גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
א.	מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה	א.	ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
ב.	פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה	ב.	משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
ג.	בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו	ג.	או"ר בגימטריא ר"ז
ד.	ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא	ד.	או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
	פרק יב		פרק טז
	העלם וגילוי הזוהר		מעלת אמירת אותיות הזוהר
א.	מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?	ה.	רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
ב.	הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם		פרק טז
ג.	הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י	א.	מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
	א/ לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא		פרק טז
	ב/ אורות הזוהר לא נתגלה רק לחבריאי במחשבת לבם	א.	ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן שכר לימוד חכמת הקבלה וחייב הפלפול בה
	ג/ אחרי פטירת רשב"י אמרה החבריאי: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"	ב.	לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
	ד/ רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא	ג.	ספר הזוהר הוא מוגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. עי"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדרונו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. עי"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחזין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חינום ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז**
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי**
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר
- ג. בהילולת רשב"י
- ד. רשב"י פוקד עקרות
- ה. ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ו. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ז. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח**
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון**
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה
- ב. קביעות זמנים ללמוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ דברי הראשונים המתארים את הקבלה
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
פרק כה	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
הסתלקות וקבורת רשב"י	פרק כא סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	א. ספר יצירה
פרק כו	ב. כח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	ג. ספרי ה"היכלות"
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ד. ספר הבהיר
פרק כז	פרק כב התגלות ספר הזוהר
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו	א. קדמות ספר הזוהר הק'
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ב. למושה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	פרק כג מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	פרק כד תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ט. "דרך אמת"	א. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח
י. "נצוצי אורות" להחיד"א	ב. לברך את ישראל
יא. "נצוצי זוהר"	ג. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
פרק ל	ד. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
הבקעת אור הקבלה בצפת	ה. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול
א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה	
ב. "כרם היה לידדי בקרן בן שמון"	
ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'	
ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה	
ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה	
ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י	
ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז	
ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו	
ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא	
י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק	
יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך	
יב. לא זה יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן	
יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה	
יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור	
טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י בייעילות עליונה	
טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו	
יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר	
	פרק כח
	חלקי הזוהר
א. זוהר על התורה	
	1) ספרא דצניעותא
	2) אדרא רבא
	3) אדרא זוטא
	4) רעיא מהימנא
	5) מדרש הנעלם
	6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרוזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
ב. זוהר חדש	
ג. תיקוני הזוהר	
ד. סיכום	
	פרק כ"ט
	מפרשי הזוהר
א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"	
ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"	
ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"	
ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"	
ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב	
ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא	
ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא	
ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פרק לא		
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו	
ו. לימוד תורת הנסתר במירון	השתטחות התנאים על קבר רשב"י	
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא	במירון	
ח. אתדבקות רוחא ברוחא	אליהו הנביא לומד תורה עם	
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם	התנאים במערת רשב"י	
נשיקין הדיין	רשב"י מברך לכל הבאים למירון	
סיום הזוהר	השתטחות והקפות בד' מינים -	
פרק לג		
גודל מעלת התפילה במירון		
א. התפילה על קברי צדיקים, אפילו	וביטול גזירות - במירון	
יחיד ובלי כוונה שלימה, מתקבלת	הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג	
כתפילת ציבור	לעומר למירון וישמח שם שמחה	
ב. זכות הרשב"י מסייעת להבא ליטהר	גדולה	
פרק לד		
"האלאקע" בל"ג בעומר במירון		
א. "האלאקע" בל"ג בעומר על קבר	ו. לא ילך על הציון לכד כי הש"ד	
רשב"י במירון	ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו	
ב. טעם למה התינוקות מורים בקשת	ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות	
בל"ג בעומר	הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר	
פרק לה		
רושמי העליה למירון		
א. רבינו עובדיה מברטנורא	ח. קדושת יום ל"ג בעומר	
ב. ר' אברהם גלאנטי	ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג	
ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג	בעומר	
בעומר	פרק לב	
שמחת ל"ג לעומר		
א. הטעם לשמחה וחדוה בכל	א. העולמות בל"ג לעומר	
העולמות בל"ג לעומר	ב. טעם למה נקרא יום פטירתו בשם	
ב. טעם למה נקרא יום פטירתו בשם	"הילולא"	
"הילולא"	ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע	
ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע	החמישי הוא גמר ספיה"ע	
החמישי הוא גמר ספיה"ע	ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל	
ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל	ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י	
ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י	בל"ג בעומר	
בל"ג בעומר		

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק ט'

אופני לימוד ספר הזוהר הק'

- א. האריז"ל לא קצב זמן להתחלת לימוד תורת הח"ן
- ב. לימוד תורת הסוד בלי טהרה מביאה לאפיקורסות
- ג. מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם לימוד הקבלה
- ד. אין אדם יכול לבוא למושחזו השגה בגדלות הבורא מכל לימודי התורה, כמו מחכמת הקבלה
- ה. לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה להנסתר
- ו. סודות התורה הם אור הנפש

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק ט'

מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר

(א) האריז"ל לא קצב זמן להתחלת לימוד תורת הח"ן

מה שכתבו בשם חכמי האמת, שלא ללמוד קבלה קודם שיהא בן ארבעים לבינה, הנה ידוע מש"כ הרח"ו (בהקדמתו לעין חיים), שספרי הקבלה שאחר הרמב"ן ז"ל אל תשלח ידך אליהם.

ויתירה מזו כתבו הרבנים הקדושים, גדולי חכמי האמת, רבינו שלום שרעבי וחברו הרחיד"א זצוק"ל, שאין ללמוד בשום ספרי מקובלים ואין לסמוך כל מש"כ המקובלים הראשונים ולא אחרונים ואפילו בדברי שאר תלמידי האריז"ל, רק בע"ח, מבוא שערים, ושמונה שערים, שאותן סידר מהרח"ו ובנו הקדוש מוה"ר שמואל וויטאל זלה"ה, שהם כסולת נקי'.

ופוק חזי חזי, שהבאנו לעיל הרבה בשם האריז"ל שהוא חוב קדוש ללמוד חכמת הקבלה, והאריז"ל לא נתן לזה זמן, שיעור וקצבה לשנים.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

וגם הרח"ו זלה"ה בהקדמתו לעץ חיים מרעיש עולמות בחובת לימוד חכמת הקבלה, ואינו נותן זמן לשנים.

וידוע בשם המקובל מוהר"ר חיים שאול דוויך הכהן זצוק"ל שאמר, אשר חבל שכמה גדולים וקדושים ופוסקים שהיו בחוצה לארץ, שבמקומותיהם אז לא הגיעו השמונה שערים הקדושים והטהורים, ולו היתה להם הקדמת מהרח"ו ז"ל על שער ההקדמות לא היו כותבים ומתנגדים כל כך נגד לימוד חכמת האמת.

ב) לימוד תורת הסוד בלי טהרה מביא לאפיקורסות

א. וזהו עצמו עון הערב רב שאמרו למשה דבר אתה עמנו נשמעה בעץ הדעת טוב ורע, ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות בסתרי תורה, כסברת הטועים קצת בני תורה אשר בזמננו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים ח"ו.....

ב. ואם הוא לומד ספרי קבלה והוא בלתי טהור יוכל לבוא חלילה על ידי זה לפיקורסות, והכת ש"ץ ימ"ש שהיו בימים הקודמים נעשו ע"י זה אפיקורסים לפי שלמדו ספרי קבלה בטומאת הגוף, והי' העולם שומם, עד שבאו שני המאורות הגדולים לעולם, הבעל שם טוב הקדוש ואחריו אדמו"ר הרב רבינו אלימלך נבג"מ, והם פתחו שער לה' צדיקים יבואו בו שלא יהרהר אדם שום הרהור תורה עד שיטבול עצמו כו'.

(מאור ושמש, פ' אמור, ע' שע טור א')

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג) מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם לימוד הקבלה

א. אחז"ל (קידושין ל'). לעולם ישלש אדם שנותיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד. והקשה שם בגמ': וכי ידע איניש כמה חיי? ומתריץ: כי אמרינן ביומי, ופירש"י שם: ב' ימים מקרא, ב' ימים משנה, ב' ימים תלמוד. ובתוס' שם כתוב, דלא נהירא, דאכתי איכא למיפרך מי ידע כמה חיי. ולכן נראה לי לפרש "ליומי", שבכל יום ויום עצמו ישלש.

וכן אנחנו נוהגים בלימוד הקבלה שבכל יום ויום אנו ממלאים כרסנו בש"ס ופוסקים, ואח"כ אנו עוסקים בקבלה, כי להמתין עד שימלא אדם כרסו בש"ס ופוסקים, מי יודע כמה חיי, ועל כרחק הכוונה בכל יום בפרטיות. ודפח"ח ואמת ושפתיים יושק, כפי' התוס' (גיטין ט'), עיי"ש.

(הגה"צ מהרי"א מזידיטשוב)

ב. זכאין אינון דמשתדלי באורייתא וידעי לאסתכלא ברזא דחכמתא (ר"ל, שמקודם ילמוד תורה הנגלית, ומכוח זה ידע אח"כ להבין ולהשכיל ולראות עין בעין ברזי וסודות התורה).

(זהר ח"א דף קצ"ה ע"ב)

ג. אעפ"י שעיקר לימודינו בתלמוד ובהלכות ובפסקי הדינים, .. מכל מקום צריך מי שחננו ה' שכל לייחד מקצת שעות לחכמה הפנימית. אבל צריך שמירה אחר שמירה לבל יט אשורו מני הדרך ויבוא להגשים כלפי מעלה.

(טעמי המצוות להרדב"ז מצוה כ"ב)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ד) אין אדם יכול לבוא למושהו השגה בגדלות הבורא מכל
לימודי התורה כמו מחכמת הקבלה

לימוד הקבלה הוא שיוודע לאדם גדולתו ורוממותו של יוצרנו ובוראנו ית"ש יתעלה, ואין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל לימודיו כמו מלימודי חכמת הקבלה, ביחוד מלימוד ס' הזוה"ק והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. גם בראותו בשאר ספרי המקובלים, וביחוד בכתבי האריז"ל, מהשתלשלות העולמות מרום המעלות עד עולם התחתון הזה, ובראותו גם כן אף קצת פרטי סדר הנהגתם מעולם התחתון עד רום המעלות לאין קץ ותכלית, מזה ישיג האדם קצת גדולתו ורוממותו של יוצרנו ובוראנו ב"ה וב"ש. וזה עיקר כוונת בריאת האדם בעולם הזה השפל והשמים, לחקור ולהשיג גדולת ורוממות יוצרו ובוראו ית"ש ויתעלה.

גם מלימוד חכמת הקבלה ישיג האדם קצת מעלת תורתנו הקדושה והתמימה, כי בראות האדם בספרי המקובלים, וביחוד בזוה"ק ובתיקונים, מפירושים נפלאים ונוראים של תורתנו הקדושה, ואיך נטמן ברמז סודות גדולים ונוראים, לפעמים בתיבה א' ולפעמים באות א', גם בראותו רזין עליונים וסודות נפלאים ונוראים הנסתרים בציור האותיות, וביותר בטעמים ובנקודות ובתגין, מכל זה ישיג האדם קצת גודל מעלת תורתנו הקדושה, ועי"ז בא בלבו אהבת הבורא ית"ש ותשוקתו גדלה עד למאוד מאוד, כי מהשגת תורתנו הקדושה יבוא האדם ג"כ לקצת השגה של הבורא ית"ש ויתעלה, כי אורייתא וקוב"ה חד הוא כנזכר בזוה"ק במקומות הרבה. וימצא האדם קצת מזה במאמרים נזכרים לעיל. ומהראוי להאריך בזה מאד, אך פרץ

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

עלי פרץ גדר, לקצר בכל היותר אפשרי. ולכן מפליג הזוהר"ק והתיקונים בכמה מקומות גודל מעלת לימוד הקבלה לאין תכלית וכו'.

אחיי ורעיי, אם כל כך גדלה לשמים שיאו ומעלתו וכמה תקיף חילא דהאי אילנא רברבי של לימוד ספר הזוהר"ק, ושורש בארץ גזעו לשלח רצוצים חפשי מן הגלות המר, האיך לא יתלהב לב האדם להאיר אוזן לשמוע בלימודים לקבוע שיעור קבוע בכל יום בזה"ק ובתיקונים ושאר ספרי המקובלים כו'.

(יסוד ושורש העבודה, שערי הששי, שער הניצוץ)

ה) לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה להנסתר

ובזה יובן [אמרם ז"ל] לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה, דהיינו בלבושי התורה שנק' קשוטי התורה והלכ"ה אותיות הכל"ה, שיעסוק תחלה בנגלה, שמתוך כך יבוא לשמה, שהיא דביקה חשיקה חפיצה בו ית' שהוא לשמה בפנימיות התורה שהיא שמו ית' ממש שנק' תורת ה', וק"ל.

(תולדות יעקב יוסף פ' שלח)

ו) סודות התורה הם אור הנפש

עיקר שלימות אדם דלא יעול בכסופא לעלמא דאתי הוא לימוד התורה, כי כמו שהלחם הוא מזון הגוף, כן ממש לכו לחמו בלחמי, התורה היא מזון הנפש וכמו שהיין והמעדנים מאירין לגוף לחזקו, כן ממש ויותר סודות התורה הם אור הנפש להאירה בש"ע נהורין. ועכ"פ מי שאינו עוסק בפשטות התורה הרי הוא מת ברעב בעולם הבא, ומי שאינו מאיר לנפשו סודות הזוהר וכתבי מרן נדחו מענוגא וכסופא בעלמא דאתי, אם לא

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

שהוא תומך התורה אזי זוכה ויושב בישיבה של מעלה וזעירין אינון.

(הקדמת מהר"א מקאמארנא זצוק"ל לפירושו על משניות)

מפתח הענינים

לפרק י'

חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים בשופי

- א. גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש אלול, שמזכך הנר"נ
- ב. תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף והנשמה
- ג. התיקונים - סגולתן למתק הדינים
- ד. הטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה יותר מן הזוהר
- ה. תיקוני הנפש והגוף
- ו. סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י
- ז. הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר
- ח. התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו
- ט. עורו ישנים מתרדמתכם
- י. גודל מעלת לימוד הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק י'

חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים בשופי

(א) גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש אלול,
שמוזכך הנפש רוח ונשמה

א. אנשי מעשה נהיגי לומר בכל יום מאותם ארבעים יום שמראש חודש אלול עד אחר יום כפורים איזה דפים מספר הקדוש תיקוני הזוהר, ומכוונים לגמור כל הספר עד יום הכפורים. ועיין בספרים שהלהיבו מאד על לימוד התיקוני זוהר בארבעים יום אלול. ואף שאינו מבין, מכל מקום הלשון של הזוהר הקדוש והתיקונים מסוגל מאד לנשמה.

(מטה אפרים סימן תקפ"א)

ב. כבר נהגו גם כן חסידים ואנשי מעשה בכל יום מאותן מ' ימים מר"ה עד יוהכ"פ בספר הקדוש תיקוני הזוהר, כי לימוד בימים הקדושים אלו מטהר הגוף והנשמה, וסגולתו לקרב הגאולה בב"א.

(קצה המטה למטה אפרים שם ס"ק כ"ג)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. בשם הרב ז"ל: אשרי למי שישלים ספר תיקונים בימים הללו.

(מט"א סימן תר"ג ס"ק ט')

ד. כמה ארכ"ן הוא זה, מרפא וארוכה לימוד הזה, כאשר העד העיד בנו עדות נאמנה, הרב הקדוש האר"י זי"ע, ויהי עדי"ן אמונה, שכל הרגיל בלימוד הזוה"ק אעפ"י שאין לו חלק בבינה, מזכך את נפש רוח נשמה כבן או"ר באי"ם לבינה, ובפרט בספר התיקונים היינו דאהניא לי', תעל"ה באיתג"ה שקי"ד ליה, ותקנת הקדמונים, ללמוד בספר התיקונים מר"ח אלול עד יום הכפורים לברר אוכל מתוך פסולת שדרך התינוק לפר"ר, בלימוד זה בא עדי ברורי"ן בפ' זה בורר. וקיימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם, בנדבות הלב המתנדבים בעם, ועליהם קבענום חובה, ללמוד דבר יום ביומו אז ירדו לשעורי"ן שעורא זוטא ושעורא רבה.

(הקדמת הרב המביא לבית הדפוס ס' התיקונים דפוס ליוורנו, כהר"ר

יצחק פרחי זי"ע)

ה. פעם א' הי' מדבר מענין אלול ואמר, שמה שנוהגין לומר תיקונים באלול, ש[מ]הניגון של התיקונים וכו' נעשה דברים עליונים ותיקונים גדולים למעלה.

(שיחות הר"ן אות קכ"ז)

ב) תיקון לבעל תשובה לאמר ה' דפין זהר או תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף והנשמה

א. ראוי לקבוע עצמו ללמוד חמש דפים זהר בכל יום, והוא תועלת גדולה ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, ולכלות קוצים, מדות רעות ותאות רעות, לזכות בנועם ה', והוא

[יט]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מרפא ותיקון לחטאים ופשעים של הנפש. וכן נתן מרן האריז"ל תיקון לבעל תשובה שיאמר חמש דפים זהר או תיקונים בכל יום, וכן נהג מורי ורבי דודי הקדוש מוהר"ר צבי.

(נתיב מצותיך למהרי"א מקאמארנא, שביל התורה אות א' סי' ל"א)

ב. בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותיקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כולו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. ועיין בתיקוני ז"ח: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צווחין בכל יומא וליליא באורייתא דעל פה בכמה קושיין וצווחין בה ככלבין דאמרו הב הב, הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא שכינתא. ובודאי לא ישיג אורחות חיים אלא על ידי לימוד הזוהר וכתבי מרן הרח"ו בלבד, וכן בספר שערי אורה שכולו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהי' מקובל, אלא עבוד מאהבה ועבוד מיראה.

ובדור הזה האחרון אי אפשר להמשיך שכינתא עליונה אלא על ידי הזוהר וכתבי מרן הרח"ו בלבד שנאמרו ברוה"ק, ובדור הזה מי האיש החפץ חיים אוהב ימים מבלי לבלות יום בלתי קדושה לראות טוב עוה"ב בעוה"ז ידבק בספר הזוהר ובכתבי מרן הרח"ו בלבד שנאמרו ברוה"ק.

(היכל הברכה פ' עקב ז', י"ט)

ג. ובכן יהי רצון מלפניך שיטע אהבתו ותורתו בלבנו ללמוד בחיבור זה בלב שלם ובחשק רב, כי הוא מטהר הגוף

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ומקדש הנשמה לכל הלומד בחודש אלול אפילו בגירסא בעלמא
באין מבין פירוש אמריו.

(הקדמת ספר כסא מלך על התיקונים)

ג) התיקונים - סגולתן למתק הדינין

תיקוני זהר. נ"ל שנקרא ספר התיקונים, כי מדבר בכאן בזה
הספר מיחודים וצינורות הספירות, והם נקראים בלשון הקודש
הזה תיקונים, כמו שאמר (בתיקון א') [בהקדמת התיקונים]
אנת הוא דאפיקת עשר תיקונים וקרין להון עשר ספירות.

והנה הספירות הם היו נקודות וכו', ורוב דברי זה הספר
הולך ע"ד צירופי השמות ויחודים, והם עצם עולם התיקון
ממ"ה וב"ן החדש על ידי התייחדם בצינורי הספירות
לאסתכלא אנפין באנפין למתק הדינין. לכן נקרא זה הספר
תיקונים, כי מדבר ביחודים תיקון עולמות, לבבר וללבן הטיב מן
הסיגים והפסולת ע"י יחודי שמות הקדושים בכלים מכלים
שונים לפי הזמן והשעה והעולם אשר הוא מדבר בו הקדוש
הזה. משא"כ ספר הזהר שרוב דבריו סובב על עצמות המדות
בדרך חיים ותוכחות מוסר ואינו מדבר מן יחודים זולת
במקומות מועטים ובספרי אדרא וספרא דצניעותא.

(הר"ר צבי הירש זידיטשוב בריש ספר התיקונים שלו)

ד) הטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה

יותר מן הזוהר

הני מילי מחיים, מודעת זאת בכל הארץ מזמן אשר הציץ
זרח או יקרות של שני המאורות, ספר התיקונים וספר הזהר,
קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש

[כא]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

של ספר תיקונים והזוהר יחיד ורבים, מנער ועד זקן. והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלו, אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבים בקריאתם מאד מאד.

ברם אם החזיקו במקום אחד בלימוד זהר הקדוש מאה אנשים, הנה בלימוד התיקונים מחזיקים אלף אנשים, כמעט רוב בעלי בתים מחזיקים בלימוד התיקונים. וזה דרכן ומנהגם בכל שנה ושנה. והטעם שנתפשט לימוד התיקונים בימי התשובה יותר מן הזוהר, כי כל אדם אשר יחטא הוא פוגם יותר בעשיה באבי"ע שבה, וידוע כי השבעים תיקונים שעשה ר' שמעון בר יוחאי זיע"א כיון שנדרשים יותר בדרך המספר, על כן לימודם מתקן בעולם עשיה יותר ששם הוא סוד המספר והחשבון. לכן בימי התשובה הכל רגילים בספר התיקונים.

(בן איש חי בהקדמתו לספרו בניהו)

ועיין ג"כ להלן פט"ז ס"ג, מס' חסד ואמת.

ה) תיקוני הנפש והגוף

וזאת לפנים בישראל, רב בעלי"ם מכבש"י א-ל באחד באלול ר"ה למאש"ר באימ"ה רצון קונם, האלילים מתאשרים בפני אשמום, כי אתיא למודי"ן מדי שנה ושנה, ב"א על"י מקרא, ב"א על"י משנה, ה"ן סדר למשנה בספר תיקונים קנ"ה וצו"ף, תיקוני הנפש ותיקוני הגוף, לשם גרוסי"ן גומרים הללו מטהרי"ן והללו אושרי"ם כל באיה ל"ו ישובון.

(מתוך הקדמת המגיה לתיקוני זהר דפוס בילוגראדו)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ו) סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י

רשב"י גילה ופתח הע' פנים שבמלת בראשי"ת, וקרא אותם תיקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואו"ר גימ' ר"ז, והוא האור הגנוז שגנוז הקב"ה בתורה וכו', שע"י זה יהי ביכולת האדם לתקן כל מה שעבר עליו ע"י תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השי"ת שיהי חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז כשלא ילבינו.

ולכן נוהגין ישראל ללמוד בספר התיקונים בחודש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאז נתנו הלוחות שניות למשה רבינו ע"ה עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל ע"י תשובה.

(פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זי"ע, סימן ח' דף נ"א ע"א)

ז) הבעל שם טוב מעורר על לימוד תיקוני זוהר

א. הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף הכהן נ"י בקצרה על נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום.

(כתר שם טוב)

ב. אינני רוצה ויהי אלוקים אתך, בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזוה"ק ואז תישן בטח ובל תירא. והשי"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא, אכ"ר.

מנאי מורו ישראל במוהר"ר אליעזר בע"ש ממעזבז.

(כתר שם טוב)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ח) התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו

הניעור בלילה, היינו שהוא ניעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא ליל"ה כידוע, ואינו חפץ מאור התורה, כי או"ר גימטריא ר"ז, היינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחי' תורת ה' שנק' יו"ם, הרי זה דומה כאילו דוחה את האחדות כולו ומתחייב בנפשו. משא"כ אם חפץ גם תורת הנסתר, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת ה' חפצו, וכמו שפי' האלשיך הק', וכאילו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו וכו'.

(כתונת פסים פ' קדושים)

ט) עורו ישנים מתרדמתכם

א. שמעו אלי רודפי צדק, אינן דתבעי רזא דמהימנותא, אינן דאתדבקו בקשורא דמהימנותא, אינן דידיעין אורחוי דמלכא עילאה, קריבו שמעו.

(זהר ח"א דף קנ"א ע"ב. ח"ב דף י"ב ע"ב)

ב. קל נעימותא אתער, אתערו ניימין דמיכין דשינתא בחוריהון [ואינם מבקשים להשיג סודות התורה, ד"א], ולא ידעי ולא מסתכלן ולא חמאן, אטימין אודנין, כבדין דלבא, ניימין ולא ידעין, אורייתא קיימא קמיהו, ולא משגיחין ולא ידעי במה מסתכלין, חמאן ולא חמאן, אורייתא רמאת קלין, אסתכלו טפשין, פתחו עיינין ותנדעון, לית מאן דישגח, לית מאן דירכין אודניה, עד מה תהוון בגו חשוכא דרעותיכו, אסתכל למנדע ויתגלי לכוון נהורא דנהיר.

(זהר ח"א דף קס"א ע"ב בס"ת)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

י) גודל מעלת לימוד הזוהר

וזהו שאמרו בתיקונים (תיקון ל' נתיב תניינא), וז"ל: קומו ואתערו לגבי שכינתא דאית לכון לבא בלא סוכלתנו למנדע בה, ואיהי ביניכו [קומו והתעוררו בשביל השכינה הקדושה, שהרי יש לכן לב ריקן בלי בינה לדעת ולהשיג אותה, אע"פ שהיא בתוככם]. ורזא דמלה קול אומר קרא, כגון קרא נא היש עונך, ואל מי מקדושים תפנה, והיא אומרת, מה אקרא, כל הבשר חציר, כולא אינון כבעירן דאכלין חציר, וכל חסדו כצייץ השדה, כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין. [וסוד הדבר, כמ"ש (ישעי' מו')] קול אומר קרא, [שקול דופק בלבו של כל אחד ואחד מישראל לקרות ולהתפלל להרמת השכינה הקדושה, שהיא כללות נשמות של כל ישראל (ומביא רא"י מהכתוב קרא נא היש עונך, שקריאה פירושו תפילה), אבל השכינה אומרת] מה אקרא, [כלומר אין בח כח להרים את עצמי מעפר, בשביל] שכל בשר חציר, [כולם המה כבהמות אוכלי עשב וחציר, כלומר שעושים המצות בלי דעת כמו בהמות], וכל חסדו כצייץ השדה, [כל החסדים שעושים, לעצמם הם עושים, כלומר שאין כוונתם במצות שעושים, שתהיינה בכדי להשפיע נחת רוח ליוצם אלא רק לתועלת עצמם הם עושים המצוות]. ואפילו כל אינון דמשתדלי באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין, [ואפילו הטובים שבהם, שמסרו זמנם על עסק התורה, לא עשו זה, אלא לתועלת גופם עצמם, בלי כוונה הרצוי, בכדי להשפיע נ"ר ליוצרים]. בההוא זמנא [וכו'] רוח הולך ולא ישוב, לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח. [בעת ההיא נאמר על הדור, רוח הולך ולא ישוב, להעולם, דהיינו רוח המשיח, הצריך לגאול את ישראל מכל צרותיהם עד לגאולה השלימה לקיים הכתוב,

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ומלאה הארץ דעה את ה' וגו' הרוח הזה נסתלק לו והלך, ואינו מאיר בעולם].

וי לון מאן דגרמין דיזיל לי' מן עלמא, ולא יתוב לעלמא, דאילין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה. [ואי להם לאותם אנשים הגורמים שרוחו של משיח יסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, כלומר, בלי משהו לחלוחית של שכל ודעת, כי מצטמצמים רק בחלק המעשי של התורה, ואינם רוצים להשתדל ולהבין בחכמת הקבלה, לידע ולהשכיל בסודות התורה וטעמי מצוה]. ווי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. אוי להם, שהם גורמים במעשיהם הללו, שיהיו עניות וחרב וחמס וביזה והריגות והשמדות בעולם].

(הקדמת ה"סולם" אות ע')

מפתח הענינים

לפרק יא

התנגדות להזוהר הקדוש

- א. מי שאינו זוכה ללמוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה
- ב. פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה
- ג. בזוהר מכונסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ד. ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר
ושבע ממלכותא

ספר אור הזוהר פרק יא

התנגדות להזוהר הקדוש

א) מי שאינו זוכה ללמוד תורת הח"ן מחמת שאינו חפץ, או
הסת זדים או שאר מניעות, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו
זכה ונקיה, וישוב אל ה' וירחמהו

א. אית נטירין אחרנין כגון נחשים ועקרבים ושרפים,
ונטירין ההוא טוב דלא ייעול תמן דלאו איהו ראוי למיעל, ואי
לאו, כל חייביא הוו עאלין ברזין דאורייתא. ובגין דא מאן דאיהו
חייבא וייעול למנדע רזין דאורייתא, כמה מלאכי חבלה
דאתקריאו חשך ואפלה נחשים ועקרבים חיות ברא אתקריאו
ומבלבלין מחשבת' דלא ייעול לאתר דלאו דילי'. אבל מאן
דאיהו טוב, כל אילין נטירין אינון למימרי', וקטיגור נעשה
סניגור, וייעלון לי' לטוב הגנוז, וימרון לי': מרנא, הא בר נש טוב
וצדיק ירא שמים בעי לאעלא קדמך, ואמר לנו: (תהלים קי"ח)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

"פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה י-ה". ההוא טוב הגנוז יימא לון: פתחו ליה בהאי תרעא דאתקרי אהבה או בהאי תרעא דאיהי תשובה.

(זהר ח"ג דף קכ"ג ע"א ברע"מ)

ב. מי שאינו זוכה ללימוד הק' הזה, או שדעתו ונפשו אינה חפיצה לזה, או שיש לו מניעות ועיכובים שונים שלא ללמוד לימודים הללו, וכל שכן מי שישומע לדברי מסיתים ומדיחים שלא ללמוד חכמה נסתרה זו, או מי שקמים עליו מפריעים ר"ל שלא ילמוד זהר הקדוש וחכמת הקבלה, והוא אינו יכול לעמוד נגדם ונמשך אחריהם רח"ל, יידע כי נפשו אינה טהורה ונקיה ועי"ז כל אלו הנזכרים שולטין עליו למנעו מן הלימוד הק' הזה, שלא יזכה להכנס אל הקודש פנימה מפני שאינו ראוי לזה.

ולכן יראה לחוס על נפשו ויעמוד על נפשו בכל כחותיו, להתגבר ולשוב בתשובה שלימה ולשבור כל המסכים ומחיצות שמבדילים בינו לבין קונו, ואז יזכה ליכנס לזה השער לה' אשר צדיקים וטהורי נפש וישרי לב יבואו בו.

ב) פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה

א. יקרא דקוב"ה [שהיא סוד פנימיות התורה, אור החמה] לאו איהו אלא לאינן דידעין ארחוי ומהכין [הולכים] בה באורה קשוט כדקא יאות.

(זהר ח"א דף צ"ד ע"א, בס"ת)

ב. סתימי דאורייתא קדישי עליונין ירתין לה, ואתגליא בשאר בני עלמא.

(זהר ח"ג, ע"ב, ב)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג) בזוהר מכונסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות,
והאחרים נדחים ממנו

והאי חיבורא הוא כגוונא דתיבת נח דאתכניש בה מכל מין ומין, הכי מתכנשין בהאי חיבורא כל נשמתין דצדיקייא ואנשי מדות דאתמר בהון זה השער לה' צדיקים יבואו בו, ואחרנין דלא צדיקים אתדחיין מתמן. וכד אתגלייא האי חיבורא בעלמא, סגי אין מתכנשין לגביה דאיתמר בהון כי את אשר ישנו פה וגו' ואת אשר איננו פה בהאי חיבורא עמנו היום, ועלייהו אתמר ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, כאינון כוכביא דיהון קיימין לעלם ולעלמייא עלמייא.

(תיקוני זו"ח דף ע"ב ע"ד)

ד) ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתכנסו בה
שנים מעיר ושבע ממלכותא

והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע, אלין אינון דקא משתדלין בזוהר דא דאקרי ספר הזוהר, דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שנים מעיר ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה, דבהון יתקיים כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, ודא אורה דספרא דא.

(זהר ח"ג דף קנ"ג ע"ב, ברע"מ)

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חול'י הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוריות.
(אמרי פנחס שער ו אות עג)
כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגוררות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמסתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ז

ספר זוהר

הש"ס והמנגד
יוצא לאור במנהגים
של ידו

מכון "זוהר הקדוש היומי"

ללמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה
שעל ידו:

מפעל הזוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ז ח"ג קכ"ז): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדרך יחננו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנגד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם ללמוד הזוהר

(קפלה מהאריזל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוזיך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכתיבת אלהינו הנביא זכור לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתתא ותרפוטון מהאי חמרא דילה. בד יתגלי לתתא בדרבא בתרבה בפה יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו' (תקוני זוהר כג)

ע"ר ו'קדיש מ'ן ש'מ"א נ'ח"ת

זכור השאלה שיישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!
הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיאת בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

הנאי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחותות יחזיקו ויזכירו ויזכירו וישבתם איש אל אחותו